T.D.R.C. 3640
RR No 2 33-1-1898.

ஸ்ரீமத் சுக்கிராச் சாரியார் சாஸ்திரம்

Q22:419b
M98
120976

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பக்தவிஜயத்தில்

ஒன்றாகிய

ஸ்ரீமத் துக்காராம்

ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

ஸ்ரீஹரிநாமஸ்தோத்திரப்பா,

ஸங்கீர்த்தனம்.

இவை,

வேலூர் செங்கல்வராய முதலியாரவர்கள்

புத்திரராகிய

ஜவுளி கரூர் முநிஸ்வாமி முதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்ட,

இப்புத்தகத்தை அருக்கமாக ம-௱-௱-ஸ்ரீ

உபாத்தியாயர் இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

வேலூர் வித்தியா ரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

கலியுகாதி ௪௯௯௯ வருஷத்துக்குச் சரியான ஹேவிளம்பி ௵ தை ௴

1898.

Revised 2nd eddition.

REGISTERED COPY RIGHT.

இதன் விலை ரூபா ஒன்று—தபாற்கூலி அணா ௩.

120976

O22:4196
M98

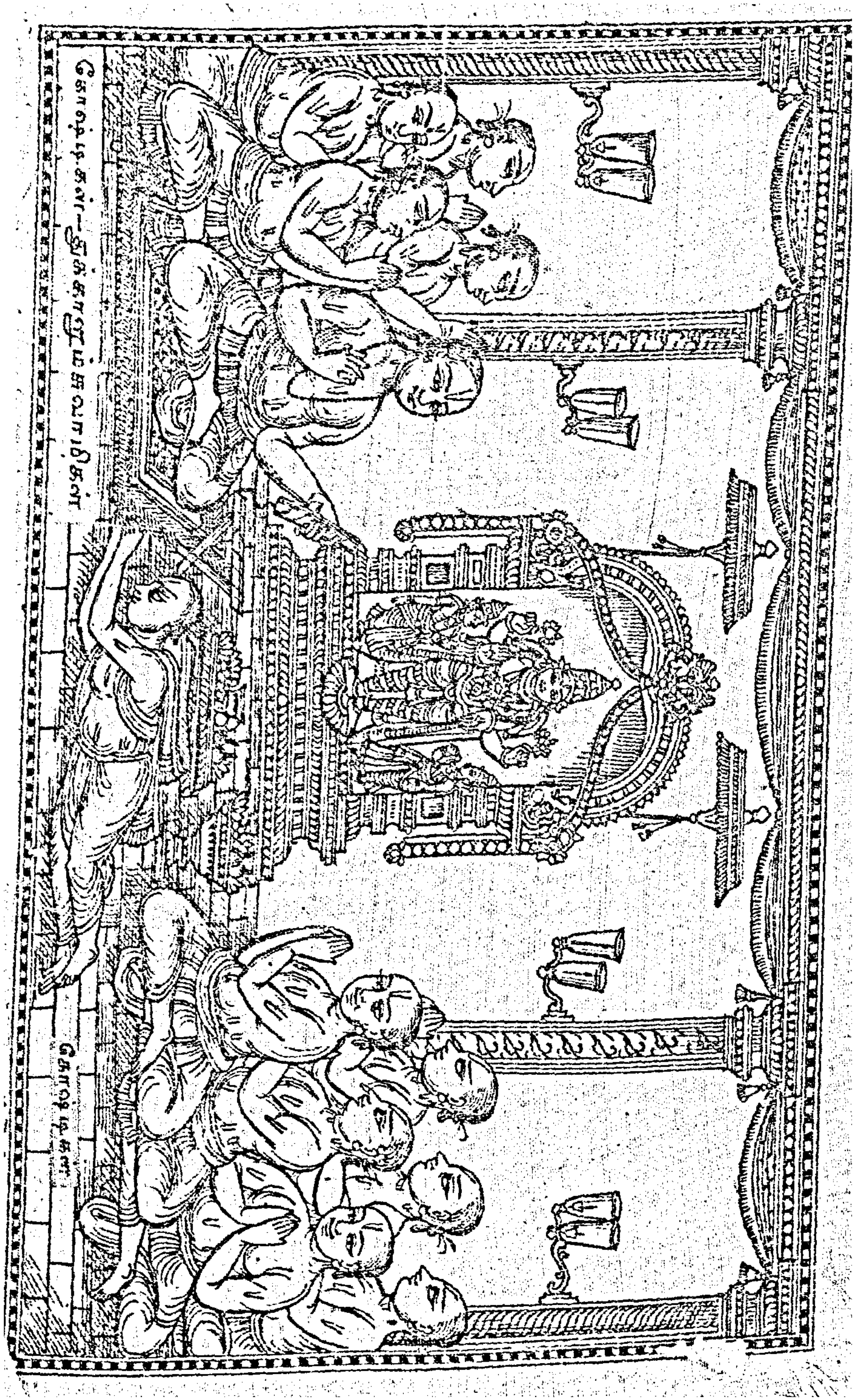

ஸ்ரீ

விஜ்ஞாபனம்.

அருமணி கொழிக்கும் பெருநீர் வைப்பின்கண் விளங்கும் ...க்தியிற்றுட் பெருமை பொருந்திய இந்காவலந்தீவின் உத்தர திக் ...ும் பாரிசத்தவிில், ஆஸ்திக பக்தர்தலைவருகிய ஸ்ரீமத் பாண்டு ...ங்கப் பெருங் கடவுளினது அடிமலர் துவண்டு அந்தமில் பேரின்ப ...ட்டையாண்ட ஸ்ரீமத் பகவத்தாஸ ஸிரேஷ்டர்கள், எம்போலிய ...ந்த சேதனர்களும்பயும் வல்லமை, ஞாநிசருகிய எம்பெருமான் ...ரக்தியையும், அவனது அடியார்களின் கீர்த்தியையும், வெள்ளென ...அறம்படித் துணர்த்திக்காட்ட அவதரித் தெழுந்தருளிய பக்த ...விஜயர்களின் சரித்திர கர்ப்பித பிரபாவங்களை, வடதேய பக்த ...சித்ர மணிகளை பெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் நபாஜி தாஸஸ்வாமி ...ளை அபாரவார கருணைகொண்டு குவாலர் பாஷையில் காதலாம ...ங்கம்போற் கடைந்திருந்தருளினர். அவை அக்குவாலதேயத்தாராதி ...மற்றைத்தேயத்தார் படனஞ்செய்ய துணுஷ்டிக்கக் கூடாமையை ...புணர்ந்த ஸ்ரீபகவத் பிரியனாந் தெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் மகிபதிதாஸஸ்வாமிகள் கிருபை கூர்ந்து மஹாராஷ்டிர பாஷையில் சுருக்கமாகத் திரட்டியருள்வாராயினர். அப்பக்த விஜயச்சரித்திரங் களினு ளொன்ருகியும், ஸ்ரீமத் பாண்டுரங்கப் பெருமான் பிரத்தி ...ஷ சேவிதராயும், பரமபாகவத சிகாமணிகளாயுமெழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் விஜய திவ்விய சரித்திரத்தை மஹாராஷ்டிர பாஷாஜ்ஞாநிகளாகிய பெங்களூர் கின்னப்பேட்டை ...யில் ஸ்ரீமத்விடோபாகாலக்ஷேபபரிபூர்ணமெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ...கடே அனந்தப்பா அவர்கள், வேலூர் ஜாதவ அநுமந்தராவு அவர் கள் இவர்கள் முன்னிலையில் முற்றும் சிற்றறிவினையுடையோருகிய அடியேன், தாகவி சிந்துதேசத் தமிழ் நாட்டார் யாவரும் தெள் ளிதிலுணரவேண்டி தமிழ் நடையின் மொழிபெயர்த்து, ஸ்ரீமான் களாகிய சென்னை சிந்தாத்திரிப்பேட்டை ஜவுளி பெருமாள் முத லியாரவர்கள் புத்திரர்களாகிய வேங்கடஸ்வாமினாயுடு ஆபீஸ் சின்னப் பா முதலியாரவர்கள், ஜவுளி முருகேச முதலியார் அவர்கள், கமிசே ...ரியட்ஸ்வாமினார் ஆபீஸ் பத்மநாப முதலியாரவர்கள் இவர்க ள் நன்முயற்சியால் அச்சிற்பதிப்பித்தனன்.

விதேயன்,

வேலூர் ஜவுளி கஜூர் முனிஸ்வாமி முதலியார்.

ஸ்ரீ

அறிக்கை.

———:0:———

இந்தத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம் வேண்டியவர்கள் ஒரு பிரதி ஒன்றுக்கு ரூபாய் (1-2-0) கொடுத்து அடியிற் குறிக்கப்பட்டவர்களிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நபாற் கூலி அணா ௩.

———

ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஜவுளி கடை முனிசாமி முதலியார், வேலூர்.

———

ம-ா-ா-ஸ்ரீ பெருமாள் முதலியார் புத்திரர்களாகிய
சின்னப்பா முதலியார் அவர்கள்,
முருகேச முதலியார் அவர்கள்,
பத்மநாப முதலியார் அவர்கள்,
ஜவுளி, சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணேநம:

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

நூன்முகம்.

நேரிசை வெண்பா.

ஞானம் படிமிசையோர் நல்லுருக்கொண்டார்ந்தொளிரும்
கோனவனுந் துக்காராங் கோற்றேனை - நானிலத்தில்
வாழ்வார்க் குணவா வழங்கற் கருட்கனிப்பாய்
தாழ்மையிலா வங்குசத்தாயு நன்கு.

பாயிரம்.

கலி விருத்தம்.

எவனுல குயிர்கட் குயிரெனக் காப்பவன்
எவனுயர் மறைமுடிப் பொருளெனத் திகழ்பவன்
எவன்கலை மலர்மகன் முதலினார்க் கரியவன்
அவனடி பணிபவர் முடிக்கணி மன்னே.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஜயஜயபாண்டுரங்கா! ருக்குமணீரமணா! ஜயஜயவிட்டல சொரூபா! ஜயஜயசாகர்தாயிர்தள்கரா! ஜயஜயபக்தவச்சலா! பதுமநாபா! அசலா! நிருவிகாரா! லீலாமாநுஷவேஷா! கருணாகடாக்ஷா! ஆதிபுருஷா! அமலா! திவ்யமங்களவிக்கிரகாகாரா! சருவேசுவரா! ஆதி நடு அந்தமிலா அச்சுதா! சச்சிதானந்தா! விமலா! ஆபத்பாந்தவா! சருவஜகத்காரணபூதா! உனது கல்யாணகுண விசேஷங்களைக்

தெற்றகீர்த்திகளனந்தம்; அவற்றைவேதமும், வேதபுருஷனும், வேதம்வல்ல நான்முகப்புத்தேளும், *சென்றால் குடையாகவும், இருந்தால் சிங்காசனமாகவும், நின்றால்மரவடியாகவும், நீள்கடலுள்என்றும்புணையாகவும், மணிவிளக்காகவும், பூம்பட்டாகவும், புல்குமணையாகவும், இப்படிசருவதேச சருவகால சருவாவஸ்தைகளிலும்உனக்குக் கைங்கரியஞ்செய்கையே சொரூபமன்றிப் பிறிதோர் சொரூபமில்லையெனக்கொண்டு திகழ் *அரவரசப் பெருஞ்சோதி யநந்தனும் பரிச்சேதிப்பான்முனைந்தும் அவ்வெல்லாருடைய மனோவாக்குகளுக்கு மடங்கப்பெறாமல் மீளவுமுன்னையேநோக்காநின்றன எனின், *குதிரைப்பெருக்கிக்களவிளைந்தணிந்து சுரிகுழல்மடந்தையர் திறத்துக் காதலேமிகுத்துக் கண்டவாறு திரிதராநிற்குந்தியேனென் கழறல்வசமோ! * அன்பினை யகலாகவும், ஆர்வந்தன்னை நெய்யாகவும், இன்பமிகுசிந்தை திரியாகவுங்கொண்டு நலமுருகி ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றி ஞானக்கவிபுனைந்தருளா ஞாலத்தீசர்கள் நன்கு குற்றேவல்நாடு நாதனே! நிஜபக்தர்களுக்காக வநந்த அவதாரங்களைச் செய்தருளி, நின்னுடை யாசிரித விரோதிகளாகும் அரக்கரசுரரைச் சங்கரித்து, ஸஜ்ஜந ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணியருளினாய், பண்ணவு நிற்கின்றாய். அன்றியும், கலிதிக ழிந்நாளினும் புண்டரீக பக்தருக்காக, பீமாதீரத்தில், பண்டரிபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில், செங்கலின்மீது ஸமசரணனாய்நின்று, ஸமதிருஷ்டியுட னிடையின்மேலிற் றிருக்கைகளை யமைத்துக் கொண்டு, கருணாமிர்தம் பொழியுங் கடைக்கண்ணோக்காய் பக்தஜநங்களை ரக்ஷிப்பான்றரிசநமருளி, அன்னோரைப் பவசாகரத்தினின்று கரையஞ்சேர்ப்பித்து, தெவிட்டா வின்பசாகரத்திற் படிவித்து, ஆராவமுதன்னநிற்கின்ற வாதியஞ்சோதியனே! சதுர்த்தச வித்யாப்ரரங்கதராய், குணாலயமாய், சதுர்ப்புஜதாரியாய், பாசாங்குசமாம் வேதசிரத்தன்னவாய், மோதகஹஸ்தராய், ஸப்பிரமையாகுங் கணபதியுநீயே, அன்பர்களுக்கருட்சுவைபூட்டுமாறு நீ நிர்த்தநம்புரிய வதிற் கைங்கரியஞ்செய் விடைபட்டாநந்த பாவசாரயினர்; *கலைகளும் - வேதமும் - நீதிநூலும் - கற்பமும் - சொற்பொருள்தானும் - மற்றை நிலைகளுமெல்லாமேயாகி நன்குணர்ந்து பூர்த்திகரித்த விபுதர்களு முனது ஸப்பிரம் நிருத்தநிதங்களை சேவிக்கப்போந்து, கைகளிற் றுவங்களையேந்தி, இசைபொருந்த காநங்களைப் பின்னின்று சேவிப்பவர்களாயாநந்த வெள்ள

த்தழுந்துகின்றார்கள். அவர்களைப் போன்று யானு முனது குணரூப சேஷ்டைகளா யாரணத்திற்படிக் கண்டு களிக்கலாமென்றால், *மனத்திலோர் தூய்மையில்லை, வாயிலோ வின்சொல்லில்லை, சினத்திலும் செற்ற நோக்கி வாளாத் தீவிளி விளியாநிற்குமெனக் கக்கதி பெங்கன்சேரும்! புனத்துழாயலங்கலாய்! அஃது சேறப்பெருப் பாவியேனையும், அடியார்க் காட்படுத்தும் விமலன் நீயானையைப் உன் மெய்யடியார் பலருள் அனதருளி வினிமையையிய கொண்டு, சரித்திரந்தன்னையோதி ளும் ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய என்னையாளுடைய கொண்டமையால், உள்ளம்பூப்ப வாலன்மிகக் நாவினுள்ளு முறைதந்து, சரிதந்த கோவே! என்னுள்ளத்துள்ளு செய்தருள்வாய். ன்னை நிருவிக்கினமாகப் பூர்த்தியுறச்செய்தருள்வாய்.

நமோபாரதீ! அம்சவாகநீ! பிரமநந்திநீ! சரசுவதீ! சுப்பிரவ ... நாராயணீ! சுரியென் ... ராலங்காரிணீ! அர்த்தகுங்குமதாரிணீ! பிரமவீணை யைக்கையிலேந்தி, சதா குடிலீ! திவ்வியபுஷ்பமாலிநீ! பிரமபுருஷ ... பூரணீ! உன் ... வத்குணகீர்த்திகளை வருணித்துப்போருமளவு ... ரின் மகாத்மியத்தால் போதாயந - திரமிடாசாரிய - குகதேவ ... பாருசி - டங்காசாரிய - பிரமாநந்தி - காளிதாசப் பிரபுருதிகளும், ... நாடன் கவிச்சக்கரவர்த்தியும், புகழேந்திப்புலவர்பிரானும், ஒட் ... கூத்தப் புலவனும், மதுரைமுத லிடைக் கடைச்சங்கத்தவரும், ... பரிமேலழகரும், சேநாவரையரும், இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும், அங்கவர்போ லெண்ணருந் தவத்தினாரும், * இடம்பெற ... செந்தமிழ்ச் செழுங்கலையோடு வடநூற்கடலையு நிலைகண்டுணர்ந்து, ... கீர்த்தி நிலைக்கப்பெற்றார்கள். அவர்க ... ரிய சந்திரர்களுள்ளளவுங் கீர்த்தி நிலைக்கப்பெற்றார்கள். ... பற்றிய காவியங்களை வெண்ணத்தொலையா, வட்டிலுமடங்கா! ... அவர்களிடத்தில் வைத்த கருணாமிர்தத்தி லணுவளவுமாத்திர மிவ்வேழையின்மீதுவைத்து, சந்த சரித்திரங்களை விளங்குவித்து, நாவி ... திருந் திந்தச் சரித்திர முற்றுப்பெறச் செய்வாய்-ஹேசுபகுணாகரீ!

வேதவேத்தியனாகும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் இராமாவதாரஞ் செய ... முன்னமே அவனைக் கீர்த்திக்கும் வேதத்தை இராமாயணமாகச் செய்தருளி உலகத்தை வாழ்வித்தருளின ஸ்ரீமத் வால்மீகி பகவானுடைய திருவடிகளுக்கு நமஸ்காரங்கள் புரியாநின்றேன்.

வேதங்களை விபாகித்து, அவ்வேத வேதாந்தங்களின் பொருள்களைக் கொண்டு பக்தர்களுக் குபதேசம் செய்யும் வண்ணம் வேதமாக ஸ்ரீமத் பாரதமென்னு மிதிஹாசம் செய்தருளி, லோகோத்தாரணஞ் செய்தருளின ஸ்ரீமத் வியாசபகவானது ஸ்ரீபாத கமலங்களுக்கு நமஸ்காரியா நின்றனென்.

வேத வேதாந்தங்களின் மறைப்பொருளாகும் தத்துவார்த்த புருஷார்த்தங்களை வெளியிடக் கருதி வியாஸமுனிபால் இவ்வடிவுடையராய்த் தோன்றி, அவற்றை ஸ்ரீமத் பாகவத புராணமாகச் சாதித்தருளின சுகப் பிரம்மயோகிகளுக்கும், எந்தவம்சத்தில் யாவதரித்தனரோ அந்த வசிஷ்ட பகவானுக்கும் நமஸ்காரங்களியற்று கின்றனென்.

மேலும், கலியுகத்திற் றிருவவதாரஞ்செய்த சந்தர்களாந் தம் திருநாமங்களிரண்டு; அவர்களில் ஞானதேவு ஸ்வாமிகள் சாக்ஷாத் விஷ்ணு மூர்த்தியினவதாரம். விஷ்ணு மூர்த்தியானவர் கண்ணனுயவதரித்தபோது ஸ்ரீமத் கீதையைப் பிரசாதித்து லோகத்தை வாழ்வித் தருளினதுபோல இந்த ஞானதேவஸ்வாமிகளும் "ஞானேசுவரி" என்னும் பெயரால் மஹாராஷ்டிரத்தில் கீதா சாஸ்திர மியற்றி ஜனங்களைக் கடைத்தேறுவித்தார். இந்த ஞானதேவு சுவாமிகள், பயிட்டணம் என்னுங் கிராமத்தில் ஒரு மைக் கடாவாக்கிலிருந்து நான்கு வேதங்களையு முதகரிக்கச் செய்தார். இவரைப் பரிசோதித்தற்காக சாங்கதேவு என்பவர் புலியின்மீதேறிக்கொண்டு, சருப்பத்தைச் சவுக்காகப் பிடித்துக்கொண்டிவர்முன் னுலாவி வந்தபோ திஞ்ஞானதேவு சுவாமிகள் தங்காலத்திற் ரும் வீற்றிருந்த குட்டிச்சுவற்றை நடத்திக்காட்டி சாங்கதேவை மோகிப்பித்தார். இவருடைய தமையனார் சங்கரருடையவதாரபூதராகும் நிவர்த்திநாதர்; தம்பியானவர் பிரமாவினவதாரமாகும் சோபானதேவு; தங்கை ஆதி மாயாவதாரமாகும் முக்தாபாய். இப் புண்ணியசீலர்களுக்கும், சாக்ஷாத் உத்தவருடைய திருவவதாரமாய்க்கொண்டு சதகோடி அபங்கங்களைச் செய்தருளின நாமதேவு ஸ்வாமிகளுக்கும், பகவானை பக்திபரவசத்துக் கிரங்கிப் பன்னிருவருஷம் பிராமண ரூபங் கொண்டுவந்து தேவடீர்த்தம் சுமந்தவொரு கருணைமிக்கத்துக் கிலக்கான ஏகநாத ஸ்வாமிகளு

க்கும், ஸ்ரீமுகுந்த ராஜயோகிகளுக்கும், நாரோபந்துவுக்கும், மாருதியி னவதாரபூதராய்த் தோன்றி தாசபோதாமிர்தங்க ளெனுந் தந்தருளின ராமதாச ஸ்வாமிகளுக்கும், மற்றும், முக்தேசுவரகவி - வாமனஸ்வாமி - ஸ்ரீதரஸ்வாமி முதலிட்ட சிரேஷ்டர்களுக்கும், பிரஹலாத - நாரத - பராசர - புண்டரீக - அம்பரீஷ - ஸௌனக - பீஷ்ம - ருக்மாங்கத - அருச்சுன - பலி - விபீஷணாதி புண்ணியாத்துமகர்களுக்கு மென்னாயகந்தவழிபாடுகள் புரியாநின்றேன். பிரபுக்களை யாச்சிரயித்த சீர்மையின் மணத்திற் கொவ்வொரு பிரபுவு மொவ்வொருவர்க் குபகரித் தவ்வேளையின் மணம் சமபிரமமாக முடிக்கப் பார்ப்பதுபோல விவர்களெல்லாரு மென்பால் கருணை கூர்ந்திருந்து, தங்களுக்குத் தெரிந்துள்ள வமிசங்களிற் சிறிதுபாக மொவ்வொருவரு நினைப்பூட்டுவார்களாகி லவ் வம்பங்களை யெல்லாந் திரட்டி இச்சந்தசரித நிறைவு பொருத்திக் கொள்ளலாமென்று மோசிக்கலால்.

இப்படிக்கெல்லாம் மகாராஷ்டிர கிரந்த கர்த்தாவாகும் மகிபதி தாசர் பிரார்த்தித்து, அநந்தரம், தம நிஜகுருவாகும் ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகளைத் துதிக்கத் தொடங்கினர். இக்கலியுகத்தில் மிருத்தியு லோகத்தின்கண் ணவதரித்து, உபாயங்களைத்திலுள் நடுநாயகமாய் நின்ற பக்தியோகந்தன்னை யுலகத்தாருக்குத் தெரிவித்து, இந்த பக்தியோகத்தாலல்லால் யாகம், தபம், தானம், விரதம், யோகமுதலான வுபாயாந்தரங்களால் மோக்ஷ மொருக்காலும் லபியாது; ஸ்ரீ ஹரிநாம சங்கீர்த்தனமே பகவத் பிராப்திக்குரிய முக்கிய சாதன மென்னுங் கருத் திசைத்துக் காட்டி, தாம் பெறும்பேற்றுக் குலகத்தவர்களையு மிலக்காக்கத் தாம் பக்தியோக நிஷ்டாபாரதந்திரராய்த் தங்காயகத்தைப் பிரமரூப மாக்கியருளின காரணகுருவாகுந் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் தம்முடைய கருணாகடாக்ஷத்தினால், * தூக்ஷய், துர்த்தனுசி, மாதரார் கயற்கண் ணென்னும் வலையுட்பட் டழுந்து மென்னுடைச் சொப்பனத்தி லெழுந்தருளிச் சிலவற்றை யுபதேசித்தருளினர். அக் கருணைப்பங்கடலெனவே யுமோர் பொருளென மதித்துச் சில வுபதேசித்த வஸ்து விசேஷமதனால், ஸ்பரிசவேதியின் ஸ்பரிசமாத்திரையானே செம்பு முதலா முலோகங்கள் களிம்புநீங்கித் தங்கமானதுபோதும், அக்

கிரியின் ஸ்பரிசத்தா லிரம்புலர்ந்து தாணுக்கள் நீருனது போ
லும் யானும், தேகாத்தும பாவங்களைப்போக்கி, நானெனதென்னு
மகங்கார மமகாரங்களி லிருந்து நீங்கி, காம-குரோத-லோப-
மோக-மத-மச்சரங்களாகு மரிஷட் வருக்கங்களை வேரறுத்து,
சதா ஹரிவிட்டலா! என்று துதிபுரியுந் தன்மைய னாயினேன்.
இங்ஙனெல்லா மென்னைத் தங்கருணை விசேஷண்ணியதன்ற் றடுத்
தாட்கொண்ட சாணுசாரிய ஸ்வாமி-துக்காராமானவர் மற்றுஞ்
சொல்ப கருணைகொண் டென்னுள்ளத் துறைந்து, * யானுந்
தம்மைத்தாம்பாடி, தமது சரித்திரத்தைச் சம்பூரணஞ் செய்யக்
கொள்வா னவருடைத் திவ்விய பாதாம்புயங்கட் கநந்தங்கோடி
சரணங்க ளியற்றி நின்றனென்.

எனக்கோ! சப்த-கரும-தருக்க-மீமாம்சைகளி லொன்
றுந் தெரியாது, கவிபி லிலக்கணங்களுந் தெரியாது, பதங்க
ளின் விற்பத்திகளுந் தெரியாது, சந்தசரித்திரஞ் சொல்ல வேண்
டுமென்கிற வாசைமாத்திர மதிகமா யிருக்கிறது. பிச்சையேற்
றுண்டு களிக்கு மொருவ னெல்லாப் பிரபுக்களைப் மாகிக்குந்
தன்மையினு லவனுக் கிராஜ போஜனமுங் கிடைக்கக் குறையில்
லையா மாபோலே கல்வி கேள்விகளிற் சிறிதும் பயின்றிலாதா
யேன், * பேராளன் பேரோதும் பெரியோர் புகழைப் புகழ்தே
னென்றே ஆசை மீறினவனுகையாலே யப்பெரியோர்களாகும்* சந்த
ஜநங்களே தமது திருவடி மான்மியத்தா லெனக்குக் கல்வி பிக்ஷை
யும் புத்தியுமீந்து, தங்களி லொருவராகிய ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வா
மிகளுடைய கீர்த்திப் பிரதாபங்களை யான் கொண்டாடி மகிழுமாறு
செய்யக் குறையில்லை.

மேலும், பகவான் ஸ்ரீமத் கீதை பன்னிரண்டாவ தத்தியா
யத்தில், சாதுஜநங்களுடைய சொரூப குண தன்மைகளை விளங்க
வுரைத் தருளினது போலும், ஸ்ரீ சுகப்பிரமருஷி லந்தர்ப்பமிட்
டிருந்து ஸ்ரீமத் பாகவத மியற்றி, அதில் பதினோராவது ஸ்கந்தத்
தில் பகவத் குணைக நிஷ்டர்களுடைய முப்பது வகை குண பாபா
வங்களை விளக்கியருளினது போலும், அவன்றுனே ஸ்ரீ பண்டரிநா
தனு மென்னுள்ளத் தனது கருணைவேசத்தால் ஸ்புரித்திருந்து

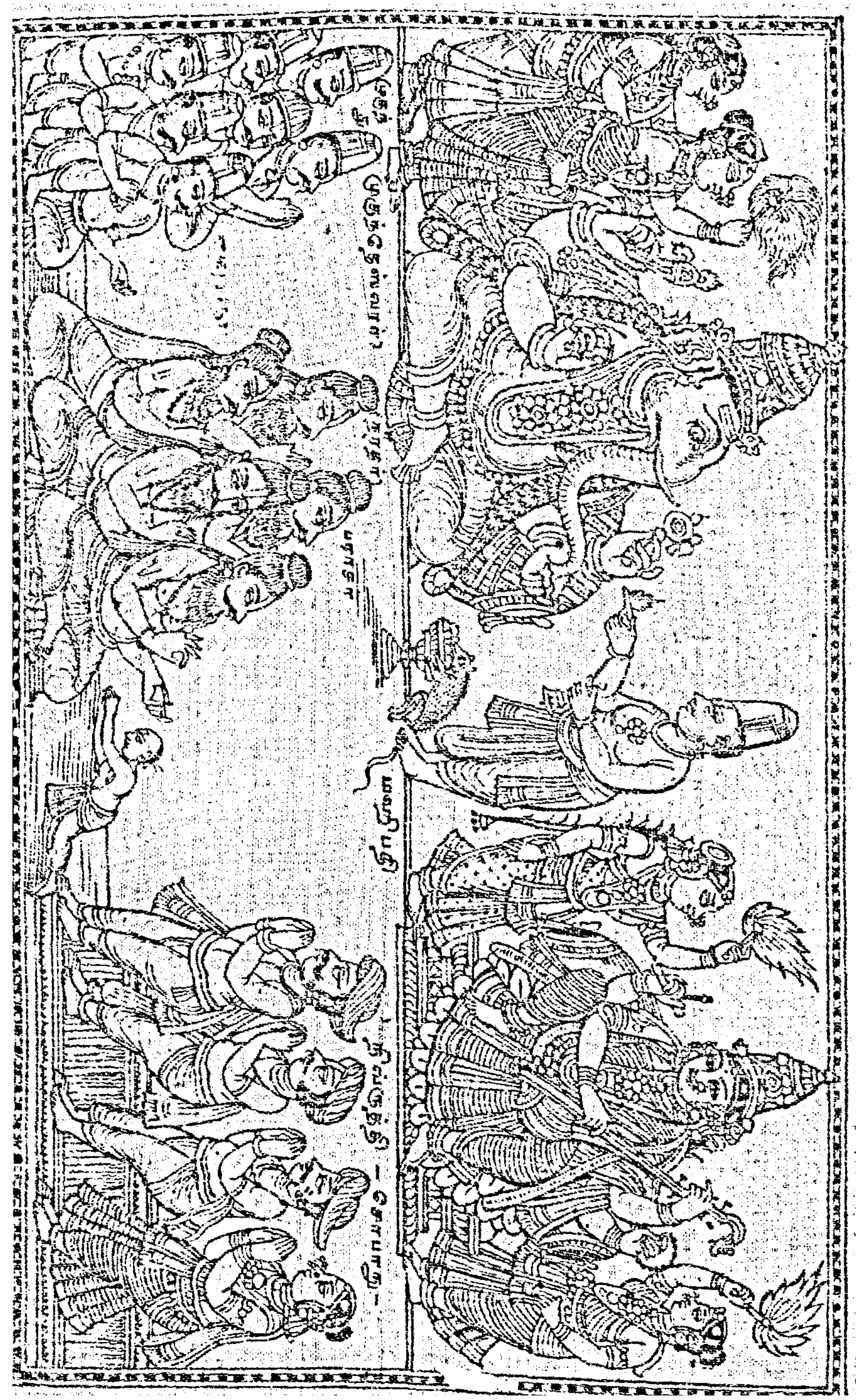

சிரங்கவிழ்த்து, அவர்களின் திருத்தி யென்பால் பணிகொண்டு வருகின்றனென்று திவ்விய ஞானமுதயமிட்டான். ஆ அவ்வாறாகில் பெரியபக்த அடியார்களது மகிமைச் சரித்திரங்களை யருள்மொழிக் கிசைந்து, திருவுளத்தை நமக்களித்து, அக்குறிப்பின்படி பிரயாணத்தையடைந்து, பூலோகத்தின்கண் வந்து திருவவதாரஞ் செய்தருளினர்கள்.

இந்தச் சரித்திரங்களை, இவர்களது திருவவதாரங்களுக்கு முன்பே துவாபரயுகத்தில் வியாசமுனிவர் பவிஷியோத்தர புராணத்தில் விளம்பரித்தனர். அந்தப்புராணத்தைக் கைலையங்கிரிநாதரகிய பரமசிவன் தமதிடஞ் சேமித்து வைத்துக்கொண்டனர். அஃதெவ்வாறு வெளிவந் திங்களுக்குத் தெரிந்தது? எனின்; இந்துஸ்தான்தேசத்தில் நாபாஜி என்னுந் திருநாமம்பெற்ற ஓர் வைஷ்ணவத்து மெய்யடிகளிருந்தனர்; அவர் குவாலர் பாஷையிலிவைக சரித்திரங்களைச்* சாதித்திருந்தார்; அதனையாதாரமாகக்கொண்டு யானு மிந்தச் சரித்திராமிர்தத்தை வருணிக்கலாயினேன்.

அந்த நாபாஜி யென்பவர் யாவர்? எந்த தேசத்தவர்? குலகோத்திரங்க ளெவை? அவருடைய ஜன்மஸ்தானம்- நடக்கை- மகத்துவங்க ளெத்தகையன? எனின்; முன்னாளில் ஆநந்தவனம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில், இராமாநந்தஸ்வாமியென் னொருவர் ஜீவித்திருந்தார்; அவருடைய பிரியசிஷ்யர் அநந்தாநந்தஸ்வாமி; அவ் அநந்தாநந்தஸ்வாமிகளுக் கநந்த சிஷ்யர்க ளிருந்தார்கள்; அவர்களில் முக்கியர்கள் அக்கிரதி - ஹரிதாஸ். இவ்விருவரிலும் பிரதமர் அக்கிரதி என்பவர், இவர் மகாவிரக்தர், சம தம சாந்தியாதி நற்குணங்களையே சதா பூஷணமாக வணிந்திருக்குமவர்; ஆத்மஜ்ஞாநத்தி லதிநிஷ்டையுடையவர்; பூதாத்ம சமத்துவா பேத பாவங்களை யொழித்து, சமபுத்தியைக்கொண்டு பஜ வசநண சமாசிரயணத்திற்குறப்பாக்கி, ஸ்ரீ ஹரிநாம சங்கீர்த்தநங்களை சமஸ்த ஜனங்களுக்கு முன்சாற்றி, சம்மார்க்க நிலையிலிருந்தார். இவருக்கு சாக்ஷாத் பகவானுமவ்வா றிஷ்டமிகத்தந்து, இவரெங்கெங்கு செல்கின்றாரோ அங்கெல்லாங் கூடச்சென்று கண்ணிமை காப்பதுபோல் காத்துவந்தார். இவருடைய சிஷ்யர்

னது, நிஜபக்தியா யிரவும்பகலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிப்பதும், அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடுவதும், பிறருக்கு போதிப்பதும், சகுண வாராதநத்தாலன்றி அன்னிய சாதநங்களாகுந் தீர்த்தம் - யோகம் - யாகம் - தவம் - கல்வி முதலானவற்றாலென்றும் பகவத்பிராப்தி கிட்டமாட்டா தென்றும், திவ்யநாம சங்கீர்த்தநமே பகவானுக்குப் பிரியமென்று மறியவேதுவதா யாயிருந்தது.

இப்படி நடந்துவருங்காலத்தில், க்ஷாமகாலம் வந்தவாறே ஜநங்கள் வெம்பசிநோயால் வாதையடைந்து, உதராக்கினியின் அவஸ்தைக்குப் பொறுக்காமல் காடு வநங்களுக்குச் சென்றலைந்து, காய்- கிழங்கு- தழைகளைப் பறித் துண்டு வருங்காலத்தில், ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய புத்திரனை யழைத்துக்கொண்டு வந்து கங்கைக்கரையருகில் தனியே விட்டுவிட்டு மறைவா யெங்கேயோ போய்விட்டாள். அந்தக் குழந்தையானது தாயைக் காணாமலலறிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே யோடித்திரிந் தலையும்போது ஆக்கிரதாஸரானவர் கங்கைக்கு ஸ்நாநஞ்செய்து, தமது நித்திய கருமாநுஷ்டாநங்களை முடித்துக்கொண்டுவர, அவ்வெதிரிற் குழந்தையானது, அம்மா! என்று மாறுவத்தோடு வரக் கண்டு தாஸ ரிரக்கமுற்று, மிகுவாத்ஸல்யத்துடனே பயப்படாதே! என்று தேற்றி, தம்மோ டழைத்துக்கொண்டுவந்து, தம்மடத் திற்கெதிரிலோர் சிறுவீட்டில்வைத்து, வேண்டிய வுபசரணைகளை யாதரித்து வந்தார். 'பயப்படாதே' என்று தாஸருரைத்த காரணத்தால் அந்தக் குழந்தைக் கதுவே திருநாமமாக 'நாபாஜீ' என்னுந் திருநாமம் விளங்கலாயிற்று. மஹாராஷ்டிர பாஷையில் நாபி என்றால் - பயப்படாதே என்று பொருள்.

அநந்தரம் ஆக்கிரதாசர் நித்தியத்தில் தம்முடைய மடத்திற்கு திவ்யதேச யாத்திரை வாசிகளா யெழுந்தருளும் பாகவதர்களை வெகு விசுவாசத்துடனாராதித்து, அறுசுவையோடு கூடின பிரஸாதங்களைப் பிரஸாதித்து வருவதுண்டு. நாபாஜி யென்னுஞ் சிறுவன், ஆக்கிரதாஸருடைய பாதாரவிந்தங்களைக் கூட்பட்ட நாள் தொடங்கி அத்திருமடத்திற்கு எழுந்தருளும் சாதுக்களாகும் பகவத்தாஸர்களுக்கு ஸந்நிதானமிடுதலும், உபசரித்தலும், திருவடி

கள் விளக்க ஜலமீதலும், தாமே சோதித்தலும், அவர்கள் பகவானுக்குத் திருவாராதனங் கண்டருளச் செய்தா லெதிர்நின்று சேவிக்குதலும், அவர்கள் பெருமாளுக் கமிசைபண்ணி கவிகரித்த பிரஸாதத்தின் சேஷத்தை மிகு வாதரத்தோடு பெற்றுக்கொண்டு போய்க் களிப்புட னுண்டலும், பாகவத சேஷமல்லால் மற்ற அந்நாதிகளை யுண்ணாமையும், பற்றுள விடங்களுக்குச் சாணமிட்டுச் சுத்தி செய்தலும், மற்று மந்த பாகவத கோஷ்டிக்கு வேண்டிய கிங்கரியங்கள் செய்தலுமாகிற சத்விருத்தியிலிருந்தார். இப்படிக்கெல்லாஞ் செய்துவந்த விசேஷத்தாலும், பாகவத உச்சிஷ்டம் போசித்தலுமான மகிமையாலும் அந்தப் பிள்ளைக்குத் திநந் திநம் ஞாநமபிவிருத்தியாய், மூன்றுகால வர்த்தமாநங்களை மறியுந் தன்மை வாய்த்திட்டது.

இப்படியிருக்க, ஆக்கிரதாஸர் ஒருநாள் தம்முடைய நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, மடத்துக்குள் யாரையும் விடாமல் கட்டளைசெய்து, வாசற்படியில் நாபாஜியைக் காவல் வைத்து, தாம் தன்னந் தனியே யிருந்து சகுணப் பிரயோக மார்க்கமாய் மாநசபூசை பண்ணி, தோத்திரங்கள் பல செய்தும் பகவானாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் எழுந்தருளி சேவை தாராமைக் காக மனமாழ்ந்து வாட்டங்கொண் டிருப்பதை வாயிற் காத்திருந்த நாபாஜி யறிந்து, தாஸரைச்சேவித்து, ஸ்வாமி! ஒரு வர்த்தகன் சமுத்திரத்திற் கப்பல் மார்க்கமாய் வரும்போது கப்பல் சேதப்பட்டு, தன் சரக்குகளுடனவ்வர்த்தகன் மூழ்கப் போகுஞ் சமயத்தில் பகவானை நோக்கித் துதித்து, "நானுமென் சரக்குகளு மிவ்வாபத்திலிருந்து மீளுவோமாகில் இனதன்பர் ஆக்கிரதாஸருக் கிந்தச் சரக்குக் கிரயத்தி லொருபாகங் கொடுப்பேன்" என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். அவனுடைய பிரார்த்தனைக் கிரங்கி சருவஸ்வாமி அவ்வர்த்தகனை யாபத்தினின்று மீட்பிக்க வெழுந்தருளி யிருக்கின்றாராகையால் தேவர் பிரார்த்தனைக் கிதுகாறுஞ் சேவை சாதித்திலர், இன்னமொரு நாழிகைக்குள்ளாகச் சேவை கிடைக்கப்பெறும் என்றனர். ஆக்கிரதாஸர் இவர் மொழிகளைக்கேட்டு லக்ஷியமுறாமல் முன்போல் தியாநயோகத்தி லிருந்தார். பக்தவச்சலனாகிய பரந்தாமன் ஒரு நாழிகைகழித்

தச் சேவைசாதிக்க, தாசர் திக்கை அப்படி ஸ்தோத்திரங்கள் செய்து, நாம யோராயிர நின்றேகத்தி, இன்று நாழிகை பொழுக்குள் சேவை சாதித்தும், திருவவதாரத்தியாகம் செய்கொண்டு குடுப்பர் பாதுகாண மெனக் சாதித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த் தித்ததும்; நக்கிரான் நைது திருப்பவன் சேர்வாய் இறந்த, ஈமுத்திரத்தி லொருவர்த்தகன் நின் காப்பர் சாக்ருகளோடு முழ் கா ருகத் தருணத்தி லெண்ணேர்தவுப் பிரார்த்தித்து, உனக்கு வைத்தி லொருபக்கு நன் சாக்குக் கரையத்திற் நருவாகக் கேள் வித்தொண்டா ருகையர்வே நான் சுமுத்திரத்தில் என்று, என் முன் னின்வழி கப்பலேந் தாங்கிக் கொண்டோது கரைசேர்த்தேன், உனக் கும உன்னாட்டத்தில் சாதுஜனங்களுக்கு ஒரு பொருள்மிகுதியுஞ் செல வாகிறது, அதற்கு முதலக்கூடுமென நெண்ணிப்போக்கேன், இது வன்றி வேறுகாரண மொன்றுமில்லை என்று பிரசாதித்து மறைந் தருளினர். அவ்வளவில் தாஜானவர், நபாஜீ யுரைத்ததும் பக வான் சாதித்தருளினதும் விஷயம் சரியாக இருக்கக்கண்டு, அதிச யங்கொண்டு, நபாஜியைத் தம்மருகிலழைத்து; ஐயா! உனக்கிவ் வாச்சரியமான சங்கதி யெவ்வாறு தெரிந்தது? என்று வினவ, அவ ரும், என்னை படி மையிற் குடிகொண்டவரே! தேவரு டைய கிருபானுக்ர மடியேன்மீது பூரணமா யிருக்கிறமையா லும், இவ்விட மெழுந்தருளிச் சேவைசாதித்தப் பேரும் பாக வதர்களுடைய திருவடி பலத்தாலும், அவ்வருள் குடியிட்டதின் மகத்துவத்தாலு மறியலானேன்; இந்தப் பேற்றையைக் கைசேர வொட்டாமல் மீளவுங் கடாக்ஷித் தருளல்வேண்டும் நாதனே! என்று தீர்க்க நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவரை வாரியெடுத்து மடியின்மீ துட் காரவைத்துக்கொண்டு, வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்! பெரி யோரை வணங்கினதால் பெரும்பேறு பெற்றவராயினீர்! இனி சத்ஜனங்களாகும் பகவத்தாஸர்களுடைய திருவவதாரம், திரு விளையாடல் முதலிய மான்மியங்களை விதயத்தமைத்து, இத்தகு மாக வியற்றி, உலகத்தாருக்கு வழங்குவீராக என்று திவ்வி யாஜ்ஞைதயிட்டருள, அவ்வாசாரியமேயகத்தை நபாஜி தாமங் கீ காரங்கொண்டு, சடைமுடி யஞ்ஞாதருக கைலைப்பாஷை யிடமிருக் கும் பவிஷியோத்தர [illegible] [illegible] சரித்திரங்களைத் தமக்குள் அடங்கியிருக்கும் [illegible] [illegible]

யந்தால் குவாலர் தேச பாஷையி லமைத்தருளினர். இன்ன மநேகம் பெரியோர் அநேக கிரந்தங்களிற் சொல்லியு மிருக்கின் றார். அவற்றையெல்லா மாதாரமாக வைத்துக் கொண்டு, அவ ற்றிலுள்ள சத்த சரித்திரங்களை மஹாராஷ்டிர பாஷையி லெழுத லாயினேன். இதனைப் படிக்குமவர்களுங் கேட்குமவர்களும் இட ரு [illegible] முடையார் திருப்பின் [illegible] முகொல்லாத முண்டாய் அதனால், மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்துக் கிலக்காவார்கள்; நானும் முச்சாமுறுதுக் கவிதத்தில் இருக்கப்படைவேன்; இக் கப்படி இத்த முறையாய்ப் படிப்பினும் கேட்பினுஞ் சமுசாரமாகிற பெருந்துயரம் நீங்குவார்கள்.

விசையமோ - பாகவதவிஷயம், அவர்களோ - பகவத் தவி யாவர் துணமாகு மமுதத்தை புண்ணி சளிக்குஞ் சுரும்பினமொ த்த வம்பர்கள், அன்றோர் கீர்த்தி சல்லாபங்களைச் சொல்லப்புகு ந்த யானோ - அஜ்ஞன் அசக்தன், இத்தகையயான் சொல்லத் துணிந்த இலவற்றில் லேதேனுங் குறைபாடுக ளுண்டா யிருப் பின் க்ஷமித்து, * குற்றங்களைந்து கோதாட்டு மன்னைமார்போல வாதரம் புரிவீர்களென்று மஹாராஷ்டிர கிரந்தகர்த்தா பிரார்த்தி த்ததுபோல யானும் பிரார்த்தியாநின்றேன்.

முதலத்தியாய முற்றும்.

ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

(பரி. பண்டாரம் யாத்திரவாசிகள்)

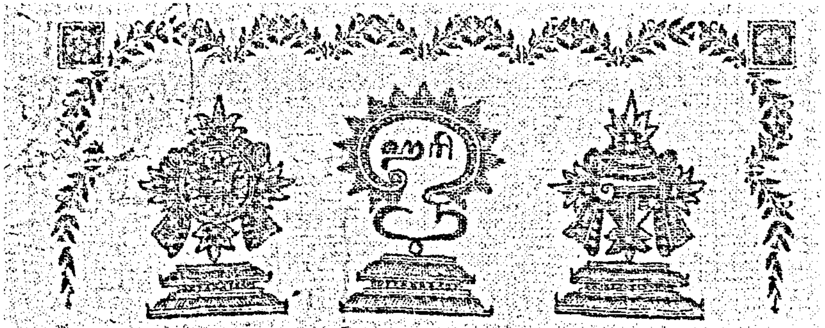

ஸ்ரீ பாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணேநம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

இரண்டாமத்தியாயம்.

காப்பு.

கலி விருத்தம்.

பற்குநன்றன் றேர்கடவிப் பாஞ்சாலி துயரிகந்து
விற்குனித்துச் சீதைமணம் விரும்பிச்சிலை யெனக்கிடந்த
நற்குலத்துப் பெண்மணியை நல்லுருவ தாக்கியருள்
சிற்குணவா ரிதிசெய்ய மலர்த்தாளென் சென்னியதே.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஜயஜய பாண்டுரங்கா! ருக்குமணிரமணா! உபேந்திரா! சேஷசயனா! செல்வராஜா! ஜகத்விலாஸா! சத்துவகுண சீலா! சச்சிதானந்தா! சதோதயா! சாந்தரூபா! சான்றோ ருளம்பூத்த தயாகரா! சகல பூதநாதா! ஆண்டவா! எங்கு நிறைகொ ளிறைவா! ஏழையே னுள்ளத்தி லின்பமுட னினிதமர்ந்து, எழிற்கொள் சோதியாம் நின் னின்ப விளையாட் டல்லால் பிறிதொன் றக்கு மிணங்குறு மெய்யடியா குழாத்துள் ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் கீர்த்திகளைக் கழறச் செய்து, அவர்தந் திருத்தாட் டாமரைக் காட்படுத்தாய் தயாநிதி! நீ பந்து என்று தியானித்து, சரித்திரஞ் சொல்லத் தொடங்குவா ராயினர்.

சரித்திரம்.

இங்ஙனம் மஹிபதிதாஸர் தமது ஞானவிசேஷத்தால், [illegible] [illegible]ங்கிரியன்னை விட்டிருந்த பக்தவிஜயம் ப்ராணத்தின் வர லாற்றையும்; மற்றும் பெரியோர் நுரைத்துவைத்த வாய்மைகளையு நன்கறிந்து, பக்தஜந சரித்திரங்களை இரந்தருளமைத்து, உலகத் துக் குபகாரஞ் செய்துவைத்ததில், ஸ்ரீயஃ பதியான ஈச்வரஸ்வாமியின் திருவடியார் பலருள்ளு முக்கியராய், பெரிய பக்தி பாரமியராய், தம்ம பக்தி விசேஷத்தால் ஸ்ரீ வைகுந்த நாதனையே [illegible] [illegible]த்திக்கொண்டவராய், சூத்திர குலத்திலே ஸ்ரீ பாண்டுரங்கனை [illegible]யே குலதெய்வமாகக் கொண்டு, என்றும் பாராயிக்கும் வார்க்கரி சந்ததியிலே, தேஹுகாம் என்னும் கிராமத்திலே திருவவதாரஞ் செய் தருளினவரான ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய மெய் மையேசர் சரிதத்தின் பூருவ விருத்தாந்தம் யாதெனில்:—

தேஹுகாமில் ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய பாட்டனார் "விச்வம்பரபாவா" என்பவ ரொருவரிருந்தார்; அவர் மெய்ப்பக்தி யும் சற்புத்தியும் வாய்ந்தவர்; பஜனை காலக்ஷேப பரில் வார்க் கரி; சதா பகவந் நாமோச்சாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பவர்; பிராமணருக் கமர்களுடைய பூஜா துரந்தரர், தான தரும பரோப காரங்களையுடையவர், ஜீவகாருண்யமுடையவர். இவருடைய விஜயத்திக்குத் தோற்று ஜகந்நாதன் தேஹுகாமில் [illegible] ருடனே யெழுந்தருளியும் சேவையளித்து வருகிறதுக் கத்தி யருளி னர். இத்தகைய புண்ணிய பெம்பாடனை, செய்தவங்கள் முற் றுஞ்செய்து பெறற்கு மிப் புதல்வரைப் பெற்றெடுத்த அன்னை கொக்கி, ஜூறைத்தாய்! நமது முன்னோர் பண்டரீபுரநாதனுக் கடி மைகளாய், வார்க்கரி விருதுபூண்டு சதா பண்டரீபுரம் யாத்திரை செய்துகொண்டிருந்தார்கள், அந்த வம்சம் விளங்கத் தோன்றிய நீயு மப்பிருதினைத் தரிக்கா [illegible]; பண்டரீபுரத்திற்கு சாதுக்கொடிகளுடன் யாத்திரை சென்று, [illegible] தரிசித்து, அவருடைய பெரிய அருளைப் பெற்றவராய் [illegible]. விச் வம்பரபாவா இது கேட்டு மெய்ப் புளகாங்கிதம் கொண்டு, ஆநந்த பரவசமுற்று, பாண்டுரங்கா! என்று [illegible]

தாயி னடியிணைகளுக்கு நீர்க்கப் பிரணமங்கள்செய்து, நியமநம் பெற்றுக்கொண்டு, என் பாக்கியமே பாக்கியம்! என்று தம்மைத் தாமே வியந்துகொண்டு, ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு பண்டரீ புர மார்க்க மேகும்போது, வழியில் பஜனை செய்துகொண்டு வரா நின்ற வார்க்கரிகள் பலரையுங்கண்டு அவர்களுடைய திருவடி களில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து நமஸ்காரங்க ளநந்தஞ்செய் தெழுந்து, ஆநந்தபரிதராய் நிர்த்தநஞ் செய்துகொண்டு, அவ் வார்க்கரிகளுட னே பண்டரீபுரம் சேர்ந்து, சந்திரபாகாநதியில் நீராடி, ஊர்த்துவ புண்டரங்களைச் சாத்திக்கொண்டு, புண்டரீகரைத் தரிசித்து, க்ஷேத்திரப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி, மகாத் துவாரமடைந்து, சாஷ் டாங்க நமஸ்காரம் புரிந்து, கருட மாருதிகளை வணங்கிநின்று, ஆங்கு சந்நிதியில் ஸ்வாமிசேவையி னீடுபோட்டால் மெய்மறந்து பஜித்து, ஆநந்தக்கூத்தாடாநிற்கும் வைஷ்ணவ வீரர்களோடொ க்கத் தாமு மாநந்தக் கூத்தாடி, ஸ்வாமி திருவடிகளுக் கருகே சென்று, மெய்புளகிக்க, மயிர்கூர்ச்செறிய, கண்ணீர்த் ததும்ப, வாய்ப்புதைத்து, ஸ்ரீரங்கநாதா! பொருளல்லாநாயேனையு மோர் பொருளாக்கி மநுஷியனாச் சிருஷ்டித்து, உன்னுடைய திருவடி களைச்சேவிக்க வைத்தனை; நாதனே! * நானாவித நரகம்புகும் பாவஞ்செய்த பாவியேன், நின்பாலு நின்னடியார்பாலுஞ் சற்று நலமில்லா நீசனேன், நிறையொன்று மிலேன், என்கண்பாசம் வைத்த ஹே! பரஞ்சுடர்ச்சோதீ! எனது நீயகுண நீர்மைகளை நன்கறிந்துள்ளாய்! இத்தகைய பாவியேனும், நின் மெய்யடியார்க ளாரும் வைஷ்ணவச் சிரேஷ்டரு ளொருவனெனத் துர்மாநம் பூண் டேன் தன்னைச் சேவிக்கலானேன்; என் குற்றங்களை நீக்கிக் குணங்கொண்டு ஸ்ரீ பாதசேவையி லீடுபடுத்தி யருளாய்! என் றிருகரங்களையுஞ் சிரசின்மீ தாயரவெடுத்துக் கூப்புவார். செங் கல்லினைப் பதுமமாகக்கொண்டு நின்றதொரு நீர்மைக்கு வியந்து சிரமசைப்பார், இரண்டு திருக்கரங்களையு மிடையின்மீ தமைத் துள்ளதற் காநந்திப்பார், சுகந்த கஸ்தூரி துளபங்களைச் சாத்து வார், ஆலாத்தியெடுப்பார், ஹேரங்கநாதா! பலபிறவிக்கு நோற்ற நோன்பினனாகிய பாவியே னின் ஸ்ரீ பாதங்களைச் சேவிக்கக் கூடுமோ! என்று, பயந்து பயந்து திருவடிகளைத் தீண்டிக் கும் பிடுவார்; இப்படி ஐந்துநாள் பரியந்தம் சந்நிதானத்தி லிரவும் பக

ஆஞ் சேவையி லீடுபட்டு, ஆகார நித்திரைக ளொன்று மின்றிக்கே ஆநந்த வெள்ளத்தி லழுந்தியிருந்து, சுவாமியிட முத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, தம்மூரை நோக்கிப் புறப்பட்டு, பகவானைவிட்டுப் பிரிய மநமில்லாமல், தாயைப்பிரியுங் கன்றுபோல் திரும்பித் திரும்பிச் சேவிப்பதும், பகவானுடைய திருமேனி திருவடிகளுடைய சுகுமார சுந்தரங்களை நினைந்து நினைந் துள்கரைந் துருகி யாநந்தக்கூத் தாடுவதுமாக வந்து தமதூர் சேர்ந்து, மாளிகையிற் பிரவேசித்துத் தமது மாதாவைக் கண்டு மிகவு மாநந்தங்கொண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, தாயே! உமது அநுக்கிரகத்தினாலே பாண்டுரங்க நாதனைச் சேவித்து வந்தேன்; அவனுடைய சேவா மகத்துவத்தையும், திருமேனி திருவடிகளின் வைவண்ணியத்தையு மென்னென்றுரைப்பேன்! தேவ ருஷியாதிகளாலேயே சொல்ல முடியாதென்றால் யான் சொல்ல சக்தியனோ! என்று தம்மைவிட்டுப் பிரிந்த நாள்முதல் நடந்த சரித்திரங்களை விளங்க வோதி, ஆடுவதும், பாடுவதும், சுவாமி! என்று கைகூப்புவதும், பகவானது திருக்கோயி லெழுந்தருளியுள்ள திசையை நோக்கி நமஸ்கரிப்பதும், கன்றானது - அம்மா! என்று பார்வத் தொனிகொண்டு தாயைக் கூப்பிடுவதுபோல, சாதாருக்மணீரமணா! என்று கூப்பிடுவதும், ஜாக்கிரதை சொப்பந அவஸ்தைகளிலும், உண் டுடுக்குங் காலங்களிலுங்கூட * அன்னையு மந்தையுஞ் சுற்றமுங் குருவுநீயே யென்று புகழ்வதுமாய்க்கொண்டு காலங் கடத்தி வந்தார்.

இப்படியிருக்குங் காலத்தில் மறு தசமிநாள் வந்தது. அப்போது தாயினிடஞ்சென்று சேவித்து, அம்மணீ! பண்டரிநாதனைச் சேவிக்க நியமநஞ் சாதித் தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, தம்பூர் கையிலேந்தி, பெருந்தேவன் புகழோதும் பெரியோராகிய சாதுக்களுடன் கலந்து, பகவந் நாம சங்கீர்த்தநங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு பண்டரீபுரஞ்சென்று, பீமாநதியில் ஸ்நாநம்பண்ணி, ஊர்த்துவ புண்டரங்களை யணிந்து, தெவிட்டா வின்னமுதாகு மிராம நாமாமிர்தத்தைப் பாநம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து சந்நிதாநம் புகுந்து, பெருமாளை முன்போல் சேவித்து, கண்களினின்று மாநந்தநீர் வெள்ள

மிட்டோட விருகைகளையு முடிமிசை யேந்திக் கும்பிட்டு நட்டமிட்டாடி, ஹே விட்டோபா! உன் திருவடியல்லாற் பிறிதோர் புகலிட முண்டென்று மதியா வேழையேனை யினியுன் திருவடி நிழலைவிட் டகல்விக்க வேண்டாம்; உன்னைப் புடைப்பெயர்ந்த வந்நாழிகை பல்லூழி காலமா யிராநின்றது; மநமும் தத்தளிக்கின்றது என் றிவ்வாறெல்லாம் சிந்திக்க, லக்ஷ்மீ ரமணனாகும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவுள்ள மிரங்கியருளி அவரைநோக்கி, ஏ - விசுவம்பரா! ஆகாயம் - காற்று - அக்கினி - ஜலம் - பூமியாகு மிவற்றை யாசிரயமாகக்கொண்டு, மற்றுமுள்ள பௌதிக பதார்த்தங்களு மெல்லாங் காணும்படி யவற்றிற் குபாதாநமாய், சரீரத்தி லாத்துமா வியாபிக்கு மாபோலே அந்தந்த பதார்த்தங்கள்தோறும் நான் வியாபித்திருக்கிறேன். அன்றியும், பரந்து தன்மையாயிருந்துள்ள சமுத்திரத்தி லதிசூக்ஷ்மமான ஜலபரமாணுக்கள்தோறும், மஹா ஆகாசமான விவ்வண்டத்தி லிருக்கின்றாப்போலே வியாபித்திருக்கின்றேன்; இப்படி பூமி ஆகாசங்களி லொன்றொழியாமல், அதிசூக்ஷ்மமா யல்பமான ஸ்தலங்கள்தோறும், அந்த ஸ்தலங்களிலே திகழும்படியான ஆத்தும வஸ்துக்கள்தோறு மெங்கும் வியாபகனா யிருக்கின்றேன்; சூரியனானவன் பூமியின்கண் வியாபித் தொளிதந்தாலு மவ்வியாபகத்துக் கங்கமான கிரணங்க ளந்தச்சூரியனிடத்திலே யொடுங்குமா போலே, நாமெங்கு நிறைந்தவனாயினு மென்னுடைய வியாபக மென்னுள்ளேயே யொடுக்கமாம்; பிறருக்குத் தோன்றாது, உன்னுள்ளுமே நான் வியாபித் திருக்கின்றேன். உன்னுள்ளும் உன்னைப்போன்ற சஜ்ஜநருள்ளு முறையு மென்னிருப்பானது அன்றலர்ந்த தாமரையின் மீதிருக்கு மிருப்பாகும். சமுசாரி சேதநர்களாகுந் தாமாதஷியர்களுடைய விருதயத்தி லிருக்கு மென்னுடையிருப்பு முள்ளே யிருப்பதாகும், பொன் னொன்றேயாம், பூண்பவர்களால் வெவ்வேறாக வாபரணங்க ளேற்படுமாபோலே எங்கும் நானேயாய் வியாபகங் கொண்டிருந்தாலும் அஜ்ஞாந அந்தகாரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் பத்தசேதநர்களால் வெவ்வேறாகப் பரிணமிக்கப்பட் டிருக்கின்றேன்; ஆபரணங்கள் பலவுந் தத்தமுருவுகளை யறப்பெற்றபோது பொன்னாகவே திகழுவதுபோல் அப்பத்தாத்துமாக்களால் வெவ்வேறாகப் பரிணமிக்கப் பட்டவை

யழியப் பிரளயகாலம் வாய்த்தவாறே நாமொருவனே நாசரஹித னாய்த் தனியே நிற்கின்றவன்; என்னுடை யிந்த ஐசுவரியயோக மானது-வேத வேதாந்தங்களில் விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கு நிற்குணயோக மாகாநின்றது. இவ்விஷயங்களை நீ இருதயத்தில் வைத்துக்கொண் டுமது நாடுபோய்ச் சேர்ந்து, இருந்த விடத்திலிருந்தே யென்னை சாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிரும் என்று பகவான் புகலவும், விசுவம்பரபாவா வானவர் அவசமியைப் நோக்கி தண்டப்பிரணாமஞ் செய்து, ஏ-ஜகந்நாதா? இப்போது நீ யுரைத்த வாத்மஜ்ஞான மான தெனக்கோர் பிரியமுண்டாக்கினதில்லை; என்னுடைய பிரீதியானது-சகுண யோகமாகுந் திருவவதாரங்களிலும், அருச்சா சமாதியிலு மூன்றி யிருக்கின்றதேயன்றி நிர்க்குண யோகத்திற் சொல்லவில்லை; நீ சருவத்தையும் வியாபித்து, லோகமென்று சொல்லப்பட்ட சராசரமயமான பிரபஞ்சத்திலும் பதின்மடங் கதிகமாய், பூத பவிஷ்யத் வஸ்து சாதங்களாய்க்கொண்டு புருஷோத்தமனாய், விராட்டென்று சொல்லப்படு மவ்வியக்த சரீரகனாய் நிருவிகாரனாகவிருந்தாலு மந்த வுன்னுடைய சொரூபமானது-மநமாதி கரணங்களுக்கும், மெய்யாதி இந்திரியங்களுக்கு மொருக்காலு மறியப்படா தாகும்; வேதங்களுக்கே விள்ளாத தென்னும்போது இந்த சொரூப மென்னால் விளங்கவசமோ? அத்திமரத்திற் றொத்திய வெண்ணறு கனிகளி லொன்றி னுள்ளுறைகின்ற சிற்றுயிர்களாகு மருமான் கூட்டத்தி லொன் றம்மரத்தி னேர்மை யறியாததுபோலேயுனது அந்த விராட்டுருவத்தி னெண்ணறு முரோம வொழுக்குகளி லுண்டாகு மிலக்க மில்லாத வண்ட சமூகங்களி லொன்றி னிடத்துத் தோன்றிய வநந்த ஆத்மகோடிகளி லொருவனகு மடியே னவ்வுருவங் காணுதல்-அம்மா! அரிதரிது!! ஓ ஜகத்காரணபூதா! ஒருவேளை, நானே யுனக்கு நிவாத தீபம்போல் சலநமில்லா மனோநிலை தந்து எனது விராட்டுருவத்தி னவ்வியக்த சேவையையு மருளுவே னென்பாயேனும், நீ தரு மந்த நிச்சலமநமே யொன்றை யுணரவொட்டாததாகும், ஆயிடத்தி லொன்றை யுணரவொட்டாத நிச்சலமநத்தால் நீயே சாதித்தருளு மந்த அவ்வியக்த சேவையை யெங்ஙன் சேவிப்பேன்? அந்த சேவையா லுண்டாகு மாநந்தாதிசயங்களை யெத்தா லெதைக்கொண் டநுபவிப்பேன்?

நிச்சலமநமுடையவ னானபோதே யற்றமநத்த னாவேன். அற்றமநத்த னானபோதே நானு மற்றவ னாகிறேன்! அதனாலு னுன்னுடைய பிராப்தியு மிழந்தவ னாகின்றேன். ஏ-இறைவா! இத்தகைய வரு ளெனக்குப் பிரசாதித் தருள வேண்டாம். அன்றியும், உன்னுடைய ஐசுவரிய யோகமானது நிற்குண ரூபமென்றருளினீர்; நிற்குணரூப ஐசுவரியமாயி னெந்த குண ரூபங்களா லறிவது? எந்த குண ரூபங்களை மநதிற்பதிந்து சாக்ஷாத்கரிப்பது? எந்த குணங்களைச் சொல்லித் துதிப்பது? அல்லது, நீ சம சரணனாய்க் கொண்டு இடையிற் றிருக்கைகளை யூன்றியவனுமாய்ச் செங்கல்லின்மீது நின்று, தாசர்க்கு மச்சேவையிலா னிடமாமென்று மதற்கும் விரோத முண்டாக நிச்சலமநதை யருளுவதாக சாற்றியருளினீர்; அந்த மநமாதிக ளொன்றிலொன் றடங்கி நிச்சலதசையடையு மிடத்தில் வேறெந்த மநதினைக்கொண்டு அத் திவ்விய திருவுருவத்தைக் காணுதிற்பேன்? மந மற்றபோதுன் பக்தியை யெப்படி செலுத்துவேன்? இருதய மற்றபோதுன்னை யெப்படி தியானிப்பேன்? வாயற்றபோ துன்னை யெப்படி கீர்த்திப்பேன்? கண்ணற்றபோ துன்னை யெப்படி சேவிப்பேன்? காதற்றபோ துன் பிரபாவங்களை யெப்படி கேட்பேன்? கையற்றபோ துன்னை யெப்படி தொழுவேன்? காலற்றபோ துன் கோயில் வல மெப்படி வருவேன்? இவற்றை யெல்லாம் நினைக்குந்தோறு மருசி யுண்டாகாநின்றது உன்னுடைய நிற்குணரூப ஐசுவரியத்தி னிடத்தில்; ஆதலால் விசுவேசா! அவற்றி லென்னைப் புகுதவொட்டாமற் றடுத்து, உன்னுடைய சகுண யோகத்தி லழுந்துவிப்பாய்! என்று பிரார்த்தித்து நிற்க, ஜகதீசனாகும் பாண்டுரங்கன் புன்னகை கொண்டு, அப்பா குழந்தாய்! உனது மொழியி லமுதரச மொழுகாநின்றது; நீ பிரார்த்தித்தபடியே யாகுக; நீ யெந்தவிடத்திலிருந் தென்னைப் பஜிக்கின்றாயோ அந்தவிடத்தில் நானிருந்து கடாக்ஷிப்பேன்; ஆறு னுனக்கோர் வகை திருவடியுண்டாகும், அதனை நான் கழித்துவிடுவேன், அதற்கு நீ யஞ்சவேண்டாம் என்று சந்தோஷித்தாய், அவர் முடிமீது தமது பராளவிய திருக்கைகளை வைத்து ஆசிர்வதித்து, உபதேச ரூபமாக ஸ்ரீ ஹரிநாமா மிர்தத்தை யூட்டி, தம் தூருக்குப்போக விடை கொடுத்தருளினார். விசுவம்பரபாவாவும் சருவ சுவாமியி னிய

மாதத்தின்படியே தமதூருக்குத் திரும்பிவந்து, சதா ஸ்ரீ ராமநாமாமிர்த பானீயராய்ச் சுகமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்து, பக்ஷத்துக்கொருமுறையாக ஏகாதசிதோறும் பாண்டரிபுரம் சென்று சேவித்துவரும் விரதமுடையவரா யிருந்தார்.

இங்ஙனிருக்க, தேவுகாமி லிருக்கும் ஜநங்களெல்லாம் விசுவம்பர பாவாவின் பிரமஜ்ஞாந சம்பத்தையும், நன்னடக்கைகளையுங்கண் டாச்சரிய மதிசயங்கள் கொண்டு, இவர் சமுசாரத்தைவிட்டுப் பதினைந்து நாட்களுக் கொருமுறை பண்டரீபுரம் போவதும் வருவதுமா யிருக்கிறார்! பாண்டுரங்கன் றிருத்தில் பிரேமை யிருந்தா லந்த ஸ்தலத்திலேயே யிருந்துவிடலா மல்லவா? இங்கு சமுசாரத்தி லிச்சைவிடா ததினாலல்லவோ வருவதும் போவதுமா யிருக்கிறார்; இவரைச் சமுசார விச்சையும், ஈசுவர னிச்சையும் ஆக விரண்டும்பற்றி லிழுக்கின்றன; * இருபாலெரியுங் கொள்ளியி னடுவிற்சிக்கிய வெறும்புபோற் றவித் தலைமருகின்றா ரென்பார் சிலரும், இவர் மகாநுபாவர், இவர் திறத்தி லபசாரப் படலாகா தென்பார்சிலரும், இவரைப்போன்ற பக்திமான்களை நாங் காணகில்லேலோ மென்பார் சிலருமா யிருந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் பாவாகேட்டுங் கேட்காதவரைப்போலிருந்து தமது நெறியைத்தவிர்க்காமல், மாந அபிமாநங்களற்று, பாண்டுரங்கநாதனுடைய திவ்யதிருவடிகளைத் தம ஹிருதயத்திற் பதித்துக்கொண்டு பக்திபுக்தரா யிருந்தார். இவ்வகையாகக் கார்த்திகை மாசமுதல் ஆனிமாசம் வரையிலுங் கூடிய மாசங்களெட்டு பரியந்தமும் வைராக்கியங்கொண்டு, விடாபக்தி செய்துகொண்டிருக்கவே அப்பக்தி மிகுதிக்கு ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் குணவதனுய்க் கொண்டு ஒன்பதாமாதத்தில் அஷ்டமி யிரவில், விசுவம்பர பாவாவினுடைய சொப்பநத்தி லெழுந்தருளி, என் பிரியனே! எனக்கு நீ சேவைசெய்து என்னையே குணவதனுக்கிக் கொண்டாய், நா னுன்னூருக்கு வந்துவிட்டேன், இனி நீ பண்டரிபுரம் யாத்திரை செய்யவேண்டாம், இதுபரியந்தம் நீ செய்திருக்கிற பக்திக்கேற்கு இப்பகாரம் யான் செய்யக் கூடாதவனுப் குணவதனுனேன், நானுனக்காக விங்கேயே குடியிருந்து, உன்னை யிருதார்த்தனுக்க வந்தேன் என்று பிரஸாதித்து, அருகி லிருந்த மாங்கோப்பினுள்

புகுந்தருள, பாவாவுந் தூயில் விழித்துக்கொண்டு, சொப்பநத்திற் கண்ட காக்ஷியை நினைந்து நினைந்துருகி, நாமோச்சாரணங்கள் செய்து, ஆஹா! ருக்குமணீ நாதனே பிரத்தியக்ஷமா யெழுந்தருளி சேவை தரப்பெற்ற வென்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்! என்னைப்போன்ற பாக்கியவந்தர்க ளிவ்வுலகினில் யாரிருப்பார்! எனத் தம்மைத்தாமே வியந்து, ஹரிவிட்டலா! பாண்டுரங்கா! என் றுச்சுக்கப்ட ஸ்மரித்து, அங்குள்ள பெரியவர்களாகும் சாதுக்களுக்குத் தமது சொப்பந விருத்தாந்தத்தை யுரைக்க, அவர்களும் வியந்து, ஹரிவிடேல்! பண்டரிநாதா! பதிதபாவநா! என்று நாமங்கள் பலபல கொண்டேத்தி, நிருத்தங்களுஞ் செய்யலாயினர். பக்தியின் றன்மையறியா மூடரும், அபக்தியாருசி சம்பந்திகளுமாவார் சிலர், இது குது, சொப்பநத்திற் கண்டது பொய்யே யல்லால் மெய்யாகா தென் றுரைத்தார்கள். இவ்விதமாயவ்வவர்களுக்குத் தோன்றிய படியெல்லாங் கூறிக் கொண்ட வசநங்களை லக்ஷிய முறாத்தாமல், தாஸர் கையில் தம்புரையேந்திப் பாடுவார், ஆடுவார், தம்பித்து நிற்பார், ஹரிவிடேல் பாண்டுரங்கா! என்று பஜிப்பாரா யிருக்கக்கண்ட சாது ஜநங்கள் பஜநகோஷ்டியாராய், அவ்வூர் வாசிகளும், தாஸருடைய வதிசயங்களைக் கேட்டுச் சேவிக்கவந்த அக்கம் பக்கங்களிலுள்ள ஊர் ஜநங்களுஞ் சூழத் திரண்டு, ஸ்ரீ ஹரிநாம சங்கீர்த்தநங்கள் செய்துகொண்டு அவ்வநத்திற்குச் சென்றபோது, அவ்விடத்தி லோர்புறங் குவிந்த விடத்தில், கதம்ப கஸ்தூரிகளுந் துளப மாலைகளுங் குவியல் குவியலாகக் குவிக்கப்பட்டுப் பரிமளம் வீசக்கண்டு, ஓ ஓ விசுவம்பரதாச ருரைத்தது சரியே! அவருக்குக் காட்சி தந்து பொருளா னிவ்வநத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றான், நாம் பாபிகளும் பக்தியில்லாப் பாமரர்களு மாகையாலே யவ் வாதியஞ்சோதி நமக்கெல்லாஞ் சேவை சாதித்தருளாமல் மறைந் திருக்கின்றான், விசுவம்பரதாஸரே யவனுடைய சேவைக் குகந்தவர், ஆஹா! அவருடைய பாக்கிய மென்னென்போம்! மகாத்துமா! என் றிப்படி யெல்லாஞ் சாது கூட்டமு மூர் ஜநங்களும் வியப்புற் றிருக்குந் தருணத்தில் ஆகாயவாணி யந்தரத்தி லிருந்துகொண்டு அசரீரியாக, ஓ ஜநங்களே! சருவசுவாமியும், சருவ லோகநியந்தாவுமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் இராத்திரி மகாத்துமாவாகிய விசு

வம்பர பாவாவினுடைய சொப்பநத்தில் சேவை சாதித்தருளி
யிவ்விட மெழுந்தருளின தன்மையே, ஐயுறவேண்டாம், அந்
தப் பிரான திரவியங்கள் வைக்கப்பட் டிருக்கு மிடத்தி லாயுதங்
களாலன்றி கைகளாலே மண்ணைக் கிளறிப் பார்க்க வேண்டியது;
மேலும், இந்த விசுவம்பர தாஸருடைய சந்ததியில் சுகுணமுள்ள
வோர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவச் சிரேஷ்ட னவதரிக்கப் போகின்றார்; அவ
ருடைய கீர்த்திப் பிரதாபத்தாலும் மாயாந்தகாரத்தினின்று முலகு
உத்தரிக்கப் போகின்றதென் றுரைத்து மறைந்தனள். அவ்
வாக்கிய விசேஷங்களைக் கேட்ட கோஷ்டிகளுந் தாஸரு மாநந்தபரி
தர்களாய், கைகொட்டி ஸ்ரீராம நாம சங்கீர்த்தநஞ் செய்துநிற்க,
விசுவம்பரதாஸர் வாணியின் வாக்கிய பரிபாலநத்திற்காக, அந்த
வாசனைத் திரவியங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த பூமியைத்தமது திருக்
கைகளால் கிளறிக் கிளறி யெடுக்கத் துளப ஹாரமும், புஷ்பமாலை
களும், சுகந்தப்பொடியுமாய் வரக்கண் டதிசயங்கொண்டு, ஹரி
விட்டல்! பாண்டுரங்கா! என்று பாடி, அந்த வாசனைத் திரவி
யங்களை யெல்லாம் பறித்துப் பறித்து வெளியிற் சேர்த்துக்கொ
ண்டு வரா நிற்கையில் தாஸருக்கு மெய் மறதியும், மநஸ்தம்பனமு
முண்டாயிற்று. அப்போது சுவாமியும், இடப்பாகத்தில் ருக்கு
மணி பிராட்டியும், சாமளத் திருமேனியும், கழுத்தில் துளபமா
லையும், பீதாம்பர தாரணமுங் கொண்ட மூர்த்திகளாய்க் காட்சி
தந்தருளினர். அந்த மெய்க்காட்சியைக் கோஷ்டியிலிருந்தா ரொ
வ்வொருவருங் கண் டாநந்தங்கொண்டு பாடுவார் சிலர், தங்களை
மறந் தாடுவார் சிலர், உகந்தாலிப்பார் சிலர், விழுந்து சேவிப்பார்
சிலர், நா மெத்தவஞ்செய்தோமோ! என்று தங்களைத் தாங்களே
வியப்பார் சிலர், நாம் நம தஜ்ஞாநத்தா லிந்த விசுவம்பரதாஸரை
மநுஷிய ரென் றெண்ணி யிருந்தோம்! அவர் மநுஷிய ரல்லர் உம்
பரு ளொருவரே யென்பார் சிலர், இவருடைய திருவடி சேவை
செய்யப் பெற்றால் பாமரத்துவங்க ளெல்லாம் பரிப்பரந்தோ
யென்றுந் தெவிட்டா வாநந்த வமுதசாகரத்திற் படிந்து குளிர்
வாழலா மென்பார் சிலர், இவ்விதமாகக் கோலாஹலத்துடன்
ஸம்பிரம நிருத்த கீதங்கள் பண்ணி, உண்பன வுடுப்பனவற்
றிற் சற்று மயல்லாமல் விசுவரேகத் தியாந பராயணர்களாய், நாடி
நகரு நன்குறப்பத் தெளிந்தோர்க்குரியரா யிருந்தார்கள்.

விசுவம்பரதாஸரும் அந்த வாதியஞ் சோதியின் திருவுருவத்
தைத் திருக்கைகளி லேந்திக்கொண்டு, பஜனை கோஷ்டிகள் பஜிக்
கவும், பலபல வாத்தியங்க ளிசைக்கவும், தேவகாமுக் கருகிலிருக்
கும் இந்திராணி நதீ தீரத்தில் ரம்மியமான வோரிடத்தில் வந்து,
வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்து, வேத வேதியர்க ளா
கும் பிராம ணோத்தமர்களைக்கொண்டு சம்ப்ரோக்ஷணைக்கு வே
ண்டிய கிரியைகளெல்லா நிறைவேற்றி, சம்ப்ரோக்ஷணை முடித்து,
வேதோக்த மந்திரங்களையும் பூசித்து, திருவாராதநங் கண்டருளச்
செய்து, பஞ்சாமிர்த முதலியவற்றால் திருமஞ்சனமாட்டி, சரம்
புலர்த்தி, பீதாம்பரம் சாத்தி, காதுக்குக் குண்டலமும், கழுத்துக்கு
மணிகளொளி பணிகளும், தோளணிகளும், மார்புக்குப் பொற்
புரிநூலும், இடைக்குத் தங்கக்கவசமும், தோள்களுக்கு வளைய
மும், முன் கைகளுக்குப் பொற்கங்கணங்களும், திருவடிகளுக்குச்
சலார்ச் சலாரென்றார்க்குஞ் சிறு சதங்கையுமிட்டு, பூமாலை - திருத்
துழாய் முதலானவற்றா லலங்கரித்து, பூரணப் பொற்
குடங்களும், மங்கல தீபங்களு மேந்தி, ஆசிகள்கூறி, மங்களாரதி
களோடு கும்பாலத்திகளு மெடுத்து, * நெய்யுடை நல்லதோ ரடி
சிலும், அப்ப வருக்கங்களும், பரிபி, பேணி, துத்பேடா முதலிய
மிட்டாய் வர்க்கங்களும், திருக்கண்ணமுது, அக்காரவடிசில் முத
லானவையு மமுசை கண்டருளப்பண்ணி, திருக்கருள் சமர்ப்
பித்து, * மெய்யிடை நல்லதோர் சாந்த மணிவித்து, பலபல வுப
சாரங்கள் கண்டருளப் பண்ணி, தச் சேஷங்களைக் கொண்டு பிரா
மண சந்தர்ப்பணங்களுந் ததீயாராதநங்களுஞ் செய்து, இதுவே
வைகுண்ட மென்னலாம்படி யெல்லா வலங்காரங்களும் பொருந்த
வைத்து, ஆநந்த பரவசராயிருந்து வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்படி நாள்தோறு நடந்துகொண்டு வாராநிற்க, விசுவம்பர
தாஸரானவர், ஒருநாள் பேருளாளனுடைய சேவையி லீடுபட்டு,
இருகைகளையுஞ் சிரசின்மீ தெடுத்துக் கூப்பிக் * கும்பிட்டு நட்ட
மிட்டாடித் துதிகள் பலசொல்லி நிற்கக்கண்டு, பாண்டுரங்கமூர்த்தி
தாஸரைக் கடாக்ஷித்து, உனக்கென்னவேண்டும்? என்று தம்மமு
தவா யலர்த்திப் பிரஸாதிக்கவும், தாஸர், சுவாமியின்! தேவர
பிரஸாதத்தா லடியே னெல்லா பாக்கியங்களையும் பெற்றவ னாயி

னேன், ஒன்றுமோ யடியேனுக்குக் குறைவில்லை, அடியேனுடைய
கால் வழியில் பின்னுளராக வருமவர்களுக்குங்கூட சற்புத்தி
யும், உன்னையே துதிக்கு மகமும், உனது நிஜபக்தியுந் தந்து காப்
பாற்றி யருளவேண்டும், அம்மா! ஈதொன்றே யடியேன் வேண்டு
வது! வேறொன்று நாடிலேன் என்று விண்ணப்பம் பண்ணி,
பற்பல வகை துதித்து நிற்க, அந்நளுந் திருவுள்ளம் பூத்து, உன்
னிஷ்டத்தின்படி வரமளித்தேன் அஞ்சலமின்! இதோ ஆதி
வாகிகளால் விமானங் கொண்டுவரப்பட் டிருக்கிறது, அதிலேறி,
எனது மோக்ஷவீடாகிய திவ்விய ஸ்ரீ வைகுண்டம் போய், நித்திய
வாழ்வி லினிது வாழ்ந்திருப்பாயாக என் றநுக்கிரகித்தருள, தாமு
ரும் சந்தோஷ சித்தராய், பேரருளாளனையும், விமானத்தையுஞ்
சேவித்து, தமது ஸ்தூல தேகத்தை யங்கேயே விட்டு, சூக்ஷம
சரீரம்பெற்று, விமானத்தி லாரோகணித்துக் கொண்டு, ஆதிவாகி
கள் விமான நடத்தப்போய், * தெளிவிசும்பு திருநா டடைந்தனர்.
இவ் விசேஷங்களையெல்லாம் நன்கறிந்[illegible] தோழர்
களும், அவ்வூர் ஜநங்களும் தாவருடைய திருமேனியை விதிப்
படி திருப்பள்ளிப் படுத்தினார்கள்.

விசுவம்பரதாஸரானவர் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளவே
ருடைய தேவியாரான அம்மாபாயம்மாள், நாயக ரிருந்[illegible]
வழி நின்று, இரவும் பகலும் பக்திசெய்து, சேஷசாயி [illegible]
பெருமாள் திருவாராதந முதலியவை நடாத்துவித்து, '[illegible]
தன்' என்றும், 'முகுந்தன்' என்றும் நாமங்களைப் பெற்றிருந்[illegible]
ண்டு புத்திரர்களையும் பாதுகாத்துக் கொண்டு, சுகுணவதி[illegible]
குடும்ப வழியிலிருந்து, பரமனையே பஜித்து வருவாராயினர்[illegible]
படி நிஜபக்தியுடன் ஸ்ரீஹரிமலர்ப்பாதமே தஞ்சமாகக் கொ[illegible]
பணிந்துவரும் அம்மாபாயவர்கள் சொப்பனத்தில் பதிதபாவ[illegible]
கும் பாண்டுரங்க சகாய னெழுந்தருளி, ஏ - அம்மா! என்ன
வேண்டிய காரியங்க ளேதேனு முண்டாயிருப்பின் சொல்ல[illegible]
வாய், நா னவற்றை முடித்துவைப்பேன் என்று கூறலும்,
மாபாயம்மாள், அடியற்ற மரம்போல் பூமியிற் படிந்து நமஸ்காரஞ்
செய்து வணங்கிநின்று, சுவாமின்! இராதா ருக்குமணீரமணா!
கிருபந்தோ! தேவ ரடியாளையு மோர்பொருளெனத் திருவுள்ள

மிரங்கித் திருவடிசேவை தாரா நின்றவிவ் வடியாளுக்கு வேறு
பிரார்த்தனையும், குறைவுபாடு முண்டாகுமோ! உம்பருக்குமரி
யா வொப்பில் பாக்கிய முடையேனாயினேன், இனியென்ன குறை
யுண் டிவ்வடியாளுக்கு? * பச்சைமேனியனே! பவளவாயா!
பதுமக்கண்ணா! அச்சுதா! அமரரேறே! ஆயர்குடிக்கரசே! என்னு
மிச்சுவை தவிர்த்து இகபரசுகங்களில் வேறு விரும்பிலன்; ஆத
லால், இக்குணமாத்திர மென்று மாறுவதை கருந் தருளல்வேண்
டும் கருணையங்கடலே! காருண்யதேஷதாய்! என்று, பலபலதுதித்
துப் பிரார்த்தித்துப் பூமியில் மறுபடியும் விழுந்து சேவிக்கவும்,
செல்வநாரணன் அவ்வம்மையைத் தனது திருக்கைகளால் வாரியெ
டுத்து மார்பிலணைத்துக் கொண்டு, அம்மணி! அஞ்சவேண்டாம்!
உனதிஷ்டத்தின்படி காக்கிறேனென் றநுக்கிரகித்து மறைந்தரு
ளினன். பிறகு அம்மாள் சொப்பனந் தெளிந்து ஜாக்கிரதையடை
ந்து, தம் சொப்பனத்தில் ரக்ஷகனெழுந்து பிரஸாதித் தவற்றை
யெல்லா மெண்ணியெண்ணி, பெருமூச்செறிந்து, பண்டரிநாதா!
பக்தவத்ஸலா! அடியாள் திறத்தில் தேவர்காருண்ணிய முண்டா
ய பரமப்பிரதானஞ் செய்யலானீர்; இத்தகைய கருணை சாகரராகிய
தேவர்க் கடியாள்செய் கைம்மாறியாதோ வறிகிலேன், கமலத்து
றைவா ளுறைமார்பா! என்று மெய் சோர்ந்து வாடி, தம்மில்
தாமே தெளிவுகொண்டு, நெஞ்சால் நினைப்பதும், வாயால் புகழ்
மொழிவதும், நேர்பட்ட கைங்கரியங்களைச் செய்வது மாயினர்.
இவ்வாறாக விவ்வம்மாபாய் நிஷ்காம கருமங்களைச் செய்து, ஒன்
றினு மபேக்ஷை வையாமல் பக்தி பரவசையா யிருந்தமையா லிவ
ருக்கு வேண்டிய வபீஷ்டங்களை யெல்லாஞ் சருவேசுரன் குறை
வர நடாத்தி வந்தான்.

இப்படியாக நடந்து கொண்டு வருங்காலத்தில், விசுவம்பர
தாஸருக்கு அம்மாபாயம்மாள் திருவுதரத்திலே தோன்றின புத்தி
ரர்களாகும் ஹரிநாதன், முகுந்தன் என்னு மிரண்டு பாலியர்களுங்
கூடி யோர்நாள் யோசித்ததாவது - நமது தாய் தந்தையர்கள் தங்
கள் காலமெல்லாம் ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே பக்தி செலுத்தி, உலக
வாழ்க்கைச் சுகங்களை யெண்ணாமல், அதற்கேற்ற பொருளையுஞ்
சம்பாதிக்காமல் சாதாரண குடும்பஸ்தராக விருந்து காலங்கழித்

தார்கள், நாமு மவ்வா றிருப்பது தகுதியன்று, இராஜனைக்கண்டு தரிசித்து, பாரி யுத்தியோகங்களைப் பிரார்த்தித்துப் பெற்று, விசேஷமாய்ப் பொருள் சம்பாதித்து, ஆனை - குதிரை - தேர் - சிவிகை முதலியவை யேறித்திரிந்து, இகலோக சௌக்கியங்களை நன்கு யநுபவிக்கக்கடவோம், இதற்கு மிஞ்சின சுகங் கிடைப்பதே கிடையாது, இதைவிட் டிரவும் பகலும் பண்டரிநாதனை பஜித்துக் கிரிசையில் பயன் சிறிதுங் காண்கிலம், சுகமுங் கிட்டாது என் றிருவருந் தாயினிடம் வந்து வணங்கி, நாங்கள் தகுந்த வுத்தியோகங்களைச் சம்பாதிக்க இராஜாங்கத்திற்குச் செல்கின்றோம், விடை கொடுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். தாயாகிய அம்பாபாயம்மாள் தங் குமாரர்கள் சொன்னவற்றைக் கேட்டுப் புன்னகை கொண்டு, அப்பா குழந்தைகாள்! உங்களுக் கிந்த விபரீத புத்தி சுயமாயுண்டானதா? அல்லது யாவரேனும் போதித்து வந்ததா? அல்ல துங்கள் பூருவகரும சம்பந்தமானதா? உங்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்க வாச்சரியமா யிராநின்றது, ஆகினும் பெரியோர்களும், இருடிகளும், புராண விதிகாசங்களும், வேத வேதாந்தங்களுஞ் சொல்லுஞ் சிலவற்றை நான் றெரிந்த மட்டிலே சொல்லுகிறேன் கேட்பீர்கள்; மண் - பொன் - பெண் ணென்னு மூன் றாசைகளும் பற்றுக வுடையவர்க ளருநரகத்திற் காளாவார்கள், அம் மூன்று பற்றுக்களையுந் தவிர்த்து நின்றால் முகுந்தனுஞ் சருவேசுரனுக்குப் பிரியர்களாய், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர மிருடியர்களும், கருடகந்தருவ-சித்த - வித்தியாதரர்களும், நவப்பிரஜாபதிகளும், ஏகாதச ருத்திரர்களுந் தேடிக்காணு பாயதப் பிராப்தி பெற்று இனிதாக வாழ்ந்திருப்பார்கள். அன்றியும், "அத்தகைய பாகவதர்க ளென்னமேதே தபேக்ஷிப்பார்களோ வவற்றை யெல்லாந் தந்தருள்வேன்" என்று விருதுகூறி, ஜயஸ்தம்பமு நாட்டி யிருக்கின்றான் நமது பண்டரீபுரநாதன்; அதின்படியே, உங்கள் தந்தை முதலிட்ட சாதுக்களுக்குத் தனது சாலோக - சாமீப - சாரூப - சாயுஜ்ஜியங்களாகும் பதவிகளைக் கொடுத்து, நித்தியமுக்தர்களோடு சேர்த்துத் தனது வாழ்வினைப் பெற்று வாழ வருளி யிருக்கின்றான்; இந்த பரமார்த்த சுகவாழ்வுக்கு நீங்க ளிப்போது கருதுகின்ற விஷய சுக மநுபவமுமீடு கொள்ளாது; அஜ்ஞானங்களாகுஞ் சாதுக்களுடைய சேவையினால்

சிருஷ்டி - ஸ்திதி - சம்மார - திரோதய-அநுக்கிரகங்களாகிற பஞ்சகிருத்தியங்களு முண்டாகும்; அஷ்டசித்திகளும் பெறக்கூடும்; இவையெல்லாந் தம்ம சௌகரியங்களாலே வரக்கடவனவாயிருக்க இவற்றைவிட் டல்ப ராஜனிடஞ் சேவகஞ்செய்து, அவன்றருஞ் சொல்ப திரவியத்தால் மலமூத்திரங்களிற் றவளு மூனுடை யாக்கைகளைவளர்த்து, மதோன்மத்தர்களாய், நா னெனதென்னு மகங்கார மமகாரங்களில் மண்டி, யமகிங்கர வசியர்களாய், இரௌரவம் - கும்பீபாகம் - பூதி - மாபூதியாதியான நரகங்களுள் தள்ளுண் டழியவா விச்சித்தீர்கள்! ஆவா - குழந்தைகாள்! தீர்க்காலோசனைசெய்து நல்வழிக்குப் பாத்திரர்க ளாகுங்கள், வீணே அழியப்பாராதீர்கள்! என்று பலபல புத்திகள் கூறியுங் கேளாமல், தம் பிடிவாதமே பற்றிநின்ற சிறுவர்களைப்பார்த்து மறுபடியுந் தாயான அம்மாபாய், அப்பா! இனியு நானென் செய்யமாட்டுவேன்? நால குடும்பத்திற் பிறந்த வுங்களுக் கித் துர்ப்புத்தி யாகாது, துர்ப்புத்தி தன்னைக் கொண்ட வுங்களுக் கித்தனைசொல்லியும் பயனில்லையாகும், கொடியவனாகிய துரியோதனன், விதுரர் - பீஷ்மர் - துரோணர் - ருஷிகள் முதலான பெரியோர்களும், சாக்ஷாத் கிருஷ்ண பகவானுஞ் சொல்லியுங் கேளாமல், தனது நூறு தம்பிகளோடும், பந்து ஜனங்களோடுமடிந்தான்; இராவணனும், மாரீசன் முதலானோரும் - சாக்ஷாத் லோகஜநநியாகிய ஜநககுலநந்தினியு மெவ்வளவோ புத்திசொல்லியுங்கூடக் கேளாமல், தன்பிள்ளை-சோதர-பந்துவர்க்கங்களோடு மடிந்தான்; இன்னும் வாணாசுரன், கஞ்சன், சுபாலி, மாலியவான் முதலானவர்களு மப்படியே மடிந்துவிட்டார்கள். நாயின்வாலை நீளக் கட்டிவைத் தவிழ்த்தாலுந் தன் கோணல் நீங்காததுபோலே கருமத்தாலே பிணைப்புண்ட வுங்களுக் கெவ்வளவுசொன்னாலும் புத்தி திரும்பாது, நோயிகொண்டவர்களுக் கமுது கசக்கும், உங்கள்கருமத்தை நீங்களே யநுபவிக்கவேண்டுமல்லால் பிற ரநுபவிக்கப் போகிறதில்லை, அநுபவித்தாலொழிய தெரியாது, பின்பு வெவ்வெவை யநுபவிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறீர்களோ! சருவேசுவரனே யறியவேண்டு மல்லால் நான் றெரிந்து மறியேன்; ஆகையால், சுகமாகப் போய்வாருங்களப்பா! என்று விடையளித்தனர். அவ்விரண்டு சிறுவர்களும் பிரயாணப்பட்டு, புனிதசமடைந்து, அவ்வூ ராசனைக்கண்டு வண

ங்கி, தங்களுக்குத் தகுந்த வுத்தியோகங்களைத் தரவேண்டு மெ
ன்று பிரார்த்தித்தார்கள். இப்படிப் பிரார்த்தித்து நின்ற சிறுவர்க
ளுடைய முகதேஜஸ்ஸையும், சௌரிய-வீரிய-பராக்கிரம-சாதுரிய-
நன்னடக்கைகளையுங் கண்டு அரசனும் மநமகிழ்ச்சி கொண்டு, தக்க
வுத்தியோகங்களைக் கொடுத் தாதரித்துவந்தான்.

இவ்வாறாக நடந்துவரா நிற்கையில், ஒருநாளாயிலே ஹரி
நாதனு முகுந்தனுங் கலந்து யோசித்தவர்களாய், அரசனிடஞ்
சென்று வணங்கி, தேவுகாமிலிருக்குந் தங்கள் தாயையு மனைவி
களையும் வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டியதென்று பிரார்த்தித்
தார்கள். அரசனும் சந்தோஷித்து, தனது சேவகர்களை யழைத்து,
ஆனை குதிரைக ளோடும், சில காலாள்களோடும், சிவிகைகளோ
டும் போய் தேவுகாமிலிருக்கு மவர்களை யதிக விநயத்துட னழைத்
துக்கொண்டு வரும்படி யுத்திர வளித்தனன். சேவகர்களு மர
சன் கட்டளைப்படி சகல பரிவாரங்களுடனே தேவுகாமுக்குப்
போய், ஹரிநாதன் முகுந்த னென்பவர்களுடைய தாயாராகிய
அம்மாபாயம்மாளைக் கண்டு வணங்கி, தங்கள் குமாரர்க ளிருவரும்
அரசனுங் கட்டளையிட்டார்கள் தங்களையுந் தங்கள் மருமக்கள் மா
ரையு மழைத்துக்கொண்டு வரும்படி; ஆகையால், அம்மணீ!
இதோவிருக்குஞ் சிவிகைகளின்மீ தேறியருள வேண்டுமென்று
வருந்துகின்றார்கள். இந்தச் சேவகர்களையும், ஆனை குதிரை-
காலாள் முதலிட்ட சேனைகளையுங்கண்டு அம்மாபாயம்மாள் அதி
சயங்கொண்டு, சுவாமிசந்நிதிக்குச் சென்று, கண்ணுங் கண்ணீரு
மாய் நின்று, தாயைப்பிரியுங் கன்றுபோல் கதறி, சுவாமி! சருவ
லோக சரண்ணிய! சகலாதாரபூத! உன்னை விட்டுப் பிரியுங்
காலம் வாய்த்தது, எந்தக்கால முன்னையினிச் சேவிக்கப்போகி
றேன்? நீ செய்யாநின்ற வின்பவிளையாட்டுக்களை யாவரறியவல்
லார்? இதுவு முன்னுடைய லீலைகளேயன்றி வேறன்று! இனி
யென்னென்ன வென்பால் நடத்த விருக்கின்றாயோ நீயேயறி
வாய், மாதவா! எந்தவகையிலு மென்னை ரக்ஷித்தருளவேண்டு
மென்று பலவாறாக ஸ்துதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, பிரி
ந்துவர மநமில்லாம லோர்வாறுதெளிந்து, திரும்பித்திரும்பிப்

பார்த்துக்கொண்டு விடுவந்துசேர்ந்து, மருமக்களிருவரையுமழை
த்துக்கொண்டு, இராஜபடர்கள் கொண்டுவந்த சிவிகைகளிலேறி,
சேனைகள் வழி நடத்தவந்து, தமது புத்திரர்க ளிருக்குமூர்சேர்
ந்து, திருமாளிகையடைந்து, சுகமாக வில்லற தருமங்களை நடா
த்தி வாழ்ந்துவந்தார்.

இப்படி, தம்புத்திரர்களால் சகல போக பாக்கியங்களை யநு
பவித்துக்கொண்டு வந்தாலும், தானுந்தலைவன் பலவிடங்களிலு
லலைந்து திரிந்தாலும், அவனுடைய மநமானது வீட்டி லோரி
புறத்தில் வைத்திருக்குந் தநத்தின் பக்கலிலேயே கிடக்குமாப்
போலே இந்த அம்மாபாயம்மாளுடைய மநமானது-பாண்டுரங்க
னுடைய சுந்தர - சுகுமார - லாவண்ணிய - தேஜசுக்களோடு கூடிய
திருமேனியை மறவாமல், என்றுந் தியாநபராயணையாயிருந்தார்.
புத்திரர்களோ! தநார்ஜிதத்தி லாசக்தர்களாய், விஷயபோகங்
களில் மிகு பிரேமையுடையவர்களாயிருந்தார்கள். சிலநாள் கழி
த்து, சாரங்கபாணியாகும் சருவேசுவரன், அம்மாபாய் சொப்பநத்
தில்தோன்றி, ஹார கேயூர மகரகுண்டல பீதாம்பர தாரியாய்,
சியாமள ரூபராய், திருத்துழா யணி திவ்யவிலாசத்தைச் சேவி
க்கவிட்டு நின்று, அம்மாபாய்! நீ புத்திரர்களுடைய வாஞ்சையா
லென்னை மறந்தனை, உன் பர்த்தா விசுவம்பர தாஸருக்கு நா
னளித்திருந்த வாக்கியத்தின்படி யுங்க ளெல்லாரையு மிரக்ஷிக்
கும்படி தேவுகாமில் சந்நிதிகொண் டிருக்கின்றேன், உனக்கும்
சொப்பநத்தில் காட்சியளித்திருக்கின்றேன், நீ யென்னை மறந்து
சுத்த சமுசாரத்தில் சுகமுற் றிருக்கின்றாய், இவ்வல்ப அநித்திய
போகத்தை யொழித்து நமதூராகிய தேவுகாமுக்கு வருவாயாக
வென்று சொல்லி மறைந்தனன். அம்மாபாயம்மையு நித்திரை
தெளிந் தெழுந்து, சொப்பநத்திற் கண்டவற்றையும், சருவ
லோகாராட்டியன் சேவையு நினைந்து நினைந்துருகி, பாண்டுரங்கா!
என்று துதித்து, தமது புத்திரர்க ளிருவருக்கு மிராத்திரி சுவாமி
சொப்பநம் ஸாதித்தருளின விசேஷங்களைச் சொல்லி, அப்பா!
இந்திராணி தீரத்தில் தேவுகாம் க்ஷேத்திரத்தில், உங்கள் தந்தை
யின் நிஜ பக்திக்காக ஸ்ரீமத் பாண்டுரங்கன் திருக்கோயில்
கொண் டெழுந்தருளியிருந்து, அவருக்குப் பரமபதப் பிராப்தி

கடாக்ஷித்தருளினான்; அவன்றானே யென்னையுந் தனது திவ்வியக்ஷேத்திரத்துக்கு வரும்படி சொப்பநம் ஸாதித்தருளினான்; உங்க ளபிப்பிராயமேதோ தெரிவியுங்கள் என்றவளவிலே, அவ்விருவரும், அம்மா! கனவு - நினைவால் வருவது; அது பொய்யே யன்றி மெய்யாகாது; உன்னை அடுத்ததில் சீர்மைபெற் றிருந்து, அண்டினவர்களை யாதரித்து, இரந்தாருக் கிட்டு, மற்றும் பல தானங்கள் செய்து, பகவானொருவ னுண்டென்று மறதியின்னி, இருந்த விடத்திற்றானே யிருந்து தியாகஞ்செய்தால், அந்த பகவான் காக்கமாட்டுவனோ? என்றுரைக்க, அவற்றைக் கேட்டிருந்த தாயானவள் வியந்து மனஞ்சோர்ந்து, ஆ - பண்டரிநாத! பரமபுருஷா! பரஞ்சோதீ! என்று பகவானைத் துதித்து, பிள்ளைகளுக்கு வேறொன்றுஞ் சொல்லக்கூடாதவளாய் மௌனமா யிருந்துவிட்டாள். நான்குநாள் சென்றபிறகு, புத்திரர்களும் அம்மையாயம்மாளும் ஓரிடத்தில் வீற்றிருந்து, இன்பமாய் வார்த்தையாடிக்கொண் டிருக்கும் பொழுது, புத்திரர்கள் தாயை நோக்கி அம்மா! உமது ஸ்வாமி யெப்போ தென்ன வுரைக்கின்றீர் என்று கேட்க; தாயும், அப்பா! இந்தக் குடும்ப பாரத்தை நிவத்திசெய்துகொண்டு, தேவகாரியத்துக்குத்தன் சந்நிதானத்திற்கு வரும்படி யாஜ்ஞை செய்தருளினான் என்றாள். [illegible] வரும் ஸ்வாமியானவர் அருபி, அருபகுண [illegible] னென்னம்பருக்கில்லை, ஆனையாற்று [illegible] கூடாதென்று வேத புருஷன் சொல்லி யிருக்கின்றான்; அப்பேர்ப்பட்ட ஸர்வரீனை மல - ஜலங்களிற் றுவக்குண் டலையுந் தேகிகள் காணவசமோ? என்னக்கேட்ட தாயானவள், அப்பா! அண்ட பிண்ட சராசரங்களுக் கெல்லா மாதிமூல மாயும், அணுவுக்குள்ளு மணுவாயும் விளங்கும் ரக்ஷகன் - நிஷ்காமம், தயம், பொறுமை, நிருடை, சந்தோஷம், வாய்மை, அறிவு, அடக்கம் என்னு மெண்குணங்களை யுடைய பாகவதோத்தமர்க ளுள்ளங்களில் பூரணமாய்க் குடிபுகுந் திருந்து ரக்ஷித்தருளுவன்; இத்தகையாக வெவ்வெவை விரும்புகின்றார்களோ அவ்வவற்றை யளித்து நிற்பன்; மஹாத்ம்யம், வைதரியம், வீரியம், தேஜஸ், ஞானம், மேன்மைகளாகிற ஆறு குணங்க ளுடையவனாகையாலே அவன் பகவானென்னப்படுகின்றான்; எப்போது தான் பகவானென்று அழைக்

கப்படுகின்றானோ அப்போதே குணமுடையவ னென்பது சித்தமாயிற்று. அணுவுக்குள்ளு மணுவா யிருப்பவ னென்றபோதே வியாபகம் விளங்குகிறது; அந்த வியாபக தசையிலுங் கூட பரமாணுவாக விருக்கின்றா னென்றபோது பரமாணு வாகாரந் தோன்றுகிறது; அவ் வாகாரத்தாலே ரூப மென்பதை நன்கு பெறப்பட்டது. அன்றியும், அவனுடைய வியாபகத்துவம் - தன் பரசொரூபங்க ளைந்திலு மொன்று; வியாபகமாகு மதனையொழிந்த மற்ற நான்கும் - பரத்துவம், வியூகம், விபவம், அர்ச்சாவதாரம் மென்னப்படும்; இந் நான்கி லுள்ளும் ரூபமில்லாதென் றநுமானித்தற்குச் சற்றுமிடமில்லை; இப்படி சகுண விதங்களாலும் ரூபவா னென்பதே திண்ணம்; குணவா னென்பதுவு மப்படியே; இனி, வேதபுருஷன் 'அறியேன்' என்று சொன்னமைக்கு காரண மியாதென்பீர்களேல்; அவ்விறைவனுடைய திருவிளையாடல்க ளிவைதானென் றெண்ணிட்டுச் சொல்ல முடியாது; சேதந அசேதந வஸ்துக்களைத் தனக்குச் சொத்தாகப் படைத்தவனாகையால், எக்கெந்த காலத்தி லெக்கெந்த சேதநரை யெக்கெந்தவிதமாய் ரக்ஷிக்க வேண்டுமோ, அல்லது சிக்ஷிக்க வேண்டுமோ அவ்வவைகளுக் கேற்றபடி யெல்லாந் தோன்றி, அக்கந்தக் காரியங்களைப்பண்ணி யருளுகின்று ஆதற்கொண்டு அவனுடைய குணங்களும், கீர்த்திகளும், லீலைகளும் புகழற்காய் வேதமானது முயன்றவிடத்து மவ்வேதந் தனக்கும், அதனைச் சொல்லியருளின புருஷனுக்கு மெட்டாமல், பிரம ருத்ர இந்திராதிகள் தொடங்கி [illegible] யுள்ள வாங்மனங்க ளளவுஞ் சென்று பரிச்சேதிக்க முடியாம லவ்வாக்கியஞ் சோதியின் புறந்தானே திரும்பிற்றுதன் லீலாதிசயங்கள்; ஆகையால் தான் வேதபுருஷனுங் கூட அளவிட்டுச் சொல்லத் தன்னால் முடியாமல், 'நானுமறிகிலேன்' என்றுரைத்து வைத்தனன். "அன்னமாய் நின்றங் கருமறை §பகர்ந்தாய்" என்றும், "அன்னமா யருமறைக ளுரைத்தாய் நீ" என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே, சருவேசன் றானே அன்னவடிவாய் நான்முகனுக்குச் சேவை சாதித்து, நான்கு வேதங்களையுஞ் சொல்லி யருளினதாக விருக்கக் காண்கிறதே? என்பீர்களாகில்; "தன்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்" என்று முள்ளமை

§ பயந்தாய் என்றும் பாடமுண்டு.

யாலே, இக்காலத்தி லிது நடக்கும், அதற்காக நாமிப்பொழுதே செய்யக்கடவோ மென்று முன்னிட்டே யோசித்துச் செய்ய வேண்டியவ னன்றாகையாலும், தான் ஸர்வசக்தி யாதலால் தனது சங்கல்பத்திற் கொண்டபடி யெல்லாஞ் செய்யக் கடவ னாகையாலும், தன்பெருமை யின்னதுதா னென்று வருவனவற்றை முன்னிச் சொல்லிக்கொள் ளாமலேயே யப்போதைக் கப்போது வேண்டியவற்றைச் செய்து, தன்னுடைய தொண்டர்களைக் கஷ்டப்படுத்தாமல் காப்பாற்றுகின்றனாகையாலே, தானுந் தன்பெருமை யறிந்து சொல்லவல்லா னல்லன் என்பதைக் கொண்டு வேதபுருஷன்றனும், 'நானுமறியேனென்று' னித்தனை; சருவேசனுடைய கீர்த்தியானகுணங்களையே சொல்லப் போந்தவேதமானது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சொரூப - ரூப - குண - சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லியவைவேறோடேவிடாமல் "ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" என்று, ஸ்ரீதேவியும், பூதேவியுமவ்வரும் பெருமானடிகளுக்குத் தேவிமாரென்றுஞ் சொல்லி, "வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தநஃ உபாப்யாம் பூமிநீளாப்யாம் ஸேவிதஃ பரமேச்வரஃ"

என்று, வைகுண்டமாகும் பரமலோகத்திலே ஸ்ரீயாகிய லக்ஷ்மிஸஹாயனாய் ஜநார்த்தனனும் பரமேச்வரனும், பூநீளைகளாகும் மற்ற தேவிமாரிலே சேவிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றான் என்னும் முறையிலிருக்கையாலும், அவ்வாதியஞ் சோதியன் ஸர்வ வஸ்து ரூபவானும் குணவானு மென்பதுவே சத்தியம்; இவற்றையெல்லா நன்கறிந்து, அவனல்லால் கதிவேறில்லையென நடக்காமல், வாயில் வந்தபடியெல்லாஞ் சொல்லி யிகழ்வது மௌட்டியம்; அந்த பரஞ்சோதி நாதனன் பண்டு * எங்குமுளன் கண்ணனென்ற பிரகலாதாழ்வானுக்காக நரசிங்கமாய், * இங்கில்லையால் என்று இரணியன்புடைத்த கம்பத்திலிருந்து * அங்கப்பொழுதே அவ்விரணியன் வீயத்தோன்றி யருளினன்; முதலைவாய்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வானுக்காக நிஜவடிவோடெழுந்தருளி சக்கரத்தால் சங்கரித்து, சிரமத்தையுந் தீர்த்தருளினன்; * தந்தைதாயல்லால் தெய்வந் தமக்கு வேறில்லையென்றெண்ணி நிறுத்திசெல்லுத்திப்போந்த புண்டரீகருக்காகப் பண்டரீ புரத்தின் கோயில்கொ

ண்டு, பணிவாருக்கெல்லாம் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றான், அந்தப் புண்டரீகவரதன் ருக்மிணியுங்களுடைய தந்தையின், விஜயத்திற் கிரங்கி யருளி, தேவுகாமியும் திருச்சந்நிதி பண்ணி, அவருக்குச் சேவைதந்து, பேரின்பமும் சாதித் தருளினன். இத்தகைய கருணாமிர்த சாகரந்தன்னில் படிந்தின்பப்பேறுகிய திருவடியினையடைவது சுகம்; அதையொழித்து மற்றபோகங்களை யிச்சித் தருவரகிற் காளாவது மிளாத்துயரோயாகும்; மெய்ப்பக்தியும், சத்தியமுமி யில்லாதவர்களுக் கம்மேகவருணன் ரூபமிருந்தும் அழுக்குஜலத்தில் பிரதிபிம்பம் தோன்றாதுபோலென்றன்; அழுக்குஜலத்தில் காம - க்ரோத - லோப - மோக - மத - மாச்சரியங்களாகிற ஹ்ருதயக் கருக்கங்களில் படிந்தாழும் கருமபூரிதர்களாய்க்கொண்டு பாமரர்களுக்குக் கடவுள் தன்மையும், பிரபாவமும் விளங்காவிட்டா; உண்டு இடுக்கவேல் யுடனுமி ராஜியென் றுகக்கும்பாவிகளுக்கு அவ்வுண்டுடுத்துக் களிக்கு மற்பபோகமே கடவுள் சுகமல்லால் வேறுகடவுளின் சுகமேதற்காது. இத்தன்மைகளைக் கொண்டேயாகும் நீங்களுமென்னை 'உன்மவாதி' யென்னுரைத்தார் என்று பரிகாசமாய்க் கேட்டார்கள். கெடுமதிகளுனுக்குத்தோன்றாது; இத்துர்ப்புத்திகளை யினியாவ தொழித்து, பாண்டுரங்கனைப் பஜித்து, திருவடியில் சரண்புகுந்து சுகமடைவீர்களாக என்று பலப்பல புத்திகள் தாங் கூறியும் கேளாமல் தம தில்லற வெளகிகங்களுக்கு வேண்டுவனவற்றிற் படிந்திருந்தார்கள்.

மறுபடியுஞ் சிலநாள் சென்று பண்டரீபுர நாதனாகிற பாண்டுரங்கன், அம்மாபாயம்மாள் சொப்பனத்தி லெழுந்தருளி, 'நானிருந்து இரண்டு ஜாமங்களுக்குமே உன்னுடைய குமாரர்களிருவரும் படியப் போகின்றார்கள்; உங்களுடைய வைசுவரியங்களெல்லாம் பாழாகப் போகிறது' என்று சாதிக்க, அம்மையார் அழுதகண்ணுங் கைகளுமாய்க்கொண்டு ஓ! வென்றலறி, 'தேவரீர் இப்படிச் சாதித்தருளின படியே என்ன பண்ணுவது? என்னைப் பண்ணப்போகின்றேன்? அடியாருடைய கதியாதோ வறியேனே?' என்று பூமியிற் படிந்து சேவித்து நிற்கக்கண்டு தனது திருப்பவளச் சோதி வாய்திறந்து, 'உன் பின் சந்ததியாரை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்பது தெரியும், உன் பக்தாவுக்குப் பிரதிக்கினை செய் தளித்திருக்

கின்றேன், உனக்கும் பரமபதம் பிராப்தமாகும், விசனமுற வேண்டாம் என்று மறையவே, இந்தம்மாள் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து சொப்பனத்தை நினைத்து, ஓ! என்ற சத்தத்துட னழத் தொடங்கினர். அதனைக் கேட்ட பிள்ளைக ளிருவரும் தாயாரிடம்வந்து, அம்மா! உங்களுக் கழத்தக்க விசனம் வருவானேன்? காரண முரைக்க வேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, அம்மாயாய் குழந்தைகளைப் பார்த்து மிகவும் வியாகூலப்பட்டு, அப்பா புத்திரர்களே! இராத்திரி ஜாதகிரமணன் கனவிற் *றோன்றி, விடிந்த விரண்டு ஜாமங்களுக்குமேல் நீங்க ளிருவரு மிறக்கப்போகிறீர்க ளென்றும், உங்களைசுவரியம் நாசமடையப் போகிற தென்றும் சாதித் தருளினர்; அதனு லென் வயிறு குழம்பி யழா நின்றே னென்று சொன்னதற்கு அவர்கள், அம்மா! கனவு-பிராந்தி யென்று முன்னமே சொன்னேம்; ஒருவேளை நிஜமே யாயினும் நாமென்ன செய்யமாட்டுவோம்? "ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம்" என்றபடி, பிறந்த போதே சாவு நிச்சியம்; அதற்கு நா மச்சப் படுவதிற் பயனில்லை, நா முயிருட னிருக்கும்போ தண்டுடுத் தநுபவிக்கு மதுப்வங்களே நாங் காணுவது; இதைவிட வேறுக மோர்சற்றுங் கிடையாது என்று, அச்சம் சிறிது மில்லாமல் தைரியஸ்தர்களா யுரைத்து, பொழுது விடிந்த வுடனே நித்திய கடன்களை முடித்துக்கொண்டு தாயாரிடம் வந்து, அம்மா! இன்று தங்கள் கைகளா லந்நமிடப் புசிக்க விரும்புகின்றே மென்று சொல்லி அந்தம்மாள் பறிமாறிய வறுசுவையோடு கூடின வந்நமுண்டு, தாம்பூல மணிந்து கொண் டிருக்கையில், இராஜாவினுடைய சேவகனொருவன் அரசனளித்த காகிதங் கொண்டுவந்து கொடுத்து, சுவாமி! வேற்றரசன் படையெடுத்து வந்து நம்முடைய கோட்டையை முற்றிகை போட்டிருக்கின்ற படியால் தங்க ளிருவரையுந் தண்டு தளங்க ளுடனேபோ யுத்தஞ் செய்து வரும்படி காரபார ஜனு யளித் திருக்கின்ற லென்றனன். அதனைக் கேட்டவே இருவரு [illegible], தாயார் கண்டு [illegible] ளை யெனக்கி, இன்று நமக்கு முடிவு காலென்பது நிச்சயந்தான், இப்பொழுதில் தாங்கண்ட கனவின்படி [illegible] மில்லாத சத்துரு [illegible] யடை பெய்த்து வருவானே! இனி நாம் போகிறோம் [illegible] இதுவரையில் [illegible] [illegible] போது

பின்னடைவது நன்றன்று. இராஜ ஆஜ்ஞை கடப்பதினும் யுத்தகளத்தில்மடிவதே யுத்தமம் என்று மநந் தெளிந்தவர்களாய், தங்கள் தங்க ளாயுதங்களை யிடுப்பிலுந் தோள்களிலுங் கட்டிக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தராய், தாயாரிடம்வந்து தீர்க்க தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, நடந்தவற்றைச் சொல்லி, இது பரியந்தந் தாங்க ளெவ்வளவோ சொல்லியுங் கேளாம லெங்கள் மநம்போனபடியெல்லாம் நடந்தோம், முடிவில் தங்கள் வாக்கியம் பலிக்குங்காலம் வந்தது, ஆகிலு நம்மை நம்பின வரசனுக் கிந்தச்சமய மோசஞ் செய்யலாகாது, எங்கள்பிழைகளை மன்னித்து விடைகொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு, தேவிமார்களுக்கு மிதனை கூறிவிட்டு, இராஜ சபைக்குப்போ யிராஜனை வணங்கி யவனிடம் விடைபெற்று, இரத கஜ துரக பதாதிகளாகும் சதுரங்க சேனைகளுடனே போயெதி ரரசனேடு சருவவித வுபாயங்களைக் கொண்டு போர் செய்தும் வெற்றியானது எதிரிகளுக்கே மிஞ்சி வருவதைக் கண்டு, நம்முடைய தாயாருக்கு ஸ்ரீ பண்டரிநாதன் சொன்னபடியே நமக் கின்று முடிவாவது சித்தம், இன்றளவு நம்முடைய வாழ்வை விரும்பிப் * பெண்டிரார் சுகங்களுபத்துப் பெரியனவாய் விடும்பைகள்பூண்டு * நாநாவித நரகமே புகும் பாவிகளானோமேயன்றி நம்முன்னோர் வழிநின்று முகுந்தனது மொய்பூங்கழலினை கிட்டற்குரிய சாதநமொன்றுஞ் செய்தோமல்லோம்; நம்முடைக் கொடுவினைக் கிரங்கிய வன்னையுமநவிரக்க மதனாற் கூறிய நன்மொழிகளையாவ தேற்று அந்நிலை நின்றோ மல்லோ மென் றேங்கியேங்கி விசனமுற்று, மறுபடியுந் தெளிவு கொண்டு போர்முன் சென்று, வீராவேசங் கொண்டு யுத்தஞ் செய்துவருகையில், இவர்களுடைய சேனை முற்றுமடிந்து, தாங்களு மெதிரிகளுடைய வாயுதங்களால் மெய்நோகப்பெற்றுப் பிராணன் நீங்குஞ் சமயம் வாய்த்து விட்டது. அத் தருணத்தில் ஹரிநாதனும், முகுந்தனும், ஹரிஹரீ! பாண்டுரங்கா! பரந்தாமா! பக்தவத்சலா! பரஞ்சோதீ! ஆபத்ஸகா! கஜேந்திரவரதா! * அந்தைப்பிற் குடிமைப்பட் டிக்கத்தவன்பர் குடிபிறப் பாளரேறு, மாதி பஞ்சராதியே! நின்னருள் துறந்து, * குடிமையிலிருமை பட [illegible] முக்கார மடியோங்கள் அடியிட்டு கின்னைப்பட; * அடி [illegible] தீம் பூண்டு, பிறரைக்கிட்டி தொண்டுபட்டு, உறவு [illegible]

ருள்ள வெல்லா மொன்றாகல் மட்டாமோ வென்று அவர் நிறத் தக் காதலன்றனு வாடைகளேதடி புழுன்று போந்த வகமதனு ஆன்னை மறந்தேதாம், மறந்தோமே யென்கிற நினைப்பையுந் துறந்தோம். அன்னைமொழி யிகழ்ந்தோம், அத்தன் வழி தவர்த்தோம்; அவ்வா! துளிக்கவரா! இப்போது தவிக்கின்றோம்; இவ்வயம் ன்னனவன் இக்கு வேறு காண்கின்றிலோம், பண்டு அடியோர்கள் தன்னதக்குத் திருவுள்ள மிரங்கி, நின் * குடி குடியாட்கொண்டு மளிக்கு பரமென் றுருன்கருந்தவனதயே வீழிந் தருளல் தேவ உட்டினை யாருமே; இன்றுங் கைவிட்டுவிடாதே யென்று பலபுல அதிகள் அதித் திரங்கலாய், பக்தபோதனும் பதபதனான்ருய யிவர்களுக்கிரங்கி யருளி காக்ஷிதந்து, உங்கள் தந்தைக்கு வாக்களித்தபடி பிற்பா புஷ்பவிமானம் வந்திருக்கின்றது. அதிலேறிக் கொண் டிருவரும் வைகுண்டத்து செல்லுங்கள் என்றுரைத்து மறைய, அவ்விருவருந் தத்தம் ஸ்தூல சரீரங்களை யக்கு ணைக் களத்திலதானே போகட்டு, சூக்ஷும சரீரங்களைப் பெற்று விமானாரூடர்களாய் வைகுண்டம்போய் சேர்ந்தார்கள். இச்சங்கதி யாவும் சாக்ஷிகா பாங்க மாக்கேட்ட வவர்களுடைய தாயாராகிய அம்பாபாயம்மாளும், மனைவிமாரிருவரும், ஓ! என்றலறி மூர்ச்சித்தப் பூமியில் விழுந்து, அங்குள்ள அன்பர்கள் தேற்றத் தேறி யெழுந்து புலம்பினார்கள். "கடந்தனளிப்புல னடைப்பிலையைகள் பேல்கர்தல்" என்கிறபடியே அம்பாபாயம்மாள் பரந்தாமன பதம் பணியும் பாகவதச் சிரேஷ்டையாயிருந்தும், குடல்தொடக்காய் வந்த சம்பந்த விசேஷமும் பிரகிருதி வாசனையுமுந்து நீங்கப்பெறாக் காரணத்தாலும், அஞ்ஞயாதலாலும் புத்திர சோக மிகுந்து, ஆவா புண்டரீக வரதா! என் வயிற்றி லிரண்டு புத்திரர்களைத் தந்து; அவர்கள் பக்கல் பாசமூட்டி, அநந்தர மவர்களை யகாலமிருத்துக்களாக்கினாய், அதனைக்கேட்ட மாத்திரத்திலியா னின்றது; ஆயினு மடியேனு லாகுவதியாது, சருவசக்தியும், சருவலீலா விநோதனுமாகு முன தின்னருளா லிப்படிக் கொல்லா நடுவாளின்றது என, இவ்வா றெல்லா மவனையே நோக்கித் தொழுதழுது சோர்வுற்றனள். மூத்தவளாகும் அரிநாதனுடைய மனைவி கர்ப்பவதியா யிருந்தமையால் அவன் தவிர மற்ற இளையவளாகிய முகுந்த நாதனுடைய மனைவி அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்து

தன் புருஷனுடன் கலந்து வைகுண்ட மடைந்தாள். அவர்களுக் குண்டான தாக சம்பத்துக்கள் யாவும் வேற்றரசனால் கொள்ளை கொள்ளப் பட்டமையால் அம்பாபாயம்மாள் தனது மூத்த மருமகளை யழைத்துக் கொண்டு, மிகவுங் கா யென்னும் தமது பூர்வ வாசஸ்தல மடைந்து, ஸ்வாமியினுடைய சந்நிதிக்குள் புகுந்து, சுவாமியை மார்போடு கட்டியணைத்துக்கொண்டு, திருவடிகளில் தனது முடியைப் படிவித்து, என் அறு வழுதே! என்னைப் பெற்றிருந்த சமுசார பந்தத்தைப் பறக்கவைத்து, நீ தந்த புத்திர ரிருவரையும் ரணகளத்தில் மடிய வைத்து, மறுபடியு முன் திருவடியிற் கொண்டுவந் தென்னைச் சேர்த்துக்கொண்டாய்; அருட்பெருஞ்சோதி யீயானபால் நீ செய்த நன்றிக்குக் கைம்மா றொன்று மிலலேன், உன்னை பஜிக்கும் நிஜ பக்தர்களுடைய பாசபந்தங்களைப் போக்கித் தெவிட்டிய தேன் ஊழுதுட்டு மவன் நீயென் றுண்மை யறிந்துகொண்டேன்; உன்னையே சதா பஜித்திருக்கும் பரமசிவனைக் * காடுடைய சுடலையிற் கொண்டுபோ யமைத்து, விஷய சுகங்களை மறைக்கவைத்து, வைராக்கியத்தோடொரு கோவணாண்டியாக்கி வைத்தாய்; சநக சநந்தனாதி நால்வரையு முன்னைத் துதிசெய்யும் ஸ்துதிக்குக் கொண்டு வந்து அநந்தமம சிரஞ்சீவிகளாய் வசிக்க விட்டாய்; அன்றியும், வீர வைஷ்ணவராகும் நாரத மாமுனியைத் திரிலோக ஸஞ்சாரியாக்கினாய். மேலும், ஏகாதசி விரத மநுஷ்டித்த ருக்குமாங்கத மகாராஜனையும், அப்பட்டண வாசிகளையும் வைகுண்டஞ் சேர்ப்பித்தாய், விபீஷணனுக்காகத் தமைய னிராவணனை வேட்டையாடி லங்காபுரியை யவனுக்குப் பட்டங்கட்டி, உதார சீலனென்று புகழ்படைத்தாய், * ஏககுமௌ னிசென்ற ஜகம வைஷ்ணவராகும் பிரகலா தாழ்வானுக்காக அவர் தந்தை இரணியன் புடைத்த தூணி லப்பொழுதே தோன்றி யவனை தகர்மாய் மிருபிளவாக்கி யருளி, அடியார்க் கருள் செய்யும் விமலன் என்றும், எங்கு நிறைந்த பூரணன் என்றும் விளங்கினாய்; இன்னு மபரிமிதமான அதிமானுஷ சேஷ்டிதங்களைச் செய்தாய்; இத்தகைய நீ * பேதையரிற் பேதையாகிய பெரும் பேதையேனுடைய புத்திரர்களைக்கொன்று, எனக்கு வேறொருவரில்லை யாக்கி, உன்னுடைய சொரூபத்தைக் கொண்டு அடிமை பட விட்டருளினாய்; நானோ வார்த்திகமதனால் * நாட்டிதிர்த்து,

மெய் சோர்ந்து, உன்னைத் துதிக்கவுஞ் சக்தி யில்லாதவளாய் விட்டேன்; புத்திரர்க ளிருப்பார்க ளாகில் சற்றுசுக முண்டாகலாம், அவர்களையும் வானேற்றி விட்டனையே; இனி யடியாள் செய்யலாவ தென்னை? என்று பலபல விதசோகங்களைக் கொண்டனள். அவற்றை யெல்லா மிறைவ னீசன் றிருச்செவி சார்த்தி, அவ்வம்மாபாயம்மாளை மார்புடன் றழுவி, அம்மா! பயமுறாதே, முடியுங் கருமமுடிந்தது, இனி நடப்பதைச் சிந்தியென முதலிற் தருளினன். அம்மாபாயம்மாளும், மருமகள் காபாபாயி யிருந்தவளைத் தந்தையகத்திற் கனுப்பிவிட்டுத் தாம் சுவாமி சந்நிதானத்திற் றனி வாசம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார்.

இங்ஙன் செல்லா நிற்க, அம்மாபா யம்மாளுக்கு மூப்பு அதிகரித்து, புத்திர சோகமு மீறி, அதனால் * மெய்தாம் புழிகள்போ லெழுந்து, வலைந்தெர்ந்து, உள்ள மென்றி விதிர் விதிர்த்துக் கண் கழன்று நடுக்கு நாணாலும், மிக வியாகுலித் ததை சிந்திக்க, ஸ்ரீ பண்டரிநாதன் பிரஸன்னனாகி, அம்மா! உன் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளைகள்தாமோ வுனக் குரியவர்கள்? நா னுனக்குப் பிள்ளையல்லவா இயதன்றோ? நீ கொண்ட பெண்பிள்ளைதானோ உனக்கு மருமகள்? ருக்குமணி யுனக்கு மருமக ளல்லவா? அதவா உனக்குப் புத்திரர்கள் இறந்தில் வாத்ஸல்ய முண்டா யிருந்தா லவர்களைத் தர என்னைக் கேட்க லாகாதா? நா னவர்களை யுயிர்ப்பித்துத் தர வல்லவனல்லவா? வேதநெறி தனு மயிஷ்டமாயின் னென்னைக் கேட்டா லளிக்க மாட்டேனோ? சென்ற அவதா யுகத்தில் நான் கண்ணனா யவதரித்த திருநாட்போது என்னுடை யாசாரியன் சாந்தீபன் புத்திரர்களை மீட்டுத் தரவில்லையா? வைதிகன் புத்திரர்களையு மப்படியே செய்ய வில்லையா? அவர்களைப்போல நீயும் விரும்பி யிருந்தால் இறந்த வுன் குமாரர்களை மறுபடியு முயிர்ப்பித்துத் தந்திரேனோ? என்னைப் பிரார்த்தியா விடினும் ருக்குமணியை யாவது கேட்டிருந்தா லவளெழுப்பித் தருவளே, அதுவுஞ் செய்யாமல், என் திருவடி நன்றாகவேணும் மற்ற அபீஷ்டங்களும் வேண்டுமென் றொன்றும் விரும்பாமல், நிஷ்காமியா யிருந்து விட்டு, உன்னைக் காண வருபவரிடமெல்லாம், பகவானையே நினைத்தா யிந்தக் கோலமென்று விசனிக்கின்றாய், இனியாவ துனக்

கியாது வேண்டுமோ கேட்டுக்கொள்ளென்ன, அதற்கு அம்மாபாயம்மாள், சருவ ஜீவ தயாபர மூர்த்தியே! ஆதிமூலமே! காரண காரியங்க ளில்லாக் கருணையங் கடலே! இப்பேதையை யொரு பொருட்டாவெண்ணி, இச்சிறு குடிசைக்கு எழுந்தருளியதே பொற்சேவடி சாத்தி யெழுந்தருளி காக்ஷிதந்து, உனக் கென்ன வேண்டும்? கேட்பாயென்று திருப்பவளச் செவ்வாய்த் திறந் தருளிச்செய்த அப்பிராக்ருத திவ்விய மதுராமிர்தத்துக் கடியாள் வேறு யாது கேட்கத் துணிவேன்? உனதின்னருளால் வாய்த்த விப்பாக்கிய விசேஷமே தேவர்களுக்கு மெட்டாதிருக்க, இதனினும் பிறிதோர் பாக்கிய மடியேனுக்கு விருப்புளதோ? இவ்வருஞ்செயல் பிராபித்த பின்னர் இல்லாக் குறைகளுமில்லை வஸ்துக்களுமுண்டாமோ? பூருவத்தில் செல்லக்கண்ணவன் விக்ஷ்வம்பரருக்கு வைகுண்டப் பிரசாதிக்குந் தருணத்தில் அடியாருக்குங் கிஞ்சித்தகச் சொல்வான், 'உனக் கியாது வேண்டும்' என்று கேட்டருளியபோது, அடியேன் 'திருவடிசேவையல்லால் மற்றுமோர் விருப்புங்கொள்ளேன்' என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டவழி நிற்கின்றேன்; அதுவு நின்ன தின்னருளை யாசித்தனை என்று, சருவலோக சரண்ணியனுடைய சரணாரவிந்தங்களிற் றமது சிரந்தாழ்ந் தீர்க்கமாய்விழுந்து சேவித்தல் செய்தனர். அவர்க் குகந்தருளின ஆதியஞ்சோதி, அவ்வம்மாபா யம்மனை வாரியெடுத்துத் தழுவி நிற்கவிட்ட வக்கணத்திலேயே அவர் தம் நேத்திரங்களினின்று தம் மந்தகாரங்கிப் பரிசிகளை வெகுநின்ற பதார்த்தங்களியாவும் நன்கு தோற்றக் கண்டனவாயின. அவ் வருஞ்செயலினைக்கண்ட அம்மாபாய் மிகுவாச்சரியங் கொண்டு, ஹரிஹரி! பக்தஜனபால! பாரீமஹரீ! பாண்டுரங்க! பண்டு பசுவினங்களை மேய்க்கவுங் காக்கவு முகந்து திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணனென்ற திருவவதாரங் கொண்டருளின போழ்து, ஆயர்சிறுமியரோடு குலவிக்கொண்டு கண்மூடாட்ட மாட நிற்கையில், ததிபாண்டனென்பானோர் யாதவகுலத்துப் பிறவிக் குருடன், நீ மறைந்தொளித்திருந்த பண்டங்கள் சேமிக்கிற குதிரினை வாய்மூடிக்கொண்டு, எனக்கித்தகி கண்ணறைபோக்கி யொளிதக்காலன்றி விடேன் என்ற நரற்றத்திற்கிரங்கிக் கண் கொடுத்தருளின கபட நாடகனே! எனக்கு மங்கள முண்டாகுக; இஃதன்றியும் அச்சுதா! நான்

றழைப்ப விரங்கி ஆடை சுரக்கவிட்ட ஆதியஞ் சோதியனே! வந்தாய்; ஆதிமூலமே! என்றலறிய ஆனையினிடர்கடிந்து அபயந்தந்தாண்ட வகதியே! நமஸ்காரம் என்று நட்டமிட்டாடுவார், ஆலிலையிற் றுயின்றருள் ஆதிநாராயணா! என்று பாடுவார், இருடிகட்கிறைவா! என்று இணைக்கைகளை முடியிசைக் குவித்துக் கும்பிடுவார், தயரதன் பயந்த மரகதத்தடமே! என்றுகந்து தம்பித்து நிற்பார், உலகுதனைப் படைத்து ஒப்பு மன்னையாகு முருக்குமணியே! நின்னடைக்கலம் என்றோடி சந்நிதானத்திற் புக்குச் சேவிப்பார், போதில் வருகங்காய்! பொன்னொத்த திவ்ய நங்களல்லால் புகலிடம் பிறிதொன்று காணேனென்று புத்தேளிர்களெல்லாரும் போற்றற் கவர்க் கொள்ளும் போதன்னபாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரிப்பார், நான் கண் படைத்த காலந்தொட்டுக் கண்ணறையாம் பரியந்தம், விதி சிவாதியர்களது மகிமைக்குக் கருக் கெட்டவரிய திவ்விய தேஜஸ்வாகிய உங்களுருவத்து சௌந்தரியமென்ன, ஸௌகுமாரியமென்ன, லாவண்ணியமென்ன, இவற்றையெனதான் கண்ணால் சேவித்துச் சேவித்துக் களிகொண்டதற் கோரளவின் றேனும், ஆராவமுதாய்க் கொண்டு அவற்றைச் சேவிக்குந்தொறு மாசையின்கு மல்லால் தெவிட்டாதென்னுந் திருவுள்ளக் கருத்தா யடியானுக் கொளிதாக்கு செய்தீர்கள்; ஆ! என் பாக்கியமே பாக்கியம்! யான் பெற்ற நன்மை யிவ்வுலகில் யார் பெறுவார்? என்று சிரக்குவிப்பார்; ஞாலத்திற் கண் படைத்தாள் யானே மற்றியாரு மில்லை என்று தோள் குலுப்பார், கண்ணை நற்சிர பதுருகா! காகுத்தா! பாவியேன் வாழ்வு வந்து நான்குகிருபை செய்தாய் என் நேசித் சுவாங்கயெடுப்பார், அடிசேர் முடியினராவார், மிக்காயே! மறையாய் விரிந்தவிளக்கே! என்னுளப்புக்குகந் தாண்டாயே! புகழார் பொலிகின்ற பொற்குன்றே! போதவட்குகந்த பொலிவே! * காயோடு கானைச்சருகுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நீந்து நீயோடு நின்று நெடுங்காலமே முறைஞ்சியில் யோகு புரிந்தும், * ஊன்வாட வுண்டு உறங் தாயிர்க்காவலிட்டு உடலிற்பிரியா வைம்புல னொந்து தாம்வாடப் பல் ஊழிகாலந் தவத்திருந்து தவம்புரியும் இருடியர்கள், அவர்க்குக் கிட்டாவின்னமுதே! யானென்ன தவம் புரிந்தனனென்று கொண்டோ ஆண்டென்னை யடிமைகொண்டனை? * ஊனமரோ டென்

நேசித் புலிகெலாம் பணிநேர்ந் தண்டு காண்மே மனையாக் கொண்டான் அடிநாய் நிகந்தவேங்கடத்தா! நினைக்கித்தனை சிரமந்தரச் செய்த பேதையென்து குற்றங்களைப் பொறுத் தாண்டருள வேண்டும்! என் றின்னவாறாய்ப் பல துதிகள் துதிப்பாராயினர். அதற்கிரங்கு, அகிலலோக காரணனாகும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவுள்ளங் கனிந்து, அம்மாபாயம்மாளை நோக்கி, 'அம்ம! உன்னுடைய மருமகள் ஆண் மகவைப் பெற்றுள்ளாள், இன்னுஞ் சிறிது தினங்களுக்குள் வருவாள், அதுவரையில் நானும் ருக்குமணியு முனக்கு வேண்டிய சிசுருஷைகள் செய்து போருவோம், எதற்கு நீ யஞ்சவேண்டாம், என்று பிரஸாதித்து மறைந்தருளினன்.

அவ்வளவில், புண்டரீக வரதனும் ருக்குமணியும், பேரனும் மருமகளுமே யென்று எல்லாரு மதிப்பதாக வடிவெடுத்து வந்து அம்மாபாயை வணங்கி நிற்க, அவரு மகமகிழ்ச்சி கொண்டு, பேரனையும் மருமகளையுந் தழுவி, மார்போடு மார்பிணைய வணைத்துக்கொண்டு, க்ஷேமங்களை விசாரித்து, அவர்கள் கொண்டுவந்த சுவைமிகு பண்டங்களைப் பேரன் கையால் வாரித்தர வுண்டு, தாமுந் தங்கையால் பேரனுக் கவை யூட்டிக் களித்திருந்தார்.

இவ்வாறாக, பக்த பராதீனனாகும் பகவான், விடியற்காலையெழுந்து, பாட்டியாருக்கு மெய்யில் நோயிருப்பின் அகலக் கால் கைகளைப் பிடிப்பதும், எழுந்த பின்னர் தந்தசுத்திக்கு ஜலந் தருவதும், இன்னு மெவ்வெக் காலத்தி லெவ்வெப் பணிகள் விரும்புவரோ அவ்வவற்றை யப்போதைக்கப்போதே செய்து முடிப்பதுமாயும், சகல லோக மாதாவாகிய பிராட்டி, மாமியாருக் குகப்பவைகளறியிற் றுயில் நீத்து, வாசல் விளக்கிச் சாணமிட்டு, பாண்டங்களைச் சோதித்து, நீராடி, சமையற்காரிய முடித்து, மாமியாரை யெழுப்பி, தீர்த்தமாட்டுவித்து, கூந்தபுலர்த்தி, வேறுடையுடுத்துவித்து, திருமண்காப்பிட்டு, திருவாராதனஞ் செய்வித்து, பீடத்திருத்தி, அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு அன்ன முண்பித்து, மேலுந்திக் கால் கைகளைச் சோதித்து, தனது முந்தானையா லீரம் வாட்டி, மேல்முசுத்தி விருத்தி, பரியள மிளிருஞ் சுருளமுதிடுத்துக் கந்து, சாமரை வீசி, போஜனூடாக்கந் தானு மடிவருடுவதாயுமாய்க் கொண்டு பல்லாண்டுகளாகப் பணிவிடை செய்வாராயினர்.

இப்படி, இவ் வம்மாபாயம்மாளுக்குப் பேரனெனவும் மருமகனெனவும் வாய்த்திக் குற்றேவல்கள் செய்து மகிழும் * கோவலர்குல குற்றேறும் பொற்கொடியும் யாவரென்றீரேல்; யாவனொருவன் தன்னுந்திப்பூ பூத்தலி லிருந்து * முழுத்தநீரு முலகுமெல்லாம் படைத்தற்காகப் பிரமனை முதன்முன்னம் படைத்தனனோ; யாவனொருவ னந்நான்முகற் படைக்க விரிஞ்சனிலிருந்து அரன், இந்திரன், யமன், வருணன், கொதச் ருத்திரர்கள், பஞ்சப் [illegible] தேவதைகள் முதலானோரையும் படைப்பித்தனனோ; அப்படிப்பட்ட சகல வஸ்துக்களுக்கும் முயிர்களுக்கும் திதி சங்கார கர்த்தாவாயவனோ; யாவனொருவனில் சகலமான சப்தஜாலங்களுமொன்று நிற்கிறபெறுமோ; யாவனொருவன் சரா சராத்துமகமான ஜகத்துக்கு காரண பூதனாய்க்கொண்டு கால பரிச்சேதம் - தேச பரிச்சேதமொன்று மில்லாமல் அதி சூட்சுமரூபனாய், எள்ளுக்கு ளெண்ணெயைப்போல் யாவற்றுள்ளு முறைகின்றனனோ; யாவனொருவன் நேற் றிறையற்ற அப்பிராகிருத ஜோதிமயனாய், சூரிய சந்திர அக்கினிகளுக்குப் பிரகாசகனாய் நிற்கின்றானோ; யாவனொருவன் எல்லா வுயிர்களுக்கும் வைதிகனைக் கொண்டு ஜீவனாயிருக்கின்றானோ; எவன் அமுதமாய் தேவர்களாலும், பிதுர்க்களாலும் தினந்தோறு முண்ணப் படுகின்றானோ; எல்லா தேவதைகளுக்கு முகமாயிருந்து ஹவிஸ்யமும், எல்லா பிதுர்க்களுக்கு முகமாயிருந்து கவ்வியமு முண்ணும் அக்கினி சொரூபனான பரமாத்துமா யாவனோ; எவன் காலரூபியாய்க் கொண்டு பகலினை முதல் ரூபமாகவும், இரவினை இரண்டாம் ரூபமாகவும், சந்தியை மூன்றும் ரூபமாகவும் வகிக்கின்றானோ; யாவன் சூரியாத்துமகனாய்க் கொண்டு உஷ்ணமாகித் தன் கிரணங்களாலே உலகுருவந்தகாரத்தைப் போக்க ஆகாசத்திற் பிரகாசிக்கச்செய்து, தாப - சீதாதிய - ஜலாதிகளுக்கு காரணமா யிருக்கின்றானோ; யாவன் பூமி சொரூபமாகும் கந்த ரூபியாய், சப்த - ஸ்பரிச - ரூப - ரச - கந்தங்களுக்கு ஆசிரயமாய் விளங்கா நின்றனனோ; யாவன் வாயு சொரூபமாய் நின்று, பிராண அபானாதி ரூபங்களாகச் சரீரங்களிலே யிருந்து எப்பொழுதும் சுவாசம் விடுதல், உள்ளுக்கு வாங்குதல் முதலிட்ட செய்கைகளைச் செய்கின்றானோ; எவன் ஆகாச ரூபியாய், அநந்த மூர்த்தியாய், சுத்தமா யிருந்துகொண்டு எல்லா

பூதங்களுக்கும் மஹத்பூதமாய் அவற்றிற்கு அவகாசங் கொடுத்து வருகிறானோ; ஜகத் கர்த்தாவாய், இந்திரியங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரயமான சப்தாதி விஷயாத்துமகனுவான் யாவனோ; யாவன் ஜட ஸ்வரூபங்களான அசேதநங்களில் பிரதானமான பிரகிருதிக்கும், அஜட ஸ்வரூபங்களான பத்த சேதன வஸ்துக்களில் பிரதானமாகிற ஹிரணியகர்ப்பனுக்கும் வியாபகனாயிருக்கின்றானோ; இந்திரியங்களாலே கிரகிக்கப்பட்ட சப்தாதி விஷயங்களை ஆத்துமா அறிதற்குக் கருவியாகாநின்ற மனம் - புத்தி - சித்தம் - அகங்காரங்க ளென்னும் அந்தக் கரண சொரூபவானாவனோ; எவன் பிரகிருதி ரூபவானாய்க் கொண்டு தன்னிடத்தி லெல்லா பிரபஞ்சங்களு மிருக்கின்றனவோ; எவனிடத்தி லிருந்து உண்டாயிற்றோ; எவனிடத்தி லவை லயிக்கின்றனவோ; பிராகிருதமான சத்துவாதி குணங்களின்றிக்கே சுத்தனாயிருந்தும் பிரகிருதி சம்பந்தமுள்ளவனால் அந்த சத்துவாதி குணங்க ளுள்ளவன்போல் பிரகிருதியால் தோன்றும் ஜீவாத்துமாக்களுக் கிருப்பிடமாய் விளங்குமவன் யாவனோ; ஞானம் விரிதலும் சுருங்குதலு மாகும் விகாரங்க ளில்லாதவனும், பிறப்பிலியும், சுத்தாத்துமகனும், பிரகிருதி குண சம்பந்த மில்லாதவனும், பிரகிருதி புருஷர்களைக் காட்டிலு மிக்க பிரியனுமாய், தனக் கொரு காரணமும், தன்னிலும் வேறான தேஜசு மில்லாதவனாய், பிராந்தி - பயம் - நித்திரை - ஆஹாரம் - ஜரை - மரணம் - சோகம் - ஜிகிச்சை - பாசம் முதலியவை யில்லாதவனாய், சத்திய சங்கல்பனும் சத்திய காமனுமாய், அழிவில்லாதவனாய், தனக்கோ ராசிரய மில்லாமல் தானே எல்லாவற்றிற்குமாசிரயனாய், அயன் - அரன் - இந்திரனாதியர்களாலும், இருடிகணங்களாலும் மனோ வாக்குக்களுக் கெட்டப்படாதவனாய், வேத வேதாந்தங்களாலும், வேதபுருஷனாலுங் கீர்த்திக்க முடியாதவனாய் விளங்குமவன் யாவனொருவன்; முடிவற்றதும், தாண்ட முடியாததும், காமக் குரோத லோப மோகாதிகளாகு மீன்களாலே பீடிக்கப்படுவதும், பயங்கரமானதுமான *சம்சார சாகரந் தன்னைக் கடப்பதற்கு ஒப்பற்ற தெப்பமாகுமவனும், அச்சம்சாரமான பெருங்கடலுக்குப் பரமமான முடிவா யிருக்குமவனும் யாவனோ; யாவனொருவன் ஆத்துமாக்களையும், அசித்துக்களையும் [illegible] காரணத்தால் 'ஈசுவரன்'

என்றும், விருத்தி யடைவதும் அடைவிப்பது மாகலானும், விருத்தாசார குணங்களுக்கு ஆச்ரய மாகலானும் 'பிரமம்' என்றும், சருவமு மறிபவனு மொருவனே யாகையாலே 'சருவஜ்ஞன்' என்றும், சேதந அசேதநங்களாலே விளங்கப்படும் பிரபஞ்சத்தினைத் தனக்கு விளையாட்டுக் கருவியாய்க் கொண்டு கிரீடிக்குமவனாகையாலே 'தேவன்' என்றும், அந்த சர அசராத்துமகமானவற்றைத் தனக்குச் சொத்துகளாகப் படைத்தவனாகையாலே 'சுவாமி' என்றும், மாஹாத்மியம் - ஐச்வரியம் - வீரியம் - தேஜஸ் - சம்பத்து - வைராக்கியங்களாகு மிவ்வாறு குணங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு 'பகவான்' என்றும் அழைக்கப் படுகிறானோ; எவன் பரமப்பிராப்பியமாய் விளங்குகிறானோ அவனாகும் சருவலோக சரண்ணியன் ஸ்ரீமந் நாராயணனும்;

சகல லோகங்களுக்கு மொப்பற்ற தாயாய், திருப்பாற்கடலில் திருவவதரித்தவளாய்க் கொண்டு ஜகந்நாதனுடைய திருமார்பில் * இறையு மகல கில்லாது வசிப்பவளாய், * செந்தாமரைமீதுறைபவளாய், தாமரை யொத்த திருமுகமும், தாமரை யொத்த திருக்கண்களும், தாமரை யொத்த திருப்பவளமும், தாமரை யொத்துத் தாமரைதாங்கிய கைகளுமுடையவளாய், உந்தியில் தாமரை பூத்தவனது திருவுள்ளத்துக் குகந்தவளெவளோ; உலகம் யாவையும் பரிசுத்த மாக்கும் மங்கள சொரூபியாம், ஆத்ம வித்தியை யஜ்ஞ வித்தியை தொடக்கமான எல்லா வித்தியைகளுக்குங் கடவுளாய்க்கொண்டு சாந்தமாயும் அசாந்தமாயு மிருக்கின்ற ரூப பேதங்களைக் கொண்டு மூன்று லோகங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றவளெவளோ; எவளுடைய கடாக்ஷம் நீங்கியபோது ஈரேழுலகங்களும் நாசமடைந்தன வன்றோ; மறுபடியும் எவளுடைய அநுக்கிரகம் பெற்று அவை யுண்டாய் விருத்தியடைந்து சௌபாக்கியங்களைப் பெறுமோ; யாருடைய கிருபாரசம் நிறைந்த கடைக்கண்ணோக்குதலால் பிராணிகள் தந்தம் பாரியா புத்திர மித்திர களத்திராதிகளோடு மருவி களிகொள்ளுமோ; எவளுடைய திருப்பார்வையால் பிராணிகள் தேகாரோக்கியமும், அதிகாரமும், சுகமும், சாத்துருஜயமு முண்டாகப் பெறுமோ; எவளுடைய கருணாரசத்துக்குப் பாத்திர பூதரானோர் திரைலோக்கியத்தையும், குணசீலமும்,

புண்ணியமும், கீர்த்தியும், சௌரிய பராக்கிரமங்களும் பெற்று உலகில் புகழெய்துவார்களோ; உபய விபூதிக்கு மலங்கார பூதமாயுள்ளவளெவளோ; ஜகந்நாதனுக்கு மஹிஷியாய்க்கொண்டு சேதநர்கள் அநாதிகாலந் தொட்டு சஞ்சரித்து வரும் சமுசார தாபங்களாலே கொந்தளிக்கப் பெற்று, பகவத் விஷயத்துக் குடன்பட்டாலல்லது தரிக்க வகையில்லாத தசை வாய்த்த காலத்தில், பகவானையாராதியாது நாஸ்திகரும் மூர்க்கருமாய்த் திரிந்தபோது தாங்கள் பண்ணின அக்கிருத்திய கரணம் - கிருத்திய அகரணம் - பகவதபசாரம் - பாகவத அபசாரம் முதலான அபராத விசேஷங்களையும், ஈசுவரனுடைய நிரங்குச சுதந்திர மதனையு மெண்ணி, பீதியும் ஏக்கமும் கொண்டு தன்னைக் கிட்டி, தனது நிரவதிக காருண்ணியாதி குண நன்மைகளைப் பலவகை யாலுங் கீர்த்தித்துத் தங்களது குறைகளை விண்ணப்பம் பண்ணிக் கொள்ளு மவற்றைக் கேளா திருப்பவளாதற் கொண்டும், அவ்வாறு சேதநர்களுடைய குறைகளைக் கேட்டுச் சகியாதவளாய்க் கொண்டு, தனக்கு முலகுக்குந் தனிநாயக னாகுந் தாமோதரனுக்கு அக்குறைகளைக் கேட்பித்து, அந்த சருவஜ்ஞனன்றனும் நிருத்தரனாம்படி புருஷகாரம் பண்ணி, சேதநனை யங்கீகரிக்க விக்குங் காரணங் கொண்டும் ஸ்ரீ எனத் திகழுபவளெவளோ; எவளுடைய புருஷகார மில்லாவிடில் ஆத்துமாக்களுக்கு கதியந்தர மில்லையோ அவளாகும் சருவ ஜகந்மாதாவு மென் றறியக்கடவீர்.

இப்படி ஸ்ரீ ஸ்ரியः பதிகளிருவரும், அம்மாபாயின் நிஜபக்தி வைராக்கியங் களுக்குத் தோற்றுப் பணிசெய்தாரென்றால் அத்தகையினரால் பணிகொண்ட அவ்வம்மாபாயின் புண்ணிய கீர்த்திகளை வருணிக்க யாவரால் முடியும்? நாக்கு ஈராயிரமுடைய நாகவரசானு முடியாதென்னக் குறையென்? அன்றியும், பாரத யுத்த முதல்நாளில், பாண்டவ கௌரவர்களுடைய இரண்டு சேனைகளினிடையே தேரினைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தியபோது, இருவர் சேனைகளையுங் கண்டு சஞ்சல சித்தனாகி யுத்தம்பண்ண மாட்டேனென்று வெருண்ட பார்த்தனுக்காக அந்த ரணகளத்தின் மத்தியில் தானே தனது விசுவரூபத்தைக் காட்டி, பதினெட்டத்தியாயங்களாக அருச்சுனனுக் கிதஞ்சொல்லித் தேற்றியருளின ஸ்ரீமத்

கையில்தானே தேவாதி தேவனானவன், "ஞானிகளென்னுடை யாத்துமசமானர்கள்" என்றருளிச் செய்தபடியே, ஞானியர்க் கரசியாகிய அம்மாபாய் தங்களுடைய ஆத்துமமே என்பது தோன்ற அவர் தமக்குப் பணிசெய்பவளாயிருந்தனள். மேலும், பழுத்த கதிர்களைக் கைப்பற்றச் சூழ்தருங் கிளிகள் போல், பொறுமை, இருமை, சாந்தம், நிராசை, தவம், அறிவு, வாய்மை, அடக்க முதலான நற்குண நற்செய்கைகளிற் பழுத்துள்ள அந்த ஞானித்தலைவியை* யன்றோ ரடைந்த தோர் வியப்பன்று! சாது போஷணத்திற் கென்றும், துஷ்ட சங்காரத்துக் கென்றும், தரும சம்ஸ்தாபநத்துக்கென்றும் பிறப்பு பூண்டவனும், சங்கம், சக்கரம், தண்டு, வாள், கோதண்டங்களாகிற வைந்து ஆயுதங்களைத் தரித் தும், * பிறப்பில் பலபிறவி பிறந்து முல்லவனுகையால்.

இப்படி எம்பெருமானும், எம்பெருமாட்டியும் அம்மாபா யம்மாளுக்குச் சிசுருஷை செய்துகொண்டு வருமிவ் விஷயத்தை யூராரறிந்துகொள்ளாமல், அம்மாபாயின் பேரனும், மருமகளுமே யென்றெண்ணி யிருந்தார்கள். அநந்தரம் சிலகாலங் கழிந்தபிறகு அம்மாபாயின் பௌத்திரனாகிய [illegible] லில் இருந்தான் தன் பாட்டியாருடைய [illegible] துடைகளி ன்மீது வைத்துக் கொஞ்சி விளையாடிக்கொண்டிருக்குந் தருணத் தில், பாட்டியாரும் அம்மாபாயைப் பார்த்து, அம்மா! இதோ வைகுண்டத்திலிருந்து திவ்விய விமானம் வந்திருக்கின்றது, இனி யாலசியஞ் செய்யாமல் சீக்கிரம் என்று சொல்லி, அவனுடைய பிராணனை ஆக்கிரமித்து, சூட்சும தேகமளித்து, விமானத்தி லேற்றி, வைகுண்டத்திற் கனுப்பிவிட்டு, அவளுடைய சரீ ரத்தை ஊராருடன்கூடி அக்கினி சமஸ்காரஞ் செய்து, உத்தரக் கிரியை முதலியவைகளும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து முடித்து, பதின் மூன்றாநாள் சௌஜாதியருக்கு விருந்தளித்து, ஊரிலோராலும் நல்ல பிள்ளையென்று பெயருங்கொண்டான்.

இங்ஙனிருக்க, தவலீ கௌன்னும் கிராமத்திலிருந்த அம்மா பாயின் மருமகளுக்கும், பேரனுக்கும் அம்மாபாய் பரமபதமடை ந்த சங்கதி கேள்வியுற்று, அதிசீக்கிரத்தோடு பிரயாணமாய் வந்து தேஹுகாம் அடைந்து, தங்கள் வீட்டில் புகுந்து, அக்கம் பக்கங்க

ளிலுள்ளவர்களை அம்மாபா யிறந்ததை விசாரிக்கப்புக, அவர்க ளெல்லோரும் ஆச்சரியங்கொண்டு, நீங்களிருவருமே யிருந்து சகல காரியங்களையு நடாத்தினவர்களா யிருக்க இப்போது ஒன்று மறியாதவர்களைப்போல் கேட்கின்றீர்களே என்ன, அவ்விருவரும் பிரமை கொண்டு, ஆ! இவ்விசயம் பகவானுடைய திருவிளை யாட்டே, ஐயமில்லை! என்று ஊராருடன் தாங்களு மகிழ்ந்து, ஆநந்த பரவசர்களாகி, சிரங்களின்மீது கரங்களைக் கூப்பி, சந்நி தானத்தை நோக்கி தீர்க்க தண்டம்புரிந்து, ஹரிவிடேல்! பாண்டு ரங்கா! புண்டரீகவரதா! என்று நாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்து ஆடியும், பாடியும், மெய் விதிர்த்தும் பரவசர்களானார்கள். அவ் வூரிலிருந்த மற்றவர்களோ! தேஹு என்னும் சிறந்த கிராமம் - விசு வம்பர பாவாவினாலும், அவரது சந்ததியாராலும் புனிதமாயி ற்று; அந்தக் குடிபிறப்பாளரால் நம்மூரும் பிரகாசிக்கவுமாயி ற்று; இதுவன்றோ ஊரினரும் ஊராரும் பாக்கிய விசேஷம்! என்று வியந்து கொண்டாடினார்கள்.

ஸ்ரீ ஹரி! ஜெகந்மோஹநாகாரா! கோபிகா வல்லபா! ஆபத் பாந்தவா! பீமாதீர நிவாசா! புருஷோத்தமா! ருக்குமணீரமணா! அடியேனுடை யுள்ளத்திலுறைந்து இச்சரித மெழுதுவிக் கும் ஆசிரியனுஞ் சோதியே! உனது திவ்விய திருவடித் தாமரைக ளுக்கு அநந்த வந்தனம் அடியேன்றந்தனென்.

இரண்டாமத்தியாய முற்றும்.

ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

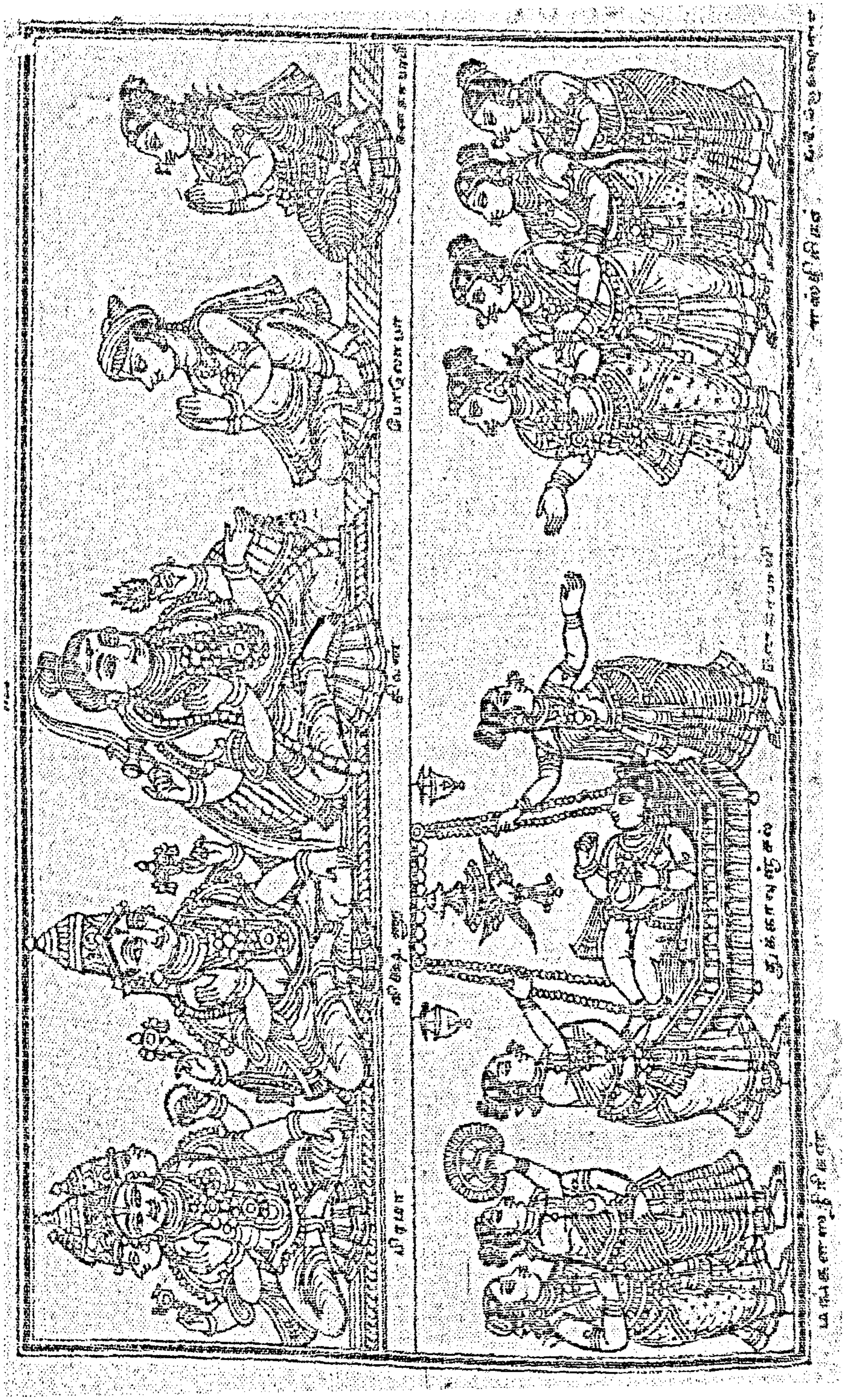

ஸ்ரீ பாண்டுரங்க பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

மூன்றாமத்தியாயம்.

காப்பு.

கலி விருத்தம்.

சங்குசக் கரமொள்வாள் தண்டுசார்ங் கமெனுந்தி
மங்கலஞ்சேர் பொற்கொடியை மார்பினிடை வாழவைத்துப்
பொங்கரவிற் கடலிடத்துப் புனிதனே குழந்தயில்
செங்கஞ மணமலர்சேர் திருவடியைப் போற்றுதுமே.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஜயஜய க்ஷீராப்திசயனா ! தேவகீ புத்திரா ! ஜகத்விலாசா !
சிலாமாநஜடுவேஷா! அகண்டாகாரா ! கருணாநிதி ! காளிங்கமத
கருவ பஞ்ஜனா ! காயாம்பூ வண்ணா ! பாரளந்த பதுமபாதா ! பர
மேஷ்டீ ! பக்தபரிபாலா ! வந்தனம் வந்தனம். பண்டு ஓ ராசனுடைய
நீராட்டுங்கென்று பரிசாரகர்கள் பெரியதொரு கடாரத்தில் ஜலம்
நிறம்பப் பெய்து காடாக்கியா வெரித்தும் ஜலம் சற்றுங் குடி
கொள்ளாமல் தன்னென்றிருந்த வதிசயத்தை அரசனுக்குத் தெரி
வித்த, அரசனுமங்குவந்து, வெகுநேரமாய் ஜலத்தைக் காய்ச்சியும்
ஜலம் சற்றுங் குடிகொண்டிலதென்று கேட்டு, சிதென்னவிந்தை
யென்று வியந்து, கொப்பரைஜலத்தைக் கவிழ்க்கவிட, அதிலிரு
ந்து ஓர் தவளை புறப்பட்டு, ஹரிவிட்டேல் ! பாண்டுரங்கா ! என்று
கூப்பிட்ட வதிசயந்தன்னைக் கேட்டுங் கண்டும், அரசனும் பரி

சாதகர்களும் ஆச்சரியப்பட்டு இவ்விதத் துதிக்கத் தொடங்க, நீயு மந்தத் தவளைக்கு மீளா இன்பமீ வாகு மேல்நாடளித்தனை. இத் தனை துதிப்பார்க்கு மிரங்கியருள் எழிற்பெருஞ் சோதியே! நினது கருணை ரசமொழுகு கடைக்கண்ணொன்றுக்குச் சற்றிலக்காயேன்மீ தாயு மாகில், சூரியனது கிரணங்களால் அந்தகம் நீங்கிப் பெருவெளிச்ச முண்டாவது போலும், பரிசவேதியால் செம்பின் களிம்பகன்று செம்பொன் னாவது போலும், என்னை அநாதிகாலந் தொட்டு நசிய விடுத்திருக்கும் பாவவினைகள்யாவும் நீங்கிக் கிருதார்த்த னாவேன். பண்டரிபுரவாசா! பாவியேனைப் பணிகொள்ளுவ துன்பாக்கிய மாகும்! என்று பிரார்த்தித்தல் செய்து, இப்பக்த சீலர்பிரதத் தின் விருத்தாந்தஞ் சொல்லத் தொடங்கினர் மஹிபதிதாஸர்.

அம்மாபாயம்மாளுடைய பரமபதப்பிராப்தியைக் கேட்ட மரும கள், தன்பிள்ளையோடு தாய்வீட்டினின்றும் தேவு க்ராமுக்குவந்து அங்குள்ளாரால், பேரருளாளனும் பெருந்தேவித் தாயாரும் பல்நா ளவருக்குப் பணிசெய்திருந்து, அந்தியத்திற்செய் கருமமுடித்து, ஊர் விருந்தும் செய்து வைத்து, தங்கள் வரவுக்குமுன் மறைந் தருளின விருத்தாந்தம் யாவுங்கேட்டு, ஆநந்த பரவசர்களாயங்கு வாழ்ந்து வருங்காலத்தில், ஓர்நாளவைவில், அம்பாபாயின் பேர னாகிய விடோபா என்னுஞ் சிறுவன் தன் தாயாரைப்பார்த்து, அம்மா! நாமூரிலிருக்க, பண்டரிநாதன் பக்திசேயரு பாட்டியா ருக்கு ஏவல் செய்துகொண்டிருந்து, முடிவில் பேறுமளித்து, நாம் வருந்தருணத்தில் மறைந்தனனே! இப்படி செய்வதற்கு கார ணம் யாதோ விளங்கவில்லை, எனக் கறிய விளையவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அத்தம்மையும், அப்பா! உனது பாட்டனார் சிவம்பாபாவா என்பவர் சதாகாலமும் பண்டரிநாதனைத் துதித்துக்கொண்டு, தமது உடல் - பொருள் - ஆவிகள் யாவும் அவ் வரங்க னுக்கேயாக்கி, நிஜபக்தியோடு வைராக்கிய சீலராயிருந்து, கடைசியில் தம்பின் சந்ததியாரை யெல்லாம் பண்டரிநாதன் காக்க வேண்டுமென்று முக்கியமான வரமும் பெற்று வைகுந்தம் புகு ந்தனர்; அவருக்கு 'ஹரிநாதன்' என்றும், 'முகுந்தன்' என்று இரண்டு பிள்ளைக ளிருந்தார்கள்; அவர்களில் மூத்தவராகிய ஹரிநாதன் என்பவரை நான் மாலையிட்டேன், முகுந்தன் என்

பெருக்கும் வதுவை நடந்தது. நாங்கள் சக குடும்பஸ்தர்களாய் வாழ்ந்துகொண் டிருக்கும்போது உன் தகப்பனும் சிறிய தகப் பனும் உலகவின்பங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு வேறொராசனிடஞ் சே வகர்களாக வமர்ந்திருக்கும்போது நீ என்கருப்பில் தரித்தனை; அவ்வளவில் வேற்றரசன் படையெடுத்துக்கொண்டு ராஜாவின் மீது யுத்தத்திற்குவர, அந்தச்சமயத்தில் இருவரும் மடிந்துபோ னார்கள்; உன் சிறியதாய் தன் கணவனுடன் உடன்கட்டையேறினள்; அப்போது நீ என் கருப்பத்தில் தங்கியிருந்தமையால் நானுமப் படியேறாமல், மாமியாருடன் கலந்து இவ்விடத்திற்கு வந்து, உன் னைப் பிரசவிப்பதற்காக ஊருக்குப்போய யங்கே உன்னைப் பயந்து வளர்த்து வந்தேன், இப்போது வரை இவ்விதியக் கேட்டோம்; இவ்வளவன்றி வேறொன்று மெனக்குத் தெரியாது என்றனள். விடோபா என்னுஞ் சிறுவ னிவற்றை யெல்லாங் கேட்டுக் கோப மூண்டவனாய்ச் சற்றெல்லாம் எழுந்து சந்நிதான நோக்கிப் போய்ப் புகுந்து, கிரமப்படி சேவித்தெழுந்து, ஹரிஹரி! பாண்டுரங்கா! பாரவக்தமாயா! என் பாட்டனாகிய சிவம்பாருக்கு, உன் சந் ததியாரைக் காக்கிறேன் என்று அபயந்தந்து விட்டு, அவருடைய பிள்ளைகளாகும் ஹரிநாதன் முகுந்தன் என்பவர்களையே யாக்காம லிரணகளத்தில் மாளவைத்தனை, இதுவும் நீ கொடுத்தருளின வரத்திற்கேற்ற அழகு தானோ? தீனபந்து என்றும், பக்தபாலன் என்றும் உனக்கு வாய்த்த இன்ன பெயர்களுக்குத் தக்க குணம் நின்மாட்டிருக்க வேண்டாமா? அந் நாமங்களுக்கேற்ற குணங்க ளும், வரமளித்தற்கேற்ற நடக்கையு மில்லாவிடில் பழியேற்காயா? நாங்களோ! நீயே சருவ வகைகளாலும் ஜகத்ரக்ஷக னென் றெண்ணி, உன்னல்லால் இரக்ஷகர்களா யிருக்குமவர்கள், இப் படிப்பட்ட எங்களையே ரக்ஷிக்காவிடில் யாரைத்தா னினி ரக்ஷிக் கப் போகின்றனை? உன்னுடைய தாஸ குடும்பஸ்தர்க ளென்றிருக் கு மெங்களுக்கு உன்னுடைய ரக்ஷணை யில்லாவிடில் ஊர்ப்பழிக்கு மாதலால், அப்படி பழியேற்பதைவிட பிராணத்தியாகம் பண்ணி க் கொள்ளுவது நலம், இன்றைக்கு சாவு காணுஞ் சாவே, இதற் குசேனி என்று சொல்லி, இடையில் கட்டியிருந்த வஸ்திரத் தைப் பிரித்துக்கொண்டு, கழுத்தைத்தானே வெட்டிக் கொண்டு மடி யத்தொட, மெய்யடியார்க் கருள்செய்யு முகுந்தன், அப்பிள்ளையின்

கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அப்பா! நில்லு நில்! வீணில் உயிர் மாய்த்துக் கொள்ளுவதில் பயனில்லை, உயிரை வைத்துக் கொண்டு எவ்வளவேனுஞ் சண்டை செய்யலாம், உயிர் மாய்த்துக் கொண்டபின் செய்ய ஒன்றும் தோன்றுவதில்லை, அவசரப்பட வேண்டாம், என் மீது எவ்வளவு கோபமிருந்தாலுஞ் சற்று அடக்கி நான் சொல்லுவதைக் கேட்டுத்தெளி, உன் பாட்டியாரைக் கொண்டு உன் தந்தைமாரிருவருக்கும் புத்தி சொல்வித்தேன். தொண்டக்குலத்தில் உதித்த நீங்கள் பக்த குலத்தவர்போல் பிறருக்குச் சேவகம் செய்பவராகாது, இகத்தின் போகங்களெல்லாம் அநித்தியங்கள், அவற்றிற் காதல் கொண்டு இகலோக கீர்த்தியும் பரலோகப்பிராப்தியும் இழப்பது தகாது, வீணில் அற்ப சுகங்களுக்குக் கரைந்து மடிய வேண்டாம் என்று; அவர்கள் அவ்வுரைகளைக் கேளாமல், கண்டித்துக்கொண்டதே தோல்வியென்று அபிப்பிராயங் கொண்டு வேறூருக்குப் போய், அரசனிடம் சேவகமமர்ந்தார்கள், கடைசியில் அவர்களெண்ணிய வெண்ணங்கள் வீணாய், எதிரிகளால் கொல்லப்படும்போது தருணத்தில், தாயின் சொல் நம்பாமல் வந்து மாய்ந்தோம் என்று ஏக்கங்கொண்டனர், நான் பண்டு பாட்டனுக்களித்த வாக்கின்படி அவர்கள் முன் பிரசன்னமாய்த் தோன்றி, அவர்களுக்கு மென்னுடைய பரமபதமளித்தேன்; இது சம்பந்திகளுன் தாய்க்குத் தெரியும், போய்க் கேட்டுக்கொள்! என்றருள்கூர்ந்து விடைகொடுத்தனுப்பினான்.

விடோபா என்னும் பிள்ளையும் தன் தாயிடந் திரும்பிவந்து, விசுவேசுவரன் பிரசாதித்த வெள்ளாற்றையுந் தாய்க்குரைத்து, இவை யுண்மைதானோ? சொல்லென்று வணக்கத்துடன் கேட்க, அவ்வம்மாளும் குழந்தையை நோக்கி, பிள்ளாய்! ஜகந்நாதஸ்வாமி உன் பாட்டியாரிடம் தன் குமாரர்களைச் சேவகத்தில் விட வேண்டாமென் றுரைத்த சங்கதி யெனக்குத் தெரியாது, ஆனாலுன் தகப்பன்மாரிட முன் பாட்டியார், சேவகவேலை யுங்களுக்குத்தகாது நீங்கள் போகவேண்டாமென்று பலதரமும் மறுத்தது மாத்திர மெனக்கு நன்றாய்த்தெரியும், அவர்கள் தாயின் வார்த்தை கேட்காமல் போய் யுத்தியோக மமர்ந்த சங்கதியுந் தெரியும்.

அவனே! கபடநாடக சூத்திரன்; மாயனெனப் பெயருப்படைத்தவன்; ஒருபுறம் தன்வரத்தால் தேவர்கள் ஒளஷதிகளைத் திருப்பாற்கடலிற்பெய்து, மந்தரந்தன்னை மத்தாக்கி, வாசுகி யென்னு மாலைக் கயிறாக்கி, ஒருபுற மசுரர்களும், மற்றப்புறம் சுரர்களுமாய்ப் பற்றிக் கடைந்தெடுத்த வமுதத்தை, தேவ பக்ஷபாதியாய்க்கொண்டு மோஹினியென்னும் மாய்ச்சியாய்த் திருக்கோலங் கொண்டுவந்து, அவுணர்க்கு மையலூட்டி வஞ்சித்தவன்; அந்த மோஹினித் திருக்கோலத்தை மறுபடியுஞ் சேவிப்பதெண்ணி சிவபிரான் பலவகையாகப் பிரார்த்தித்த பொழுது இரங்கி, ஜகன்மோஹனாகாரமாகிய அத்திருவுருவத்தால் அவர்முன் கோடிசூரிய பிரகாசத்துடன் விளங்க, அச் சடைமுடியண்ணல் சேவித்து, விரகதாபமுற்று, பொறுக்கமுடியாமலணைவதற்காக ஓடோடியும் தான் அவர்கைக் ககப்படாமல் சற்றோடி மறைய, அவ்வளவில் சகிக்கவொண்ணாத காம விகாரத்தா லீரேதசந் தன்னடையே பெருகித் தரையில் விழ, அதனைக் கையிலேந்திய பொழுது, வீரியம் வீணிலாகா தாகையால் ஓர் சிவாநுக் கையிலிருக்க, அஞ்சனை யென்னு மவளுக்கு 'வாயுதா' என்ற பெயர் விளங்க அநுமானை யுண்டாக்கினவன்; அகஸ்தியும், ஆயர்பாடியில், அசோதை தன் பாலனென்று கருந்தெய்வந் தோன்றி பாலகுட்டனாய் வளர்ந்து, கஞ்சன் ஏவிவிட்ட அரக்கர்களைச் சங்கரித்தவன்; * நல்லாயர் குலக்கொடியனை பூதகி யென்னும் பேய்ச்சி, கொங்கைகளில் விடமேற்றி விளங்க வந்துட்கொடுத்த பாலமுதுண்டவனை வேந்தி வைத்துக்கொண்டு வந்து, வலிய பாலமுதுண்டவளை உயிர்செகுத்தவன்; முலைகொடுக்க, அம் முலைவழியாகத்தானே ஆத்துமசக்கரத்துடைய கருமங்களின்படி இவ் ஜென்மமாக்காட்டி, நானென்னைப் பெறுவதற்காக வென் பொன்னை முடிப்பவன்; நாயகம்போலிருக்க போது, உன்னைப்போன்ற ரூபத்துடன் ரோதாயகம்போலிருக்க, செருவைசெய்தவன்; இவனுக்கு உன் பாட்டியாருக்குச் சமீபத்தில் நிற்கும் ருக்குமணியோ! அண்டமனைவியாய்ப் பக்கத்திலமர்ந்து நிற்கும் அடியார்களும்புப் சராசரங்கள் யாவைக்கு மருமைத் திருத்தாய், பிரமன் - இந்திரன் - யமருமவன், தன் கருணை நோக்குதன்னால் வாசவன் - ஆதித்தன் - அம்புலி - வருணன் - வாயு - குபேரன் - நிருதி - வாசவன் - பிரகிருதியிற் நிலைகளிலிருந்தாயவன், முதலானோரை யமைத்த வன்.

பட்டு மாய்ந்தாரைக் காத்தருளும் பெருந்தேவி, எனக்குமாறாக உன்பாட்டியாருக்கு மருமகளாய் வந்து பணிசெய்து மகிழ்வித்தவள், இவ்விருவருடைய குணகீர்த்திகளை வருணிக்க யாவரால் முடியும்? அளவில்லாத ஆச்சரிய குணசேஷ்டிதனாகிய மாயன், பாண்டவர்களைக் காத்தபரமேஷ்டி, * சான்றோரேத்துந் தன்சுடர்க்கொழுந்து, ஒப்பில்தற்பரன், சச்சிதாநந்தசுயஞ்சோதி, திருவேங்கடத்தொழில்கொள் சோதி; அவன்றானே திருப்பவளச்சோதி வாய்த்திறந்து சாதித்தருளினவை பொய்யாமோ? நமக்குத் தெரியாமல் உன் பாட்டியாரை யெப்படிகாத்தனனோ, அவர் முடிவிற் சரமகாரியங்களைத் தானே யெப்படிசெய்து முடித்தனனோ, அப்படியே யுன் தந்தை-இளந்தந்தைகளைக்காக்குமாறு உன் பாட்டியாருடன், அவர்களை யுத்தியோகத்துக்குப்போ யமாவிடாதே! என்று சொல்லியேயிருப்பான்; உன் பாட்டி பலதரஞ் சொல்லியுங் கேட்கவில்லை; அசத்தியவான்களுக் ககப்படாதவனையா லந்தன் நிகழ்த்தினன்; நாமெல்லாரும்பெருமாளுடைய நியமனத்தின்படிக்கும், அலர்மேல்மங்கையினுடைய நியமனத்தின்படிக்கும் நடந்துகொள்வதே கடமை; நம் முன்னோர்கள் யாவருமவர்களுடைய ஆஜ்ஞை கடவா திருந்தமையால் இக போகங்களும் பரகதிகளு மநுபவித்தார்கள் என்றுரைக்கவும், விடோபாவாகும் இவன் பயபக்தி விசுவாசங்களோடு கேட்டு, தாய்க்கு வந்தனமியற்றி, தாயே! உன் றின்னருளா லுலக பிதாவு முலக மாதாவுமாகிய ஸ்ரீ-ஸ்ரீயஃ பதிகளுடைய திருவடிவணங்கி, என்று மறவாது துதிப்பவ னாயினேன், இனி யென்றுஞ் சோர்வுறேன், அவர்கள் பணிக்கும் வார்த்தைகளும் பணிகளுமே தஞ்சமாகக் கொண்டு வாழ்வேன், பிறிதோர் வாழ்வை வாழ்வென மதியேன் என இவ்வாறெல்லாம் மிருதியும் விநயமாய்ப் புகன்று, சுவாமி சந்நிதியண்டி, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டதேவி செங்கோலானவள், தன் கருணை மிக்க மலிழுங் கடைக்கண்ணால் குளிர நோக்கி யருளி, குழந்தாய்! உன் தந்தை-தாயை-முதாதையர்கள் பண்டரீநாதனுக்கே வருத்த அடிமைகளாகி, வார்க்கரியிருது பூண்டு, தங்கள் தங்கள் வாழ்நாளெல்லாம் பண்டரீபுர யாத்திரையிலேயே கழித்தார்கள்; அதுபோல் நீயும் வார்க்கரியாகி, வருடத்திற் கொருமுறை யிருமுறையாவது உன் குடியுடன் பண்டரீபுரம்போம், பக்தபாரி

களை மதித்துத் தொழுது வந்து, உன் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த இத்தேவுகாமி ஆங்கள் வீட்டில்தானே குடியிருந்து, குலாசார தருமந் தவறவிடாது விவாகமு முடித்துக்கொண்டு, இல்லற நடத்தி, மற்ற காலங்களில் இந்த என் சந்நிதிக்கு வந்துகொண்டிருப்பாயாகில் உன் முன்னோர் பெற்ற பேறு நீயும் பெறுவாய் என்று கவின் றருளினள்.

விடோபாவும், தன்னியனானேன்! என்று மகிழ்ந்து, அவ்வருமை திருவாக்கின்படியே கலியாண முடித்துக்கொண்டு, வார்க்கரியாய், பண்டரீபுர யாத்திரையும் - தேவுகாமு வாசமுந் தவறாமல் இல்லறநடத்தி வாழ்ந்துவந்தனர். சிலநாள் கழித்து அவ்விடோபா பதாஜி என்னுங் குழந்தையைப் பெற்று, தம் முதாதை பெற்ற வரத்தின்படி திவ்விய விமானாரூடராய் பரமபதஞ் சேர்ந்து வாழ்ந்தனர்.

இந்த பதாஜிக்கு சங்கரனும், சங்கரனுக்கு கானோபாவும், கானோபாவுக்கு போலோபாவு முற்பந்தனார்கள். இப்படி, விசுவம்பார் முதல் போலோபா வரையிலு முண்டான வேறு தலைமுறையாவும் ஆண்பெண் உடங்கலாக சதா பண்டரீநாதனைப் பணித்து, அவனுக்கே அற்றுத்தீர்ந்த தாஸகோடிகளாகி யிருந்தார்கள். இவர்களில் யாருக்காவது இராகத்துவேஷாதிகள் தலையெடுத்து நடையாமோகில் சந்நிதி புகுந்து, சருவேசுவரனிடம் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டு அவனால் கழிக்கப் பெறுவார்கள்; சருவாந்தரியாமியு மிந்தக் குடும்ப மென்னும் வலையிற் சிக்கியிருந்தான். எற்றுக்கெனின்; இவ் வேறு தலைமுறையாவு முள்ள வந்தரியாரெல்லோரும், காம-குரோத-லோப-மோக-மத-மாச்சரியங்களாகு மிவ்வாறு உட்பகைவர்களின் கைசயற்றவர்களாய், சமதம சாந்திக ளுடையவர்களாய், பக்தி ஞானங்களே சொரூப மெனக்கொண்டொழுகு மவர்களாய், நிஷ்காமர்களாய், தொண்டக் குலமென் றுலகு துதிப்பிலு மத் துதியேற்கு மாபிமானமில்லாதவர்களாய், சாதாரண சமுசாரிகளினுஞ் சாதாரண சமுசாரிக ளென்னலாம் படி, சத்தியத்தைத் தவிர்க்காது, பகவத் பாகவதர்கள் திறத்தி லன்பும்-பிரேமையுமிருத் துள்ளவர்களாய்க் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தமையால் சருவேசுவரன் அவர்கள் திறத்திற்பட்ட வடிமையா யிருந்தான்.

இஃதிங்ஙனிருக்க, போலோபாவானவர், தம் தொண்டக்
குல மான்மியத்துக் குகப்ப வார்க்கரி விருதுபூண்டு வருடத்திற்
கொருமுறை யிருமுறை பண்டரிபுர யாத்திரை செய்வதும், பா
ண்டுரங்கனைச் சேவிப்பதும், மறுபடியுந் தம் மகம் அடைந்து பக்ஷ
த்துக் கொருதடவையாக வரு மேகாதசிகளின் விரதம் விதிப்பிர
மாதநுஷ்டிப்பதும், சதா சத்துவகுணமே பூர்த்தி கொண்டவரா
யிருப்பதும், தயை முதலிய நல்ல வழிநிற்பதும், பகவானைத்
துதிப்பதும், கீர்த்தனங்களைப் பாடுவதும், தம்மில்தாமே ஆநந்தங்
கொள்ளுவதும், ஒருசமயம் துருவனுக்குத் * தொல்புகழ் வானவ
ரீசனநுக்கிரகித் தருளின பதவியை நினைந்து நினைந் துருகுவதும்,
சதாநுடைய நுக்கிரகத்தால் பாலினைசை மாறப்பெறாச் சிறுவ
னாகிய துருவன், விரிஞ்சன் கிரீசன் முதலானோரும், சத்த விருஷி
களும், நக்ஷத்திரங்களு மெல்லாருந் தொழுதேத்து நிலையினைப்
புதிதாய் சிருஷ்டிக்கப் பெற் றடைந்தமையாகு மிந்தப் பிரபுத்துவ
அதிசயத்திற்கு மகிழ்வதும், உபமந்யு வென்கிற பிராமணச்
சிறுவனொருவன், தன் னன்னையை வருந்தி ஓர் கிண்ணம் பாலளி
ப்பாயென்று கேட்க, அவள் ஒரு கிண்ணம்பா லென்னிடங் கிடை
யாது, பாற்கடல் நாதனும் பதும நாபனுமானவனைக் கேட்டா லவ னளி
ப்பா னென்று சொல்ல, சிறுவன் உபமந்யு, அவ் வாக்கியத்தின்
படியே ஸ்ரீமந் நாராயணனை நோக்கி, அழுதகண்ணுங் கண்ணீரு
மாய் நின்று பிரார்த்திக்க, அதற் கிரங்கியருளி பேராளன் பிரசன்ன
னாய், உனக்குக் கிண்ணம்பா லென்ன க்ஷீராப்தியே கொடுத்தேன்
உண்பாயாக என் றநுக்கிரகித் தருளினமையைச் சிந்திப்பதுமா
யிப்படி சருவதேச - சருவகால - சருவா வஸ்தைகளிலு மவ்விறை
யின் குண கீர்த்திகளைக் கொண்டாடி, அழுதல் - தொழுதல் - ஆடி
யாற்றுதல் - பாடிக்கொண்டாடுதலாகும் பக்தி காரியங்களில் நாற்பது
வருஷம், சற்று மோய்வு பாராதலுமின்றி பழித்துவந்தார். அவ
ருடைய மனைவியாகிய கனகாபாயம்மாளும் பர்த்தாவுக்கேற்ற
பதிவிரதையாய்க் கொண்டு, அவ்வன் போலவே கருத்தன் திறத்
தில் திடபக்தியும், பதியின் றிறத்தில் விசுவாச பய மரியாதை
களு முள்ளவளா யிருந்தாள்.

இவ்வகை தம்பதிக ளிருவரும் பகவானை யன்புடன் வந்தன
ஆராதனாதிகள் செய்து சதா கீர்த்தித்துவரா நிற்கையில், ஒருநா

ளிரவில், இப் பகவத் தாசராகிய போலோபாவினுடைய சொப்ப
னத்தில் விஷ்ணு - விரிஞ்ச - கிரீசர்களாகும் திரிமூர்த்திகளுந் தோ
ன்றி, உன்னுடைய வெண்ணம் யாது? உனக்கு வேண்டும் வரங்
கேட்பாயாகில் தரக்கடவோம்! என் றுரைக்கவும், பகவத் குணா
நிலர் சற்று பயந்து மும்மூர்த்திகளுக்கு வந்தனை வழிபாடுகளால்
நமஸ்கரித்து, ஸ்வாமிகாள்! நான் சமுசாரியாதலா லெனக்கு மகப்
பேற்றின்மீது மிக்க வவாவுள்ளது, மற் றொன்றினுங் குறைவி
லேன், பிரஸாதித் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரம
ருத்திரர்க ளிருவரும், உன்மனோரதம் சித்திபெறக்கடவது என்று
மங்களாசாசன மமைத்து மறைந்தனர்கள். அவ் விருவர்க்கும் நடு
நாயக மென்ன நின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணன், தம் மடியவரைக் குளிர
கடாக்ஷித்து, உனக் கெத்தனைய புத்திரர் வேண்டும்? என்ன;
ஸ்வாமின்! சருவலோக சரண்ணிய! உமது பிரபா வாதிசயங்க
ளெல்லாம் கீர்த்தித் தறியாதவனும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும், உலகு
தன்னை வாழ்வித்துய மோர் ஒரு புத்திரனைத் தந்தருளல் வே
ண்டுமென்ன, ஆயினும் யாரை யொத்தவனா யிருத்தல் வேண்டும்?
என்ன, தேவரீர் மீள வின்னருளால், பண்டு தாமசெட் டென்பவ
ருக் கவர் மனை குணுபாயம்மாள் வயிற்றில் பிறந்தருளின
'நாமதேவரை' யொத்தவனா யிருத்தல் வேண்டுமென்று விரும்ப,
அப்படியே தந்தோம்! என்று ஆமோதித் தவின்று மறைந்த
ருள், அவ்வளவில் போலோபாவும் சொப்பந் நீங்கி ஜாக்கிரத
ராய்த் தந் தேவியைத் தட்டி யெழுப்பி தாம் கண்ட கனவினைச்
சொல்ல, அந்நம்மையு மதுவே தருணத்தில் தானுமே கண்டதன்
டமை கணவனுக்குச் சொல்ல, இதுவென்ன ஆச்சரியம்! என்று
வியந்து, வேத வேத்தியன் றன்னருள் வினையைக் கொண்டாடினார்
கள். சிலநாள் சென்றபாடுற அந்தக் கனகாபாயம்மாள் கர்ப்ப
வதியாகிப் பூரணகால் வாய்த்து ஒரு பாலனைப் பெற்றனள். அக்
குழந்தைக்கு 'ஸாவஜி' என்று நாமகரணஞ் செய்து நாளொரு
மேனியாக வளர்த்துவந்தார்கள்.

இது இப்படி யிருக்க, ஸ்ரீ வைகுண்ட திவ்ய நகரத்தில் ஸ்ரீமந்
பகவாந் தேவன், சநக-சநந்தந-சநத்குமார-சநற்சுஜாதிகள் நால்வ
ரும், நாரத - தும்புரு - கிம்புருட - சித்த-வித்தியாதர-கெருட-கந்தரு

ளரும், பிரகலாத - பராசர - புண்டரீக-வியாச-அம்பரீஷ-சுக-சௌ
நக-பீஷ்ம-ருக்குமாங்கத-அக்ரூர-துருவ-பலி-விபீஷணாதி புண்
ணியாத்துமாக்களும், நிவர்த்திநாதர்-ஞானதேவ்-சோபானதேவ்-
முக்தாபாய்-நாமதேவ்-கபீர்-பானுதாசர்-சாங்கவடேசுவரர்-சாவந்
தாமாளி-நரகரிசோனர்-விசோபாகேசரி-ஏக்நாத்-சேனாநாவி-சௌ
காமேள-கோராகும்பார்-ஸங்கதாஸர்-பைராதாஸர்-பிஷாதாஸர்-
பரிஸாபாகவதர்-துளசிதாஸர்-கமால்-காகோபாத்திரர்-சூர்தாஸர்-
நாமதேவ்புத்திரர்கள்-மஹாதேவ்-நாராயணன்-கோவிந்தா-விடோ
பா-நரஸிம்ம மஹந்த்-இராமதாஸர்-இராமானந்த ஸந்யாஸி-ஜோகா
தாஸர்-உடேலாகிதாஸர்-நாகநாத்-விஸவம்பரர் முதலிட்ட பக்திப
வசரும், சேசவ்வைதங்கியர்-இராகவசைதந்யர்-அம்மாபாய்-குணா
பாய்-மீராபாய் முதலான ஞானிகளும் சூழ்ந்த தொரு பெருமை
ருந்த திருவோலக்கத்தினடுவில், கிரகமண்டலத்தில் சந்திரன்
பிரகாசிப்பதுபோலும், தபோநிதிகளுக்குள் பினாகபாணி பிர
காசிப்பதைப்போலும், சித்தஜனங்களுக்குள் ஆதிஜா குமார
ராகும் தத்தாத்திரேயரைப்போலவுங் கோப்புடைய சீரிய சிங்கா
சனத்தில், திருமகள் - பூமகள் - ஆயர்குலமகளிரு நங்கும் வீற்
றிருந்தடிவருட வீற்றிருந்து, முத்தர்கட் காகத்தமா மகுடாட்டி
புகப்பித்து வாரா நின்றசெயிந்த, கருவிலே திருவுடையர்களாகும் சற்குரு
ஸ்வாமி, அத்திருக்கூட்டத் தன்பர்களைக் குளிரநோக்கி, பூலோகத்
தில் நம் அன்பனாகிய போலோபாவுக்கு, நல் விவேகமும், ஞான
அபக்தியும், ஆசாரமுமுள்ள ஓர் புதல்வனைத் தருவோமென்று
வரமளித் திருந்தோம், அந்த வரம் ஸபலமாகும்படி இந்தத் திரு
வோலக்கத்திலுள்ள வுங்களில் யாராவது போய் போலோபாவா
வுக்குப் புத்திரராக வவதரிக்கும் விருப்பமுண்டோ ?" என்று வினவ
லும், அப் பரமப் பிரயோஜனமான கைங்கரியத்துக்கு அக் குழா
த்துள்ள வெல்லோரும், நான் விடைகொள்ளுகிறேன்-நான் விடை
கொள்ளுகிறேன் என்று அரிதங்கொண்டு முனைய, அவ்வளவில்
ஸ்வாமி, " பண்டு வால்மீகிபகவான் ஸ்ரீமத் ராமாயண மதனை சத
கோடி கிரந்தங்களாகச் செய்து உலகத்தை வாழ்வித்ததுபோல நா
மும் சதகோடி அபங்கங்கள் செய்யக்கடவேனென்று பிரதிஜ்ஞை
செய்த நாமதேவனவர் அந்தப் பிரதிஜ்ஞையில் இன்னுங் குறை
யிருக்கின்றார், அந்தக் குறைவுதீர அவர் தாமேபோய் போலோ

பாவாவுக்குக் குமாரராக வவதரித்து, என் வந்தன வழிபாடுகளால்
புகழெய்தி, குறைந்த அபங்கங்களைப்பாடி யுலகத்தாருக் கீந்து,
அவர்களை வாழ்வைத்து அநந்த மென் னின்பசுகங்களை முன்
போலநுபவிக்கலாகும்" என்ன, அதற் கங்குள்ளா ரெல்லோரு
மாநந்தங் கொண்டாடி, ஜெயஜெய ! என்று மங்களங்கள் பாடித்
துதித்தார்கள்.

அவ்வளவில் நாமதேவரும், ஸ்வாமியினுடைய குண கீர்த்தி
களைக் கொண்டாடி, அடி வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, பெரிய நாய
கனே! பெரியவர் இட்டத்து எப் பெரியவர்க் காட்பட்ட பேதை
யேனே! பெரியவர்கள் பெறும் பேறுபெற்ற நன்மை யாதென்
பேன்? ஆயினும், பூலோகத்தில் போலோபாவாவுக்குப் புத்திர
னாக நா னவதரிப்பின் என்னைப் பிரகிருதியின் வாசனை கவியுறு
வகை தடுத்தாட்கொள்ளல் வேண்டும்! என்று பிரார்த்திக்க, அந்
தய சமுத்திரனுருந் தாமோதரன் அவரை நோக்கி, "நிரஞ்சன
மின்! உம்மைவிட் டெங் கெனக் கொரு காரியமு மிலது, உம்மை
விட்டிருக்க இஷ்டமுமிராது, இறையும் பிரியகில்லேனென்று முடைய
மைவிட்டு, பூருவம் பெரியவர்க ளெல்லாரு மொன்று சேர்ந்து
வெகுநாள் தவமியற்றி, 'ஞான மின்னவித மென்று நாங்க ளறி
யோம், அதனை இன்னதென் றறிவிக்க வேண்டும்' என்று திருமல
ஸித்தர்களாய்ப் பிரார்த்திக்க, அவர்கட்கு மவர்களுடைய தபத்திற்
கும் பிரார்த்தனைக்கு மிரங்கி யருளிய நான் அசரீரியாய் நின்று,
"ஸ்ரீமத் தசரத சக்கரவர்த்திக்குத் திருக்குமாரனாக அவதரிக்கப்
போகிறேன், அப்போ துங்களுக்கு விஸ்தரிப்பேன்" என்று
பிரசாதித்தபடியே, அந்த ராமாவதாரஞ் செய்தருளின பதினாறு
வயதில், முன் றவமிருந்தும் பிரார்த்தித்து முள்ள விருடியர்
சூழ்ந்த தொரு திருச்சபையில், வைராக்கியப் பிரகரணம் என்
கிற கருத்தால் முன் விஷயங்களை வெளியிட்டேன்; அன்றியும்,
அறிந்திருந்து முணரவில்லை என்ற பெரியவர்களை நோக்கி, இரு
ந்தும் இல்லாமையாவது யாது ? என்று யான் வினவ, அதற் கந்
தப் பிரமருஷிகள், ஐந்நூலக்ஷ கிரந்தமாக விஸ்தரித்தனர்க ளவ்
விஷயத்தை ; அக்கருத்தும் நீளறிவித்த கருத்து மொத்திருக்கச்
செய்தேயே அதனைப் பகுத்தறியுந் தன்மையில்லா மற்றுஞ்சிலர்

என்னை நோக்கி, நீவிர் திருவாய் மொழிந்தபடி அநுஷ்டித்துக் காட்டவேண்டுமென்று கேட்க, கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்த ஞான்று அதனை யநுஷ்டித்துக்காட்டினேன். யாவருக்கு யான் ஞானமின்னதென் றறிவித்தனனோ, அறிவித்த வவ்விஷய மநுஷ்டித்துக் காட்டினனோ அம்மென் மக்கள் குழாத்துள் நீயு மொருவனா யிருந்தனை; இப்படி யென் னவதாரங்கடோறு முன்னை விட்டுப்பிரிந்திலன்; உத்தவன் என்கிற பெயரால் நீ என்னுடன் கூடவிருந்து கிருஷ்ண லீலாமிர்த சாகரத்தில் படிந்திருந்தபோது யானுனக்கு ஸ்ரீமத் பாகவதம் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில் போதித்த அநுபவங்களை, இப்போது போலோபாவாவுக்குச் செல்வ நந்தனாகக் கனகாபாயம்மாள் வயிற்றில் தோன்றி, தாந தரும பரோபகாரங்களின்னவையென் றுலகம் யாவும் சந்ததியுடையப் போதித்து வாழ்விப்பீர்” என்று அருளலும், நாமதேவரும், நவினத்தவள் கேள்வனை நோக்கி திர்க்கதண்டமிட்டு, சருவ ஜீவதயாபர! தான தரும பரோபகாரங்கள் தேவர் திருவுருவாகவும், நன்னடக்கையாகவு மிருக்கு மவை யென்று முதுணர்வின ருரைக்கக் கேட்டிருக்கின்றேன்; அவற்றை நன்காய்ந்தவர் ஜகத் சக்கரவர்த்தி யொருவரே யென்று மறிந்துள்ளேன்; தேவரும், தேவர்களது வேண்டுகோளின்படி பூபாரந்தீர்க்க தேவகிதன் வயிற்றில் தோன்றி கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வமாக வமர்ந்த போழ்து, அத் தாந தருமபரோபகாரங்களை நடித்துக்காட்ட, இம் மந்தமதிகள் உம்மைப்பொய் நடையினர் என்றே தம் அவித்தியா கருமவாசனையால் புறங்கூறினார்கள்; இங்ஙன் தேவரே நேரில் நநுஷ்டித்தும் உலகில் காரியம் பெறாதிருக்க, சிற்றறிவுடையோரிற் சிறுமைப்பட்ட சிறியேனவற்றை நிலைபெறுத்தல் வசமோ? கலியின் சாம்ராச்சியந் திகழ்தரு காலமாயிருத்தலைப் பற்றி தேவருடைத் திருவடி சேவையை யகன்று, காமக்குரோதாதிகளின் மயக்கிற் சிக்கி, தேவரது திவ்வியதரமான சேவையை மறப்பேனேயாகில் கற்பாந்த காலம் மறுபடியும் அச்சேவை கிடைத்த லரிதாய் முடியும், ஹே-தீநதயாபர மூர்த்தி! திரக்ஷக! ருக்குமணிரமணா! இதற் கென் செய்வேன் என்று ஆர்வத்தொடு கதறக்கண்டு, அவரை மார்புட னணைத்து, மாரனுர்தாதை, அப்பா நாமதேவ! நீ கலியுகமாயிற்றே யென் றஞ்சுகின்றனை போலும்; கலி

தருமம் - பின் னறிவுள்ளோர்க்கே யன்றி முன் னறிவினருக்குப் பற்றாது; மனோ வேகத்தைப் பின்னுற வைத்து அறிவினை முன்னுக்கொண்டு, சஜ்ஜன சங்கமத்திற் சங்கமித்திருக்கும் நல்லோரை யெஞ்ஞான்றும் கலி நசை நலிவியாது; கிரேதாயுகத்தி லறுவகை விகாரங்களால் நலியப்பட்டுள்ள குணமுடையோ ரில்லையா? இக் கூட்டத்தி லுள்ளா ரெல்லாரு மிந்தக் கலியுகத்திலதானே பூலோகத்தி லவதரித்து, அகப்பற்றற்ற அஜ்ஞருக்கு வேண்டிய பக்தி முக்திகளைப் பிரசாதித்துந் தேற்ற வில்லையா? உத்தமருடைய மறுபிறப்பாளராகிய நீர், பண்டரீபுரத்தி லவதரித்து உலகத்தோர்க்கு பக்தியுண்டாகச் செய்யவில்லையா? கலிதரும மிற்றைஞான்றுதானா வுண்டாயிற்று? நீ சதகோடி அபங்கங்களைச் சொல்லுவே னென்று கூறிய சபதத்தினின்று தவறினமையாலும், முத்திக்கு சாதகம் பக்தியென்று மூர்க்க ரறியாமையாலும், உலகில் முழுமூடர் சில்லோர் தங்களை ஞானிகளென் றுலகத்தார் மதிக்கப் பொய் வேடம் பூண்டு, டம்பாகாரர்களாய்; நாங்களே ஞானிகள் மற்றவர்க் கென்னதெரியும்? என்று அகங்காரமமகாரங்களில் மாழ்கி நரகத்துக்கே யுரியவர்களாகின்றமையாலும், அவ்வாறு பிரகிருதி வாசனையறாப் பாவிகளாயிருந்தும், நாங்கள் ஞானிகளானோம், நாரணன் எங்களைக்காக்கா தொழிந்தானென் றென்னை வீணில் தூற்றுகின்றமையாலும், அவர்களுமெனக்குப் புத்திர சம்பந்த முடையவர்களாகையா லவர்கள்படு நரகவேதனையை ஸாக்ஷி பூதமாயிருந்து பார்க்க வென்னால் சகிக்க முடியாதாகையாலும், நீ யெனக்குப் பரிவ ராகையாலும், நீரே சென்று போலோபாவாவுக்குப் புத்திரனாய்ப் பிறந்து, சதகோடி அபங்கங்களைப் பூர்த்தியாக்கியும், பக்தி ரூபத்தையும், தாந தரும பரோபகாரங்களாகும் நல்லற வியல்புகளையும் நடாத்திக் காட்டியுமுலகத்தை வாழ்வித்து மீளவு மென் வீட்டைவாயாக; இதந் தஞ்சேல்கண்டாய்! நிஜ பக்தியோ டென்சொல்லை யார் விருப்புடன் கேட்கின்றார்களோ வவர்களுக்கும், உன்னைத் துதிப்பவர்களுக்கும் வைகுண்டத்தி லிடங்கிடைக்கும்; நீரும் பஞ்ச கிருத்தியங்களை யுடையவரா யிருப்பீர்; என்னை நினைக்குந்தோறு மும்மருகில் யான் குடிபுகுந் திருப்பேன்; உமக்கு யாதொரு தீங்கும் வாராமல் காத்து நிற்பேன், போய்வாரு மென்று விடைகொடுத்

தனுப்ப, நாமதேவும் நாரணன் றன் னளினபாதங்களுக்கு நமஸ்
கார மியற்றி, * ஆசைவாய்ப்பட்ட சிந்தையனாகி அன்னை யத்தன்
புத்திரன் பூமி வாசவார்குழ லென்னு மிம்மயக்கி லென்னை நலியே
ன்மின் கண்டீர்! என்று பிரார்த்தனையுஞ் செய்து, அந் நல்லோர்
கூட்டத்தினின்று பயணமாய் தேஹுகாமில், போலோபாவின் செல்
வப் பெண்சாதியாகிய கனகாபா யம்மாளுடைய கருப்பத்தில்
வந்து ஆவிர்ப்பவித்தருளினர். இப்படி, கனகாபாயம்மாளாகும்
குணதிசையிலே நாமதேவராகும் பூரண சந்திரன்றோன்றிய வத்தோ
ற்றமானது கனகாபா யம்மாளுக்கு மாத்திரம் தோன்றுஞ்சுடர்த்
தோற்றமாயிருந்தது. அக் கருப்பம் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து தோ
ன்றுந்தோறும் கனகாபாயம்மாளுக்கு பகவத்பக்தியும், பாகவ
தாராதனமும், விராகையும், பூஜாஸக்தியும், சாதுஜன சேவை
யும், பய மரியாதைகளும், திருநாம சங்கீர்த்தனமும், நவவிதபக்தி
சிரத்தைகளும் அபிவிர்த்தியாய்க் கொண்டிருந்தன. இவ்வகை
யொன்பதுமாதங் கடந்து பத்துமாத மானவாறே, சுவாதி நக்ஷத்
திரமமைந்த தொரு சுபதினத்தில், ஓர் குளிர்ந்த மின்னலைப்போல்
கனகாபாயின் றிருவயிற்றி லிருந்து வெளிதோன்ற, அக் குழந்
தையின் முகத்தை யுற்றுப்பார்த்து, ஓகோ! ஈதென்ன வதிசயம்!
இக்குழந்தை சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்விய முகார
விந்தந்தோடொத்து சுத்த சத்துவமே போலவும், பிரம ருத்திர
ர்கள் போலவும், இந்திராதியர்கள் போலவும், மற்று மெந்த வுரு
வை நினைப்பினு மவ்வதற் கொத்திருக்கின்றது! என்று தனக்குத்
தோன்றுகிற்கு மக் குழந்தையின் காக்ஷிகளை வியந்து மோகித்து,
நாதாந்தங்கடந்த நல்லோர் மயங்கிநிற்கும் நிலையொத்துத் தம்பித
மாயினள். அக் குழந்தை சுத்த சத்துவமயனாய், ஸ்ரீமந் நாரா
யணனுடைய வின்னருளால், கலி சாம்ராஜ்யம் பண்ணு மிந்த
விருள் தருமாநிலத்தின் கலியிருள் நீங்கித் திருதயுக மென்னப்
பேரின்ப வெள்ளம் பெருகும்படி பாரெல்லா முய்விப்பான் றோன்
றின தன்மையாலே முலை யுண்ணாமலும், உரோதனம் பண்ணா
மலும், மல மூத்திரங்களை விசர்ஜ்ஜனம் பண்ணாமலும், பகவத்குண
மொன்றையே தாரகமாய்க்கொண்டு, இட்டகா லிட்டகைக ளசை
வற் றிருந்தது. அவ்வளவில் திருவேங்கடத் தெழில்கொள்சோதி
யெந்தை யெம்மான், அக்குழந்தையைப் பிரகிருதிவாசனா சம்பந்

த்தினின்றுந் தடுத் தாட்கொள்ளுங் கடமை தனதானமை தோ
ன்றி அக் குழந்தை முன் றோன்றியருளி, குழந்தாய்! அஞ்சல்
மின்! மங்களங்களும், சுகங்களு மெல்லா முனக் குண்டாகுக!
என்று ஆசி வாழ்த்தி மறைந்தருள, ஆவினைப் பிரிந்த கன்றே
போல் இறைவனைப் பிரிவாற்றகில்லாமல் குழந்தை கதறோத
னஞ்செய்ய, அருகிருந்த மருத்துவ மாதர் முதலினோர் குழந்தை
யின் ஆர்த்த நாதங் கேட்டு, அதைப் பிரீதாயக் குழந்தையை
யெடுத்து அழுக்குப் போக்கி, வேண்டு முபசாரங்கள் செய்துதர,
தாயானவள் மிகுவாதரத்தோடு உத்தானஞ்செய் தேந்தி, * அணைத்
தென்று வட்டமிட் டோங்கி விம்மிச் சுரந்து தளும்பு மணமுலை
கொடுத்துச் சீராட்டினள். அயலகத்துச் சுமங்கலி மாதர்களும்,
சுற்றத்தவர்களு மெல்லாரும் குழந்தை பிறந்தமையைக் கேட்
டுக் காணப்புக்குங் கனகாபாயைநோக்கி, குழந்தை வடிவழகினுக்
கும் தேஜஸ்க்குந் தோற்று மயங்கி, அதி வழிதனராய்க் கொண்
டல் தெரிவையா ரெல்லோரும் * செறிமென் கூந்தலவிழ, கச்
சணி முலைசோர, மருங்கமர் மேகலைதாழ, முன்கைவளை கழல,
மெய்ம்மறந்துப் பாடுவார்; பல்லிசை கூறிநின் றாடுவார்; அதிசய
மொரு விதென் றுவப்பார்; அம்மா! அழகிதென் றேறுவார்; இவ
னேர்க்கண்டிலமெனவுகந்து விழுவார்; கண்ணபிரானே! நிங்கரு
ணையல்லா தெதுமோ விப்பாலியோமுக் கிவ்வொளி யுருவென்று
கண்பனிப்பாராயினர். மற்றுந் தெரிவைமார் சிலருட னுடையவர்களு
ஞ்சிலர் கலந்து, அம்மாவோ! இக்குழந்தை இருடீகேசனே யாகுமெ
ன்பார்; சிலர் காமனே காமுறுங் காமனென்பார்; சிலர் இந்திரா
கோ னிவ் வுருவுடனமர்ந் துதித்தனனென்பார்; சிலர் முனிபு
த்திரனென்பார்; சிலர் பிரமன் படைத்தெடுத்த விந்துவமோ வென்
பார்; சிலர் பாண்டரங்கனே யாவானென்பார்; சிலர் புவியினிடை
தொலைக்கவரு புண்ணிய னென்பார்; சிலர் * எழில்கொள் சோதி
யேயனையன் மிவனைப் பெற்ற வயிறுடையா ளென்ன நோன்பு நோ
ற்றனளோ! என்பார். இப்படி பலரும் பலபல முறைகளிற் றுதி
த்துக்கொண்டாடி, கண்ணெச்சல் வாராமைக்காக முக்தாரத்தி யெடு
த்து, அப்ப வர்க்கங்களை வழங்கினர்கள்.

* பத்துநாளுங் கடந்த விரண்டாநா ளெத்திசையி னுமவ்வ

முறையோருக் கெல்லா மறிவித்து வரவழைத்து, * பன்னீரால்
வெந்நீர்வைத்துக் கடாரத்திற் பூரித்துக் குழந்தையின் * கையுங்
காலு நிமிர்த் தாட்டிப், பசுஞ் சிறு மஞ்சளால் பைய நாவி னழு
க்க மகற்றி, ஈரம் புலர்த்தி, கண்ணுக்கு மையும் நெற்றிக்குச் சாந்
தமு மிட்டு, மார்புடன் சார்த்தி, முக்காடிட்டு, சருவவகை மங்கள
வாத்தியங்களு முழங்க, மலர் மழை பொழிய, மங்கலஸ்திரீகள் பூ
ரண கும்பங்களேந்தி மங்களாசிகள் கூறிக்கொண்டு முன்னணியா
க வழிநடத்தச்சென்று சந்நிதிக்குள் புகுந்து, பாரளந்தருளின பது
மபாதங்களில் குழந்தையைக் கிடத்தி, ஸ்வாமின்! சருவலோக
சரணிய! உம தருமை யின்னருளால் பிரஸாதித்த வித் குழந்தை
க்கு நீரேயன்றி மாதா பிதா பிராதாக்கள் யாங்களன்று; சொத்து
டைய நீ ரெது செய்யினுந் திருவுள்ளம், இன்றளவு மாகவேண்டி
பவையாயிற்று, இனி நாமகரணம்-ஊசல்லைப்பவ முதலான சற்
சடங்குகள் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது, அவற்றிற்குத் திருவுள்ள
மிரங்கியருளி, எவ்வகை செய்யவேண்டுமோ கட்டளையிட்டுக் காரி
யமுடிப்பித்தல் கடமை; ஹே! கன்று குணி லெறிந்து கனிவி
ழ்த்தி யுண்ட கருணைக்கடலே! கார்நிறத்தண்ணலே! காகுத்தா!
காளநன்மேகமனையானே! என்று கனகாபா யம்மனும், போலோ
பாவுந் தம் சுற்றத்தார் இனேகர் முதலிட்டாருடன் பிரார்த்தித்து,
பின்னும் ருக்குமணீ தேவியாரையும் வணங்கி, இராஜ ராஜேசுவரீ!
சருவலோகஜநநீ! உனதருள்விழி நோக்கால் வந்த குழந்தையைக்
காத்தல் நினதுபாரமு மாகும் என்று கைகளைக்கட்டி நின்று தொ
ழலாயினர்கள். அவர்கள் தொழுதலைக் குலக்தருளி, அனுவிற்
குளனுவாய் நிறைந்திருக்கு மாதிமூலப் பழம் பொருளாகும் அ
ம்பெருமாளும், அம்பெருகுத்தி னாறைவளாரு மம்மையு
மிதங்கள் பல வுரைத்தருளி, பின்னர், ருக்குமணீ பிராட்டியை
நோக்கி லோகநாதன், நம தருளாலுதித்த வித் குழந்தைக்கு நா
மேயுகந்து வேண்டுவன செய்ய வேண்டியவர்களா யிருக்கின்றோ
மாதலால் நீ யக் குழந்தையை யெடுத்து பவனித்து, அவர்களக
மேசென்று, தாசிய நாம மிட்டு, தொட்டிலினு மமர்த்தி தாலாட்டி
வாருமென் றருளப்பாடிட, அங்கச சருவலோக சுந்தரியும், ஆம்!
என்று களிப்புடனிசைந்து, பிராமணச்சிறுமியன்ன திருக்கோலத்
துடன், மிகுப்பிரேமையுயரா யச்சேயினைத் தமது சுந்தரத் தங்கிய

மலரொத்த திருக்கைகளால் வாரியெடுத்துக்கொண்டு, கதம்ப கஸ்
தூரிகளால் கூட்டப்பட்டுள்ள சந்தந காப்பிட்டு, ஸ்லாநஞ் செய்து,
கனகாபாய் அவர் பந்து வருக்கத்துள் தாமுங் கலசி, முன் வாத்தி
யாட்பாரங்களுடனே பொற்பூ வொத்த பொரையடிகள் பூமியிற்
பட நடந்து வந்து, போலோபாவாவின் மாளிகை புகுந்து, விபூதி
நாமகர்களைக் கொண்டு முன் னியற்றவேண்டிய பூஜா காரியங்களை
நடத்துவித்து, பண்டரீநாதன் பஜனையையும் பண்ணுவித்து, "துக்
காராம்" என்று நாமகரணஞ்செய்வித்து, தொட்டிலிலிட்டு, ஜயஜய
விட்டலா! என்னுங் கோஷத்துடன் அசைத்தை தூவி, தொட்டில் பூ
ட்டிய சங்கிலிகளி லொன்றை, தெய்வநாயகனைத் தழுவுந் திருக்கை
த்தாமரையால் தாங்கி, அலர்மேன்மங்கை, ஊசற் பாட்டோடு தா
லாட்டும் திருப்பவள வாயாற் பாடத்தொடங்கினர்.

அப்பாட்டுக்களின் கருத்தாவது:—

குழந்தாய்! நீ அழாதே; சிறுவரோ டுறவுதவிர்த்துச் சிறு
மாமணிசாருந் தெள்ளியோருடன் கலந்து, பேரின்ப விளையாட்டு
விளையாடி, கனவினு முலக வாழ்க்கை விரும்பாமல், பிரகிருதி
வாச ஞகாமலும், பெரியவர்கள் சிசுருஷையும், மூர்த்திகள் சேவை
யும், திவ்விய க்ஷேத்திர வாசமும் செய்து
கொண்டு, பிரணவார்த்த சொரூபவானு யிருந்து நித்திரை செய்வா
யாக என்றும்;

ஜாக்கிரதசையி லுலக வியாபாரங்கள் யாவும் நடத்தாது ந
ந்தி, ஆசைப்பற்றுப் புறப்பற்றுக ளற்று, சொப்பன தசையில் ஜீ
தேந்திரியனுகவிருந்து, ஆநந்தாசிரய நித்திரைசெய்வாய் என்றும்;
பஞ்சேந்திரிய வேகத்தைப் பிரணவாகாரமாக்கி, அம்மகிமையைத் தச
விதநாதத்திற் சேர்த்து, உனதாயிருக்கும் சுகாதீத வீட்டில் நித்தி
ரை புரிவாய் என்றும்;

சத்து சித்தாநந்தமாகு முலகியல்பில் தங்கி, அவஸ்தாத்திரை
யங்களைத்தவிர்த்து, சுத்தஞ்ஞாநரூபியா யிருந்து, இயலாக நித்தி
ரை கொள்வாய் என்றுமாம்.

இவ்விதமாக ஜெகன் மாதா பாடிய பாட்டுகளுக்குச் சுபமங்க
ளங்கள் பின்முறையாய் ஜெய மங்களங்கள்பாடி, ஆநந்தபரவசத்தோ
டிருந்த பின் ஒருவர்பின் ஒருவர் சந்தந புஷ்பங்களை வாரி யிறைத்துக்
கொண்டு தொழுதார்கள். அவ்வளவில் மஞ்சள், புஷ்பம், பழம், தாம்
பூலம் வழங்கி அலங்கரித்தார்கள்.

பூலம், சருக்கரை, கற்கண்டு, பிட்டாய் வகைகள் முதலிய மங்கல த்திரவியங்களை வழங்கி, நல்விருந்தமளித்து, அவ்வவர்கள் மனை களுக்குப்போக விடுத்தார்கள். ருக்குமணி பிராட்டியும், தம்மை த்தொழுது நின்ற கன்னிகைப்பெண்களுக்குக் குழந்தையினல்வாழ்க்கையாவு முரைத்து மறைந்தருளினர்.

போதேபாவாணவர் இவ்வதிசயங்களை யெல்லா முற்று நோக்கி, ஆநந்தாப்தியிற் படிந்தவராய்க் கொண்டு, ஓ ஓ! ஈதென்னவதிசயம்! நாமென்ன நமது யோக்கியதையென்ன நம்பக்கலிந்த அற்றருள் சுரந்து, ஆதிகுல நாதரியாகிய ருக்மிணி நமது சிறுகுடிலைக் கெழுந்தருளி, குழந்தையைத் திருக்கைகளாலேந்தி உபலாலனஞ்செய்து, நாமதாரணம் பண்ணி, நம்ம சுற்றத்தாரிவையனைத் தோழமை கொண்டு குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டு, பிரமாநந்தரசம் நிறைந்த கீதங்கள்பாடி, எல்லாருள்ளத்திலு மின்புறும்படி, மற்று முன்னவர சிச்சடங்குகள்யாவு நடத்தி யெழுந்தருளினமைக்கு நாமென்ன தவஞ்செய்தோம்? * மகத்திலோர் தூய்மையும், * வாயிலோ ரின்சொல்லு மிருக்கப்பெறுநாம் * தவத்துணர்தம்பி லொருவமல்லோம், * தாமடைத்தாரிலு மல்லோமே! இத்தகைய நமக்கு * நம்மையாளுடைய கோவுங் கோமாட்டியும் வலியவந் தாட்பருக்கிய தாச்சரியத்தின மாச்சரிய மாயன்றி காணவல்லது? சநக - சநந்தந - சநத்குமார - சநத்ஸுஜாதியர் நால்வருளத்திற்கும், மற்று பிருகியர்க்குந் தவவாய்மையாலுங் காணவரிய * தளிர்புரையுந் திருவடிதாழந் திருநடைநடந்து தமியேன் குடிசைக் கெழுந்தருளின வதிசயத்தை யென்னென வியந்து கூறிக் கொண்டாடுவோம்? * செய்தவங்கள்செய்து அத்திருவடிகளை யருச்சித்தமையாலன்றோ சிவமூர்த்தி சிவனாயினர்? பிரமனும் படைப்புக் குகர்த்தான்? இந்திரனும் இந்திரலோகாதிபத்தியம்பெற்றான்? அத்தகைய வருமைத்திருவடி அவரருளா லெளிதிற் சேவைதரப் பெற்றனம் நாம், மற்றதிகளும் அஜனருமை யருத்தியர் தொழுதிருவடி ஈதென்ன நமது தௌர்ப்பாக்கியம்? சக்கரவர்த்தி திருமாளிகையும், நாகராதிய ருளெழும் பருத்தக்கட வல்லவர் மாவுக்குந் தோன்றவும் படைச் சோதி பாதங்கள் நீரால் வினையே ராமுக்குச் சமயமாக தாளிணையுந் தமையேப் பணுவ

நந்து மாயோனைநின்றனமாயினம்; சிசி! நங்கொடுமை சுடுவுஞ் செய்தது! அவ் வெழில்கொள் சோதிபாத மருச்சிக்கமறந்தனமேனும் நிம்பண்டங்களிலாவது ஏந்து சமர்ப்பித்து உபசரித்தோமா? அதுவுமின்றி அவ்விறைவி யெழுந்தருளும் போது சுவிரன நின்றிருந்தோமே; அவளிடஞ் சென்றவளையே யேதேனு உபசாரங்கள்செய்து, எவ்வெவற்றைச் சமர்ப்பித்தாளென்று கருணாநிதி யாருங் கருத்தன் கேட்டே, அவ்வுருப சாரமும் பண்ணினவளை லன், ஒரு பண்டமு மீந்திலன் என் றுரைப்பாராயின் இறைவனிருந்த மிலாதருளுமோ! இதற் கென்செய்ய வடுப்போம்? அவன்றோளை முனிந்தாலினிக் காப்பார்? அருவ சக்கரவர்த்தியைப்போல் * வைவ்யாடர் காயோடு கனிகிழங்கு சருகுகளுண்டு, * கடுங்கால் நுகர்ந்து, * உயிர்காவலிட்டு, * புலனைந்துமேயும் பொறியைந்தடக்கி, * நோபோகின்று நெடுங்காலந் தவஞ்செய்யவசமோ? செய்யினும் ஸ்ரீ - ஸ்ரீ நாதர்களுடைய கருணை பெறுவேமெனல் கூடுமோ? இனியாவதொரு மூட்டை சிற்றுண்டி கொண்டுபோய் சமர்ப்பிப்போமா? சமர்ப்பித்தா லங்கீகரிப்பார்களா? முன்னமேயளிக்க மனமில்லாதவ னிப்போது கொடுவந்தா லங்கீகரிக்க மாட்டோமென்று நிராகரித்துச் சிறினால், அச்சிற்றத்திற் கிலக்காதல் யார்வசம்? அய னரனிந்திராதியாரும் பொறுக்க முடியாதெனில் நாமெவ்வளவு? வெந்த மடிச்சிலோ போலாகுவமே; இதற் கென் செய்யக் கடவோம்? பிரமருத்திரர்களையாவது வேண்டி, நம்மைப்பற்றி காரணனிடஞ் சில இதங்களைச் சொல்ல விடுவிட்டோ மென்றாலும் அவர்களை நோக்கியும், பகிரதாதியர்போதல் பலவழிகாலந் தவஞ்செய்ய நம்வசமன்று; புருஷகாரஞ்செய்த லல்லால் பிறிதோர் சொரூபமின்றெனப் பிறருமுன் னிருக்கும் * பூவின் மிசைநங்கையின் றிறத்தில் அபசாரப்படா திருப்போமாயினும் அவராவது அருள் விழியழகற்குச் சில நன்மை யெடுத்தோதி மீளவுமங்கீகரிக்கச் செய்தருளுவார்; நாமோ! முந்தற அவருக்கே அபசாரஞ் செய்தவரானோம்; நமக்கினி புகல்யாது? * குதனைப் தாத்தனுசி நமக்குநாமே இன்று வருவித்துக் கொண்டோம்; நம் முன்னோர்க்கும் முருக்கஞ்செய்த நன்மைகள்யாவு மறந்தோம்; நாம் பெற்றவருளையுந் துறந்தோம்; ஐயோ! நமது ஏழுதலைமுறை யாக விசாரப்பட்ட நங்காலத்தில் விரோதம் விளைவித்துக்கொண்

டனாயினும்; நமது பாட்டியாராகிய அம்மாபாயம்மாளுக் கிவ்விரு வருமே யிரங்கி உண்பன வுடுப்பனவாயவற்றிற் குறைவறவளித்து, பணிவிடைகளுந் தாங்களே நேர்நின்று செய்து, முடிவில் அந்திய கருமாதிகளுஞ் செய்து வைத்தார்கள்; இத்தகைய கருணையாளர்கட்கு நான் மனமிளைக்கச் செய்துவிட்டோம் என் றிவ்வாறெல்லாந் தம்மில்தாமே சிந்தனைகொண்டு நொந்து, ஒருவாறு தேர்ச்சியடைந்து, இத்தபாபாமூர்த்தியாகும் ஸ்ரீமந் நாராயணன், திருவுள்ள மகிழ்ச்சியோடு நமது பாட்டனுருக்கு, அவர்தம் பின்னணி சந்ததியாரைக் காத்தல் செய்வேனென்று சபதமளித்திருக்கின்றான்; அந்தத் திருவாக்கியத்திற்கேற்ப நம்பாட்டியாரைச் சருவவகையாலு மிரக்ஷித்திருக்கின்றான்; ஆகையால் நம்மைத்தாறிக் கைசோரவிடான் என்று துணிந்து, ஹரி ஹரி! பக்தவத்ஸல! பரமேஷ்டி! பாண்டுரங்க! அடியேன்றீவினைப்பயனால் திகைத்து, என்னன்னையின் றிறத்திலாதரமொன்றுஞ் செய்யாமல் பாவியானேன்; என்னை அடிமைகொண்ட ஆண்டவா! என் குற்றங்களைத் து குணமாக்கியருளவேண்டும் என்றின்னணம்பலதுதிகள் துதித்துப் பின்னையும், அவ்வாதிமூலப்பழம்பொருள் அகிலபுவனேசுவரியாகும் ருக்குமணியோடு தந்திரத்தினும், தம்மனை கனகாபாயம்மாள்திறத்தினும், தம் மருமைப்புதல்வன் துக்காராம் திறத்தினுஞ் செய்தருளின அருட்பெருஞ் செயல்களுக்கு வியந்துகொண்டாடி, ஆஹா! நாமென்ன நோன்பினர்கொலோ! நாதனருளால்வாய்த்த நம்பெறலரும் புதல்வனும், * தனித்தாள் தன்கலமா தமிலனந்தார் ஜாதகளா லெடுத்து உபலாலிக்கப்பெற்றமைக்கு அந்தோ! எத்தவப்பேற்றினுலன்றோ? சூரிய சந்திரர்களுள்ளளவுங் கீர்த்திவிளக்கப் பெற்ற நாமினிய மெவ்வெவ்வதிசய சேஷ்டைகளடைவேமோ? என்று தம்மில்தாமே மகிழ்வெய்திக்கூத்தாடிக்குனித்துப்பணிவார்; இப்பிள்ளையும் பெருமானது பேரருளா லேதேது சகாந்தங்களைப் பெறுமோ! என்றுன்னி, தமக்குத் தாமே வியந்து சிரந்துவக்குவார்; * இவனைப் பெற்றவயிறுடையாளென்ன நோன்பு நோற்றாள்கொலோ! என்று உலகினர் திசயிக்கவும்; * வளர்த்ததனால் பயன்பெற்று ளிவன்றனை யொருவனே! என்று கொண்டாட்டு மிசைத்து வைத்த நம்பெறலரு மடிகளுக் கியாதுகைம்மாறு செய்யவல்லேமா? என்றேங்குவார்; * நாம் பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினில் யார்பெறு

வாரோ? என்பார்; இப்படி போலோபாவானவர் ஆனந்தாப்தியிற் படிந்து, இரவும் பகலு மிறைவனை நினைந்துருகி பஜித்துவரா நிற்பவராயினர்.

இவ்வணிருக்க, இவர்தம் அருமைத்திருக்குமாராய், உலகினது நீக்கா வெளிருள் நீக்கி, வற்றுப்பிறவிக்கடலைற்றி, பூவாதித்யர்ந்து பூக்கும்படியுதித்த துக்காராம் என்னுந் திருவன், போலோபாவர்னவர் அக்ஷப்பிரகாசகாரிகள், அவ்வக்காலங்களில் பெருவிழாவென்னைக் குலாசாரப் பிரகாரத்திலே செய்து, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்க்கவளர்ந்து, * மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப, மருங்கினில் ஆணிப்பொன் மணியும், பொன்னரைநாணுந் துலங்க, நெற்றியில் சுட்டியசைந்தாட, கையினிற்கடகம்விளங்க, பல்மணியாரமும் * பருத்த முத்துப்பதக்கமும் பளபளவென, உடலெலிடு பணிக ளொளிர் தாரவாரிப்பச் சப்பாணிக்கொட்டியும், மண்ணுலகொடு விண்ணுலகு மகிழ்வெய்தத் தளர்நடைநடந்தும், இவ்வாறு கல்லொரு மயூரம்போல் மழலைமொழி சொற்றும், வளர்ந்து வந்தார்.

சிலநாட் சென்றபிறகு மறுபடியு மோ ராண்மகவைப் பிரமாவின் வரமதனுல் கனகாபாயம்மாள் பயந்தனள். அக்குழந்தைக்கு 'கான்ஹோபா' என்று பெயரிட்டனர். இக்குழந்தைகள் மூவரும் நன்குவளர்வதையும், குணங்க ளதிசயித் திருப்பதையுங் கண்டுவரும் போலோபாவு மவர் மனைவியுங் குழந்தைகளின் றிறத் ததிசயித்தவர்களாய், இம்மூர்த்திகளுடைய வரப்பிரசாதத்தால் வாய்த்தவர்களாகையால் இக்குழந்தைகள் மூவரும் நற்குண, நற்செய்கை, தன்னடக்கை, நல்வாய்மைகளை யுடைத்தானவர்களாகின்றார்கள் என்றறிந்து, "ஏவாமக்கள் மூவர் மருந்து" என்ற பழமொழியினைக்கு சந்தோஷித் திருந்தார்கள். அயலாரு முறவினரும் பிள்ளைகளுடைய அற்புத குணங்களுக்கு ஆச்சரியப்பட்டு, "தவத்தனைவே யாருமடைந்தாய்பெற்றசெல்வம்" என்று அத்தந்தைதாயார்களைக்கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள். ஸ்ரீமத் பாண்டுரங்கனது பேரருட்பார்வை தன்னுல் அவர்மனையில் தன தானியங்கள் குறைவற்றிருந்தன; ஆநிரையும் அசங்கியேயங்களாய் நிறைந்தன; அன்னோர் வாழும்

ளரிலும் மாதமும்மாரிபெய்து, செந்நெல், கோதும்பை முதலியவை செழித்து விளைந்தன.

இங்ஙனம் நடவாநிற்கையில், பிள்ளைகள் மூவருக்குத் தக்கவயது வாய்த்தவாறே, சுற்றத்தாரெல்லோரும் விவாகங்களை விரைவில் முடித்துவைக்கக் கேட்டுக்கொண்டபடியே போலோபா, மக்களுக்கேற்ற மணவாட்டிகள் மூவரையும் மணம்பேசி, சுபமுகூர்த்தமிட்டு, குலவிதிவழுவாது, * பாலிகைமுளைகளால் பசும்பந்தலலங்கரித்து, மத்தளங்கொட்ட, வரிசங்கமூத, திருச்சின்னங்கள் பரிமாற, சங்கமுதலியன வாரவாரிப்ப, சுற்றத்தாரல்லாதார் மனைகள்தோறுஞ் சுமங்கலிகள் மங்கலகீதங்களிசைத்துச்சென்று மணஞ்சொல்லவிடுத்து, * நற்றீர்த்தஞ் சொரிவித்துப் பிள்ளைகள் மூவருக்கும் பெண்களுக்கும் மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து, காப்புக்கட்டி, வேதம் வல்லார் வாழ்த்தி வழங்கிய மந்திரக்கோடி யுடுத்துவித்து, * சதிரிளமங்கையர் கலசமுடன் திருவிளக்கேந்த, மாங்கல்யதாரணஞ்செய்வித்து, பெருபெருத்த கலியாணம் முடித்துவைத்து, பிள்ளைகள் மூவரும் இல்லறங்களை வழுவாது நடத்திவராநிற்கையில், மூவரையுங் கூடவைத்துக்கொண்டு வியாபாரம் பரக்கச்செய்து பிரபுத்துவம் நடாத்திவந்தார். இப்படி பிரபுத்துவம் நடவாநிற்பினும், போலோபாவானவர் நிலையில்லாக் காயமென்றெண்ணி, இராகத் துவேஷாதிகளினும், அகங்கார மமகாரங்களினும் மனஞ் செல்லவிடுக்காது, * புலனைந்தும் பொறியைந்தும் அடக்கி, இந்தந்தாமிரசம்பத்துக்கள் யாவும் கருமபயனால்வருவன, இவற்றில் மகிழ்ந்து செருக்கடைவோமாகில் ஸ்ரீதரன் நம்மைக் கைசோரவிடுவான், நரகத்துக்கே யாளாகவேண்டி முடியுமென்றுன்னி, நீ அழுந்த நெருப்பன்ன தாம் பிரபுத்துவமுடையாரென்று சங்கல்பிக்காமலேயே அவற்றின் பற்றில் விரக்திபூண்டு, சற்குணம் வழுவாது சதா சாதுசேவைசெய்தும், சருவேசுவர பஜநம்பண்ணியும், விருந்தினர்க்கும் விரும்பினர்க்கும் வேண்டு அன்னமளித்து, பகவத்பக்தி பிறழாது பரித்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவிளையாடல்களை நினைந்து நினைந்துருகி, திருமுழம் பிரேமை வளிப்பவராய் எல்லாமவன் செயலேயெனக் காலங் கழித்துவந்தார்.

இவர்க்கு வாய்த்துள்ள இப்பெறற்கும்பேறு அத்தியாசம் பக்தர்களாகும் பக்தான்மாக்களுக் கெஞ்ஞான்றும் வாய்க்கவில்லா

து. எற்றுக்கெனின்; சுத்தமாய், நாசமில்லாததாய், பசி தாகமுதலான ஷட்பாவ விகாரங்கள் அற்றதாய், சத்துவாதி குணாதீதமாய், பிரகிருதியின் வேறுபட்டதாய், சகல பிராணிகளுக் குள்ளும் மைக்காட்டியும் வேறுபட்டதாய், சகல பிராணிகளுக் குள்ளும் அவ்வவற்றின் தேகங்களிற்போல வெவ்வேறு அம்சங்களாயிராமல் ஒரே அம்சமாய், வளர்தலுந் தேய்தலுமில்லாததாய், ஞானகுணைகரே அம்சமாய், வளர்தலுந் தேய்தலுமில்லாததாய், ஞானகுணை ரமானதாய் அந்தத்தின் தேகத்தில் தேசபுத்தியும், அசத்தமாய், நாசமானதாய், பசி தாக முதலானவை யுற்றதாய், சத்துவாதி குணங்களுள்ளதாய், பிரகிருதியின் வேறுபடாது பிரகிருதி மயமாகவுள்ளதாய், ஆத்துமாவைப்போலவொரே அம்சமாயிராமல் அநேகாம்சதாய், வளர்தலுந் தேய்தலு முள்ளதாய், அஞ்ஞானகுணமாயிருப்பதாய், அநாத்துமாவான தேகத்தினிடத்தில் ஆத்துமபுத்தி பண்ணியும், அந்த தேகத்தினிடத்தில் அபிமானப் பிராந்திகொண்டும், சருவேசுவரனை தேகத்தினிடத்தில் அபிமானப் பிராந்திகொண்டும், சருவேசுவரனை வணங்க வொட்டாத காரணங்களைக்கொண்டு தங்களையும், தங்களையோ வணங்க வொட்டாத தமரையும் வணங்கியும், அன்னைபின்வழி யுமுன்னு, சப்தாதிவிஷயங்களுக் குறுப்பாகியும், டம்பம் அருளை முதலிட்ட தீமைகள் வழுக்களுக் குறுப்பாகியும், நானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்களாலேதொண்டும், நானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்களாலே பீடிக்கப்பட்டும், உண்பது முடிப்பதுமேகண்டோட்கி உகந்தும்பயிலுமேவே தொண்டு கோலமென்று தேகமெடுத்ததற்குப் பயனாகப் பலனை, தொண்ட கோல மென்று தேகமெடுத்ததற்குப் பயனாகப் பலனைசெய்தும், இப்படி பலபிறவிக்காக நோற்கவேண்டிய நோன்பினைசெய்தும், இப்படி பலபிறவிக்காக நோற்கவேண்டிய நோன்பினை இப்பிறப்பில்தானே நோற்குபவர்களாய் அந்தக் கருமப்பிணைக்குப் பிறவி யென்னும் பெருங்கடலிலே படிந்து அரந்தப் பகிதாவே பிறவி யென்னும் பெருங்கடலிலே படிந்து அரந்தப்படுபாவிகள் தாங்களே யெனவுமிருக்கும் பெரியோர்கள். இத்தகைக்கு இன்றவன் னெவன் வாய்க்கும்? பெறுதற்கரும்பேறு பெறுவதெங்ஙன்? இவரோ! * மாயவன்றன்னை வணங்கும் பேறு பெறுவதெங்ஙன்? இவரோ! * மாயவன்றன்னை வணங்கும் காரணங்களைக்கொண்டு அம்மாயன்றன் தேனேமலருக்கு வைத்த காரணங்களைக்கொண்டு அம்மாயன்றன் தேனேமலருக்கு திருத்தாளிற்றுவண்டு* நான்தோறும் நாடாத மலர்நாடி நாரணன்றன் வாட்டாத மலரடியில் வைக்க வகுத்து,* ஆயாறு அச்சடாறுமல்லால் ஆலைவேறு காணவிலராய்க் கொண்டு, பிறர் கூறிய பிரகிருதிவாசனையிற் சிக்காதவராய், நானெனதென்னு மகந்தைகளையகற்றி, இல்வாழ்க்கையினும், உலக நடக்கையினும் விருப்பவேயில்லாமல் அவ்விருப்பு முன்பே விருப்பாய்க்கொண்டு தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல் தத்தளிப்பவராய், கைமுக்கூடித் தன் கம்பத்தின்மீதிருந்து தாளுபவர்க ளானந் தனிக்கொள்ளப் பல்லவை நடிப்பு நடித்து வாநிற்பினும் நினைப்புமாத்திரம் தன் பிராண பயத்தையிட்டகலா

தது போலே இவர், குடும்ப போஷணாதி காரியங்களில் புக்கவரே
யாயினும் புருஷோத்தமனது பக்தியை மாத்திரம் மறவா திருப்பவ
ராகையால் இவருக் கப்பேறு எளிதென்பதி லையமென்?

இவ்வாறு போலோபா காலங்கழித்து வார்த்திகத்தில் வார்
த்திகம் மேலிட்டதும், தமது மூத்தகுமாரனாகிய ஸாவஜியை யருகி
லழைத்து, அப்பா! எனக்குப்பின் நீ இந்தக் குடும்பத்திற்கு மூத்
தவனாக விருக்கின்றாய்; மேலும், எல்லா சாஸ்திரங்களை யோதி,
எல்லா வுபாயங்களினு மதிகரித்தவனாயும், புத்திமானாயு மிருக்
கின்றனை; எனக்கோ வார்த்திக மேலிட்டிருக்கின்றது; இனி
மேலென்றால் வர்த்தககாரியம் நடத்தவும், குடும்ப போஷணாதிகளைச்
செய்யவும் சக்தியில்லை; மூத்தவனாகலைப் பற்றி இந்தக் காரியங்க
ளையெல்லாம் நீயே யேற்றுக்கொண்டு, உன்குடும்பத்தைப் பாது
காப்பாய் என்று வேண்டினர். அதற்கு ஸாவஜீ தந்தையைப்பார்
த்து வணங்கி, என்பிதாவே! என்னெண்ணமெல்லாம் திவ்விய
க்ஷேத்திரயாத்திரையிலும், புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானத்திலும், திவ்வி
யமூர்த்தி சேவையிலும், சாது சங்கமத்திலு மிருக்கின்றது; ஜாக்
கிரத-சொப்பனம் - ஸுஷுப்திகளாகும் மூன் றவஸ்தைகளிலும்
அவ்வெண்ணத்தை மறக்கக் கூடவில்லை; ஆகையால், தேவரீர் இச்
சிறுவன் திறத்திற் சிற்றமுறுமனமும், ஸம்சார சம்பந்தத்திலென்னை
த் தவிட்டாமலும் அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்! என்று வேண்டிநிற்க;
தந்தையும், உனதிஷ்டமென்று இரண்டாவதுகுமாரனாகிய துக்காராமை
யழைத்து அப்பா சுதனே! நீயாவது இவ்வர்த்தகத்தொழிலை
குடும்ப போஷண காரியமு மேற்றுக்கொண்டு, மிகு வார்த்திக்கிய
மடைந்த என்னை யவற்றினின்று விடுவிப்பாயா? என்னலும்; துக்
காராம், "தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை" என்னு முதுமொழிக்கி
ணங்கி தந்தையை வணங்கி, "தேவரீர் திருவுள்ளக்கருத்துக்கிசைய
மாட்டேனென்பேனோ; எது பணித்தாலும் அப் பணிகளைச் செய்வ
தே யென் கடனாதலால் கருணைகூர்ந்து யான் செய்யவேண்டியதை
யநுக்கிரகித்தருளல் வேண்டும், என்று பிரார்த்திக்க, போலோபா
மிகு சந்தோஷங் கொண்டவராய், தம் இருப்புப் பொக்கிஷமும்,
வர்த்தகத்தில் செல்லாகிற்கும் கொடுப்பல் வாங்கல் முதலானவற்
றையு மெல்லாம் அவருக் கொப்புவித்து விட; துக்காராமரும்,

அன்றுதொடங்கி கனத்த வர்த்தகம் நடத்தி, தந்தையினு மதிகத்
தொகை சம்பாதிப்பவராயினர்.

இவற்றையெல்லாங்கண்டுங் கேட்டு மகிழ்ந்த தந்தை போலோ
பா, ஸ்ரீயப்பதியாய், ஞானாநந்த சொரூபனாய், ஞான சக்தியாதி கல்
யாண பூர்த்தனாய், சகல ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹார கர்த்தாவாய்,
தருமம் - அர்த்த - காம - மோக்ஷங்களாகும் என்றுரைத்த புருஷா
ர்த்தங்களிற் பற்றுள்ள நால்வகை புருஷர்களாலு மர்த்திக்கப் படு
மவனாய், தருமம் - அர்த்தம் - காமம் - மோக்ஷம் என்னும் நான்
குபலன்களையு மருளுந் தன்மையனாய், விலக்ஷணமான விக்கிரக
யுக்தனாய், லக்ஷ்மீ-பூமீ-நீளாநாயகனாய், யோகிகளால் நினைக்கப்ப
டுமவனாய், சகல ஜகன் மோகநாகாரனாய், சுத்த சத்துவாத்துமக
னாய், திவ்வியாத்தும சொரூபத்துக்குப் பிரகாசகனாய், நித்தியனாய்,
ஏகரூபனாய், நேர் நிறையில்லா தேஜோரூபனாய், நித்திய முக்
தர்களாலே யநுபவிக்கப் படுமவனாய், ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸ்ரீமந்
நாராயணனது திவ்விய வரப்பிரஸாதமதனால் பிறந்தவனாகையா
லே, நம் பேச்சைத் தவறாமல், நம் வர்த்தகக் காரியங்களை யேற்றுக்
கொண்டு, மிகு சமார்த்தியனாய், நம்மினு மதிகமாக வியாபாரத்
தொழில் நடாத்தாநின்றான்; இவனை யிவ்வயில் பேரருளால் பிறப்
பித்த பெம்மான், பண்டு ஞானசொருபத்தி னலம் நாட்டாருக் கறி
வித்த வடமதுரையில் வசுதேவன் சுதனாய், தேவகிதேவியா மொ
ருத்தி வயிற்றிற்பிறந்து, அன்றிரவே திருவாய்ப்பாடியில் *நந்த
கோப னிளஞ்சிறுவனாய், அசோதையா மொருத்தியிட மொளித்து
வளர்ந்தருளியதன்றி, திருவாய்ப்பாடியிலும், பிருந்தாவனத்திலு
ம், இடைக்குலத்துக் குடிப் பெண்களுடனும், பதினாறுமாயிரவர் கோ
பாலச்சிறா ருடனுங் குரவை கோத்தல் முதலிட்ட பல திருவிளை
யாடல்களை விளையாடி, பிறரிற் செய்யவரிய பற்பல வற்புத லீலா
சரித்திரங்களை நடாத்திப் போந்தும் யாதொன்றுமறியேன் என்று தம்ம
றியாமையையே காட்டி, பிரமசாரித் தலைவனென்னும் பெருமை
த் தன்னை வெளியுறுத்தற்கு ருக்குமணியுடன் கங்கா தீர்த்தந்
திரட்டிக்கொடுத்து தருமபுத்திரருக்கு அபிஷேகமுஞ் செய்வித
தருளினவன்றோ? தேவரிருடியாரும் நாரதமாமுனிவர் ஆயர்பாடி
புக்கு ஆயர்குலக்கொழுந்தாம் அச்சுதனைச்சேவித்து, உனக்குள்ள

பதினாயிரம் பொன்கள் இலாபத்தினைப் பெறக் கருதல்வேண்டுமென்று வேண்டியிருந்த, அம்முனி தம்மவரை நோக்கி பொய்குழலொன்று தன் குட்டன், ஈனவனிடத்தில்லா திருக்கின்றனனே அவனை நிரைமுத்தித் தகவர் சொன்ன, அருமைத்தாய் பெண்களிருக்கு மனைகளிலேதானும் புகுந்து பார்க்க, இருவரையின்றித் தனித்திருக்க ஒரு பெண்ணையுங் காணப் பெறாமல் திரும்பி, ஆ! என்னவதிசயம்! இதுவும் என்ன விபரீதமோ வேறன்று; உன்றனமை பிரமாதியர்க்கு மறிய வசமன்றென்னும்போது இவ்வதிசயம் எனக்கு வசமோ தான்! என்று வியந்து கொண்டாடிச் சென்றனர். அன்றியும், இவ்வதிசயக் காட்சிகளை யெல்லாங் கண்ட பிராமணருள், அதிவழிதந்தனனுக்கொண்டு சோதிப்பான் ஒருவனைப் பிருந்தாவனத்திற்கு வந்து, அங்குகாயிகளில் மேய்த்தும் மேய்ப்பித்தும் போகும் ஆநிரைகளையும், அவற்றின் கன்றுகளையும், ஆயர் சிறுவர்களையும் மாயஞ்செய்து கொண்டுபோய் தன்னுலகில் மறைத்து வைக்க, இதனைக்கண்ட கருவனுடன் புன்னகைகொண்டு, அந்தந்த கோக்களைப் போலவும், அவ்வவற்றின் கன்றுகளைப் போலவும், இடைப்பிள்ளைகளைப் போலவுந் தாமே உருவெடுத்து, அநேகநிரை ஜனங்களுக்குச் சற்றும் ஐயந் தோன்றாமல், அதா அதுகள் செய்யுங் காரியங்களில் குறைவில்லாமல் தானே நடத்தி வந்தான். அவ்வளவில் பிரமன் வெட்கி, ஆஹா! இவ்வதிசயமென்னென்பேன்! ஆதிகேசவன் பலராம ரூபத்துடன் வந்து இருக்கச் செய்தகிய அவனுக்கு மெய்யாய் விஸ்வரூபகம் நடத்தினான்; இனித் தாமதிக்கலாகாதென்று நாணங்கொண்டு, கோக்களையும், கன்றுகளையும், கோபபாலர்களையும் அழைத்து வந்து விடுத்து, கண்ணனைத் தன்னபராதம் பொறுக்குமாறு பணிந்து கொண்டாடிச் சென்றனன். இவ்வாறிருப்பப் பழம்பெருமை யருள் ஜனித்த நமது புத்திரன் துக்காராமும் அதிசயிக்கத் தக்கவனாகியிருக்கின்றான்; இவனு செய்வதிசய மாத்திர மன்று இன்னும் மகத்த அற்புதங்கள் விளைய போகின்றன என்று மகிழ்ச்சி யடைந்து, ஸூத்ர புதல்வன் பெண்ணாகி, இன் அருகத்திருக்குக்கிரிக் காட்டை அதிதவ துணையால், அந்த ருத்திராக்ஷ - ஜபமாலை பணிந்து, பாமணைப் புகையைப் பூண்டு, புளித்தேத ஸாலை பிடித்து, ஆலய அந்திகளின் பால அதிக பக்திகொண்டொட்டித் திரிக்

கப்பட்டென்ற தடைதாங்கி, * காவுடைய சடையைப் பொடிபூசி, சடுதாடே ஆலயமாக்கொண்டு வசித்து, கையில் மண்ணோடேபோதேந்திப பிரம்மை இரிந்து பல்சேயற் றுண்டிலே தொழிலாக வகுக்கப்பட்டுள்ள அப்போல் தானுமதமகேவருக்குள்ள விரும்பினான்; இதுவம் நமது அருமைப் பாக்கியந்தாமென்று மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

ஆத்தும சொரூபத்தினாலும், ஞான சொரூபத்தினாலும் தன்மைக வில்லரின்னமை யென்று இசுத்தினாருக் கறிவிக்கத் திருவதரித்த ஸ்ருகையாலே, தேவலோகன் - கிழிந் சென்னை அற்புதக்கல் நடாத்திவாவிநிறைகயில் மலைவாசங்களில் வசித்தப்போரும் இருந்தன பலரும், தங்களாகளிருள்மாய அவ்வவ அற்புதங்களைக் கண்டானந்தித்தரிக்கர்களாகி, மறைவிலாமனதிருமிருந்தோசேவித்துப் பலபல தோத்திரங்களால் தோத்தரித்துக் கொண்டாடி மகிழ்வெய்தனபோல், தேவதாமி முள்ளாரும், பிரதேசத்தாரும், உறவினரும் துக்காராமருடைய ஞானகுணாகமா யதிசயமான நன்னடக்கை காரியங்களைக் கண்டாலன்றித் தரிக்கார்கள் மீதிவுத்து சேவித்து ஆச்சரியமுற்று, அவரைப் பெற்ற தாரும் தாயாய் போலேயா இவர்களைக் கொண்டாடி, "ஏழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப் பண்புடைமக்கட் பெறின்" என்பதை பழிக்கப்படா நற்குணங்களையுடைய புதல்வனைப் பெறுவாறுடைப் பொழுதைப் பிறப்பினுந் துன்பங்க ளணுகாது என்னுமியாய மொழுங்கைப் போலேயாவா விருவருக்கே யமைந்ததாகுமா இந்த மகனாயாய் போலேயா என்று கீர்த்தித்தார்கள்.

இப்படி யாரும் நாடுமுகக் கொண்டாடத்தக்க வதிசயபுத்திரனுடையவராய், நாளுக்குநாள் பெருத்த வர்த்தகம் நடத்தி, சிறிதுமிடையாய், இக்காரியங்களிலும், பாகாரியத்திலும் குறைவறமகம் திரா, இக்காரியங்களிலும், பாரித்துச்செய்து வருநாளில், இந்துக்காராமருடைய பிதாவ பாரித்து சொபாவமாயிருராகும் ருக்குமாபாயம்மாளுக்கு இரைப்புநோய் சொபாவமாயிருந்ததால், அவ்வம்மையின் சம்மதங்கொண்டு கனகாபாயுட்போ புணேயில் - குளிவைபா - அபாஜீ சேட்டியுடைய தலைவியாவரும், ஆவளி ஜீஜாபாயைத் துக்காராமருக்கு இரண்டா மணம் ... துக்காராமரு மனைவியை மணமுடித்து வைத்தார்கள்.

டிமாருக்குத் தக்கபடி நடந்து போஷித்துக் கொண்டு வந்தார். இதனையுங்கண்ட அயலார், இந்தத்துக்காராம் இளைஞராயிருந்தும் இரண்டு மனைவியர்க்கு பொருத்தமையாகவும், இகபரங்களுக்குக் குறைவிலராகவும், செய்தொழிலில் வலியராகவும், பகவத்பிரீதியில் வழுவாதவராகவும், சாதுஜன சேவையில் பிரீதராகவுமிராநின்றார்; இவரைப்போல் நாமென்றுங்கண்டிலம்! எங்குங் காணவுமாட்டோம்! என்று வியப்புடன் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள். இவர் அவதார புருஷரேயாவர்; இவரிடத்தில் அற்புதங்கள் வர வரத் தோன்று நின்றன! என்று அதிசயானந்த பரவசராகிக்கொள்வார் சிலபெரியோர். இவருடைய குடியின் வளப்பமும் நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து, எத்தாலுங் குறைவற்றிருந்தது.

ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷா! புருஷோத்தமா! சகலலோகேசுவரா! நின்னருளாலிந்த பக்தவிலாச முடிக்க வலாக்கொண்டு வணக்கா நிற்கு மிவ் வேழையின்மீ திரக்கங் கொண்டருளல் வேண்டுவ நின்கடனேயாம்.

மூன்றாமத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணேநம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம்ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

நான்காமத்தியாயம்.

காப்பு.

எண்சீராசிரிய விருத்தம்.

தேனவிழுந் தாமரையலங்கற் றேவ தேவன்
சித்திரகூடத்தாவிற் றுயில்கொள்சோதி
வானவர்த மனந்தனென்றும் வழுவா வள்ளல்
வாமனனாய் மாவலிபால் மண்ணிரந்தோன்
ஆனைமுறை யிடக்கேட்டவ் வண்டசத்தி
னங்கமிரு பிளவாக வாழிதொட்டு
ஊனமற வடர்ந்தோன் கோவிந்தக்காத்தா
னடியார மலர்முடிமேற் கொண்டுவாழ்வாம்.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஜய ஜய சர்வபௌம! சகலாத்துமகாம! *தளிர்பசிரு மாலவிருக்க மதனை யடக்கிய வித்தென வண்டமெலா மெளிதி லுழகுழ வயிற்றிடை யடக்கி யளிப்பவனே! * ஆறரைக் கண்ணி ஞெ டறுமுகற்குங் கோலமலர் மகவுக்குங் குலமறை நான் கிறைக்குங் கோப்புடை யமரர்க்குமெலா மாதிமூலமா யாதவனே! சிருஷ்டி, ஸம்ரக்ஷணம், சங்காரம் என்ற முத்தொழிலை லீலையாய்க்கொண்டு, முகமோர் நான்குடையா னுள்ள மைந்தனுடையா னுள்ளு மகர்ப்பவித் திருந் தம் மூன்றின் முன்னும் பின்னு மாயுள்ள

விருவினைகளையு நடத்துவிக்கின்றனே ; நடுநாயகமென நிற்கு மற்
றொன்றினை பிறர்பால் விடுப்பி னியமா மென் றுகைத்து, நிச்சய
மாகிய நின் வடிவா லன்றோ நடுவிருந்து நடத்துகின்றனே ; அவ
ன்றும், அப்புறத்தினின்றி துறைதொழிலாற்றி, சேதனமுதல
யாவையு நின்னுள்ளடக்கி, விரிவுள்ள நன்றி, ஞானவிழிச் சோதி
வடிவாகிய பரஞ்சுடரதாயின் மேவினை. இத்தகைய பரஞ்சோதி
யாம் நின்னையுற்ற ஜீவனது கரும மலைத்து மற்று ஜீவரது கரு
மத் தொகையப்பெற. காரணமாயினதனின் ; விலங்கு, மக்கள், விலங்
கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரமென்ற இருவகை
வேறுபாடுகளுக் கேதுவில்லது. ஆதலால், தாதனே! நின்னிடத்
து லயமாகிருக்குஞ் சேதனங்களின் கருமம் பக்குவ மெய்தறான்று,
இருப்புச்செயல் வேண்டுமென நீ திருவுளம்பாரிப்ப, உந்தி மலை
யினின்றும் விரிஞ்சன் றோன்றி வந்து, தெரிப்புணர்வையன்றி மற்
றொன்றும் காணப் பெறாது திகைத்து மீண்டு மவ்வழிபற்று அ
லைந்தும்போந் தொன்றுந் தெரியலாகுடி, (நான் யாவ னெவனோ?
என்னைப் படைத்த வெவனோ? படைப்பதும் கருமம் யாதா
மோ? எனத் திகைப்புண்டனன், அவற்றை நோக்கி, நாரதனாம
ஜீவஜாலங்களுக் காதாரமாய் நிற்றலால் நாராயணனெனும் திவ்விய
திருநாமத்தாலும் நின தருளுடையால் "தப - தப" என அசரீரி
தோன்றியது; அவ்வசரீரியைத் திருவாணையாக்கொண்டு டவ்வாச துவம்
செய்தி, அதிதீவிரமாக மருந்தவமாற்ற, பற்றுபரமேனே! பரம
அருளால் பரமாசிக ரூபங்கொண் டன்னவர்முன் பிரசன்னமுந்
தோன்றியருளி, அருமறை யுபதேசித்துப் படைப்புத் தொழிலை
யும் பயிற்றுவித்தனை. அத்தொழிலின்மேவிய வாயன், அண்ட
சராசரங்களை யெல்லாம் படைத் தலவில் கீர்த்தி புகழெய்தனன்.
இத்தகைய மருள்பெற்றுற்ற கண்ட இருடிகளும் மெளிதில் வாய்த்த
தனின், அருள் மிகுதியால் நீயே புகழ்பெற்ற ஸ்ரீமத் துக்கா
ராம் எத்தனைக்கு மிகல் வேண்டும்? ஆதற் கொண்டே, அருட்
பெருஞ் சோதியே! அவர் புகலா தனம் புக்களிலா தல்லும்
பகலும் மவனி விளம்பைப் பெருக்க நின்றனன், அன்னவனையாட்
கொள்க. என் சிறிதுந் தீங்குவாய்க்கா வகை மனம் பரிந்தருள்வாய்!
என்று தோத்திரித்து, மகிபதிதாஸர் சரித்திரத்தினைத் தொடக்
கு துவங் குனர்.

என்னைத் தன் னுடைமையென வடிமைகொண் டெங்க
ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகள், எக்குலத்தவரு மெச்சுணத்தகு
மெய்விரதவினரு மதிசயமு மெக்கமுங் கொள்ளத்தகுந்த குண
முடையரா யிருமனைவிக ளுடனவ் கலந்து மனையறம் வழுவுறு து
கடாத்திப் போராநிற்கையில், அவ ரன்னை தாதைக்காருங் கன
காப்பாயும் போலெவரவு மிவ்வரும் பெறும் பகலி லன்னடக்
கைகளையு நற்குண வொழுக்கங்களையு நித்த நித்தங் கண்டு களி
ப்பெய்தி, ஓ ஓ! புத்திரனைப் பெற்றுலகில் நாமே யல்லவோ
மற்றில்லை! இவனைப்பெற நம்மையிது செய்த பாக்கியந்தா னென்
னே! என்று தங்களிற் றங்களே வியந்து, இருபுய நான்காகபுய
மித்தனர்களாய்க்கொண்டு காலங்கடத்தி நிற்கையில், அன்னவர்க்கு
மூப்பு நிறந்தகித்த மதிகரித்தவை, அவ்வளவில், சொப்பனத்தினிலெ
போதும், நீர்க்குளெழு குமிழிபோது மிவ்வாக்கை நிலையிலதெ
னறுன்னி யுயிர்த்துறந்து வைகுந்தம் புகுந்தனர்கள். அவர்கள
யிரிவில் மகமாற்று தவர்களாய்க் கொண்டு புத்திரர்கள் மூவரும்
அடுப்பேராதகந் செய்து, அயலார் தேற்றத் தேறி, அவர்கட்குச்
செய்ய வேண்டிய கரும சடங்குகளைக் குலாசாரத்துக்கு ஒழு
விலாது முடித்து, முன்போலவே மனைவாழ்க்கைக் குரிய பண
நங்களைக் கிரமமாகச் செய்து போருகையில், அம்மூவருள்ளும்
நடுநாயக மனையராய் ஸ்ரீமத் ஸ்வாமிகள்-துக்காராம், குடும்பபோஷ
ணத்தை நடாத்திவர தாய் தந்தையர் நியமம்பெற்றவழி நடத்து
விடுபவராகலான், அவர்க்கஃதின் மீதத்தில் வெறுப்பு மருகியுந்தோ
ன்றி யழுங்கிய மகத்தராய், குடும்பவாதனையிற் புத்தி செலுத்திப்
போந்த வன்மையு மத்தனு நத்தலேருப் பெருஞ்சுமை யெனச்
சுமத்திப் போயினர்கள், நாமு மிச் சமுசாரவலையிற் பல்லாண்டு
பட்டிருப்பினும், சூரியனைக் கண்ட விருள்போல் நமதிருதினம்
கண்டி நடப்பதே நிஜம், இது வல்லால் நாங்காறும் பயன் வேறில
து எனவெறுவித் துயரும்றுக் குமிழ்நீ ருண்ணுங் காலத்தில்,
அவர் தமையுறா மனைவியு மேல்சா டையுடைய, அவனுக்குஞ் செ
ய்ய வடுத்த கருமங்களைச் செய்துவைத்து, தமையனுக்கும் வராது
ஒருக்கமை நோக்கி, அப்பா! எனக்கிருந்ததொரு விலங்கு நீங்கி
டது, இனி நான் றந்தையிடம் பிரார்த்தித்தபடி சாது சங்கமத்தி
லொருப்பட்டவரு யவர்களுடன் கலந்து, திவ்விய திருநாம

மும், புண்ணிய க்ஷேத்திர வாசமும், புருஷோத்தமன் - புண்டரீக வரதன் முதலிட்ட புண்ணிய மூர்த்தங்களின் சேவையுஞ் செய்யப்போகின்றனனென் றுரைத்து, அந்த வசிஷ்டனுங் காசி க்ஷேத்திரத்திற்குச் செல்லப்பெற்று; "ஐயோ! இதுவுமொரு கல்ல கொடுமைதான்; தாய் தந்தையர் நம்மை விடுத்துப் பரலோகமடைந்ததொரு துயரம், விலக்கக் கூடாத பெருந் தீர்க்க வந் தேரம், இவருஞ் சற்றேனும் மீ விரக்க மில்லாமலும், தாக்ஷிண்ய மில்லாமலும், தம்பியென்கிற வாஞ்சையு மில்லாமலு நம்மைத் துறந்து, தாமாத்திரஞ் சுகமுற யாத்திரைக்கேகினார், இனி நாமிக் குடும்பத்தின் பிறத் தியாது செய்யக்கடவோம்? எப்படி போஷித்து வருவோம்? என்று வெகு துயரமுற்றி, இரவும்பகலு மிதே யெக்க மல்லான் மற்றொன்று மின்றி யெல்லாவற்றையு மகற்றினவராய், பண்டைநாள்போல் வர்த்தகத்தொழிலே நடத்தத் திருவுள மில்லாதவராய், ஸதா ஸ்ரீ பாண்டுரங்கனையே நினைந்து நினைந் துருகித் தியானிக்குமவராய், வெகு சுருக்கமாக வியாபாரஞ்செய்து கொண்டு போருவாராயினர். இவர்தம் வியாபாரத் தொழிலிலும் இலாபமில்லையாது; தம்மிடத்திற் கடன் பெற்றோரே! பெற்றகடனைத் திரும்பக் கொடாமல், (துக்காராம் மிகநல்லவர், மகாராஜர், காருண்ணிய மூர்த்தியாகையால் நாம் கொடுக்கவேண்டிய கடனுக்குக் கசக்கிலர், இவரிடத்தில் கடன்பட்டால் அக்கடனை மறுபடியுங் கொடுக்கவேண்டுமே! என்கிற சிந்தையே நம்மில் வையாதவர், தம்பொருள் நம்பொருளென்றே நாமெண்ணிக் கொள்ளத் தக்கவரன்றோ) என் றிவ்வாறிதல்லோ மொழிந்தவர் புகழ்ந்து வைப்பார் களேயன்றிச் சற்றும், சாகவும் பகவத் பாவைநருமாயிற்றே இவ ரைநாம் வஞ்சித்தேபோமாகில் வினைநமைக்கு விஷயங்களி லிழி சிப்பினென்றும், பிறர்பொருள் கவர்தல் பஞ்சமா பாதகத்தொன்றாகையால் நரகத்துக் காளாக வேண்டுமென்றுமெண்ணுமவர்களேயல்லர். பிறர்பொருள் கவருவதே பாக்கிய மென்னும் போது, ஸ்ரீமத் பகவானுடைய வருகை யொத்ததாகவே யுள்ளபடி தம்மையெண்ணித்து, இரவும் பகலும் பகவான் பக்தியிலன்றி வேறுவகையில் காலங்கடத்தாது, "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீருந் தின்னும் வெற்றிலையுமெலாங் கண்ணனெம்பெருமான்" என்ற ஞான தேசிகனாருந் திருக்குருகூர் சித்தாந்தனது திவ்விய திருவாக்

கின்படி, எல்லாமவ் * வெழில்கொள் சோதியேயெனக் கொண்டு, தமக்கு தாரகம் - போஷகம் - போக்கியங்களுமவனே யென்னும் யதார்த்தஜ்ஞானத்தால் தந்தை தாய் தமையன் சுற்ற மற்றுமெல்லாம் நாராயணனேயென்று நம்பியிருக்குமிந்த பக்திபாரவசியஜ்ஞானி துக்காராம்ஸ்வாமிகளுடைய சொத்தைக் கவர்ந்தவர்கள் மற்றெந்த பாபகாரியங்கள் செய்யாத பாபாத்துமாக்க ளாகமாட்டார்கள்? எந்தவகை பாபத்துக்குத்தா னஞ்சுவார்கள்? எந்தநரகந்தானி வர்களை யகற்றப்பார்க்கும்? இத்தகைய ஆராத்துமாக்களுக்குப் புண்ணியமென்றும்-பாபமென்றும், ஸன்மார்க்கமென்றும்-துர்மார்க்கமென்றும், மோக்ஷமென்றும்-நரகமென்றுமுண்டோ? பொருள் கொண்டவிடத்தில் புகழும், அஃதில்லா விடத்தி லிகழுஞ் செய்புமவர்கள் அநாதிகருமமாகுங் கடுஞ்சேற்றிற் றள்ளுண்டுகிடக்கு மிந்தோஷகாரிகளுக்கு ஸாதுக்களுடைய ஸத்துவாமிசங்களெப்படித் தெரிந்து கொள்ளும் சக்தியுண்டாகும்? ஸத்துவாமிசங்கள் தெரிந்தாலல்லது ஸத்துக்களுக்குத் துரோகங்களைச் செய்யாதொழியார்கள்; இந்தக்கரும சண்டாளர்கள், உவரிதுவ்வா கற்றறிவுடையார்களென்னினதுபோல் தாங்களும் ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகளை ஸாது வென்று நினைந்தவர்களேயானாலும், அவர்களெண்ணின ஸாதுத்துவம்-தங்கள் பசப்பேற்றிற்கு ஸாதகமாக; இவர்களெண்ணின ஸாதுத்துவம்-தங்க ளிகப்பேற்றிற்காகப் பொருள் கவர்ந்தாயினுங்கேடு வயிறு நிறப்புவோம், மக்களுக்காஸ்தி வைப்போமென்கிற அர்யாகத்திற்கு ஸாதகமாக, ஆதற்கொண்டேயாக்கும், ஸாதுவென்று நினைத்தும் அவர் சொத்தைகளே யபகரிக்கக் கூசாது அனிவுற்றது. இவ்வகைஞரிற் சிலர், தாங்கள் கடன் பெற்ற தொகையை யொருக்காலேனுங் கேட்டாலவருக்கெல்லா நாமுத்தரவு சொல்லுவதென்றெண்ணி அவர் கண்ணில் தென்படாமல், அவர்கடையில் சாமான்களை வாங்குவதே யொழித்தார்கள். சற்சேனும் ஸ்வாமிகளைக் கண்டாலுண்டானால் பல வைதியங்கூறி பயல்விலங் காட்டுகொண்டாடிப் போவார்கள், மற்றுஞ்சில துணிந்த விகாசகர், ஸ்வாமியிருந்தபோது அவர் கடைக்குள்வந்து, ஸ்வாமின்! கிட்டுவென்று மிளகாயில்லே, அல்லது புளியில்லே, அல் லது மற்றொன்றில்லே, அதனைத் தரவேணுமென்று வேண்டி, அவை யெடுத்துக்கொண்டு, ஐயோ! ஒருபொருள் கேட்டதே...

மில்லை யென்பதடாது, எல்லா மீசுவரனுடைய சொத்து, சகலரா லும் அநுபவிக்க வுரிமையான பொருளை யெவ்வளவோ பாதைப்பட்டிருக்கிறது கேட்டபோதிலும் இல்லையென்பதென்னென்றெண்ணி, உனக்கு வேண்டியதைக் கொண்டுபோ! என்றுத்தரவளிக்க, அதுவே சாக்கிட்டு தணிந்து, வேண்டிய திரவங்களை வொவ்வொரு மூட்டையாகப் பெரித்துத் தூக்கிக்கொள்ள, ஸ்வாமிகள், அப்பா! இவ்வளவுதேவ ஸ்ருமோ! என்னொருவேளை கேட்டதனாலும், ஐயோ! எங்கள் வீட்டில் இத்தனைத்தும் வேண்டியிருப்பது முப்பதுபேர்சாப்பிடுவேண் டும், அவர்களுக்கு வேண்டியவை காணுமோ சர்க்கென்று சொல் ல, ஆ! அப்படியா! மீத்ததையும் தூக்க வல்லீரோ வென்று கேட் டேன், சுகமாகக்கொண்டுபோம்! என்பர். இவ்வளவு அருளோடு கூ ண்டு * காட்டுமானிடத்தார்க்கெல்லா மோர்பெயரை வழங்கப்படு மிம் மகானுபாவருக்கு கஷ்டம்வரக்கேட்பாருண்டோ!

இப்படி, அம் மாதுஷ்யியால் தம் சொத்தை முற்றுங் களவுப் பெற்று, எல்லாவித கஷ்டங்களு மடைந்த ஸ்வாமி - துக்காராம், இதுவு மென திஷ்ட விளையாட்டல்லாமல் மற்றன்றென் றெண்ணி, சருவேசுவரன் நம்மைச் சோதிப்பா னிங்ஙனஞ் சொத்தைக் கவர் கொள்ளப்பிறர்க்கு மகிழுளித்தான், ஆதலால் மனிதர்கள் நம்மை யிவ்வழியாக்கினார்கள், எல்லாச் சொத்துகளும் முழுவது மீஸ்வ னுடைய குகந்த ஸ்வாமியோ தனக்குச் சொத்துக்களாகத் தா னென்றெண்ணி வைத்திருக்க, அவற்றிற் சில நம்மதென்று வகித் த அபிமானங் கூறித் திரிந்தால் அந்தச் சொத்துக்களைப் படைத்த ஸர்வநாதனுக்குக் கோபம் வராதோ! இதுவரையிருந்தும், நாம ன் சொத்துக்களிற் சிலவற்றை, அவன் நம்ப சொத்தென அருள் புரிந்து வழங்கி வருகிறப்போதே நம் சொத்துக்களென் றதிகரி யாய் வழங்கிவருதலையால், சொத்துடையோ னவற்றைத் தனக் கென்று வசியாகக் கொண்டு, நம்மை யவற்றினின் றகற்றுவிட் டான், இதற்கு நாங்களையல்லாமது என்று, உபாய மிகை பராய் ப்பிரும் துவந்தார். இடையே சொர்க்க மிக அதிகரிக்கவிட்டதினிருந் த் ராஸ்ய திரவியங் கடன்வாங்கி சவள்வர்த்தகத்தை விட்டு நடத் தி வந்தார்; அதுவு முன்போலவே நஷ்டமாய்விட்டது. கூறுக் கேளின்; ஜாக்கப்போட்டுக்கொண்டு விற்பவைத் தீவிரிட்டதில்வர்து

வாங்குதலே கிடையாது; கடனுக்கு வாங்குகிறவர்கள் மாத்திரமிங் குவந்து அநேக இனியவசனங்களைச் சொல்லிக் கடன்கேட்டு, வேண்டிய சரக்குகளைக் கொண்டுபோய் விற்று வரும்பணத்தை தாங்களே தங்கள் சொந்தம்போல அநுபவித்துக் கொள்வார்களே யல்லாமல் பணத்தைக் கொடுத்து, அவருக்கு கஷ்டமுண் டாக்கினாரோ வென்று நினைப்பாரே கிடையாது; அப்படி யென்னவிருந்தபோதிலும் செத்ததைக் கொடுத்துக்கொண்டு போவதே சரியெ ன்று ஆசைந்து வந்து பிரார்த்திக்கும் காதகர்களேனும், ஸ்வாமி களிடம் வந்து கடன்கேட்டிக்கள் சொல்லி, தங்களுக்கிவைசரக் குகள் வேண்டுமென்று கேட்டால் ஒருக்காலு மவர்களுக்கில்லை யென்று சொல்லுந் தன்மையே கிடையாது ஸ்வாமிகளுக்கு; அது வல்லாமல் சரக்குக் கொடுக்கும்போது ஸ்வாமிக ளொன்றுமாத்திரம் அவர்களுக்குச் சொல்லுவதுண்டு; அதாவது - ஏதோ கொண்டு போகிறீர்கள், அதன் மெய்த்ததைக் கொடுத்தால் போச்சது கொடாவிட்டால்மறு ஜன்மத்திலும் மாடாயும் பேயாயும் பிறந்து அடிமைகளாய் பல னை யனுபவிக்கக் கடவீர்கள் என்று, இவ்வுரைகள், பாப புண்ணியங் களைச் சற்று மஞ்சாத பாமரர்களுக்கு உறைப்பதோ? அதனை களுக்குச் சற்றும் மஞ்சாத பாமரர்களுக்கு உறைப்பதோ? அதனை யோசிய முறத்தாமலேயே, தங்கள் பாபகாரியமாகும் பிறர் பொ ருளபகரித்தலை யருச்சாமல் துணிவெய்தி, பின்னும் பின்னும் ஸ்வா மிகளைக் கொடுமைப் படுத்தார்கள். இதனால் நஷ்டமாத்திரமல் ல ஸ்வாமிகளுக்கு நஷ்டமே விளைவித்தார்கள். இதனால் கஷ்டமாத்திரமல் லாமல் கடன் கொடுத்தாருடைய பாதைகளும் வரவர அதிகமாய் த் தொடங்கியிருந்தது. அவ்வளவில் ஜவளி வியாபாரத்தை நிறுத்தியி ட்டு, தாம் கடன்பெற்றிருந்த சௌகார்களைத் தம்மகத்திற்கு வரவ ழைத்து, மீதியிருந்த ஜவளி நிலுவைகளையும், தம்மனைவியர்களு டைய ஆபரணங்களையும், மற்றுமுள்ள பொன் - வெள்ளி நகைகளையும், வீட்டிலிரு ந்த பித்தளை - செம்பு பாத்திரங்களையும், மற்றுமுள்ள பலவற்றையும் ஒருங்கு சேர்த்து அவர்களுக்குக் கொடுத்து, பிறர் தம்மிடம் கடன்பெற்ற பத்திரங்களை யவர்களுக்கு வெழுதிக் கொடுத்திருந்த தஸ்தாவேஜுகளை யும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து, நீங்கள் தங்களுக் கு வேண்டியவர்களைக்கொண்டு வசூல் பண்ணிக்கொள்ளுங்கள், பிறகு தங்களுக் குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனுக்காக விலைப்பட்டி பெரியமகனுடை ய வீட்டையும் அடமானமாக வாங்கிக்கொள்ளுங்களென்று சொல்லி னார். இதுவுங் கேட்டு சௌகார்களும் ஸ்வாமிகளுடைய நேர்மைகளை மெச்சி, அந்தச் சௌகார்களுடைய பத்திரங்களையும், மரியாதைகளையும் யும், ஞானங்களையும் மெச்சிக்கொண்டனர்.

ண்டு மாமியும், அவரளித்த சொத்துக்களை மதிப்பிட்டு, மொத்தத் தொகையாக்கிப் பார்த்துத் தங்கள் தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய பாகங்களுக்குக் கால் - அரைக்கால்பங்கும் கிட்டாதிருக்கக்கண்டு, அவர்களிற்சிலர், (இந்தத் துக்காராம் குற்றமொன்றுஞ்செய்தவரல்லர், நாம் வீண் செலவுகள் செய்து நஷ்டம் விளைவித்துக்கொண்டவரல்லர், வர்த்தகத்தொழில் அறியாதவருமல்லர், வாசிப்புந் தன்மையும் பொருந்தினவர், வெகு சாமர்த்தியர், எல்லாத்தொழில்களிலும் வல்லவர், இவர் ஒன்று பத்து ஆயிரங்களாகக் குமஸ்தாக்களை வைத்துக் கொண்டு எந்த வியாபாரமேனும் குறைவறப் பார்க்கும் சக்தியான், இவ்வுலகுக்கு முடிகுடி [illegible] ஞானத்தக்கவர், அளவில்லாக் குண நன்மைகளுடையவர், இந்நன்மையினைப் பண்டரிநாதன் பற்றி தமக்கடிமை யாக்கிக்கொண்ட காரணத்தால் இவ்வளவு வர்த்தக நஷ்டமேற்பட்டது, நம்மூர் முன்பெண்ணிற்று, பாருங்கோள்! பண்டரிநாதனைப் பற்றினாருக் கிப்பாழ்மை வாய்ப்பது நிச்சயம்) என்றும்; சிலர், (இவரிரவும் பகலுமோயாது மொழிச்சலுமில்லாமல் "பாண்டுரங்கா - பாண்டுரங்கா" என்று சப்தமிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார், இவ்வோசையை [illegible] வர்த்தகத்தை மறக்கின்றார், வர்த்தகத்தொழில் இருக்குமவர்க்கெட்டுத்தி கூடுமோ? இதனை [illegible] மெய்போதி மிவருக்கிருக்குமாகில் வர்த்தகத்தை யின்ன நன்மையல்லையால் நடத்தவேண்டுமென்று யோசித்துச்செய்வதென்? வர்த்தகத்தை மதியாமல் [illegible] நன்றும் [illegible] விருந்தகாரணத்தினை [illegible] இவருக்கிவ்விபிசையாய்த்தது! அந்தோ இவரிலும் [illegible] கிடைக்கப்பெறுவார்? இவரைவிட பிரப்பு யாரிருப்பார்? வர்த்தக நடைமாற்று மிடங்களி லெப்போதும் மாயவன் பெயர் சொல்லியிராது; சொன்னு லப்பொழுதே துடைத்துவிடும்; [illegible] காலத்தி லார்த்தியப்போது உறக்கிற காலத்தி லழுதுகொள்ளவேண்டு மென்பதுபோல வர்த்தகஞ்செய்து சம்பாதிக்குங் காலம் [illegible] காலத்தில், விட்டலா! மாதவா! கோவிந்தா! பாண்டுரங்கா! என்று துதித்துக்கொண்டிருந்தால் செலவுகள் செய்யவேண்டிய காலத்தில் தீரத்துயர்கொண்டுதான் தீரவேண்டும், இனியேனு மித்துக்காராம் அப்பெயர்களை யெல்லாம் மறந்துவிட்டு, நம்மைப் போல் சிரமப்பட்டு முன்னறும் வர்த்தகத்தி [illegible] நடத்தி

வாராயின் சிறப்படைவார்; இவரினும் வர்த்தகமா [illegible] வேறுகாணமாட்டோம்) என்றும் வார்த்தையாடிக்கொண்டார்கள். மற்றுஞ்சிலர் (ஆகியிவ் [illegible] பின்போன்றே சில சோம்பேறிகளுடன் சேர்ந்து, அவர்கள் வார்த்தைகளில் மயங்கினவர்களாய், ஞானியிடம் [illegible] பக்தி மன்றிக்கொண்டு திரிந்தோம் [illegible] சம்பாதித்தவைக்க [illegible] முன்னே [illegible] சம்பாதித்து [illegible] துறந்தோம்; அவ்வெல்லாவற்றையும் [illegible] மனைமனையாட்டிமார்களைத் துறந்தோம்; இப்படி அலைக்கிரத்தால் பட்டதன்மை [illegible] இலக்கண [illegible] கோசகு [illegible] எங்கள் சரித்திரங்களைச் சொல [illegible] பெரியவைக்கண்டு, [illegible] பிடிக்கின்றோம், [illegible] செய்யாதீர்கள், அதனுலதா [illegible] முக்க நீங்க [illegible] நினையாதீர்கள், யாவரைத் [illegible] சரித்திரம் வாய்க்கவில்லை, [illegible] முன்பெண்ணியதுபோ, அவருக்கு [illegible] சரித்திர முன்பெண்ணியதுபோ [illegible] செய்து வைக்கின்றான்; [illegible] செய்து [illegible] கோயிலுக்குச் சம [illegible] தேவாலயங்களுக்குப் போயிருந்த சமயங்களிலும், [illegible] பெரிய வர்த்திரோகர்களைக் கண்டால் [illegible] பொருள்களைச் சொல்லிக்கொண்டால் [illegible] பாவங்களுக்கு [illegible] சொன்னது [illegible] பாருக்கு மவர்களுக்கு [illegible] தாம் புண்ணியமாவோம், நம்முடைய [illegible] மற்றவர்களு நம்மைப் பெரிய [illegible] மதித்துப் புகழ்ந்துக் கொண்டாடுவார்கள்; பக்திமான்கள் [illegible] தீர்த்தங்களை [illegible] செய்து, [illegible] புண்ணியங்களை [illegible] பெறுவோம்; [illegible] முதலானது [illegible] நம்மை மதித்துப் பக்திமான்களென [illegible] நம்முடைய புகழைச்சொல்லிக் கொண்டாடுவார்கள்; அவர்கள் [illegible] நல்ல காட்டு [illegible] பலருக்குங்களுக்கு [illegible] நம்மை [illegible] நம்முடைய காலில் [illegible]

விடங்களி லெல்லாம் வீழ்வார்கள்; இப்பேர்ப்பட்ட வரியகள் காட்சிக் கெல்லா மிதனானுண்டாகும். இப் பிரத்தியக்ஷ தூஷணங்களை யொழித்துப்பெருந் தரித்திராயிலுந் தாங்கமையாவர் பேறுவாரே: சுகமொருவரு மடையமாட்டார் என்று பலபல முறைமைகளாக வுபதேசஞ் செய்யலாயினர். நாங்களு மவருடைய பேச்சுகளைப் பரமமான குருபதேசமென் றெண்ணி அவ்வழியே நின்றோம்; எங்களுக் கிப்போதொன்றனுங் குறைவில்லாமல் சருவவிதாநந்தங்களு முண்டாயிருக்கின்றன; அவ்வருமைவழிகளை மார்க்கடம்போல் பற்றியவர்கள் மாத்திரமன்று, பிறருமதுவே யுபதேச முபதேசித்துப் பலரையு மிவ்வழியில் திருத்திவைத்திருக்கின்றோம்; அவர்களு மெங்களைப்போல வெல்லாவின்பங்களு மடைந்தவராய்க்கொண்டு சுகவாழ்விலாழ்ந்தி யிருக்கின்றார்கள்; அவர்களையும் நாங்களும் பரமனையே பாடும் பல பிரபந்தங்களை யோதியுணர்ந்து, பிரபந்நர்களென்று பிறர் கொண்டாடவாயினும், பின்னைப்பூச்சி சேற்றிற்படிந்திருந்து மதுவெளிப்படுங் காலத்திற் சற்றுஞ் சேற்றின்பற்றில்லாமல் சுத்தமாயிருக்கின்றது போலே நாங்களும் சமுசாரத்திலிருந்தும் பற்றற்றவர்களாயிருக்கின்றோம்; ஆதலாற்றான் எங்கள் வியாபாரங் குன்றாது நில்லாமல் நடவாநின்றன; எங்கள் பெரியோ ரெங்களுக்கென்று சம்பாதித்த பெருந்திரளான திரவியத்தைக் கீழ்கிதாமே அதுகளையுஞ் சம்பாதித்து, அவற்றிற்குமே மிகுமடங்கதிகமாகவுஞ் சேகரித்துக் கொண்டோம்; இடம் - பொருள் - ஏவல் என்னு மிவை குறைவற்றுண்டாயின, பொன்னிலமாதரார் போத் தங்களும், வாகனாதிகளும் அபரிமிதமாய்ப் பெற்றன மாயினும்; காலத்துக் குவைவு மதுகவையோ டென்று கழிக்கின்றோம்; எங்களை யடுத்து, எங்கள் திருவடிகளில் தஞ்சமென்று விடப்பார்க்குப் பட்டோகங்களும் போதித்து வருகின்றோம்; அவர்களுடைய தரித்திரங்களைப் போக்கிப் பறக்கச்செய்கின்றோம்; இத்தகைய போதாவெங்களுக்குஞ் செய்பலனுள்வாய்த்தது; இம்மைமறுமைச்சுகங்களிலெங்களுக்குக் குறைவில்லை; இந்தத் துக்காராம் ஹரிநாமமென்பதனைவிட்டுவிட்டு எங்களையடைந்து, எங்கள் பேச்சுகளைக்கேட்டு, அவ்வழி நின்றபடியாயில் அந்த ரகசியங்களை யாங்கள் போதித்து, எந்தப்போதிலவரையு மாக்கிக்கொண்டு, இம்மை மறுமைப்பயன்களுக்குள்ளாக

க்குவோம், என்றும் புகலலும், துக்காராம் ஸ்வாமிக ளிவற்றையெல்லா முணர்ந்துகேட்டு, மௌனமாயிருந்து, மூழ்கியமனத்தராயினர்; ஸ்ரீமந் ஜகந்நாதா! சேர்நாயகா! செம்பொன்செய் கோயில் திருவரங்கத்துச்செல்வா! பாவியேனுக்கும் பேசுவதுபோல் கேட்டபிக்கத் தவரீதாய்! பாதப்போதல்லால் யான் மற்றொன்றே கண்டாய் பக்தப்பிரபல! யோ நின்னடியார்திறத் தியாவதிடைகி சுத்தானிற்றாய் * திருமேனியின் திறத்து மதிபிறையாக்குக் கதிவேண்டிறென்சொல்லாய்! காகுத்தா! * கோவர்த்தநகிரி யென்னுமவ கொற்றக் கொடையோய்! எட்டெனயு மகத்திற் றாங்கமையிட்டதுபா வேறையேயும் … மடிமையிற் குடிபுகுவிட்டாண்டவா! சரணம், கோபகுலமணியே! சரணம், குஞ்சரங்காத்த கோவே! சரணம், புண்டரீகாக்ஷா! சரணம், பூமகள்கேள்வா! சரணம், சாங்கிடின் … ரிக்கத் சருவேசா! சரணம், சருவகுணாலயா! சரணம், பாவியேனை யிப்பல துயரில்பட்டு மாயவிடாதே கண்டாய்! யானொரு மாயா சம்பந்தமுடைய தேகமுடையேன், புத்திபேர் சிறிதுமில்லாதவன்; இத்தகையுந் தூய்மையில்லா வென்னை யிவ்வார்த்தைகளுக்குள் சிக்கவிட்டு கவியுறத்தல் தன்புகழ்க்கழகாமோ! * என்னைநின்னடியானென்று பிறரெல்லாம் பேசாநிற்க, யானுமப் பேறுபெற்று இடையே சிலவைத்தியங்களை யெழுதிட்டவர்களெல்லாரு மேசாதப்பாளாயின் இசைந்துகுண நன்மைக்கேபண்றே குறைவுள்ளோதும்? இவ்வார்த்தைகளாலெனைத்துப்போக விளைந்ததுசெய்யாதே கண்மின்! ஜெயதேவா? தீநதயாபரமூர்த்தி! தேவகிமைந்தா! என்றுடியும் பாடியும், துதித்தும் நிற்பாராயினர். இவற்றையெல்லாம் கேட்டிருந்த வர்த்தகர்கள், இது பண்டரிநாதனுடைய பஜனையின்ப மினையாட்டல்லாலொரல்ல, இவ்வின்ப திருவிளையாடல்களை நம்போல்வார்க் குணரவசமாகாது, இவரோ! விரால குணகன்மைகளையுடையவர், நாமோ! சிற்றறிவுடையோம், இவர் திறத்தில் அபசாரட்டைக் கொண்டுள்ள செய்யக்கடவோ மல்லோம், பெரியவர் மனநொந்துக்கால் பெருமையை பெறவோமாவோம் என்று பயங்கொண்டவர்களாய், பரிகாரமுற்று, துக்காராம்ஸ்வாமிகள் அக்கங்கடனுக்கென்று பணித்து கொடுத் தொன்னாவற்றை பெடுத்து, எல்லரிகளுடைய தேவிமார் திருவருந் சார்ந்து யிருந்த திருவாட்டியங்களி லொன்றெழியாமல் திரும்பக்கொடுத்து, சேவைகளுக்குள

சிறிது திரவியமீந்து, பன்முறை ஸ்வாமிகளுக்குந் தேவியா ரிரு
வருக்கும் பணிந்து பணிந்தெழுந்து, கொண்டாடி விடைபெற்றுக்
கொண்டு தங்கள்தங்கள் மனைகளுக்கேகினார்கள். ஸ்வாமிகளுக்
குச் செலவுகளுக்கென சௌகார்களா லீயப்பட்டிருந்த சொல்ப
திரவியத்தைக் கொண்டு மறுபடியும் வர்த்தகஞ் செய்யக்கடவோ
மென் றெண்ணி, அத்திரவியத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பலதேசங்
களிலுங் கூடுஞ் சந்தைகளுக்குப்போய், மேன்மையான சரக்குகளி
ல் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் வாங்கி, அவற்றைத் தம்முதுகில் கட்டித்
தூக்கிக்கொண்டுவந்து தம்மூரில் விற்பனைசெய்து, அதில்வரு மல்ப
லாபங்களைக்கொண்டு கஷ்ட ஜீவனஞ்செய்து காலங் கடத்தி வந்தார்.
அதில்வரும் வரும்படி குடும்ப போஷணைக்குப் போதாமையா
லே, அந்தத்திரவியமும் நாளுக்குநாள் குறைந்துகொண்டே வந்து
விட்டது. பகவந் நாமத்தை மாத்திரம் வெளிசஞ்சார சமயங்களி
லும் வர்த்தக நடாத்துங் காலங்களிலு மறந்தேயினு முச்சரிக்கத்
தவிர்ந்தவரல்லர்; பத்தியு நாளுக்குநா ளதிகரித்துக் கொண்டே
வந்தது; பக்திக்குத் தோழமையான நிராசை-பொறுமை-சாந்தம்-
இருவை வாய்மை-சந்தோஷம்-அறிவு-அடக்கம் - அவா வறுத்தல்
முதலியனவு மபிவிர்த்தியாய்க்கொண்டிருந்தன; சாதுக்களில்
தம்மினு தரித்திரர்களாக வருமவர்கட்குத் தம்மா லியன்றவளவு
முபகரித்தலுஞ் செய்வார்; இந்நல்லறமாண்புகள் மிகுதியுமோங்க
வோங்க சமுசாரத்தி லருவருப்பும், குடும்பபோஷணத்தில் வெறு
ப்பு மிகுந்துக்கொண்டே யிருந்தன; அவற்றைத் தவிர்த்துக்கொ
ள்ள வெண்ணியுஞ் சொல்பவிறுதிக்களால் கூடப்பெறாமல், இனித்
தந்திரமாகவேனுங் காலம் போக்கவேண்டுமென் றெண்ணினவராய்,
பலசரக்கு வர்த்தகஞ்செய்பவரிடம் யோசித்து, அவர்களிடத்திலி
ருந்து கொஞ்சங்கடன்பெற்று, நான்குமாடுகளைவாங்கி, சந்தைகள்
தோறும்போய் பலசரக்குகளைவாங்கிப்பொதிமாடுகளின்மீது சுமை
போட்டுக்கொண்டுவந்து விற்கத்தொடங்கினார். அது சிலநாள் நட
ந்துவாராநிற்கையில், மூன்றுமாடுக ளோர்ரோகநிமித்த
மாக விழுந்திறந்தன. அவ்விஷயத்தில் ஸ்வாமிகள் வெகுவாய் வரு
ந்தவராய், ஐயோ! நம் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிக் கடன்கொடுத்தா
ருக் கினிநா மென்னபதிலுத்தாரஞ்சொல்லக்கடவோம்? இனிமே
ன்முறை நம்மை நம்பமாட்டார்களே! இத்தருணத்திலென்னசெய்ய

மாட்டுவோம்? என்றேங்கித்திகைத்து, தமக்குநேரிட்ட நஷ்
டங்களைச் சிலருடன்சொல்லி முறையிட, அவர்களும் வர்த்தகர்க
ளாகையா லிரக்கங்கொண்டு ஸ்வாமிகளுக்குத் தைரியமு மினிமையு
ஞ்சொல்லி, மீதியாயிருக்கு மற்றொருமாட்டையழைத்துக்கொண்டு
எங்களோடு சந்தைகள்தோறும் வருவீராகில், ஏதோ நம ததிரு
ஷ்டவசத்தால் கிடைக்கப் பெருமதனைக் கொண்டு ஜீவனஞ்செய்து
வாழ்ந்துவரலாம். மிகுதியைக்கொண்டு கடனையுங்கழித்துவிடலாம்
என்று தைரியமூட்டினார்கள். ஸ்வாமிகள் அதுவுமுண்மைதானென்
றெண்ணி, தமக்கு மீந்திருந்ததொரு மாட்டையோட்டிக்கொண்டு,
அவ்வர்த்தகருடன்கலந்து சந்தைகளுக்குப்போய், ஒருமாடு சுமக்
கத்தக்க சுமைக்குச் சரக்குகளைக் கிரயஞ்செய்து, மாட்டின்பேரில்
பொதிதூக்கி நடாத்திவித்துக்கொண்டு வரும்போதும் வழிகளில்,
வர்த்தகர் மற்றுள்ளோர் செவிகள் செவிடுபட, ஸ்ரீபாண்டுரங்கா!
புண்டரீகவரதா! புருஷோத்தமா! போதின்மங்கைமணாளா! பூவை
வண்ணா! ஓ! என்றார்த்தி வருவதைக் கண்டு, அவ்வர்த்தகரிற்
சிலர், நீர்கடன்பட்டும் நஷ்டமடைந்து மிருப்பதைப்பற்றி விசாரஞ்
சற்றுமில்லாமல், வழியிலெங்கும் மாயவனைக் கூவிக்கொண்டே
வருகின்றீர்; நாங்களுங் குடும்பத்தொல்லையில் நைந்தவர்களாகை
யா லதுவே யெக்கமல்லாப்பயனு மாறவுறாது, அத்தொல்லைக்கு
யாது செய்வல்லோமென் றேங்கிச் சிந்தித்துக்கொண்டு வாராநிற்
போம், உமது அக்குரலா லெங்களுடைச் சிந்தனை தவறுகின்றது;
ஆகையால், சற்றிரைச்சல் செய்யாம லெங்களோ டுமது மாட்டை
யோட்டிக் கொண்டு வாருமென்று சொல்ல, அவற்றைக் கேட்டும்
ஸ்வாமிகள் அச்சமு மடக்கமுங்கொள்ளாமல், மீண்டு முரத்தகொ
ண்டு, ஹரி ஹரி - ஆதிமூலா ஓ! ஆபத்பாந்தவா ஓ! அநாதரக
க்ஷகா ஓ! அலர்மேன்மங்கைமணாளா ஓ! அப்பிரமேயா ஓ! அரவா ஓ!
ஆவினங்காத்த ஆய்க்குலக் கொழுந்தே ஓ! மாயாமாநுஷவேஷா
ஓ! ஆய்ச்சியர் காதல்தீர்த்தவகந்தா ஓ! தாமனாந்தானா ஓ! தனிமு
தற்காரணா ஓ! தாமரைக் கையா ஓ! தசரதன்மைந்தா ஓ! திருமா
யாள்மார்பா ஓ! ஜாநகிமணாளா ஓ! தாமரைக்கண்ணா ஓ! தமியேன்
றுயர் தீராயோ! என்று கூவிக்கூவி, *புலனைந்தாலோயும் பொறியைய
ந்தையு முளையுந்தி, ஏகசித்தமுடையராய் திருத்தமுஞ் செய்யாரா
யினர். இதனைக்கண்டவர்த்தகர் வெறுப்பெய்தி, ஏதென்ன பரித

தியம்? இவர் பித்துற்றவரென்று யாங்களறிந்திருந்தும் இவரை யழைத்துக்கொண்டு வந்தது பெருங்குற்றமாய் முடிந்தது; காசிச் சேஷியுங் காஸ்மாடு தம்மாடு காண்கில மென்பார்போ லிவருடைய நடவடிக்கைகளைச் சற்றுமோராம லழைத்து வந்தோம்; நமக்கபசாரம், ... கிருத்தியங்களி னிஷ்ட கஷ்டங்களை யோசித்துப் பொருந்தாமலிருக்கும் இதுவேயாகையா லதுகளை யொருவரோடொருவர் கலந்து யோசித்துக்கொண் டாற்றிக்கொள்ளு முபாயந் தேடுவோமென்று விம்மலாதுபாவர் நல்லவர்போல்வந்து நம்மிலகுடி, இப்போது பெருங்கூச்சலிடுகிறார்; இதற்கென்னசெய்யலாம்? இவரொருபக்கமிவர் மாடொருபக்கமாக விருக்கிறார்கள், மாட்டைக்கிரயமாக வோட்டிக் கொண்டுபோய் சீக்கிரமே வீடுபோய்ச் சேருவோமென்கிற நினைப்புங் கிடையாது; இவருக்கேனும், இவர் மாட்டுக்கேனும், மாட்டின்மேலில் சுமைத்திருந்துள்ள சரக்குகளி லேனுக்கேனுங் குறைவுண்டாகில் நமக்கெல்லாங் கெட்டபெயர் வந்துவிடும்; உலகத்திலைத் குடும்பட நாமெல்லோரு மாயிலுவே! என்று தங்களுத்துக்கவே நொந்துகொண்டு வழிநடந்தார்கள்.

அவ்வர்த்தகர்கள், ஜன்ம கரும பாரம்பரையிற்றிக்கி, அதனால் மனங்கொண்ட மநத்தர்களாதற்கொண்ட டன்னவர்க்கேங்ஙனே தெரியக் கூடியக்கூடும்? அந்தர்மிகதித்தர்களுக்கு ... பக்தி யருசியோ மல்லவா? நாயின்றுடனுக்கு ... காரத்துபோல நாம் மைகொள் விக்கலமில்லாதாருக்குக் காண வன்றும் மெய்கெட்டித்திதயத்திற்றங்கவிடும்? * தவமுந் தவமுடையார்க்கேயா மஃதிலார்க்கவமேயன்றோ விளைவது? இவர்களுடைய வெண்ணம் பெண்பிள்ளைபகார்த்த மண்மாடுகளின்மீது பற்றோனின்றது;* கடந்தனுடிடு மிவற்றைக் கடந்த பெருமையன்றல், உண்டியே யுடைமே பெண் மண்டனுற்றுமுகத்தே தாயு, பெண்பிள்ளைகளல்லால் வேறொன்றிலாதவர்களையே தாரகமென்றெண்ணிச் சம்சாரசாகரமாகும்பெருங்கோரத்தின் மூழ்கிக்கிடக்கும் பக்தாத்மாக்களுக்கெளிதென வடிக்குமோ? வேத-வேதாந்தங்களை யெவ்வாமுற்றும்படித் துணர்ந்தவர்களுந் தாங்கள்கற்றவழி நிற்றலும் செய்யாமலும், இராமநாமாமிர்த முண்ணாமலும், சஞ்சலசித்தர்களாய் செவ்வேறு விஷயங்களிற் புத்திசெலுத்தி, வாயில்வந்தவழ்த்தைப் பிதற்றிக்

கொண்டு, எங்களிடநூங்கள் கிடையாதெனப் பிரமைகாட்டி வருகின்றார்களென்றால் இவர்கட்குக்கேட்பானேன்?

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகளோ! உடல் பொருள் ஆவிமூன்றையும் பகவானுக்குப் பிரீதிசெய்து, சங்குசம் பக்துவஞ் சன்னபிரான் கனைகழலே மனத்திற் பதியவைத்துக்கொண்டு, அதனாற் பெருகிவழியு மருளுணர்ச்சியால் காத நடக்கின்செய்து பொருமவாகவோ அவ்வர்த்தகர்கள் குழுநடபடிகளை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் முன்போல் பிரமாநந்தத்தி லழுந்தினவராய் நடந்துகொண்டு வந்துகொண்டிருந்தார். இவ்வாறாம் ஸ்வாமிகளும் வர்த்தகர்களும் நடந்து நடந்து வந்து, ஓர் தோப்பினிடையிருந்த சத்திரத்தினிடைக்கண்டுவந்து சேர்ந்து, மாடுகள் இருந்த பொதிகளையிறக்கி, மாடுகளுக்கு நீருந்தவிட்டு, கட்டவேண்டிய விடத்திற்கட்டி, புல்மேயவிட்டு, தாங்களுங்கொண்டுவந்த வந்நங்களை வயிறாரப் புசித்து, இளைப்பாறச் சற்றுத்தூங்கியெழுவோமென் றெல்லோரும் பூமியிற்படுசெய்த்தார்கள்; அவ்வளவில் ஸ்வாமிகள் முன்நடந்ததுபோல் பகவந் நாமத்தைப் பிறர் கேளாத் துக்கரிப்பதும், ஆடுவதும், அரற்றுவதுமா யிருந்தார்; அவ மந்தமுன்னுமேபோதும் தன்னை மறந்துபோதும் கூடத் தவிர்க்கு மனஞ்சு! தம்மோடு வந்தவர்களோடிருந்தும் சிறிது மில்லாமையினுலே யவர்க ளிராமவல்லார்க்குந் ஞானஞ் சிறிது மில்லாமையினுலே யவர்களிராம நாமோச்சாரணை யின்றியிலே புசிக்கக்கண்டு, அவர்களை நோக்கி, ... மனத்தோடேக்கும் ... நீங்க ளுண்ணுத்தோறு ... பாவத்தால் பாமனை ஸ்மரிக்கும்போதும், சிறுவார்; தாங் தம்ம பாவத்தால் பாமனை ஸ்மரிக்கும்போதும், ... யிடும்போதும் யாரேனும் பார்த்தவண்டாறு லவர்களை நோக்கி, நீங்களு மென்னைப்போ லென்செய்யாமல், மரம்போல் வெறுத்த நெஞ்சத்தவர்களாய் நிற்கின்றீர்கள்? என்று கோபிப்பார், இப்படி வீணொல்லா வாயங்களினும் பகவந் நாமரூப - ரூப - குண - லீலை முதலியவற்றை யுச்சரித்துக் கொண்டிருந்து வருமவர் மற்றவர்களிடங்களில் மன மொன்றியிருக்குங் குணமுள்ளவராய், அவற்றின் தன்மைகளை யுணர்ந்தும் பிறருக் கருமைக்கரிதாயும், அதுகொண்டே யாங்கும் கூடப்போக்க வர்த்தகர்களாய மிருந்தன. ஆதுகொண்டே யாங்குங் கூடப்போக்க வர்த்தகர்களுக் கிவர் வரவுமை வெளிதாகக் காணப்பட்டு அவமதிக்கச் செய்ய நேர்ந்திருந்தது.

அநந்தரம், ஆக்காராம்ஸ்வாமிகளானவர் தம்மோடு சந்தைக்குக்குவந்த வர்த்தகர்க ளெல்லாருமே டானவுடனே தத்தம் பண்டங்களை விரித்துக்கொண்டு படுத்தும் நித்திரை வராமற் புரண்டுகொண்டிருக்கக் கண்டு, அவர்கள் பெயர்களையிட் டழைத்து, ஓ ஓ! தோழர்களே! நீங்கள் இத்திரிக்கத்தோடுத நித்திரை யுங்களுக்கு வாய்த்திலது! அங்ஙனிருக்க, வீணே புரண்டு புரண்டு காலங் கழிப்பதி லுங்களுக்குப் பயனென்? இவ்வேளையிலேயது சருவேசுவரனை நோக்கிக் கூடியவரையிலும் கூப்பிட லாமேதா! எழுந்திருங்கோள்! உங்கள் பிறவித்துயர் தீருங்கோள்! என்னிலும் வலியாயவனுமக் கூறிக் கூவுங்கோள்! என்று சொல்லித்தாமுந்த தொடுவெடுத்தவராய்க் கொண்டு,

எழுசீராசிரிய விருத்தம்.

அன்னமாய் விசும்பி லயர்வுமிக் கூர்ந்த
  வலர்மகற் கருமறை பகர்ந்தோ
யென்னையா ளடியே னமக்குமூ புகுந்த
  வெளிமையை யென்னை மறப்பேன்
முன்னமோ ரரியாய வுணர நாக
  முகரனே ருகிர்கொண் டுருத்த
கன்னலே யமுதே கங்கையைப் பயந்த
  கழலினீன் காத்தனின் கழலே.

மங்கையோர் பாகங் கொண்டுநின் கழலோர்
  வானிடம் பிறையொடு முடிமேற்
றங்கிட வொர்த்த சதுர்முகன் பயந்தான்
  சமுத்திரத் தொடுவினைத் திருப்பச்
செங்கையார் மன்னா டையிரு நாற்றச்
  செகுத்தருட் கூர்ந்தகெ வகினை
பிங்கயச் செல்வி பதங்குறன் மார்பா
  பாவிய னென்னையாண் டருளே.

திருமக ளருளா லாண்டுகொண் டிருந்
  தீயினாற் கிளிநுயல் காட்டிப்
பெருமிதங் கொண்டா ளதேம அருமை
  பெருமையின் மிக்கதோன் ஆவதே

மருவளர் மார்ப மாமுகி லிறந்து
  மாயனே வானவர்க் கரசே
பொருவிலை மருவி யறிதுயின் மேவு
  புண்ணியா பொழுக்கினேற் கருளே.

பாயபணைத் துயின்ற பாமனே யாரேனு
  பண்ணொடு காலமிற் காண்பா
னெய்பனித் துழல வென்றுனைத் துறைந்த
  வினிமையை மறக்கலிற் பேனே
பூம்புனற் பொய்கை முதலைவாய்ப் பட்ட
  பூட்கையோ லென்றல நிடக்கேட்
டோம்புதல் செய்வான் விரைவினின் மேவு
  மொருதனி முதல்வகாத் தருளே.

இந்திரன் பிரம னீசறு கெனி
  லெவர்களுக் கொழுதெழுற் கென்றேர்
பைந்தலை யரவைப் பக்கில யாக்கொடு
  பாற்கடற் றுயின்றபன் னவனே
எந்தையுந் தாயு மக்களு மனையு
  மொத்திரைச் சுற்றமு மாயேன்
சிந்தையை னெருக் கோயிலாக் கொண்ட
  சிதார சேகவர்கோ மானே.

என்றின்னன துதிகள் பல துதிக்கவும், அவ் வர்த்தகர்கள், இஃதது பெருமோசமாயிற்று; நம்மைச் சற்றும் விடாமல் வாதைக்குள்ளாக்குவார்போல் காண்கிறது; நடக்குவந்த அலப்புத்திரித்திலக்கொள்வோ பெனியும் கொள்ளலொட்டிலர்; இவரோடு நாமுங் கலந்தா லவதிக் காளாவோம்; மெய்கோயு பிருந்துச்சாவோம்; அவரைப்பற்றி நமக்கென்ன? தனியே போவோமாகில் சற்று நன்மையிடைக்கும்; இவரோவெள்ளளவும் நம்மைப் பிழைக்கவிடார்; இவர் பிழைத்தாலென்ன மாண்டாலுதா னமக்கென்ன; நம்மிலே பெண்டாதிகள் பிழைப்பதற்கு நாமல்லவோ வியாபாரஞ்செய்யவேணும்; வீணி லிவரைக் கட்டிக்கொண்டழுதால் யாரும் நம்மைமதிக்க மாட்டார்கள்; நாமு மிவர்சற் படவேண்டி முடியு மிவர்போல் என்றெண்ணி, கோபங்கொண்டவர்களாய்ச் சரேலென்றோ

ழுந்து, தங்கள் தங்கள் மாடுகளின்மீது பொதிகளைப்போட்டுச் சுமத்திக்கொண்டு, துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய மாட்டின்மீதும் மவருடைய பொதியைப் போட்டுவிட்டு, அவருடன் சொல்லாமலே யே போய்விட்டார்கள். ஸ்வாமிகளுந் தம் மாட்டை யடிக்காமலும் மதட்டாமலும் அது போனவழியாகவே விட்டுப் பின்னாலே ஸ்ரீஹரியை பஜித்துக்கொண்டு வந்து, சூரியனஸ்தமிக்கிற சமயத்திலோர் பெருத்த ஆரணியத்தை யடைந்தார். அவ்வாரணியத்தில் வாசம் பண்ணுகிற புலி கரடி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களி னோசையைக் கேட்டுப் பயந்தமாடானது முன்னுக்குப்போக வஞ்சிப் பொதியைக் கீழே தள்ளிவிட்டு, ஓர் மரத்தின் புதரில் பதுங்கிக் கொண்டது. மறுபடியும் பொதியைத்தூக்கி மாட்டின்மேலேற்றத் தகுந்தவிடையாது; தாமொரு மதைவிட்டுப் போகாம லங்கேயே நின்றுக்கொண்டு, பயஞ் சற்றுந்தோன்றப்பெறாமல், தம் சரீரத்தையு மிபல்புகளையு மெல்லா மறந்து, மறந்தோமென்னும் நினைவுமின்றி கவே, நாம் பகவானுக்கு தாஸனுகாமல் இக சுகங்களை மதியாமல் மத்தியஸ்தரா யிருந்து காலங்கழிப்பதில் பயனென்னே? தேகத்தைச் சுமந்தும் பிரயோஜனமில்லாமல் வாழ்நாளை வீணாக்கிக் கொள்ளுகிறோம்; குடும்பத்தைப்பற்றி யல்லவா நமக்கிப்பாதை வாய்த்தது; குடும்பத்திற்கு நமக்கு மென்ன பற்றிருக்கிறது? இப்பிறப்பி லிவர்கள் நங் கருமத்தைப்பற்றிய சுற்றத்தவர்களாகக் காணுகிறார்களன்றி வெவ்வேறு பிறவி பிறந்தாலதுகளிலு மிவர்களே நங் கூடப்பிறப்பார்களோ? "அப்பனெத்தனை யெத்தனையப்பனோ அன்னையெத்தனை யெத்தனையன்னையோ - பெண்டிரெத்தனை யெத்தனைபெண்டிரோ - பிள்ளையெத்தனை யெத்தனைபிள்ளையோ" என்ற முதுமொழியின்படி, பிறவிகள் தோறும் அப்பனு மன்னையும் பெண்டிரும் பிள்ளைகளு முண்டாகிறார்கள் - கரும வயத்தைப் பற்றி வெவ்வே றுத்தமாக்க எவ்வப் பிறவிகளில்; அவர்களை யெல்லா மிப்போது தழுவி நிற்கின்றோமோ? இந்தச் சரீரத்தைச் சுமந்திருக்கு மளவு மிச்சரீரத்தைப்பற்றிய சுற்றத்தாரையே பெருஞ்சுற்றமென மதித்து, மாயா சம்பந்தத்தில் மாழ்கினவர்களாய், பிறவி பிறந்தனைய புண்ணியம் பெறாமல் வீணே புரண்டு போவதால் பயனென்றுங் காணுதலரிது; இச்சுற்றத்தாரு மக்கள் மனைக்குறிமெலாந் தென்புலக்கோனிட மாமேகும்போது நங்கூடத்தொடர்ந்து

வந்து, நரகவனப்பயமுள வென்றஸ்டுக்குந் தண்டனையைத் தாங்க வேற்று, நம்மை யந்தண்டனா யபாயினின்று மீட்பிப்பார்களோ; சுகிதமல்லாம வீண்பிறுக்கம்; இவற்றை யெல்லாம் பற்றற வொழிந்து விட்டு, இறைவனையே யிடைவிடா மறவா தேத்தி நிற்போமாயின் பேரின்பமும் மறுமைச்சுகமும் பெற்றினிது வாழலாமென்று தம்மில் தாமே மதித்தவராய்க்கொண்டு, முன்போலவே அக் கடுங் கானகத்திடை தன்னந் தனியே யிருந்துக் கொண்டு புகழ்ந்து தம்மை மறந்து,

இங்ஙனம் ஸ்துதியாய் நிற்கும் துக்காராமருடைய நாதத்தைக் கேட்டருளின அன்பர்க் கெளியனும், ஸ்ரீமந் நாராயணன் நமது பாகன் பரிதவியா நின்றானென்று, பரிந்து திருவுள்ளம் யிரங்கி, வழிப்போக்கனும் கூலி ஆளைப்போ லுருவெடுத்துக்கொண்டு வந்து, அவ் வர்த்தஜாமத்தில் தாமவர்முன்னின்று மிருகங்கள் சஞ்சரிக்குமிடத்தில் இந்த ராத்திரியில் தனியே யிருந்துகொண்டு, ராமா - கிருஷ்ணா - கோவிந்தா வென்று கூப்பிட காரணம் என்னவென்று வினவ; தாமரும், அப்பா நான் சில வர்த்தகருடன் கூடி வியாபாரஞ் செய்யவந்தேன்; என்னை தனியே விட்டுவிட்டு அவர்க ளோகிவிட்டார்கள்; இதோ மரத்தினடியிற் பதுங்கி யிருக்கும் மாடு பொதியை கீழே தள்ளிவிட்டு பதுங்கி யிருக்கிறது, அதின் மேலேற்றுக்கலா மென்றால் சகாய மொருவருமில்லை; அதனால்தா னிவ்வாரண்ணியத்தி லிருக்கிறே னென்றார். இதைக் கேட்டருளின பதுமநாபன், வழிப்போக்குக்கூலியாள் இப்பொதியை நீ ரொருபக் கம் மாட்டின்மீது வளர்த்தி கட்டுவோம்; வாருமென்று சொல்லி தானொருபக்கம் தாமொரு பக்கமாக யிருந்து, மாட்டின் மீது சுமை யெடுத்து கட்டி நடவென்று சொல்ல, எனக்கு இவ்வழி தெரியாது, நீ வழி தெரிந்தவனாகையால் முன் செல்லவையாகில் நான் மாட்டை யோட்டிக்கொண்டு பின்னால் வருகிறேனென்று தாமர் சொல்லி, ஸ்வாமி பின்னாலேயே போயினர்; அவ்வளவில் தாமர் தம்பிக்கு இந்திராயணி நதி கடக்க வேண்டியதால் அந்நதி பூரணப் பிரவாகங் கொண்டு போவதை யுணர்ந்து, கோவிந்தராயனென் தான் முன்னுகப்போய் பார்த்து துக்காராமனை யிட்டுச் சென்று முன்னுமே தான் அழும்பார்த்து சென்றார்; மானத்தில் நீர்

மின்னல் மின்னிற்று; அவ் வெளிச்சத்தால் வாசு தேவருக்கு அடியாராய் வந்த மனுவுடன் பண்டரிநாதனைக் காண்பிக்க மெய்ந்நெகிழ்ந்து வாய் குழற, இரண்டு கைகளையும் மேலெடுத்து கூப்பி துதிக்கலாயினர்.

வேறு.

வாழிவாமனா வாழிமாதவா வாழிமங்கைமணாளா
வாழிசிதரா வாழிகேசவா வாழிசெம்மைதுணாளா
வாழிமாயவா வாழிமாலவா வாழிவாழிமணாளா
வாழியாண்டவா வாழிகேசவா வாழிபருமைமணாளா.

இப்படி வாழ்த்தி துதிக்கலாயினர்; ஸ்ரீ ஹரி கோவிந்தா! கோபாலா! கோவர்த்தனகிரிவாசா! குலக்கொழுந்தே! அருகடந்திச்செல்கின்ற ஆதிமூலமே! ஜகன்மோகனஹாரா! ஜானகிரமணா! தீனபந்தோ! சங்கொடு சக்கரமேந்தியவா! கெருடவாகனா! செம்பிரா வென யிப்படி பலதுதிகள் துதிக்கவும், இவரை நாராயணன் குளிரக்கடாக்ஷித்து மறைந்தருளினர். இவ்வியலின்வர் கவாமிருபத்தைக்கண்டபின் அடிக்கடி ஆனந்தமுண்டாய், ஓர்வகையேக புத்தி தெளிவுற்று, மாட்டின் மீதிருந்த பொதியையிறக்கி, சர்வேஸ்வரனைக்கண்ட சாக்ஷித் திருமேனியைக்கண்டு ஆனந்தமுறப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

பொழுது விடிந்தவுடன் கடனளித்த சவுகார்களில் சிலர், இவரைக்காணவந்து தங்கள்ரூபாய்களைக்கேழ்க்க, அவர்களுக்கெல்லாம் பிரமான வார்த்தை சொல்லி மரியாதையும் செய்து, சமிப்பெடுவிட்டு அனுப்பி, அய்யோ! கடனளித்தாருக்கெல்லாம் கடன் கொடுக்கவேணும்; யில்லாவிட்டால் மாட்டையும், வவளாளிக்களாகவும் பிறக்கவரும்; என்னசெய்வேனென்று ஆனந்தநாதனை பூஜித்து சற்றுநேரம் தங்கி, தமது மாளிகையிலிருந்த பித்தளை சாமான்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து கட்டி வியாபாரக்கடைக்கு கொண்டுபோய் விற்று அந்த தொகைக்கு மிளகாய் வாங்கி, மூன்று பொதி மிளகாய் கடன்பெற்று மூன்று மாடுகளின்மீதேற்றி, சோகனக நாட்டிற்குச் சென்று, அங்கு சிவாலயமும் ஆலயிருகுளமும் சூழ்ந்த யிடத்தில் நதிக்கரையுள்ள ஸ்தானத்தில் மூன்று மாடு சுமந்துவந்த மிளகாய்

களை அவிழ்த்து கொட்டி, கிடைக்கிறதும் ஜனம் திரட்ட செல்கின்ற ஜனங்களைக்கண்டு வேண்டியமட்டும் மிளகாயை வாங்கலாமென்று சொல்ல; அவர்களில் சில பெண்கள் ஐயா! விலைக்கு கிரயம் என்ன? என்று கேழ்க்க, உங்களுக்கு எவ்விதவிலை சம்மதியோ, அவ்விதம் பெறலாமென்று இவர் சொல்ல, மற்றொரு பெண் தன் மடியில் அழுக்கட்டி ஐயா! இது தருகிறேன்; இதற்கு மிளகாய் கொடுப்பீராகில் பெறுவேனென்று சொல்லி; அழுக்கைக்கொடுத்து மிளகாய் வாங்கிக்கொண்டு சென்றாள். இதனைக்கண்ட மற்றொரு பெண் ஒரு அணா கொடுத்து தன் இஷ்டப்படியே கொண்டுபோயினள். இவ்விசேஷத்தை கேட்ட அவ்வூர் ஜனங்கள் யாவரும் வந்து இவ்விதத்தை கேழ்க்க; வ, அ, ஜ, க - விலையாக கடனளிப்பீரென்று கேழ்க்க; இரண்டு மூன்று விலைகளாக கேட்டவருக்கும் கொடுத்தார். இன்னம் சில பாதகர்கள் ஒருவன் பேரில் ஒருவன் சொல்லிக்கொண்டு ஒருமித்து குப்பல்குப்பலாக சேர்த்து கட்டி சிலமிளகாயின்பேரில் விழுந்து, இப்படி இரண்டொருவர் நாக்கிலிட்டுக்கொண்டு போகத்தலைப்பட்டார்கள்; இப்படி இரண்டு மாட்டு மூட்டையும், மிகுதியின் ஒருகூடையுமுடியிருக்க; மற்றொரு பாப சிருஷ்டியால் ஒருவனிருந்து உட்கார்ந்திருக்கவே அக்காரக்கனி திருக்கண்டு அவர் திருவடியில் விழுந்து சேவித்து கைகளை கூப்பி நின்று அடியேன், பெருத்த குடும்பி ஆசாரிய சம்பன்னன் பாண்டுரங்கன் திருத்தில் பக்தியுடையவன்; பெரியவாள் சேனைக்கு எதிர்நிற்பவன் இத்தனை யாவுக்கு - ஒருமாதம் உதவும்படி யிப்பொதியை அளிப்பீருகில்; இவ்விடம் கடன் கொடுப் போருக்குள் முன்னுக்கொண்டு வருவேனென்று படருதாக வார்த்தையாடினன்; ஸ்வாமிகளும், அவன் வார்த்தைக்கிரங்கி கொண்டுபோக உத்தரவளித்தார்; அம்மூட்டையை அக்கயவன் அருகாமல் மூட்டையிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டான். ஐயா! மிளகாயையை இவ்விடந்தனே திருத்திக்கொண்டு; மிளகாய்க்கிரயம் வரும்போது மீதம் இரயமும் தருவேனென்று சொல்லிக்கொண்டு போய்விட்டான். விஷ்ணுதாஸர் பெண்கள் கொண்டுவந்த சரக்கும் நிறைவேறிற்று; விட்டவைகளை எல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து; அந்தயிடத்திலேயேயிருந்தார்; அப்போது பண்டரிநாதன் அந்த சோகனக நாட்டில் பெரும்பி-வாகு, அவ்வளவும், கொண்டவன், பிச்சுவா, கத்தி வாளையும் முதலானவை மடியிற்கட்டி, கன்னத்திடையில் வைத்துக்கொண்டு, கச்சிதக்கி கோவணத்தை முடிந்து, கன்னத்திடையில் அக்கினிகொண்டு,

கள்; வெண்டையங்கள்போலசுமூலத்தக்க ஆடைகளையுடுத்தி; துக்காராம் சேட்டியுடைய குமஸ்தா நானென்று புகன்று; வீதிகளிற் புகுந்து, ஒருவீட்டில் நுழைந்து - அம்மா ! இவ்வீட்டிலிருக்கும் புண்ணியவதி யார்? என்யெஜமான் துக்காராம் - சேட்டியுடைய மிளகாய் கடன் பெற்றவளல்லவா - அந்த பணத்தை கொண்டுவா ; என்னவும், அதற்கு அப்பெண்பிள்ளை நீ யார்? உன் பேரென்ன உன்னை முன் பின் பார்த்தவர்களார்? மிளகாயை நிறுத்தி எனக்கு கொடுத்தவனார்? என்பேரென்ன! எவ்வளவுமிளகா யால்வாங்கினேன்; எவ்வளவு பணம் நான் பாக்கி இவற்றை எல்லாம், முறையென்று கேழ்க்க ; துக்காராமருடைய சேவகன் - நான் துக்காராமருடைய சேவகன்; என்பேர் விடோபா ? உன்னுடைய கணக்கிதோ யிருக்கின்றது உன்பேரின்னது ; நீ கடன் பெற்ற மிளகா யிவ்வளவு ; அதன் கிரயம்யிவ்வளவு; இப்போது நீ கொடுக்கவேண்டும்; நாங்கள் சீக்கிரமாக செல்லவேண்டுமென்று சாங்கோபாங்கமாகப் புகற்றினதுடன் அப்பெண்கொடியும், இப்போதென்னிடமில்லை; இத்தேதியில் கொடுப்பேனென்று வாக்குறுதி அப்போது ஏற்படவில்லை; ஆகையால் இன்னுஞ் சிலநாள் கழித்து தருவேன் என்றாள். அதற்கு ஜெகநாதன், உன்னூராரிடம் கடன் வாங்கியிருப்பீராகில் காலங்கழிக்கலாம், இன்று தவறில் நாளைக்காவது நாங்கள் பெறலாம். நாங்களோ ! அயலூரார், அதிலும் தூரம் எங்கவீட்டிற் கடன் வாங்கினால் சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குள்ளாக கொடுத்துவிடவேண்டும் ; விண்பேச்சுக் கொண்டுத்திறகு எவ்வகையிலாவது பணத்தை சேகரித்து கொடுத்துவிடவேண்டும், என்றுசொல்லி கணக்கை எடுத்துக்காண்பித்தார். இதைகளை அப்பெண்பிள்ளை பார்த்து அம்மா! இவன் யாரோ தெரியாது, பார்க்கும்போது பயமாகுகின்றது, அஷ்ட லக்ஷணங்களும் இவன்தோளுக்கு சம்பந்தியிராது, இவனை தாங்கியிருக்குமெத்தேகம் எவ்விதமாய் தாங்கியிருக்குதோ! இவ்வீட்டத்தில் ரூபலாவண்ணியங்களில் மிஞ்சியிருக்கும் நாமெல்லோரும் பார்த்து அருக்கவிடைபாமல் தன் எஜமானுடைய அடிமன்பேரில் லக்ஷியம்வைத்திருக்கிறான், ஒருகோடி சேவகர்களிருப்பதைக்காட்டிலும் இவன் ஒருவனே யிருந்தால்போதும், நாங்களினை என் நேசன்போலேயும், கணவன்போலேயும், பிதாக்கள்போலேயும், அன்னையைப் போலேயும், சகோதரன் போலேயும், ம

றும் யாரைப்போல வென்னுகின்றேனோ அவ்வவர்கள்போல யிருக்கின்றான் இதுவென்ன வியப்பு ! மண்டலப் புருஷனையாகவேவல்லோ, அக்கூடயிருந்த பெண்களும், ஆமடியக்கா ! எங்கள் கண்களுக்கும் அப்படியே தோன்றப்படுகிறான், எங்கள் மனதை திரஹிக்கின்றான், இவனை துக்காசேட் எங்கே கண்டுபிடித்தாரோ தெரியாது ! என்று ஆச்சரியங் கொண்டவர்களாய் அவ்வூர் முழுதுமாய் தெரிந்து யாராரெத்தனையெத்தனை மிளகாய் கடன்வாங்கினார்களோ அத்தனை யத்தனை பாக்கியும் கணக்குபடி தந்துவிட்டார்கள்; ஆண்பிள்ளைகளிற் சிலர் மாத்திரம் இவன் இந்நாட்டு மனுஷனல்ல; குறி கிலத்தான்போல் காண்கின்றது ; வெகு குபேரனுங்காணப்படுகின்றான் ; துக்காசேட் சுத்த சத்வகுணமூர்த்தி என்னோரும் பாண்டுரங்கன்மீது பிரேமையுடையவர் ; நாமெல்லாம் எளியவரென்றெண்ணி மிளகாய் கொடுத்தார் பணம் பெறுவதற்கு கொடுத்தால் நிறுத்துக்கொடுக்கார! அல்லது அவைகளைப்பெழுதி கணக்கெழுதி வைக்கார! இந்தச்சேவகன் யாரோ வழிப்போக்கன் அந்த சமயம் பதுவிருந்துபார்த்தவன் இப்போது வேஷந்தரித்து பணம் வசூல்செய்யவந்தான், இவனை நன்றாக ஆராதிக்கவேணுமென்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்; அதற்கு அச்சக்கிரன் ஓ அய்யமாரே ! என்னெஜமான் நாமம் துக்காசேட் டென்று அழைக்கப்படும், இவர் யாருக்கும் எந்த சொந்தம் கிராக்கரவது, அனந்தாவது கொடுக்கின்றவரல்ல, அதனால்தான் துக்கா வென்றழைக்கிறது, இவருடைய எழுதுமுறையையும், என் வழக்கமுறையையும் அடிமைகளாகவே யிருக்கிறோம், அந்த பங்கு நான் யிவருக்கடிமை எஜமானுடைய குறிப்பறிந்து நடந்தப்பட்டவன், உங்களுக்கெல்லாம் இப்படி மிளகாயை கொடுத்துவிட்டு கணக்கை யனுப்பினார் அக்கணக்குபடி நான் வசூல்செய்யவேண்டியவனாக யிருக்கிறேன், உங்கள்பாக்கியும் தந்துவிட்டீர்களோ? நாங்கள் துலைதூரம் போக வேண்டியவர்களாக யிருக்கிறோமென்று சேவகன் சொல்ல, இதைக்கேட்ட ஜனங்கள் இவனது சொல்லினிமையும் எத்தனையும் நோக்கி, இவன் மெத்தவும் சாமர்த்தியன் இவன் நம்மூர் அரசனிடம் சென்றானாகில் தளவாய்பட்டமிந்து நாடுகளையும் அளிப்பான், துக்காசேட்டுக்கு எழு தலைமுறையாகச் சொன்னு ஓ அப்போது வேலொருவ்வறை மிச்சியான், துக்கா சேட்டைவிட்டு

அதனால், இவனுக்கு சேரவேண்டியதொகையை கொடுத்துவிட வெ
ன்னி யாவரும் கொடுத்துவிட்டார்கள். அந்த வீட்டு வெயர்க்கு
ஒரு பொதி மிளகாய்கொண்டுபோன தடியன் வீட்டிற்குள் நுழை
ந்து, ஐயா! நான் துக்காசேட்டியுடையசேவகன் என்னிடம் கண
க்கு வந்திருக்கிறது, மிளகாயும் அதைக்கட்டியிருந்த பையின் கி
ரயமும் கொடுத்துவிடும்படி புகல, அந்த கிரஹஸ்தன் மீசை துடிதுடி
க்க, கோபங்கொண்டு, கண்ணில் நெருப்பெழுந்தவிச நீயாரடா!
இங்குவந்து கடன் பணம் கேழ்க்கின்றாய்? உன்னிடம் கூடன் வாங்
கினவன் யார்? எங்கே போய் உறங்கியிருந்து இப்போது பணம்
வசூல்செய்ய வந்தனை? அந்த துக்காவுக்கும் எனக்கும் பாலியநே
சம், நாங்கள் ஓராசாரியனிடம் உபதேசம் பெற்றவர்கள், அதில்
நான்தான் சிறந்தவன், அந்த அபிமானத்தால் ஒருபொதி மிளகா
யை கொடுத்தார், நீ எங்கேயோ அலைந்தவனாயிருந்து விட்டு
இப்போது பணம் கொடுவென்று கேழ்க்கின்றனை? அவரே யளித்
ததற்கு பணம் எவனைக் கேட்கக்கூடும்? அவரிடம் போய்க்கேளும்
வாகுமென்று கூறிச் சீறவெளப் புறப்பட்டான்; அப்படியான
தேவிதவன் நோக்கி, ஹே மூர்க்கா! உன்னின்றும் காவலா, உன்
சேவகனல்ல? துக்கா செட்டிக்கு நானடிமை, முன்னதாக பாக்கி
தொகையை செலுத்திவிட்டு நீ எங்கேயாவது போய் முறை கூறிக்
கொள்! அதுவரையில் உன்னை விடேன்? உன்மடியில் கைபோட்டு
விழித்தெழுந்த கண்டவரெல்லாம் காரியமாயிப்பண்ணுவேன்! உன்
அகட்டுத்தனம் இங்கே செல்லாது, சீக்கிரம் பணத்தை செலுத்தி
விடுவென்று சொல்லி மார்தெறிய, மீசைதுடிக்க, கண்பொரிபறக்க,
அதட்டினார்; அந்தகுடியன் இதற்குமஞ்சாமல், இச்சேவகனைப்பா
ர்த்து அடாபோடாபோ! உன்னைப்போல் ஆயிரம் சிப்பாய்களைக்கண்
டிருக்கிறேன், நான்கண்டவர்களில் நீ எவ்வளவு, என்னிடம் செல்ல
ஜீவன் மீண்டாலும் என்னிடம் சேர்க்கிய பொருள் மீளாது, உன்னு
டைய மிரட்டுக்கு அஞ்சுவேனோ? உன்சாமர்த்தியம் யாவும் பார்?
என்னிடமிருந்து எப்படி பெறுவாய்யான் அறிகிலேனென்று பி
தற்றிப்போன் சொல்ல, பிறகு சேவகனவன் வீதிக்குவந்து கூக்
குரலிட்டு ஜனங்களைச் சேர்த்து எஜமான் துக்காசெட்டியுடைய
பணம் கொடாமல் தவறுகிறான், இவ்வூரரெல்லாரும் கடன்கொடு
த்து விட்டார்கள் இவன் மாத்திரம் தடைசெய்கிறான், கழுத்திற்கு

கயற்போட்டு இவனுடைய சொத்துகள் யாவும் பறிமுதல் செய்வே
னென்று கழுத்திற்கு கயற்போட்டுக்கொண்டு இழுப்பேன் பாரு
கொளென்று சொல்லி அந்த குடியன்வீட்டு வாசற்படி சுவரா
கயற்போட்டிழுத்தார்; அந்த கசடன் சிறிதும் மனமிளகாமல் வலி
யனுகவேயிருந்தான்; அவ்வூர் ஜனங்கள் அடா! வாங்கின கடனை
கொடாதவனே, வீணில் ஓர் பிராணன் மடியப்போகிறது, அடாதா
ர் கொடாதவனென்று பலர் சொல்லியும் கேளாமல் அவனி
ந்தா! அடாமடையா! சேவகன் அடா பாதகப்பதரே! உன்னை ராஜதண்
யிருக்கக்கண்டு,
டனையிலகப்படுத்தி வைக்கிறேன் பாரென்றுகூவி, தன் கழுத்தில்
பூட்டியிருந்த கயிற்றின் முடியை பிடுபடச்செய்து விழிகளை வெளி
யில் பிதுக்கி அந்த மடையன்போல் பகட்டிக்காட்ட, அவ்வூராரெ
ல்லோரும் அஞ்சி, ஓர் பிராணி வீண்படிசாகும்படி பார்க்கிறதே! இவ
ன் ஆலோசனையிலிருந்தால் என்னகெடுவாய்க்குமோ! வென்று பெல
ஆராசனையிலிருந்தார்கள். அப்பேதையான் நடுக்கமுற்று அப
னி, அச்சமுற்றிருந்தார்கள். ... என்னிடம் பணமில்லை; மிளகா
முடியை தூக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு என்னிடம் பணமில்லை; மிளகா
யை தந்துவிடுகிறேனென்றுசொல்ல, ஸ்வாமி சொல்வது மிளகா
யெனக்கு வேண்டாம்? பணம் வேண்டியதென்று சொல்ல, இதுநி
யறிந்த ஜனங்கள் அவனும் கொடாதவன்; இவனும் விடாதவனெ
ன்றறிந்து அம்மிளகாயைநிறுத்து அவரவர் எடுத்துக்கொண்டு
கிரய தொகையை கொடுத்துவிட்டார்கள். இவ்வகை சேவகன்பெற்
று பையில்போட்டுக்கொண்டு துக்காராம்ஸ்வாமியிருக்கும் பிர
ந்தியோரம் வந்து ஐயா! நீர் இவ்வூராருக்கு மிளகாய் கடனளித்தி
ரே அந்த பணத்தை வசூல் செய்துவந்தேன் பணத்தை என்னிடம்
கொள்ளென்று பையுடன் கொட்ட; அவரும் அதிசயமுற்று, நீர்
யார்? நான் கடனளித்த சொத்து உமக்கெப்படி தெரியும்? நான்
யாருடனும் சொன்னவனல்லவே உமக்கு தெரிந்து வசூல் செய்தா
னேன்? என்று கேழ்க்க, அதற்கு அவனந்தன் நான் இவ்வூரரனி
டம் சவுகரியாக சேவகம் செய்பவன்; யாராவது வெளியூரா வர்
த்தகரானவந்து இந்த குடிகளுக்கு கடன் கொடுத்தால் அதைவசூல்
செய்து கொடுக்கும்படி என்னை வைத்திருக்கிறது; ஆதலால் நான்
கடனைதீர வசூல் செய்துவந்தேனென்று கூற, உங்களிடமாவது
அரசனிடமாவது கடனளித்த சங்கதி யான் சொல்லவில்லை; எந்த
நியாயத்தைக்கொண்டு வசூல்செய்தீரென்று கேழ்க்க; ஐயா! இன்

யூர் செழிப்பானது, இவ்வூரில் மோசங்கள் நடக்கப்போகிறதென்றெண்ணி என்னை அரசன் வைத்திருக்கிறனென்று சொல்ல, இதற்கு துக்காராம் மகிழ்ந்து, களிகை முடிந்தது செய்யில்லை, இந்த அரு காசுக்கும் செய்வாங்கிவாருமென்று கூற, அவ்வாறேகொண்டுபோய் பாத்திரம் நிரப்பிக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்; நான் தந்தது அருகாசுதானே அதற்கு யிவ்வளவு செய் கொண்டுவந்தீரென்ன? முன்னமே யித்தேசம் செழிப்பானதென்று சொன்னேன், அதின்படி யளித்தார்களென்று பகவானுரைக்க, வாரும் புசிப்போமென்று துக்காராமர் புகல, வந்தேனென்று ஜெகநாதன்டவன் காக்கரம் சுத்திகொண்டு துக்காராமர் பக்கத்தில் உட்கார; இவற்றையெல்லாம் கண்டிருந்த சிவபெருமான் நாமும் பக்தனுடைய அன்னம் புசிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, லிங்கரூபத்தினிடமிருந்து வெளிவந்து துக்கா தேவரைக்கண்டு, எனக்கும் உங்களன்னம் கிடைக்குமோவென்ன? வாருமென்றவுடன் மூவருமாக அவ்வன்னத்தை புண்டு முடிந்தபின் தாம்பூலத்திற்கு பதிலாக திருத்துழாயிந்து உபசரித்தார். அதிதியாய்வந்த சிவபெருமான் துக்கா தேவரை ஆசிர்வாதம்கூறி, மறைந்தருளினார். அவருக்குப்பின்னாகவே சவுதரி வேடம்பூண்டுவந்த பாண்டுரங்கனும் மறைந்தருளினர்.

மோகநிக்கு போக வர யிருந்த அவ்வூர் ஜனங்கள் சொல்லிக்கொள்வதாவது; இந்த தேவர் மேனுக்கு நல்லவர்போலக்காட்டி, உள்ளில் குரூரம்கொண்டு ஒரு சேவகனை வைத்து ஏழைகளையெல்லாம் மிகவும் உபத்திரவித்து விட்டார்; இவர் கொக்கைப்போன்றவர்; இவ்வித வார்த்தையைக் கேட்ட ஊரிதாரர் ஒருவரை யழைத்து விசாரிக்க, அவ்விடத்தில் சேவகனும் வந்ததையும், கடன் கொடுத்ததைப் பெற்று வந்ததையும் சொல்ல, இதை யோசித்து வந்தவன் பாண்டுரங்கனாகவேண்டும்! என்று ஆச்சரியங்கொண்டு துதித்துக்கொண்டிருந்தார்; அழல்படும் பொழுதுபோதுருகி யினைத்து மேலால் குறைபறிந்த அணையவிர்பார் யாரோவென்று தெரிந்து நடக்க என்வசமன்று; பச்சைமேனியா! பாண்டுரங்கா! துக்காராமர் புகழுவோத யென்னையாண்டருள் சோதியானே.

நாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பாண்டுரங்க பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

ஐந்தாமத்தியாயம்.

காப்பு.

அறுசீர்விருத்தம்.

ஏகநா யகனை யிமையவர்க் கரசை
யென்னுளங் கோயில்கொண் டானைப்
போகநா யகனைப் புயலிறங் கவினைப்
பொன்னனை நாகமீர்ந் தானை
மேகநா யகன்றன் விருமிய சாபம்
வீழ்த்த மோகினன் றன்னை
போகநா யகனை யிதயத் திலிருத்தி
துதித்தல் செய்குவாழ் குருவே.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஜெயஜெய ஜானகீராமா! ஜெயஜெய வெங்கடகிரி வாசா! தீனதயாளா! திவ்விய குணாளா! பதிதபாவனா! கஞ்சன் பெற்றி மைந்தனே! அமரர்களுக்குதவுதலால் பூரணன் நீ யெனத்தெரிந்து நாய னீங்க வென்னை யேத்துயின்றேனதலால் அதற்கு உபாய தந்திரம் செய்து காப்பாற்றி அருளும் தேவதேவா! வைகுந்த நாயகா! கோதண்டபாணிகுணாலயா! உன்னையலால் காப்போர் யாரெனக்கம்பி கை.

திகழுமென் றினபந்தமென்று நினைத்து சரிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினர்.

பரப்பிரம்மமாகிய பாண்டுரங்கன் பக்தருக்காக பணிசெய்வதைக் கோலங்கொண்டு; துக்காராம்ஸ்வாமி கோதனை நாட்டில் விளைவிக்கக் கடனளித்திருக்க, அதின் கிரயங்களை வசூல்செய்யத் தாம் அங்கெழுந்தருளி, பக்தர்பாவன் பக்கல் பாதமெல்லாம்பட்டு பணத்தைத் தண்டிக் கொடுத்ததுந் தவிர; அவரளித்த அழுதாண்டு பாவையுமினார்; சிவபிராமேறும் அந்த அருமைசெயலுக்கு நைந்து கைகளை வியாக்கப்பித்துத் தொழுது, கோவிப்பையரை வொன்றுக்கேசேர்த்துக் கட்டி, பணப்பையோடு மாடுகளின்மீது வைத்து தாமோட்டிக் கொண்டு வருகையில், வழியில் சிலருநாள் இவர் பணங் கொண்டுபோவதறிந்து அவர்கள் இவரை யிக்கட்டு வந்தனம் பற்றி, பக்திமான்களைப் போல நடித்துக்காட்டி சுவாமி! நாங்கள் குடும்ப போஷணைக்கிறதாக மிகவும் சிரமப்படுவதாக காணுகின்றது; ஆயினும் சம்ஸாரபயமாக வருவதற்கு யாதுசெய்யக்கூடும்? அதனால் அடியோர்கள் செய்வதொன்றுமில்லை, அது திருவுளம்பற்றுகின்றீர். அதாவது; அடியோர்களிடத்தில் கடப்பாக்கொண்டிருக்கிறது, அதனை சமர்ப்பிக்கின்றோம்; ஆகையினால் சிறிது பணங் கொடுக்கவேண்டியிருப்பதால் இந்த நாங்கள் பெற்றுக்கொண்டு தங்களிடமிருக்குஞ் சொல்பத்தொகையைக் கொடுத்துவிட்டால் அப்பாரத்தை நாங்கள் நிவர்த்தி செய்துகொள்வோம்; தாங்கள் அக்காப்பைபெற்று தங்கள் பாரத்தை நிவர்த்திபண்ணி [illegible] எங்களாலான உபகாரம் இதுவேயென்று சொல்ல; சுவாமிகளு மிதைக்கேட்டு யுகத்தில் அவர்களை கேட்டபடியால் தமக்கொரு பாபமும் அணுகாதென்று நினைத்து தமது பணப்பையை யெடுத்து அவர்களிடந்தந்து காப்பைபெற்று வழிகடந்து மாடுகளை யோட்டிக்கொண்டு தமதூர் வந்துசேர்ந்து இல்லம் புகுந்து அன் றிராத்திரி சவ்வாரி குணலம்பாடிக்கொண்டிருந்தனர். மறுநாள் சூரியோதயமானவுடன் கடனளிக்க வர்த்தகர் யாவரும் இவருடைய வரவைக்கேட்டு மாளிகைக்குவந்து தானாகச் சேவித்து நின்றார்கள்; அவரும் அவர்களை வெகுவாயாதரித்து உபசாரவசனத்துடன் மரியாதை அதிசித்த பிரபுக்களே! நான் கோதனை நாட்டுக்குச் சென்று

ண்டுபோன மவனாரை அங்கு விற்று வீட்டிற்கு பணங்கொண்டு வரும்போது, வழியில் சில வைஷ்ணவர்கள் உபசரித்து என் கடைசி டம் நிவர்த்திபண்ணும்படி சொல்ப திரவியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தங்கக்காப்பை யாசித்தனர்கள்; அதை தருகிறேன் அதனை விற்று நீங்கள் கடனுக்கு கொடுத்துக்கொண்டு மீதி பணத்தை கொடுத்தாலுங்கள் கடனுக்குதவுமென்று காப்பைக்கொடுத்தார்; இந்த குடும்ப சமாசாரத்தைக் கேட்டவுடன் அந்தக் காப்பை யிருக்கக் அதனை புறத்தே பார்க்கும்போது பித்தளைக் காப்பா யிருக்கக் கண்டு, பாவிகளாகுக்கள் இவரது ஏழ்மையைக்கண்டு வியர்த்துவிட்டார்கள்; இதென்ன! சத்தியமா, குதூகலமா தெரியாது, இதைப் பற்றி நாம் இத்திறத்தில் பயனில்லை, இவரை நாம் கடனைப்பற்றி என்னவென்று கேட்பது, இவருடைய மனம் சோகமிக்கக்கூடாது, இவர் மனங்கலங்கினால் விர்த்திக்குவரமாட்டோம், இவர் என்னே நாமும் கண்டு ஞானத்திலிருக்கிறார், இவர் மனதை மாற்றவல்லவர் ஆர்? அக்கடனை மாற்றவேணுமென்று சொல்லி பேசிக்கொண்டு தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குச்சென்றார்கள்; இவையாவும் சுவாமிகள் மனத்திற்கொள்ளாமல் இல்லை நாமம் செய்துவந்தார்.

தேவிமார்களில் மூத்த ருக்குமாபாய் அம்மாள் ஒருநாள் தன் புருஷரைப்பார்த்து, ஸ்வாமி! எனக்கு இறைப்பு நோய் விருப்பது தெரிந்தே யிருக்கின்றது; இந்த நோயோடு பட்டினியிருப்பது நன்மையோ? நாங்களெப்படி பஞ்சகாலத்தில் ஜீவிப்பாய் சாவது நன்மையோ? நாங்களெப்படி பலரிடத்திலும் கடன்பெற்று ஜீவிப்போம்? எத்தனைநாள் பிழைத்தாலும் பசுவை பிழைப்பாயிற்றோ? எத்தனைநாள் பிழைத்தாலும் போய்செய்து பிழைத்தவிர, சுகமாக ஜீவனஞ்செய்ய முடியவில்லை; போய்செய்து பிழைக்கவென்றால் போதத்தின் வியல்பே தெரியாது; இவை யாவும் தாங்கள் யோசித்து எங்களை வழிவிட்டாலும் நாங்கள் அநுபவிக்க காத்திருக்கிறோமென்று சொல்ல; சிறிய மனைவியாகிய ஜீஜாபாய் அம்மாள் தன்புருஷனைப்பார்த்து சொல்வதாவது; என் அக்கையாருரைத்ததெல்லாம் சத்தியமே! நான் மணம்புரிந்து இந்த வீட்டிற்குவந்தபோது அவ்வளவு மிகனால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த வீடு தான்னியாதிகளெல்லாம் பால் பொங்கிப்போலப் பொங்கியிருந்தது; வைரமீர் தலைமுதல் குந்தோறும் அவ்வளவு தமி விசாரங்களெல்லாம் அடியோடு மாய்த்தது; லட்சுமிகரம்

துறக்கின்றர்கள்; மனையிலிருந்த பண்டங்கள் போனவழி தெரியவில்லை; வீடு வெறுவீடாயிற்று; எனது தாய் தந்தையளித்த சீதனமும் வீண்வழியாக்கினீர், இப்போது இவ்வன்னத்திற்கு இரங்கியிருக்கிறோம்; நீரோ! இரவும்பகலும் பாண்டுரங்கனென்று துதித்திருக்கின்றீர்; நீர் துதிக்கும் தனிலும் நாங்கள் படுகின்றோம், பண்டரிரங்கா! பரஞ்சோதி! பாலாங்கா வென்று அழும்போதெல்லாம் நாங்கள்கண்ட காட்சி யிதல்லால் வேறொன்றில்லை; அன்பரை ஆதரிக்குமவராயின் தங்களைப்போல ஐசுவரியம் தாரானோ? ஊரும் நாடுகண்டு பழியேற்கின்றோம்; அவனை நினைக்க உலகம் பழியேற்கின்றது; இவையாவும் அறியாதவரல்ல, நீர் எல்லா மறிந்தும் அறியாதவர்போ லிருக்கின்றீர்; உலகில் மஹாயோகிகளிலும், பண்டிதர்களிலும், புத்திமான்களிலும், அனந்தம்பேர் தாமே சுவாமியென்று மதித்து தாங்களேயுண்டு களிப்பெய்தல் காண்கின்றோமல்லவா? அவர்களைப்போல் பாவித்து நேரே தேடியடைந்து நல்லவனுக்கும் அவனடியார்க்கும் விநியோகங்கொண்டால் நிலைக்குமா? நல்ல ஆடையாபரணம் அணிந்து உலாவலாகாதா? இப்போது நம்மை மதிப்பாரேயில்லை; கெட்டவர்களைச் சேர்த்து கடன் தந்து பணத்தை யழிக்கின்றீர்; உலகத்தாரி லொருவராய்ப் பிறந்து உலகத்தாரைப்போல் நடக்கவறியாமல் விடலாமா? மெய்யிக்கு மெய்யும், பொய்யிக்கு பொய்யுமாக நடந்தாலல்லவோ அறிஞர் காரியம்? "தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால்" என்றபடியிருந்தால் உலகுக்கடுக்குமோ? "உலகத்தோடொத்துவாழ்" என்றபடி நடக்கக் கூடாதா? தலைவனொருவன் கீழிருந்து உத்தியோகம் செய்யலாம்; வர்த்தகமும், அமைச்சுத் தொழிலும் நடத்துவது கஷ்டம்; அதற்கு தகுந்த புத்தி வேண்டும்? அதுவன்றே அறிவுள்ளாரது மேன்மை! இவற்றையொழித்து கல்லைக்கட்டி கடலில் நீந்துவதைப்போல பகவன் ஸ்மரணஞ்செய்து நீந்தலாமா? இளவயதில் தானே பணம் சம்பாதிக்கவேண்டும்? பகவத்குணானுபவமும், உலக வியாபாரமும் நீர் விரும்புதலால் சுகமிலையாது; நமக்கோ! இந்த வயதில் கஷ்டப்பட்டுன்னை விட்டோரிடருக்கின்றது; மனிதர்களுடைய மாயா விலாசம் தெரிவது மெத்தவும் அருமை! எனது மாமி மாமன்மாருடைய தேட்டைத் தெளிவதும் அருமை! இவையாவும் விட்டுவிட்டு இப்போது உண்டுபோ உண்ட-

போவென்று திரிந்து எங்கும் பார்த்து கேழ்க்கலாயிற்று; அப்படித் திரிந்து சம்பாதிக்கும் அவதியாளற்கு தாரைவார்க்கலாச்சுது; எனது தமையனாரும் கூடமாய்க்கூடி தொழில்செய்யலாமென்றாலும், கண்டோர் பழிப்பார்கள்; இவற்றையெல்லாம் எண்ணினால் துக்கம் மேலிட்டுவருகின்றது; கன்றுபுசிப்பவர்களையும், உண்பவர்களையும் பார்த்து கல்லான தியானிக்க நேரிட்டதென்று இவ்வாறெல்லாம் சொல்லி துக்கப்பட்டார்கள்.

அத்துயர்கூறியவற்றை விசித்திரமாகக்கேட்டருளிய துக்காராமஸ்வாமிகள் அவ்விரு மனையாட்டிமாரையும் பார்த்து, ஏ-பாவைகாள்! நரர்கள் பூருவஜன்மத்தில்செய்த புண்ணிய பாப கருமங்களின்படி இப்பிறப்பில் சுகதுக்கங்களை யநுபவிப்பார்கள்; இப்படி தம் பூருவஜென்ம கருமங்களின்படி யநுபவிக்கும் அநுபவங்களைவிட விசேஷம் அநுபவிக்கவேண்டுமென்றால் எப்படி கிடைக்கும்? நரர்களுக்கு எந்த காரியத்திலாவது சுதந்திரமுண்டா? எப்போதும் ஈசுவரர் செயலைநோக்கி பரதந்திரனாயிருக்கின்றவன்றானே நான்? சர்வ சுதந்திர பரன் கர்த்தாவாகிய சௌரி யொருவன்; அவனொருவன்றானே ஜகத்தையுண்டுபண்ணவும் ரக்ஷிக்கவுமுள்ள சுதந்திரபுருஷன்? காட்டில் சஞ்சரிக்கும் மிருகாதிகளுக்கு அன்னபானம் யாரளிக்கின்றார்? இவையாவும் அந்தமிருகங்கள் வேண்டியா; சுயேச்சையாகத்தானே யளிக்கின்றான்? கல்லிற்குள் தேரைக்கும் ஆகாரம் வைக்கின்றவர் யார்? மற்றவர்களை மறப்பனோ; நீங்கள் என்னை நோக்கி தனம் சம்பாதித்து வைக்கவில்லையென்று கேழ்க்கின்றீர்கள்; நீங்கள் யார்? நானார், உங்களுக்கெப்படி நான் போஷிக்க கர்த்தாவாவேன்? நீங்களெப்படி அந்த பரதனாலே போஷித்து வருகின்றீர்களோ; அப்படியே அவனால் போஷித்து வருவேன்? ஆன்மாக்களெப்படி அந்த பிரமத்தால் உண்டாயினவோ; அப்படியே அந்த பரவஸ்துவால் ஜீவிக்கப்படுகின்றன? அந்தஜீவனங்களில் உயர்வுதாழ்வுகளில் அவரவர் புண்ணிய, பாப, ரூப, கருமங்களின்படி நடக்கும்? முன் ஜென்மத்தில் பாப, ரூப, கருமங்களியற்றி; இந்த ஜென்மத்தில் புண்ணிய ரூபகருமங்களியற்றிவரும் மோக்ஷார்த்திகள் விரும்பமாட்டார்கள்; இவ்விரண்டும் பரமபதத்திற்கு பாதகங்கள்; பாப ரூபகருமத்தால்தான் தரித்திரம்; புண்ணிய ரூப கரும-

த்தால் சொர்க்காதி ஐசுவரியங்களை யனுபவிக்க வரும்; இந்த ஐசுவரியமும் புண்ணியத்தின்படி ஆகும்; தான்செய்த புண்ணியம் நசித்தபோது மார்த்தலோகத்திற்கு ஜன்மசரீரத்தோடுதன்னி அந்த சிலகாலம் ஆதித்தனுடைய தன் கிரணங்களால் கிரகிக்கப்பட்டு, மேகத்தை யடைந்தபின்னர், அம்மேக மண்டலத்தில் வருஷிக்கும் வரையில் தங்கியிருந்து, வருஷதாரைகளோடு பூமியில் பதிக்கப்பட்டு, அந்த ஜலம் சஸ்யத்திற்கு ஆதாரமாய்ப் பொருந்தி அதின் வழியாய் சஸ்யத்திலே புகுந்து, அந்த சஸ்யம் பக்குவமாய் அன்னமாக மாறுமளவும் அச்சஸ்யத்திலே பக்குவமாயிருந்து, அதின்வழியாய் புருஷ தேகத்தில் தங்கி, ஸ்திரீ புருஷ சையோகத்தில் ஸ்திரீ கெர்ப்பத்தில் தங்கி, முன்னாருமாதம் கெர்ப்பமாய் பரிணமித்து அந்தவாசத்தில் தாயின் போஜனத்தை சேர்ந்த கைப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, இனிப்பு, உவர்ப்புகளாலே சகியாமல், காய்ந்த எயத்தில் தன்னுடலையிட்டபோல துடிதுடித்து, கெர்ப்ப மையிலே கால்களை நீட்டவும் முடக்கவுமாட்டாமல் கட்டுண்டுகிடந்து, முன்னாருமாதம் முடிந்தபின்பு ஓர் க்ஷணமும் தங்கவிடாமல் அபான வாயு கீழேதள்ள யோனியின்சிறு துளைவழியாய் பூமியில்தள்ளப்பட்டு பாலனாய்க்கிடந்து, பால்யதிசையில் மலமூத்திராதிகளில் புரண்டுக் கிடந்து, தின்ற விடத்தை சொரியவும் கடித்தவிடத்தை துடைக்கவும் கூடாமல், உயிர்நிலைக்கு ஆதாரமாகும் பால் முதலியவை கேட்கவும் கூடாமல், எடுத்துண்ணவும் கூடாமல், பிறரால் போஷிக்க தாரகமாக கொண்டு இப்படி கிலேசத்தால் பால்யதிசை கழித்து, ஓர் காரிய ஞ்செய்ய சக்தனு அவனிலே; இருவிகெட்டல், பால கிரீடை கள்பலவுஞ்செய்து, யௌவனம்வந்தபோது முன்போல் புண்ணியகருமம் செய்யத் தொடங்குவனாயின்; பிரவிர்த்தி தோறும் பிரவர்த்திப்பார்கள்; அந்ததிசையில் துன்மார்க்க சகவாசம் நேரிடுமாகில்; விஷயாதிகளில் விழுந்து, ஆழ்க்கொடுமாம் அவாவும் அறிவு மிழந்தும், பெண்கள் சுகம்பெரிதெனவே தழுவுதலே தாரக போக போக்கியமாக எண்ணி யௌவனத்தைக்கழித்து; ஜரையினா லடைப்பட்டு, பகவன் நாமத்தைமறந்து; மிருத்யுபயமில்லாமல் மரீசன்போல் மெய்தரப்பெருக்கு உண்டாகாது உள்ளமெலிந்து கண் சுழன்று கோல் ஆதாரமாய்க்கொண்டு நெற்றிகொண்டு இருமல், நன் சுழல்விழித்துக்கொண்டு பிணியெரியக் கால்கைநோவுதன்னி கட

ந்து அபார்வுறுக்காலத்தில் பண்டிதர்கள் கற்பிகளாய்த் திரிந்து காலத்திலும் அனுபவசாரங்களை கிண்டிக்கிண்டி அயர்கொண்டு மருபடி மரணம்வாய்த்தவரே உயிர்துரந்து; யாதொருசரீரம்பெற்று நரகாதுகாடடைந்து நானாவித ரகசிய்யுருக்குதிரிவார்கள்; அந்நாமம் பிரதாபத்தில் சர்வரகடாக்ஷத்தால்லேயுண்டு சந்துதங்களாய் பாகவத ர்களாய் வைத்தேதவமின்று ஏனங்கி, வானவரும் முனிவர்களும் வாழ்த்தாநிற்குமலரோடு பவ்வனதிசையில் நிகேதித்து; சுழ்வின்றிப் ப்பவராயின் அவ்வாத்மா ஞானமலத்தை யடையாது; ஆத்துமாவாகிய தேவ பாடகருள்ளியர்களால் உரைக்கப்பெற்று; ஆத்துமாவாகிய தேவ பரமாத்துமாவே கேஷியென்று, உள்ளபடி யறிந்து வஸ்துக்கு ஆசாரியனை யடைந்து தத்துவ ரகசியங்களை யறிந்து, அக்கால் ஆசாரியனை யடைந்து வேதமிலனையே மொழுபவராய் திவ்வி கேஷத்தில் வீற்றிருப்பவராய் பூஜை தொண்டு பூண்டமுதமு மருதியாய், மாதவர்க்கேயாட்செய்து கொண்டு வருவார்; சங்குசக்கரம் அதிசாரமான மனைத வைத்து வருவார்; சங்குசக்கரம் தரங்கொருபாடுமென்று உலகியற்கைக்கு வெருவி நாட்டாரோடு ஒழித்து தன்னேடொக்க மற்றவையும், பரமேஸியனைக்காமுற்று பாமராய் வாழ்ந்து முடிவில் அதிவாகிகளால் கொண்டு வரப்பெற்று விமானத்தில் ஜன்மசரீரத்தோடு யேரிக்கொண்டு அண்டகடாகம் கடந்துபோய் விரஜையில் ஸ்நானம்செய்து திவ்வியதாமான வைகுந்தநாட்டை சேர்ந்து வாழ்ந்து வருவார்கள். சரீராந்தருக்கு பிறந்து மாதே ஐக நந்தவாழ்ந்து வருவார்கள். அப்ப னம், இதை யுணர்ந்து தெளிவிக்க யாவர் வசம்; பிரிவு, அப்பு தேயுவு, வாயு, ஆகாயமென்றும், பஞ்சபூதங்களென்றும் கண்டு னைந்து ஒருவருடைமைகளல்ல, பண்டு நால்வ முனிவருக் குதவி னர் யார்? உடன்பின்னே குட்டிகளும், தானும் பெண்சாதியும் அவ ரிடைசெப்பம் வரிசைக்கிராங்கி, சஸ்வரமே கே ந்து இரிந்தகாலத்து அவர்பேம வரிசைக்கிராங்கி, காரியம்செய்து வரியமளித்தனை; அவர்தாமே வார்த்தைமுதலான காரியம்செய்து பெறுகின்றன? இதுநிற்க, நம்முடைய குலத்தில் உதித்த நாம குணா சிலருக்கு நாத முனிகளால் ஒரு பெண்பிறக்க ஆசீர்வாதம் பெற்றனர்; அதேபடி பெண் உற்பத்தியாகி, அவ்வயதில் ஸ்நானம் செய்து மாளிகைமீது கூந்தலாற்றத் தருணத்தில், அடுத்த ஊர் ராஜகுமாரன் குதிரைமீது செல்ல, இதைக்கண்ட சாவித்திரியாள் தன் தோழிகளை இப்பெண் யாரென்று கேட்க; அம்மா! இப்

பிள்ளை இன்னதேசத்தான், இவன் யாத்திரை விஷயமாய் திருப்பதிக்கு போகின்றானென்று சொல்ல, இதைக்கேட்ட சாவித்திரியாள் மௌனமாயிருந்துவிட்டாள்; பிறகு பிரவருஷமாய் ருதுவான பிறகு அனேகராஜாக்கள் விவாகத்திற்கு பெண் தகப்பனிடம் வந்து கேட்டார்கள், தகப்பன் பெண்ணை விசாரித்தால் பெண் உத்திரவே கொடுக்கவில்லை, தகப்பன் நாரதமுனிவரை நியமிக்க, நாரதர் பிரசன்னமாய் ராஜனைப் பார்த்து பெண் இஷ்டப்படி நடக்கட்டுமென்று சொல்லி மறைந்துவிட்டார்; பெண் இஷ்டத்தைக் கேட்டு தாயும் தந்தையும் வியாகுலமுற்று, மந்திரிகள் வசம் பெண்ணை பல்லக்கிலேற்றி, வனத்தில் தன் தாய் தந்தைகளுக்கு பணிவிடை செய்து வரும் பிள்ளையைக்கண்டு சமாதானம் செய்துவைத்து, பிறகு தாய் தந்தைக்கும் சத்தியவான் உடன்படிக்கை சேர்த்தலையாதி, அந்நாள் முதல் தினமே அவ்விடத்தில் மணமுடித்து மந்திரிகள் அவரவரிருப்பிடம் சென்றார்கள், பெண்ணானவள் அன்றே விரதம்பூண்டு மாமன் மாமியாருக்கு பணிவிடை செய்துவந்தாள்; கடைசி தினத்தன்று புருஷனுடன் வனத்திற்குச் சென்று, அக்கினிப்புகை போலுக்க மயக்கமேற்பட்டவுடனே புருஷன் சிரசைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டாள்; உடனே எமதர்மராஜன் இவனது குட்டமிதிக்க உயிரை கவர்ந்துக்கொண்டான்; இதைப் பார்த்த சாவித்திரியாள் எமனை விடாமல் கூடச்சென்று தன்னுயிரன் ருட்கமதிரத்தையும் எமனுடன்பெற்று, தன் மாமன் மாமியாருக்கு கண் தெரியவைத்து தன் ராஜ்யத்தையும், அப்படியே பூர்வ விவாகத்தையும் பெற்று வாழவில்லையா? தன் தகப்பனுக்கு சந்ததியில்லாமல் பக வானிடம் பெற்று வாழவில்லையா? இவ்வளவு காரியம்செய்ய உங்களிடத்திருக்க, என்னை பணம் சம்பாதித்து கொடுவென்றால் நானென்னசெய்வேன்! உங்களுடைய விதிகளிப்படி யிருக்கின்றது.

இது நிற்க, ஈசன்மாயாளர்களிலும், பண்டிதர்களிலும், தாக்கனிலும், புத்திமான்களிலும் அனந்தம்பேர் தம்மைக் காட்டிலும் வேறு சமமானவில்லையென்றும், தாங்களே அவ்வளவுதிறமையுள்ளவர்களென்றும் பிரசித்திபெற்றிருப்பதாக சொன்னீர்கள்; அவர்கள் உணவுக்கு ஒன்றுமில்லாமல் கிடைக்கவொருதிடத்தில் பிடித்து, உதாரத்துவமும் ஒழிந்து போனவன் இது உண்மையாம், இது உண்மையாகுமென்று அறியமாட்டா

மல், தன்னுடம்பை தானேதின்று ஜீவிக்குமாப்போல, ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்திலே தவிப்புண்ட காலத்தைத் ஸம்ஸார துக்கமாகிய சுழிக்கும் உபாயமாக சகவாச தோஷத்தாலும், அலைச்சாஸ்திரங்களைப் படித்தாலும் வந்த ஞானத்தால் பிரகிருதியாகும் திரேகத்தை ஆத்மாவென்றெண்ணி, திரேகம்வேறு தேவ ஸ்வரூபம் வேறாய் கலந்து கூடியிருக்கிற பலத்தைப் புசித்து, பிரகிருதிக்கு வேறாய் ஈசனுமாய் ஜீவனுக்குத்தானே ஜீவியாய் நித்தியமாயிருக்கிற ஆத்மாட்டவனுக்கு தனக்குத்தானே ஜீவியாய் நித்தியமாயிருக்கிற ஆகாரம் வைத நினைக்காமல், இவ்விரண்டிக்கும் வேறுபட்டதொரு உணவுக்கு முழு நல்ல பரமாத்மா வஸ்துவென்டைனறு செய்யாதவர்களும் பரதேவதையைப் பொருட்படுத்தாமல், அமுத சிறப்பினையிழந்து, ஆத்மாவுக்கு அற்பசக்தியையுண்டாக்கி, அழுத சிறப்பினையிழந்து, ஆத்மாவுக்கு சாதகமாக ஆத்மாநுபவமே புருஷார்த்தமாய் மனப்பயம் ஆத்மஞானமில்லாத அசுரர்களாய் ஒருசமயம் இரண்டு காலத்திலும் திரிவார்கள்; இவர்கள் காலும் கையும் அசைக்காமல் இவர்களோடு சகவாசம்செய்தாலும் கேடு அடைவதுமே! இவர்களோடு சகவாசம்செய்தாலும் கேடு இவர்களை உயிரைக் கொல்லுமவர்கள்; இதை வாக்கியத்தினாலும் ஆத்மாவைத்திருடின திருடர்களாய் இதனால் என்னென்ன பாபம் செய்யமாட்டார்; ஆதல் கொண்டே பசுவான தான கூட்டமென் தன்னைத்தொழும்படிச்செய்தலும் நாயினையுண்டாக்கி வைத்தது, தன்னைத்தொழும்படிச்செய்த இரணியனும் புண்டரீகவாசுதேவனும், பட்டாபிஷேகம் செய்த இரணியனும் புண்டரீகவாசுதேவனும், இவர்களைப் போல் நீங்கள் காலமறையாளர்களை தெரிந்தேயிருக்கிறது; இவர்களைப் போல் பாரம்பரியமாக கொண்டு சொல்லுவீர்கள்; "குட்டித்திட்ட காமயாளொழுகக்கொன்று சொல்லுவீர்கள்; "குட்டித்திட்ட - புத்தியிலுஞக் குறித்து கட்டிப்புரண்டகதையாரும் - பட்டமலைப்புத்திபோல்காட்டும் பொதுவர்க்கள் வெய்யிலுக்கும் பேதையாக்குள் புத்திபோல்காட்டும் பொருள்" என ஒழுகிலொடுக்குத்தாரணைத்தபடி, இடையனும் காருள் மாயாண்டுதுபோல் முடியும்; இவை சாஸ்திரங்களென்றும், புத்தியும் மானிடனைப்போல் முடியும்; அவர்கள் சொல்லையேயேதும் ஞானங்களென்றும் மதித்தீர்கள்; அவர்கள் சொல்லையேயேதும் ஞானங்களென்றும் மதித்தீர்கள்; மண்வெட்டி குழித்த அன்னிருப்பாமல் குதாலிகொண்டு; மண்வெட்டி குழித்த அன்னிருப்பாமல் குதாலிகொண்டு; மண்வெட்டி குழிக்குமாப்போல பாவாசுதேவனை விட்டு, அறியாமல் விஷயங்களிலே மண்டிக் கிரிந்து புசித்துவருகிறவன் ஞானம் சிறிதுமில்லாதார் நடத்தை, அவனையன்றி தானேநடக்கைப்புரிவரோ; மோக்ஷதாரோகும் அவனென்றிருப்பவர்களாகில் கொடுப்பதோவெடுக்கும், என்னையும் அந்த ஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீமத் துவாரிலே முட்டவா பார்க்கின்றீர்கள்;

நாராயணன் தனது கிருபையால் நா சாஸ்திரி அவயவங்களுடன் சரீரம் கொடுத்திருக்க, அவனை வணங்காமல் பகவின்வாயில் கத்தியைக் கொண்டு அறுப்பதாக முடியுமோ; கனையைப்பிடிக்காமல் கத்தியை யூன்றி கண்ணைப்பிடிக்குவதுபோலாகும், இவற்றையெல்லாம் தன் ருயறிந்த நாமும் இஷ்டமில்லா காரியங்களைச்செய்யலாமா? நாம் சாக மருந்துண்பாருண்டோ? தன்னுத்துயானை தானே கொடுக்கலாமா? என்னோரும் ஸ்ரேஷ்டனென் றிருக்கக்கூடாதவென்று போதிக்கலாயினர்.

இவருடைய அருமை வாக்குகளைக்கேட்ட திருமணியமாரும் உற்று நோக்கி யோசித்ததாவது; இவர் பாண்டுரங்கனுடைய அடிமை குடியிற்பிறந்தவர், பிறக்கும்போதே வைராக்கியத்துடன் பிறந்தவர், அந்நாள்முதல் இந்நாள் வரையில் ஞானம் குடிபுகுந்தாரோய்டிமவர், ஜாதிநெறி புணர்ந்தவர், இவர் அறியாததொன்றுமில்லை, எல்லாம் வல்லவரென்பது இவருக்கேதகும், தெள்ளியரென்பதும் தகும் இப்பேர்ப்பட்ட புண்ணிய புருஷனை நாம் மாவிட்டோம்; "கல்லா தொருவன் றோன்சேர்தனினும் கற்றவரோடு உலவல்பதிலழகு" என்று சான்றோருரைத்து யிருக்கிறார்கள், நாம்செய்த புண்ணியம் இவரை மாவிட்டது, நாம் கல்லார்களாயிருந்தால் இல்லாததெது, "பெத்தவனென்செய்வான் பானைபிடித்தவன் பாக்கியம்" என்றும் கேட்டிருக்கிறோம், இவரை நாம் நித்தியத்தில் பாப்பயமென்றி அவருடைய நடக்கையன்று, நாமும் மீளா நாருக்காளாவோம் என்று யோசித்தவர்களாய், இனியபெண்சாதியாகிய ஜிஜாபாய்அம்மாள் அவ்வூர் சவுகாரிடம்சென்று, ஐயா! நாங்கள் பூர்வமிருந்த செல்வமும்; இப்போதிருக்கும் நிலைமையும், தங்களுக்கு தெரிந்தேயிருக்கலாம்; நாங்கள் தயைபுரிந்து ௨௦௦ ரூபா கடனாக கொடுப்பீராகில் சாசனம் நானெழுதிக்கொடுத்து இரண்டு மாதத்திற்குள் வட்டியும் முதலும் செலுத்திவிடுவேனென்றவைத்தவுடன், சவுகார் யோசித்ததாவது; இத்தம்மாள் தகப்பன் ஆவலியில் பெருத்த சவுகார், இவள் கொடாவிட்டாலும் தகப்பன் கொடுத்துவிடுவானென்ற நம்பிக்கையைகொண்டு, அத்தம்மாளிடம் தஸ்தாவேஜு ஒ எழுதி வாங்கிக்கொண்டு ௨௦௦ ரூபா கொடுத்தார்; அந்த பணத்தை புருஷனிடம்கொண்டுவந்து கொடுத்து இப்பணத்தினால்

தஸ்தாவேஜு ஒ எழுதிக்கொடுத்து வாங்கினேன், பேச்சு தவறாமல் கொடுத்துவிடவேண்டும், முன்போல யிதனை தானவார்க்கப்போகாதே; இவ்வூர் வர்த்தகர்கள் உப்புக்காக போகின்றார்கள்; அவர்களோடு நீரும் உப்பு வாங்கிவிற்று லாபமடைகுவோமாகில் ஜீவனஞ்செய்யலாம், முதலுக்கு அழிவில்லாமலிருக்கும் அண்டுமென்னாது முன்னின்போலில் கிடைப்போ; அன்றிதம் பொருளுக்கு வழிதம் முன்னின்போலில் ஸ்ரீரைக்கவேயென்று சொல்ல, நானும் ஆம்! அம்பெரியிருந்தால் சிரைக்கலாமென்று சொல்ல, நானும் ஆம்! இனி அப்படி செய்வேன்? பழுதின்றி முதலைக்காப்பாற்றி ஆம்! இனி அப்படி செய்வேன் என்று மனைவிக்கு இதங்கூறிசொல்ல, ஜிஜாபாயம்மாள் கொடுத்தவன்று மனைவிக்கு இதங்கூறிசொல்ல, கட்டி வர்த்தகரோடு அந்த பணத்தை மாட்டு பொதிகளில்கட்டி, உப்பு வர்த்தகரோடு அந்த பணத்தை மாட்டு பொதிகளில் வாங்கி, விற்று பார்த்து, பேமாசே! நீங்கள் வாங்குமிடத்தில் வாங்கி, விற்று முதலுக்கு கேடுயில்லாமல் விற்று, லாபத்தில் ஜீவனம்செய்து முதலுக்கு கேடுயில் லாமல் விடுவந்து சேருங்களென்று சொல்லி, நான் உங்களை நம்பி லாமல் விடுவந்து சேருங்களென்று சொல்லி; பத்திரமாய் பொருள் சேரப்பாரும் கடனுவாங்கி அனுப்பினேன்; பத்திரமாய் பொருள் சேர்ப்பாருங்கள், புருஷனே, துக்காராம் தனைப்பார்த்து இந்தபொருள் கொண்டு வாங்கியது, வர்த்தகருடன் கூடயிருந்து அவாள் சொல்லுகிற வியாபாரத்தில் நின்று விடுவந்து சேருமென்று சொல்லி இருந்தார்; அவ்வனுடன் தானே, உடனேரும் வர்த்தகருடன்கலந்து உப்புவாங்கி மாடுகளின்மேற்றிக்கொண்டு, பாலக்காடு போகிய ஊர்களில் விற்று, வெல்லம் பர்தி செய்துகொண்டு தமது நாடு நோக்கி வாரிருக்கையில், பண்டரிநாதனுடைய லீலைப்படி வழியிடை, ஆரியாத்தனா! அவர்மேல் மங்கைமணனே! அச்சுதா! லீலாநாடகா! அழகியபக்கா! கோவர்த்தனகிரியை மேலெடுத்து தாங்கிய, அழகியவரே! கோபாலர்களையும் காத்தவனேயென்று ஆவல்தோடு சொல்லிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் பார்த்திருந்த, சித்தனைக்கண் பலபல சொல்லி துதிப்பதுவும் பாடியும் நடித்து, வெளியேக்கிப்போ னேந்தாம் விளங்கொளியே அழகுமயிருந்து, புழுகருகாமல்கொண்டு, நடத்திருப்பமும் மங்களம் வரவென்று, புருஷாக்யருந்தவனே இவர் கொடுக்கா இருவருணென்ற வெளி க்கருவாயிருந்தவனே இவர் கொடுக்கா திருவருணென்ற வெளி. கருது ஆதாயம் அவ்வாறே கூப்பிட்டவர்; இதைகண்டிருந்த யிவர் மெய்க்கு அதுவும் அவ்வாறே கூப்பிட்டவர்; இரண்டுகாரங்களையும் தட்டி சப்திக்கலாயினர்; தமும் ஆனந்தமாட்டு இரண்டுகரங்களையும் தட்டி சப்திக்கலாயினர்; இதனையறிந்த மானிடர்க்கேனிந்த புத்தி வாய்க்கவில்லை? அறிவி இதனையறிந்த மானிடர்க்கேனிந்த புத்தி வாய்க்கவில்லை? அறிவில் யவிதாஜனும் அக்காவென்றழைக்கல் பெரியவில் வாழ்வு நகவிதாஜனும் அக்காவென்றழைத்தல் பெரியவில் வாழ்ந்து நகைவெல்லாம் புகழெழுந்தன்றே பொறுமே; இவ்வளவு புத்தியில

ராமன் வீணை மாய்கின்றார்கள், இவ்வாறெல்லாம் இழிந்த மனத்தராயிருந்துகொண்டு, இன்பசாகரத்தில் ஆழ்ந்துவசிக்கின்ற அமிர்தப்ரிய சம்பத்தரானவர்த்தகர்கள் இவருடைய பாண்டைக்கண்டு ஆச்சரியமுற்று, அறிமூலப்பரம்பொருளின்மீது இவருக்கு அனந்தமுண்டாயிற்று, யார்தானிவையடங்க வல்லாரென வியந்தார்கள்; ஜ்ஞானயதிரற்றவர்களுக்கு யாவும் காப்பு காட்டுவதுபோல சாமானம் இவர்த்தகர்களுக்கு தெரிந்தது; இவைபற்றியாயல் ஜ்ஞானாயம்மாள் கடன்பெற்று ரூபா வாங்கி தம்பேரட் பிள்ளை அனுப்பினார்; இவர் பயித்தியக்காரரென்று காமுடனறிந்திலோம், அன்னபான, உடுப்பிருப்பும் இவருக்கு இஷ்டமில்லாமல் துன்பக் காந்தேர்ஸ்ரீபரில் இப்படம் பெருகுகின்றது, அவமோசார்க்கிறார்களோ அவர்களை அவன்போல காக்கிக்கொள்கிறான்; வேறொரு சிந்தையும் வைக்கிறதில்லையாது? பிரியமாய்த்தந்த ஆசீர்வதித்து மாய்த்தவனல்லவா? இப்படிப்பட்ட மாயகையை பறித்தல்ல தம்மோடு பெறுத்தும் காத்திலர், ராம் உடப்பதிற்று ஜாதத்தில் பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்காகவேண்டிய பதார்த்தம் வாங்கினேன்; இவர் ஏதாவது அவர்களுக்கு கவாக்கிறதுண்டா? இவ்வளவு முதிர்ந்த விகாரியை ஜ்ஞானாயிடம் சேர்ப்பித்துவிடவேண்டும், இனிமேலிவரை தம்மோடே அழைத்துவரலாகாதென்று மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வெய்யிலெனும் பட்டணத்தை வெல்லாம் யாவும் விற்று பொருள்களை மடிகளில்கட்டி, அவருடைய மடியில் அவருடைய பொருளைக்கட்டிவிட்டு, கடைவீதிக்கு பக்கத்தில் மரங்களில் மாடுகளைக்கட்டி நிழலில் தங்கினார்கள். அவ்விடத்திற்கு ஓர் பிராமணன் மனைவியாருடனிருந்தும் நிலைபெற்றும் மனக்கவலை மாறாமல், துக்காராமிருந்த இருப்பிடத்திற் வந்தான்; இவனைக்கண்ட துக்காராம் நிலைபெற்றிப்படி இருப்பவர் என்று பிராமணனை கேட்க, அப்பிராமணன் நானொரு கிராமத்திலுள்ளவன் தாயாதிகள் முடிவில் இராதுருப்பாய் கவர்ந்துகொண்டார்கள்; அதனால் அரசனென்னை தண்டித்து முடிவில் அமைவிபோன்றதுபடி, அப்பணத்தை எவ்வகையினாலும் சம்பாதித்து கொடுத்தாலொழிய சங்கிலியை கழற்றப்படுமென்று விதித்தான்; ஐநூறுவராகன் பரியந்தம் இச்சங்கிலியை பூட்டப்பட்டிருக்கிறேன், பிச்சையெடுப்பதெல்லாம் இருவர் வயிற்றுக்கே சரியாய்ப்போகிறது;

கடனளித்து மீட்பாரைக்காணேனும், ராஜதண்டனையும் விட்டதல்ல; இதனால் மனம் குழம்புகின்றது என்றான்; இதனைக்கேட்ட துக்காராம் தயாளுவாய் தன் மடியிலிருந்த ஐநூறு ரூபாயை பெண்ணிக்கொடுத்து, அவனையும் அவன் பெண்சாதியையும் அழைத்துக்கொண்டு, ராஜமண்டபம் புகுந்து பொக்கிஷதாரிடம் பணத்தைக்கொடுத்து, சங்கிலியறுத்து பிராமணனிடமிருந்து நீக்கி, சௌரகர்மம் செய்வித்து ஸ்நானஞ்செய்து, அந்த பிராமணனுக்கு வயலழுந்த வேஷ்டியும், பெண்சாதிக்கு சேலையும் வாங்கிக்கொடுத்து உடுக்கச்செய்தும், பசித்த பிராமணருக்கு ததியாராதனைசெய்து திருப்தி செய்து, அவர்களிட உத்தரவுபெற்று திரும்பும் சந்தைக்குக்கொண்டு, அவர்கள் இவருடைய உதாரகுண மேன்மைக்கு ஆச்சரியமுற்று இவர் மஹாநுபாவர்! இவர் கல்யாணகுணமுடையவரும், கலியுகத்தில் இவர் அவதாரபுருஷன்போல் காணப்படுகின்றார், இவர் ஸம்ஸாரத்தில் வசிக்கின்றார், இவருடைய மகிமை தானே வெளிப்படுமென்று அந்தணர் சொல்லினார்கள்; அவர்கள் ஆசீர்வதித்து மங்களம் பெற்றார், பிறகு ஜ்ஞானாபாய் கோபிப்பாளென்றெண்ணி வர்த்தகருடன் கலந்திருந்தார்.

இப்படியிருக்க, ஜைபக்கவ்வான விட்டலன் தன்னன்பரான துக்காராம், பிராமணன் விஷயத்தில் செய்த தானத்திற்கு சந்தோஷமுற்று, இவர் மனைவியாகிய ஜ்ஞானாபாய் கடுஞ்சொல் சொல்லாதிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, ஆக்காதேவனைப்போல உருவெடுத்து கடைவீதிக்குச் சவுகார் வீட்டையடைந்து, ஓ செட்டியாரே! பாண்டுரங்கா என் மனைவி பெருமிதத்த கல்தாவேணை தக்கென்று கேட்டாள், நான் பணமும் வட்டியுமளிப்பேனென்று சொல்ல, சவுகாரும் அந்த கல்தாவேணை கொடுக்க, ஐநூறு ரூபாயும் வட்டியும் அவனிடம் தந்து செய்வித்து, பொருளத்திற்கு ஐ-வராகனை அவனிடம் தந்து, நீ முன்னிட்டுப்போய் ஜ்ஞானாபாயிடம் கொடுத்துவிடு என்று சொல்லி தான் அவ்விடத்தில் மறைந்துக் கொண்டிருந்தார்; சவுகார் கல்தாவேணையும் ஐ-வராகனையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, ஜ்ஞானாயம்மாள்வசம் உன் புருஷன் கொடுத்தார்; இந்த வஸ்துக்களை பெற்றுக்கொள்ளுமென்று கொடுக்க, உம்முடையநாயகர் என்வீட்டில் பஜனை செய்துகொண்டிருக்கிறாரென்று சொல்லி திரும்பி விட்டான்.

டார். ஜிஜாபாயம்மாள் தன்கணவனார் இன்றிராத்திரிக்கு வருவாரென்று நினைத்து, அடிசில் சமைத்துவைத்திருந்து வராததனாலே யால் சவுகார்வீட்டிற்கேகி அவரைக்கேட்க, அம்மா! தங்களிடம் வரும்போது இவ்விடமிருந்தார், வந்தபின் காணோம்! கோவிலுக்கு போனாரோ வென்னமோதெரியாதென்று சவுகார் சொல்லிவிட்டார்; அம்மாளும், கோயிலில்போய் பார்த்தும் காணாமையால் விசனித்து சேர்ந்து புருஷன்வரவுக் கெதிர்நோக்கியிருந்தாள்; துக்காராமரும் ௬-நாள் பொறுத்து வர்த்தகரோடு வீடுவந்து சேர்ந்து உள்புகுந்தவுடனே, வர்த்தகர் அவ்விடத்தில் நடந்த அதிசயங்களெல்லாம் சொல்லி, உன் புருஷன் சற்றேனும் உள்ளத்தில் லோபமில்லாமல் பொருளெல்லாம் விலைசெய்து, ஒன்றும் பேர்கடமேளாமல் வந்திருக்கிறாரென் றுரைத்து அவரவர்கள் வீடுபோகிறார்கள். தாயார் இவற்றையெல்லாம் கேட்டிருந்து, ஹே ஸ்வாமி ஸ்ரீராமமூர்த்தி! கேவுளி! க்ருபாநாயகனே யென்னாதி நடைப்பட்டிருக்காக சவுகார் வீட்டிற்கு என்னைப்போலுரு வெடுத்துவந்து படலளித்த காருண்ணியாவென்று அனேகதண்ணீர்விட்டு அழுகிறாள்; இவையெல்லாம் பார்த்திருந்த வர்த்தகர் அவரவர் வீட்டிற்குச்சென்று சொல்ல, இவ்வையம் ஊர் முழுமையும் பாவி ஜனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்ச்சேர்ந்து பேசத் தலைக்கிறார்கள்; பெம்மான் பெருமை யின்னம் எதுவரை முடியுமோ தெரியாதென்றும் அவரவர் சங்கற்பப்படி பேசினார்கள்; அக்காலத்தில் க்ஷாமமும் தொடங்கியிருந்தது, எவ்விடம்போய் கடன் கேட்டாலும் கிடைப்பதேயில்லாது; யாவருக்கும் கிழக்கேயிருந்தார், பஞ்ச கிர்த்தியத்திற்கு உரியவராயிருந்தும், அடக்க குணத்தைப்பூண்டிருந்தார்] இதனால் ஒரு ஜீவபிராணிகளுக்கும் மதிப்பில்லாதிருந்தது தடிய அடிகோடி சங்கற்பனைகளும் விட்டலதேவனுக்கே அர்ப்பணமித்திவருவார்; சிர்ஷை - தவம் - பொறுமை - கிருபை - சந்தோஷம் - வாய்மை - அறிவு - அடக்கமென்று எண்குண அதிகாரியாயிருந்தார்; இவருக்கு சுகமேது துக்கமேது, க்ஷாமகாலத்தின் கொடுமையால் இறந்துபோன மாடுகளின் மீதிருந்த பொதிப்பைகளை யெடுத்து கடைவீதியில்விற்று, ௪-சேர் தானியம்வாங்கி மனையாட்டிமார் கையில் கொடுத்து சமைக்கச்செய்து, தாமும் மக்களும் மனையாட்டிமாரிருவருமுண்டு களித்தார்கள், இவ்வண்ணமே தங்கள் காலங்களை கழி

ந்தார்கள், க்ஷாமகாலம் வரவர அதிகரித்தபடியால் பிராணிகள் சகியாமல் மாண்டார்கள், அன்னமோவென்று சிலர் அலறிக்கொண்டிருந்தார்கள், சிலர் ஒவ்வொருவேளை கொண்டு குற்றுயிராயிருந்தார்கள், மாரிவளம் மாறினபடியால் அருளாளனை நாடினார்கள்; துக்காராமருடைய முதல்பெண்சாதியாகிய ருக்குமாபாயம்மாள் மேல்நாட்டைய சுற்றத்தாரும் அயலாரும்வந்து கருமச்சடங்குகள் நிறைவேற்றி, சதானந்த சாதுவைநோக்கி நீர் என்னேரமும் பாண்டுரங்கனை பஜிப்பதால் இக்கேடுவாய்த்தது; செல்வங்களெல்லாம் குன்றியது, இனி பிழைக்குமார்க்கம் தேடுமென்று பலரும்சொல்ல; அதற்கு தலைவர்நோக்கி, நாம் நாராயணனை தியானிப்பதால் இவ்விடையூறுகள் வந்தனவென்று தியானியாத நீங்கள் பட்டதுகளும், சாகாதிருக்கையுமெங்கே? எல்லோருக்கும் பிறந்தபோது சாவிருப்பதால் ஒவ்வொருவரும் சாகத்தானிருக்கிறார்கள்; இதனை உணராமல் நிந்தை பிறர்மேல் சுமத்துவது தகாது; ஆகையால் இனி பிறமொழி மொழியாதீர்கள் என்றுசொல்ல, அவர்களுமிதைக்கேட்டு இவரையெல்லது பிறருக்கு அசாத்தியமானதென்றெண்ணி தங்கள் தங்களிருப்பிடங்களுக்கு போயினார்கள். சிலநாள் கழிந்த பிறகு ஸ்வாமிகளுடைய குழந்தை சாந்தோபாவென்னும் பிள்ளை பரலோகமடைந்தான்; இதைப்பற்றி கலக்கங்கொண்டு பிரபஞ்சம் துக்கரூபமென்றும், பிரபஞ்சமே மயக்கத்தாலென்பதும், அனுபூதியான ரூபமாய் அறிந்தவராகையால் தெளிவடைந்து இதனை நீக்குமாறு பகவானே அக்கருபமான மனதையுண்டாக்குதல் இயல்பாகையால் பிரபஞ்ச மயக்கம் நீங்குவது நாமோச்சாரணத்தால்தான்; பண்டு தேவர்களுக்கு அமுதளிக்க திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது அதில்பிறந்த ஆலகால விஷத்தின்கொடுமையை சகியாது சிவபிரானை நோக்கி முறையிடவும், அவர் அவ்விஷத்தையுண்ண கையிலேந்திய வளவிலே சுவாலை மேல்வீச, அதற்கஞ்சி கையிலேந்தியவண்ணமே ஸ்ரீராம நாமத்தை யுச்சரிக்கத் அடங்கியவிடத்தில் அவ்விஷத்தின் குரூரங்களடங்கி தணிமையானதைக்கண்டு புசித்தனர்; பாண்டவர்கள் படாதபாடுபட்டு முடிவில் கண்ணபிரானை நினைந்துருகி க்ஷேமமடைந்தார்கள்; பிரகலாதனும் தந்தையால் அனந்த சிறுமையடைந்து, ராமநாம பாராயணத்தால் சுகம் பெற்றார்; என்று, தம்முள் தாமே பலபலவெண்ணி, சீச்சீ! நம் தாய்தந்தை

யர்கள் ௪-வயதில்தானே நம்மை பிரிந்துவிட்டார்கள்; ௯-வயதில் அண்ணன் வைராக்கிய தவத்திற்குச்சென்றார்; ௨௰-வது வயதில் பஞ்சம் அதிகரித்து பெண்சாதியும் பிள்ளையும் மாண்டது, இதனால் பந்துக்களும் சிநேகிதரும் நிந்தித்தார்கள்; அஞ்ஞானமாகிய பெண்சாதியும், போகமென்னும் பிள்ளையும் மாய்ந்து விட்டமையால் சுகதுக்கங்களைப் பாரமாக்கொள்ளாமல், ஞானசூரியனது உதயமேற் ஆனந்தசுகம் இன்னவையெனத் தெளிந்து, அபயத்தின் சாதனம் பஜனையே யாகும்; உழுது விதைத்து பலனடைவதுபோலும், தயிரைக் கடைந்து அதிலிருந்த நவநீதம்போல் வெடுத்தனுபவிப்பதும், சரீரமாச்சாரணம் செய்ய செய்ய அப்பியாசத்தில் சாமர்த்தியம் பாவங்கட்டிச் செல்வதுபோல முடியும்; காக்கு கைகூடியிருக்கும் அப்பொழுதைய விசாரணை-தனுமானம் சுங்கந்தம்-ஞான படிகள் மூன்றும்போக மற்றபடிகளிலெல வழிகிடைக்கும்; அதிலே அந்த மேலாபத்திற்குரிய பிரார்த்தனைகளென்னி, பாண்டுரங்கப்பரமதத்தின் மீதிலேவே இவிதராய் ஸ்ரீராமபக்திரைய துதிப்பாராயினர்; பருவதத்தின்மீது யமன் முதலானோர் செய்தருப துதிக்க விட்டுமல்டாயினது, திருவேங்கடத்தமூவா! வானவர் முதல்வா! என்னையடைந்தேன் பண்டரீநாதாவென்று இந்தப்படி ஏழுநாள் வரையில் அன்னபானாதிகளேற்று, தேகமிபாவ நிஷ்டையாய் பஜித்திருந்து துதித்துவருங்காலில்; ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஓர் பெருத்த சர்ப்பத் தேகமெடுத்து வர்ணமுடையாராய்வந்து, துக்காராமரை சூழ்ந்துகொண்டு நீதிக்கொண்டிருப்பது தனது உள்ளத்திற்கு தோன்றுமல் ஸ்ரீவிட்டல உந்திருக்கக்கண்டு, ஆகாயவாணி பேசத்தொடங்குமாய் வந்து தானே முன்னின்று, கண்விழித்து பார்ப்பாயென்ன? உன்னை சுற்றிக்கொண்டிருப்பவன் ஜெகந்நாதனேயென்ன? அவனையன்றுமல் நீ உன்னிஷ்ட காரியத்தி லிருக்கிறாயோவென்ன? துக்காராமர் இவ்விடைவிடி வாணியைப் பார்த்து ஐயா! யான் பாண்டுரங்கனைப் பரிய பெண்ணங்கொண்டவனல்லவா, சர்ப்பத்தைப் பணியவில்லை, என்னிஷ்டம் தீர்க்கட்டுமப்போதுதான் போகட்டும், என்னை மயங்குவிப்பான் இத்தகைய வுருக்கள் எவ்வே கண்டதிருப்பினும் காத்தவல்லவா பவன்; அதற்காக வணங்குவேனென்று தியானத்திலிருந்தார்; வாணியும் மறைந்தருளினது, அவ்வளவிற் சர்ப்பமா யிருந்தது மறைந்து, தாவுருடைய கருத்தின் வண்ணம்

புண்டரீகருக்கு காக்ஷிதந்ததுபோல, சங்குசக்ரதாரியாய் வனமாலையுடன் ஆபரணங்களோடு காக்ஷிதரலாயினர். இந்த துக்காராமர், ஸ்வாமியை வணங்கிதுதித்து பழம்பொருளிந்து ஆச்சரியப்பட்டு, அன்பருள்ளந்தெளிய அருளும் கம்முன் காண்கிறேனென்று, கோவிந்தாவென்றாடி வணங்கி, உற் வியப்படைந்து குழரிக்குமுறி கோவிந்தாவென்று, தோற்றத்தில் தெய்வபேதம் ௩-லக்ஷமும், பக்ஷியான ஏழுவகை தோற்றத்தில் மிருகபேதம் ௰-லக்ஷமும், பறவைபேதம் ௰-லக்ஷமும், மானிடபேதம் ௯-லக்ஷமும், நீர்வாழ்வனபேதம் ௰-லக்ஷமும், ஊர்வனபேதம் ௰-லக்ஷமும், தாவரபேதம் ௰௯-லக்ஷமும் ஆக கூடிய பேதங்கள் ௮௰௪-லக்ஷ பேதங்களும் நின்ரூபமாயிருக்க, ஒருபேத ரூபத்தை கண்டு நீயென்று வெவ்வேறு ஞானம் படைத்திலன்; ஆகாயவாணியுரைத்தும் நிராகரித்தேன் இப்பிறவியிலென்று காக்கவுமென்று மார்புடன் ஆலிங்கனம்செய்து பாடி அவனை தழுவி முத்தமிட்டு உச்சிமுகந்து முத்தமிட்டு, புழுதிபடிந்த திரேகத்தைக் காராவைத்து தமது பீதாம்பரத்தால் துடைத்து, ஏழுநாள் வரையில் இம்மைதை தமது பீதாம்பரத்தால் ... என்னை வாவெயிலின்மீது சஞ்சரித்தனையே, நீ விட்டிலிருக்கபடி என்னை வாவென்றதற்கு ஏன் வில்லாய்; வெயிலில் நிற்கை சுமத்துகின்றாய்? என்றதற்கு நாளும் விரோ; தானர் ஸ்வாமி! யான் விட்டிலிருக்கபடிதுதிக்கும் வரக்கரியேன்; உன்னை வெளியில் காணக்கூடுமோ? நானோ கொடியபாபி, உனது கொடிய துரோகி, இப்போது சேவைசாயார் அளப்படாதலோபி, கொடிய துரோகி, இப்போது கண்டிருப்பேன்; காலவருக்கும், மற்றிதுபோல எப்போது கண்டிருப்பேன்; தேவர்கட்கும் உன்னைக் கண்டு தெரிசிப்பதரிதும் முனிகட்கும், தேவர்கட்கும் உன்னைக் கண்டு தெரிசிப்பதரிதன்றோவென பலவாறு துதிக்க; இப்போது என்னாலாகும் காரிதன்றோ, ஜெகந்நாதன் கிளவி; தானர், இப்படியும் பூராவாங்கு வுறைப்பீரென்று ஜெகந்நாதன் கூட்டத்திலமர்ந்து, அவர் திருப்பிறப்பில்தானே உன் மெய்யடியார் கூட்டத்திலமர்ந்து, அவர் திருப்பொடிமேனி பெருமாட அருள்புரிவாய் என் கோவேயென; தாமோதரன் இரக்கமுற்று, அப்படியே யாவரயென்றுரைத்து, தாமோதரன் இரக்கமுற்று, உன்னையொத்தும் பண்டிதரால் அறியப்படாதவனாயிருந்தும், உன்னையொத்த பக்தர்களால் அறியப்படமாட்டுவேன், யுகங்கடோறும் துஷ்டரைச் சிக்ஷிக்க எனது உரு அங்கு வைத்து, இங்கு பிறக்கின்றேன் பூவாது சுவாசுத்தனையிட வேறுதொழிலிருக்க காண்கிலேன், புண்டரீகருக்காக பீமாநதிதீரத்திலவதரித்தேன்; உனதுபாட்டன் விட்டரீகருக்காக அர்ச்சாவதார ரூபனாய் அமர்ந்தேன்; அவரவரவம்பருக்காக

...செந்தரூபமாக என்னை யெத்துகின்றீர்களோ, அவ்வாறு உரு கொண்டு நடிப்பேன், நீ பண்டரிநாதன்போல வேஷத்தில் நின்றபடி-யால் அவ்வாறு வரநேரிட்டது; ஓர் பெரிய பேரியில் பலவிதவினைகளைக்கொட்டி பலனை பெறுவோர் போலும், யாத்திரிகம் நல ஆதலால் பலனைப்பெறுவார்கள், அதனைக்கேட்பதுபோல் யான் நிற்கின்றேன் என்று புகலவும்.

துக்காராமருடைய தம்பி பொருளூரா காளாய் தம்பியைக் காணாமல், இருக்கு நாடும் திரிக்குமகாருடையாம், நமது தேகத்தை மாய்த்துக்கொள்ளத் தலைமன்றாய், முந்தவன் - தாரவாய்ப்பூண்டு சென்றார்; இவரையாவது கண்டிருப்போமென்றால், இவரையும் காணவில்லையே? மிப்பாம்பாத பருவதத்தை சோதித்து பார்ப்போம் விதிலும், இல்லாவிட்டால் - நமது தேகத்தை மாய்த்துக்கொள்ளவே? என்றுமன்றான் அப்பருவதத்திலேயும் பார்க்கையில், இருக்கத்தில் குழந்தையுடன் நரிமோதானையும், அவர்மடியில் அவளையும் கண்டு, விழுந்து சேவித்து நிக்க இதைக்கண்டதேவன்; தேறுத்திருக்கசொல்லினார் உடனே மெய்ப்பத்தன் தேவா! உன்னை நினைக்காதிருப்பேன் - எந்தவிதமாயிருப்போடு; துதிப்போன்? யான் கினியில், உனைவிட்டுத் தவறுகிறேன்? என்றுமையுரை தபத்தால், அன்னைக்காணகிட்டது; பிராயாருக்குண்டாகும், நினதயாபமூர்த்தி? படியின்று, துக்காராமரை பார்க்கின்றன்போல, மாளிகைக்குப்போய் இல்லறம்வாழும்படி சொல்லி மறைந்தருளினார்! துக்காராமரும், தம்பியோடு தானதியின் - குணங்களைகளும், தங்களுக்குசென்னயனிந்த வரவையும் பாராத்தவிதைதயும்; நிலைக்குறுதியும், வாழ்ந்ததல் செய்தனுமாயிருந்தார் ஸ்ரீமன் நாராயணன்னருளைக்கு; அடியேன் பிரார்த்தனையை தக்கபடி பருவளாய் தொடர்ந்தார்.

*

ஏழாமத்தியாயம், முற்றியது.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

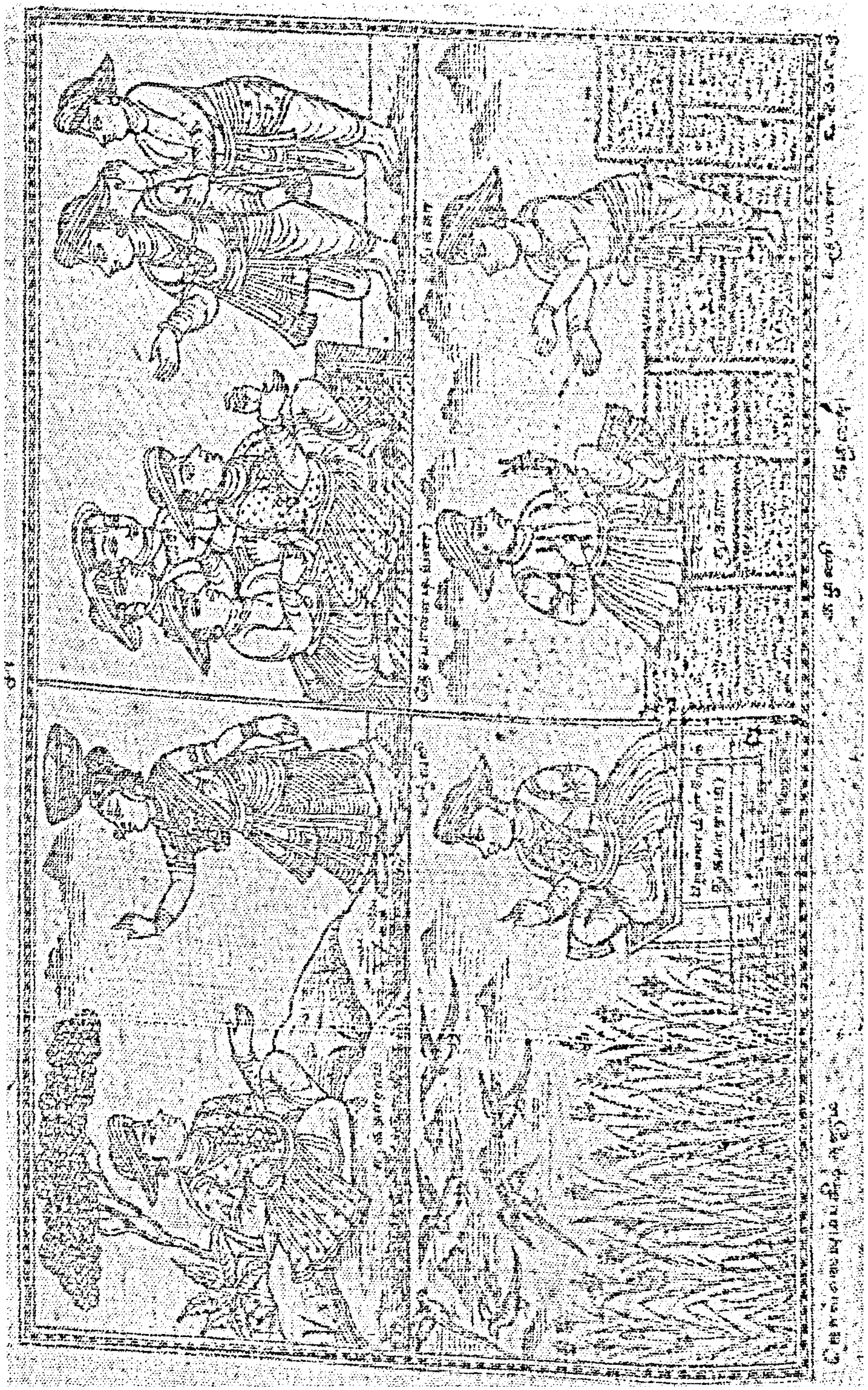

ஸ்ரீ பரங்கிரங்கபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ மத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

ஆறுமத்தியாயம்.

காப்பு

செங்கமல மாளிகையாள் சேருந் திருமார்பந்
தங்கமலக் கண்ணாரு வடிவேனைப் - பங்கமறும்
என்னினின்று கைதூக்கித் தாசர்க்கா ளாக்கிவைப்பான
இன்னினிய கார்மேனி யோன்.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஸ்ரீமன் நாராயணா! உன்னுடைய நாமங்களையும், கீர்த்திக அண்டசராசரங்களால் முடியுமோ; வேதங்களும் உன்னை அறிந்த முடியுமோ — மெய்யடியார்கள்; ஆத்திகனென்று புகழ்ந்து; அநு ரவர்கள்; சங்கல்பபடி நடத்தியருளுகின்றனை, அவர்களுடைய பெரு மைகளையும், பிரபாவங்களைக்கேட்டு, ஆனந்திப்பதற்காக; நான்முக னுரைக்கேழ்க்க; அவ்வரும்பொருளை அன்போடு ஓதுவாகவந்து; நான் முகலோகங்களாக வந்து பாகவத பிரபாவத்தை விளக்குவித்தனை அந்த நான்முகன் மொழியைக் கேட்ட மயிலாப்பவன்; ஆனந்தமாக சனும் நாரதமுனிக்குரைக்க; அம்முனிவரும், அநந்த கீர்த்தனமா க்குலருமகாசில், அப்பாணர் நாரதரைக்கண்டு, வணங்கி அடியேன்

பதினென்புராணங்களை இயற்றினேன் பின்னும், அனந்தம்செய்தும் என்மனம் விஸ்ராந்திகொள்ளவில்லை; இதற்குகாரணம் கேழ்க்க; அந்தவியாசரைப்பார்த்து ; பாகவதம் செய்தருளினார் ? சாதனையுடைய சந்துக்கள்; பாகவததற்மங்களை யனுசரித்து முத்திபெற்றார்கள்; அவர்களை எண்ணமுடியாது; ஹரிஹரி ! ஸ்ரீவைகுண்டநாதா மெய்யடியார்களுக்கு பொய்மையானே ? கலிபுருஷர் கொள்ளமுடியபடாது, சந்தசெனங்களவதரித்து யிதைதமுடிவு செய்தார்கள் ; எனக்கு புத்தி சுயதந்திரமில்லை, கிளிமொழி கேட்டாலத்திக்கின்றதுபோல் சந்தஜனங்களுடைய சரித்திரத்தை முடித்துவைக்க ப்பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பம்பநாதப்பருவதத்தில், துக்காராம் யிருக்கும்நாள் இவருடைய சகோதரர் கியானோபா என்பவர்; சுவாமியும், தம் தமையனாரையும் கண்டு ஸேவித்து பின் ஸ்வாமிமறைந்தருள பின் கியானோபா வானவர் சுவாமி தங்கினயிடம் குடிப்பாகக் கற்களைகுவித்து, சிறு ஆலயமாய் கட்டி, ஸ்வாமியின பாதுகைகளை ஆலயத்தில் வைத்து ப்பிரதிஷ்டை செய்து, தாமும் தமையனாரோடு தேஹுகாம் வந்து, இந்திராயணியடைந்து, ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியகருமம் முடித்து அன்று பாரணைசெய்து; இவ்வாறாக சிலநாளிருக்க, தம்பியைநோக்கி சொல்லுவதாவது; நமது தந்தை நடத்திவந்த வர்த்தகத்தில் தஸ்தாவேஜுகளிருப்பதால், அவைகளைகொண்டுவந்தால் அதைபார்த்துவிடலாமென்று சொல்ல, அதேபடி கியானோபா சென்று தஸ்தாவேஜுகளை கொண்டுவந்து கொடுக்க, அதில் பேர்ப்பாதி துகை தஸ்தாவேஜுகளையெல்லாம் இந்திராணி நதியில் விட்டுவிட்டார்; அப்போது, அண்ணன் திருவடியில் விழுந்து சேவித்து, தமதுள்ள விரக்தியடைந்திருக்குது எனதுள்ளம், பிராபஞ்சமயக்கமிருக்குது நமக்கு சந்ததிகள் சிறுவராகயிருக்கின்றார்கள்; உங்களுக்கு தெரியாதகாரியம் நான் என்ன சொல்வேன் என்று தம்பிசொல்ல, யிது களைகொள்விழுந்தவர்? எனது உள்ளத்திலிருந்த மாயாப்பிரமைகளையாவும், விட்டுவிட்டேன்; இனிமேல் சவிரத்கிசெய்து, ஜீவிப்பேனென்றுத்தியோகம் செய்து, ஜீவிக்குமவன் யிதற்குத்தகுந்த வர்த்தகளிருக்கவேண்டும், கிருஷிவர்த்தக முதலானகாரியம், பரமார்த்திக்கு வுதவாதென்று ரிஷிகள் சொல்லி இருக்கின்றார்கள் ; என்றுரைக்க, தம்பி கியானோபா தன் சமுசாரத்தை வேருப்பித்திக்கொ

ண்டு நித்திரையும், சோமனும் வராமல் காத்து, ஒண்டவடு . . . தேடி தை்போல, சதாபஜனைசெய்து பிராதேசத்திற்கு சலம் தேடுவதைப்போல, சதாபஜனைசெய்து பிராத்திக்குங்காலத்தில், ஸ்நானம்செய்து கருமாதிகளைமுடித்து சன்னிதானம் சென்று சுவாமியை சேவித்து நமஸ்காரம்செய்து; வனத்தில் புகுந்து, தனிசஞ்சாரம் செய்து வருபவராயிருந்து; தேவுநகரில் மேலண்டை பாண்டார் வருவதத்தில், மேலேயொருபகிராமத்தில் மேலண்டை பாண்டார் வருவதத்தில், இது இப்படியிருக்க, இவர் சஞ்சாரம்செய்து வந்தார் ; இது இப்படியிருக்க, இவர் சந்தம் சஞ்சாரம்செய்து வந்தார்; மெய்பக்தருக்கு அனந்தரூபாவில், பகவான் வந்து கையாவது; இப்போது யிந்திரிய நிக்கிரகம் செய்து பாண்டார், பேரியிருக்க, தாம் செய்யசென்றுசெவிர யிது தனக்கு வந்திர யமியின்மீது; தாம் செய்யசென்றுசெவிர யிது தனக்கு வந்திர அதுவிக்கவேணுமென்று சந்தையுற்றோர் கேழ்க்க, வந்திரவுதினி பதாவது; ஆராதந்துறையாப் பெய்சரயம், கழுவைக் கழுவமனம் பதாவது; யிந்தநேகத்தை யபிமானித்திருக்கும் புருஷனு நீங்காதபோல, யிந்தநேகத்தை யபிமானித்திருக்கும் புருஷனு க்கு ஆருவேடிமாயசக்திகளுண்டு, அன்னரக்கன்ளுடன் கூடக்கு ஆருவேடிமாயசக்திகளுண்டு, அன்னரக்கன்ளுடன் கூட பிரவால் என்பதுகொட்டி யீன்களைப்பெற்றுவருவதால்; தனது சங்கல்பம் நீங்காது அதனால்சாதுக்கள்; சதாராமநாமத்தை பஜி சங்கல்பம் நீங்காது அதனால்சாதுக்கள்; சதாராமநாமத்தை பஜி த்துவருவாரானால், மாயாசக்திகளண்டமாட்டாது ; அப்போது வி வேகபுருஷன் வெளிப்படுவான் ; சங்கல்பநியாயமென்றும், சாது வேகபுருஷன் வெளிப்படுவான் ; சங்கல்பநியாயமென்றும், சாது வெனறும் சொல்லப்படும், எறும்பூர்க்கல்தேயுமாப்போல - இரவுபகலும் பிரணவத்தை பஜித்துவருவாரானால் ; சத்தமனதண்டாய் சங்கல்பமாயும் நசித்து பெரியகாட்டை யடையலமென்றும், சங்கல்பமாயும் நசித்து பெரியகாட்டை யடையலமென்றும், விவேகபுருஷன் வெளிப்பட்டு வருவான்; இது முதிர்முதிர நாட்டு என்றுணைபெட்டிபார்த்தங்கட்கு வருவான்; இது முதிர்முதிர நாட்டு என்றுணைபெட்டிபார்த்தங்கட்கு வருவான்; இது முதிர்முதிர நாட்டிபார்த்தத் தவெட்டிபார்த்தத்திற்குவரும். இது முதிர சொருப லட்சியார்த்தத் தலட்சியார்த்தத்திற்குவரும், இவைவுண்டானபின்; ஜீவசங்கல்பமும் நீங்கி விவேக கிர்க்குவரும், இவைவுண்டானபின்; ஜீவசங்கல்பமும் நீங்கி விவேக சங்கல்பமுண்டாய்வரும், இந்தஅநுபவமுண்டானால் நிலையாத நிர்ச் சங்கல்பமுண்டாய்வரும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் தனிஞானி தவும் அருமை யிவர்களேதான்; மூன்றுலோகங்களுக்கும் தனிஞானி தவும் அருமை யிவர்களேதான்; இப்பதந்திரமுடையவர்கடே இந்திரியங்க ளெனகருடட்டது, இப்பதந்திரமுடையவர்கடே இந்திரியங்க ளைசெயம்பண்ணுவது தெரியும் நான்காவதுபடியாகிய பிரமவித்து ளைசெயம்பண்ணுவது தெரியும், வைதந்துக்குமுதல்படிமுதல் வரையில் ஜீவன் தடைக்கிருப்பதிலும், வைதந்துக்குமுதல்படிமுதல் வரையில் ஜீவன் தடைக்கிருப்பதிலும், நாமத்தி நான்காம்படிவரைக்கும் - சர்வசங்கபரித்தியாகியென்பேர் ! நாமத்தி நான்காம்படிவரைக்கும் - சர்வசங்கபரித்தியாகியென்பேர் ; எம க்குங்கும், முதல்படி யிடைப்பது அருமை அறிவுறுத்தினாவர்; எம க்குங்கும், முதல்படி யிடைப்பது அருமை அறிவுறுத்தினாவர்; எம வரைக்குப்பயப்படிவேரென்றும், இரவும் பகலும் விட்டவன் நா வரைக்குப்பயப்படிவேரென்றும்,

மந்தை பரித்து, பஞ்சமபாதகத்தைவிடுத்து தான் பத்திமானென்று; இதரஜீவனுக்கு காட்டாமல், சாமான்னிய தருமம்பூண்டு, முதல்பூமிமுதல் நான்காவது வரையில்; தன்னையாவரும், கிரேபர ரென்றென்றும்படி, அபிப்பிராயந்தந்து; தேகநயிர்ச்சியமுங், வாக்குநயிச்சியமுங்காட்டி உள்ளம் ராமநாமத்தை சதாபரித்து, சுத்தசத்துவமாகிய பரன் ஆள்கொள்ளும் தினம்யெதுவோ வென்று கலங்கிவருவார்கள்; அதுஎவ்வாறெனில்? மூலமுத்திர காணம் முதிர்ந்தடங்கி முடிக்கலமியிலே தங்கினத்தைகாட்டி எப்படியோ போல; தன் தகப்பன் ஞானிக்கு குறிகாட்டாமல் - நனரா நாயத்துக்கு காட்டுவதுபோல, மூன்று பூமிவரையில் சாதனையிருப்பதால், ஜீவசங்கல்பம் நசிபுந்தனையும் லாதகாடங்கிவருவதால் பிறருக்கு தம்வுன்மைதோத்திலர்? நாலாம் பூமிவருமுன் மூன்று பூமியும் நடந்து, மாண்டோர்? மேலாலபதமடைந்து பிறந்துமென்ன! மென்ன!! வந்துவிடுவேசர்வார்? மேலான பலத்தில் விழார் முதல் பூமிடைப்பதுவெவருந்த மைந்தர் காலணமுதல் பூமிநைவத்தால் முத்தியுங்கை வந்ததாமே? இவ்விதமான பெரியோர்கள் சாற்றியிருக்கிறார்கள்; அடக்கம் அமரருளுய்க்கு என்றபடி மெய்யன்பர் கிராசைபூண்டெல்லக்தாருக்கு சுருவாக, பரமபதம் கிட்டவேண்டி தமது அடக்கத்தை சவ்யமனிய தனி சஞ்சாரம்செய்து, அகபாவனைகொண்டு, கபேர்சைவிடாமல் மூன்றாம் பூமிவரையில் சாதனைசெய்துவந்ததில் ஸ்ரீஹரியானவர் மூன்றவஸ்தைகளிலும் காட்சிதந்து, வேண்டிய வரங்களையும் அஷ்டசித்திகளையும் தந்து இரக்ஷித்துவந்தார்? தேவலோகத்தில் யாவரும் முதல்படி வரினவர்களை சந்தோஷித்து - சாக்கிரத்திலும், சொப்பனத்திலும் காட்சிதந்தே தான் ஆசிர்வாதம் செய்து போவார்கள்? முதல்படிகிடைத்தால் முடிவாகும் ஏழாவதுபடி கிடைத்ததல்லோ! யென்னவேண்டியது, ஈவரைவர்ணித்து - பேசயாவராலும் முடியாது. பிரகலாதனுக்கு, அந்நிலையில் நாலே பகவான்களாகுங்களை தந்தாக்ஷிக்கவில்லையா? இவ்வகையாக ரக்ஷித்து வருவதைக்கண்டு, சாதனைசதுஷ்டயன் அந்தப்பாவனையை வொடிக்கவருவதுபோலப் ஸ்வாமியை ரக்ஷித்து பாவனையால் சேவித்து விட்டோம் நமக்கென்னகுறைவு யென்னென்றுவார்களாகில், முதல்படியிலே கபேர்சையிழுக்கு அநுகாகினமவைத்ரும் தலக்குநேர்ப்பட்ட தகிலரைசேர்த்துக்கொண்டு, ஸ்வாமியை

கண்டுவிட்டேன் பரமபதம் சுருங்கில் என்பேச்சால் காணலாமென்றுசொல்லி கூட்டம்கூடிபேசித்திரிவார்கள் யிவர்கள்வார்த்தையை நம்பித்திரிவோருக்கு யாதுகதி பெருமோ வென்றுசொல்ல அரியன் - இப்படி அவித்தியாசம்பந்தமான ஆசாரியனை சேராமல் வித்வியாகிய ஆசாரியனை சேர்ந்து சீஷனை போதித்து வைக்க கேட்டால் வைகுண்டத்திற்கு பாத்திரமாகும்படி செய்வார்கள், முதல்படி முதல் நாலாம் படிவரையில் அரிவில் மிகுந்த தாவைகற்கள் சத்தாசாமான்யராய் பகவானுக்குரிய பிள்ளைகளாவார்கள், இதனது பெருமையைப்புகல, ஆதிசேஷனாலும் ஆகாது மெய்பக்தர் லக்ஷாயர்த்தங்கள் நான்கையுமுடையவராதலால் வைகுண்டத்தின் பேரில் பிரியங்கொண்டு, மலையிரிச்சென்று சுதந்தரத்வாயவராய் புண்டரீகவாதனை உள்ளத்தில் பதியவைத்து, அசைவற்ற நிலையிலிருந்தார் இப்படி பிரகலாதஆழ்வாரும், பகவானுடைய காக்ஷிகளைக்கண்டு நாக்ஷியமேமிகக் கொண்டவராய் இந்திராதிதேவர்களாலும், நாரதர்முதலான பெரியவாள் முடிசூட்டப்பெற்று? சிரியசிங்காதனத்திலேறி அதின்பேரில் வெறுப்புற்று இரவும் பகலும் பகவான்பேரிலூன்றிய மனத்தராய், ககல-வுருவும் சித்த சுத்தியினருயிருக்கவில்லையா! விஷ்ணுவெளியில் முதிர்ந்தோர் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தும் அதைவிட்டகல மனங்கொள்ளாதது போல் லக்ஷ்மணனுடைய சுகத்தைபுகல வேதபுருஷனாலும் கூடுமோ? வைஷ்ணவ வீராகிய துக்காராமருக்கு தேவாதி தேவன் பிரசன்னனாகியும், யாதொருகுறைவுமுடையாதவர்போல நடைகாட்டி நச்சியம்காட்டுமேவராய் வைராக்கியமார்க்கத்தில் யாதுமொத்து பழிப்பவராகினர் இப்படி நித்த நித்தம் மலைமேரி ஏகாந்தமாயிருந்து தியானபாருப் சுகத்தை அநுபவித்து வந்தார்; சூரியன் அஸ்தமனத்தருணத்தில், மலையிரங்கி நதியில் அநுஷ்டானங்களை முடித்து ஸ்வாமி சன்னிதானம் புகுந்து சேவித்து பலபல துதிகள் கூறி பஜித்து - கூத்தாடி களிப்புற்றிருந்தார்; அவ்வூர் ஜனங்கள் பலபல விதமாய் அவரை சங்கல்பப்படி பேசத்தலைக்கின்றார்கள் யிவருக்கு தெய்வபுத்தி யில்லாமல் தேஹத்தின்பால் அபிமானமுற்று, ஆனந்தமாய்வருவார் ஒருநாள்? புங்கமரத்தின்கீழ்குந்தி விட்டவனை பழிக்குங்கால், ஒருகுடித்தனக்காரன் ஆள்! ஒருவன்வேண்டி பார்த்திருப்பானதலால் இவரைபார்த்து, உமக்குசோளம் தருகின்றேன்? யிவ்விடத்தில்செய்யும், பஜனை

பாணமித்து - செய்வாரென்றனன் குடும்பபோஷணையும் ஆப்தரும், புள்ளினங்களும் சேருது யென்று கவுண்டையும், சவுக்கையும் தந்து இவரை பாணமித்துக்காரனைத்து தான் சென்றான் தாவர எந்த எந்த சமயம் யெவ்வாறிருக்கவேணுமோ? அதற்குப்போல நடப்பிக்க இருவுள்ளமாகையால், ஹரிபக்தியை செய்துகொண்டிருந்து; புள்ளினங்கள் கதிர்களை மேய்வதைக்கண்டு ஆனந்தமுற்றிருந்தார்; இவ்விடம் வருபக்ஷிகளுக்கு பிரக்கமுற்று காருண்ணிய காருயிருந்தார் வந்துபொசிக்கும் பக்ஷிகளுக்கு அமுதமிசையினைத்து பஜனை பாடும் சத்தமும் மெதுபடித்தி பக்ஷிகள் சிதராவண்ணம் காத்திருந்தார்: இதைப்பார்த்த அக்கம் பக்கம் கொல்லைக்காரர் இது யென்ன பக்தி விதனை காவல் படுத்திவைத்தான் ஒரு பக்ஷியையாவது வோட்டுவாரில்லை, கதிர்களிலும் மணிகள் கிடைபாது இது என்னமாவோப்படி யாகப்போகுது என்று வொருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள், யிது இப்படியிருக்க, இவர்மனைவி வருவாருடனெல்லாம் தன் நாயகன் போஜனத்திற்குவரவில்லையென்றும் அவர் வந்தபிறகு பொசித்தான மீந்த அன்னம் தான் பொசிப்பது என்றும் சொல்லிவருவாள், யிதுதவிர அவளா பெங்கையாவது - கண்டதுண்டோவென்று கேழ்ப்பாள், தமது புத்திரியாகிய காசிபாய் அம்மாளை வரவழைத்து, உன் தந்தை யிதுவரையில் சாப்பாட்டுக்கு வரவில்லை நீ சென்று பார்த்து யிட்டுக்கொண்டு வாரும் அம்மாவென்று சொல்ல அதேப்படி அப் பெண்ணானவள் வீதிகளிலும், சன்னிதானத்திலும் பார்த்து வெளிகளில் போகவாயிருக்கும் ஜெனங்களை விசாரித்ததில் இந்திசாவிக்கருகில் கொல்லைகாக்கின்றாரென்று தெரிந்து, அங்கு தந்தையிடம் சென்று சாப்பாட்டுக்கு வாருமென்று அழைக்க, குமார்த்தியை சாதுக்கல்வர்கண்டு, அம்மா! யிக்கொல்லைக்காரன் யென்னை யிக்கொல்லைக்கு காவல் வைத்து வோப்புடிசெய்யும்போது உ-மறுகுசோளம் தருவதாகசென்றான் அவன் யில்லாத வேளையில் நான் வரக்கூடாதுயென்றுசொன்னார்? யிவைகளை யெல்லாம் தாயாரிடம் வந்து தந்தைசொல்லியவற்றை சொல்லிற்றது இவைகளைகேட்டு ஆவலியம்மாள் மன சந்தோஷத்தும் கொண்டு ரொட்டியை அக்குழந்தையின் வசமளித்து, அந்தகுழந்தை அவ்ரொட்டியை தந்தைக்குகொடுத்து நீரும் அருந்தக்கொடுத்து பொசித்து தாயாரிடம் வந்து அருந்தி

சந்தோஷமாயிருந்தார்கள்; [illegible] கதிர்களை பார்த்து உள்ளக்கின்றார், [illegible] மேய்த்து பசியை ஆற்றிக்கொண்டார்கள்; [illegible] பொசிக்கலாமென்றுசொல்லி தன்னிருப்பிடமாகிய பர்ணசாலை இரவுமுழுமையும் பகவன் நாமோச்சாரணம் செய்துகொண்டிருந்து விடியற்காலமெழுந்து ஸ்நானம்செய்து நித்தியகருமங்களை முடித்து சன்னிதானம்சென்று சுவாமியை கண்ணாரசேவித்து, [illegible] தானிருக்கும் பர்ணசாலை வந்து யேதாவது? [illegible] அப்படி தினந்தினம்செய்து வருங்கால் ஓர் நாள் பக்ஷிகள் யாவும் தங்களிருப்பிடங்களுக்குபோய்க்கொண்டிருக்கும்போது, இரவுக்கு வேண்டுமென்று வொரு மணியாவது கொண்டு போவது கிடையாது; யிதுகளே? பரிசுத்த ஆன்மாக்கள், நமது ஜென்மம் வீண்நாள் கழிக்குது; அகம்பாவனையில்பட்டு வெயதுக்கு அலைகின்றது? பக்ஷிரூபமாக பிறந்தால் பிரார்த்தனைக்கெதிர்பாராமல் கிடைத்தபோது பொசிக்கலாம், பகவானையும் துதிக்கலாம் ஏழுவகை தோற்றம் அண்ட-பிண்டம் பேதங்களுக்கும், படியளக்குமவன் சுவாமிகளையிருக்கின்றான்; யிந்தபிறப்புகளில் முன்வனர்க்க, மாநிடஜென்மம் அனந்தபாடுபட்டிருக்கிறது; அப்படி பட்டும், காக்கப்பட்டியிருக்கின்றது; அப்படிபட்டும் சுகமில்லை [illegible] அஜீவன்களுக்கும் நாலையவரி கிடையாது - பகவான் யென்னுக்குமெப்பொழுதும் போலிருந்து; ஜீவரக்ஷித்து காத்து வருகின்றார்? அதநால் பக்ஷிஜாதிகளே? மேன்மையென்று புகலலாயிற்று, இரவில் காட்டெரி முட்டைகளை சேர்த்து தீ இட்டு யெரியக்கண்டு, பஜனை பாடி ஆடியதும், பாடியதுமாக இருந்து ஹரிவிடேல் பாண்டுரங்காவென்றுசொல்லி சுத்தாவெதுமாகயிருந்து நித்திரை சோம்பலை விட்டாமல் காத்து விடிந்தவுடன் இருப்பிடஸ்தானம் செய்து நித்தியகடனை முடித்து சுவாமிசன்னதிசென்று சேவித்து காவல் பர்ணைக்குவருவார்; இவ்வாறிருக்க, அக்கொல்லைக்காரன்வந்து தன் கொல்லையைபார்த்து, கதிர்களில் தான்னியம் யில்லாமையைகண்டு வயிரெரிந்து பெருங்கூச்சலிட்டு யிந்த ராக்காரம் மெத்தவும்புண்மைன்றும், யிந்த கொல்லை வோப்புசெய்யும் காலத்தில் உ-மறுகு தானியம் கொடுப்பதாகச்சொல்லி காவல் காக்கவைத்தேன் ஒருபக்ஷியையாவது ஓட்டாமல் கதிர்களில் மணிகளில்லாமல் காத்தார்; வரிபணம் யெப்படி கட்டுவேன்? யிவ்வருஷம் [illegible]

குட்டிகளுடன் யெவ்வாறுஜீவிப்பேனென்று சொல்லி, பஞ்சாயதாரிடஞ்
சென்று சாதுவினுடைய கைகளைப்பற்றியிழுத்து; மணியக்காரனிட
ம்போகலாம் வாருமென்றுசொல்லி? அதற்கு துக்காராமர்-யாதொ
ன்றுஞ்செய்யாமல்போக, யிந்த துக்காராமர் யென்முடித்தனத்தை
கெடுத்தார்; இவ்வருஷம் யெவ்வாறு யென்குட்டிகளுடன் பிழை
ப்பேனென்றுசொல்லி? இராமகாரிடம் [illegible] தான் [illegible]
யெத்தினும் அதைந்துக்கொண்டு, பலபல விசனக்குறிகளைக் காட்டி
அழுது யென்முறையைக்கேளும், இந்த துக்காராமரை கொல்லைக்கு
உ-மனுஷ்ய சொனம் தருகின்றேன் காவலாக யிருமென்று [illegible]
அமர்த்தினேன்? இவர்காத்த ஈறுமாதத்தில் பட்சிகளெல்லாம்
கூடிமேய்ந்து விட்டது; யொருதுகளாவது யொட்டினதில்லை;
விளைந்தசொனமெல்லாம், பாழாக்கி விட்டது; ஒருவருஷத்திய யெ
ன்ஜீவனத்தைக்கெடுத்தார்? யிதற்குயானென்னசெய்வேன் யிவ்வருஷத்
திய ஜீவனத்தை யென்னமாய்க்காட்டுவேன்; இம்மொழிகளை கேட்ட
வுடன் மணியக்காரன் ஆச்சரிய முற்று இவர் ரங்காரதனுடைய
ஸ்தானத்திலிருந்தார் பட்சிகளெல்லாம் மேய்ந்து விட்டதுயென்று
யென்னவென்றுயும் துக்காவைப்பார்த்து கேழ்க்கின்றார் அப்பா!
குடித்தனக்காரன் புகன்றதெல்லாம் சரிதானா? என்றுகேழ்க்க,
ஐயா! இக்கொல்லை ஈறுமாதகாலக்காவலிருந்தால் உ-மனுஷ்ய சொ
னம் தருவேனென்றது மெய்மையே! அதேதப்படி காத்திருந்தும் அக்க
பக்கங்களிலிருக்கும் கொல்லைக்காரரை கேட்டால் தெரியுமன்று
ம்; கொளவு, பட்சிகளென்னவாகாதென்று என்னிடஞ்சொன்னா
ன்டா? ஒருகதிரையாவது பட்சிகள் கொண்டுபோனதுண்டா?
மிருகங்களையும், பட்சிகளையும், போகவிடாமல் காவல் காப்ப
துகடமையேதவிர. யிதற்கு யானென்ன செய்வேன் ? நீங்களிதை
யோசித்து வர்த்திவளிக்க வேணுமென்றுபுகல; ஈறுமத்தவன்
கேட்டு புன்னகைபுரிந்து சாது புகல்வதெல்லாம் சரிதான் ? அவா
னவான் கருமத்துக்கு யானென்ன செய்யலாம், இதற்கு நீர்யு யெ
ன்னசெய்யுமதனென்று யோசித்திருக்க ? குடித்தனக்காரன் யிந்த
உ-வமெதரிந்து, பொருங்கூச்சலிட்டு யான்? இராஜாங்கத்திடம்செ
ன்று யென்குறையைச்சொல்லுவேன்? அவ்விடத்திய தீர்மானப்படி
நடப்போமென்றுசொல்ல; யிதனைக்கேட்ட மணியக்காரன் அவ்விட
ம் போனான்; யென்னமாய் முடியுமோ, யென்று யோசித்து; குடித்

தனக்காரனை - பார்த்து உ-வருஷத்தின் கொல்லை விளைவை சொல
லென்று கேழ்க்க, அக்கம் பக்கம் விளைந்த கொல்லையின் மதிப்பும்,
தன் கொல்லை விளைந்த விளைவையும் சொல்லி இதை கணக்கிட்டுபா
ர்த்து வருஷத்திற்கு இரண்டு புட்டி தானியம் ஆகுமென்று பார்
த்து சாதுவை நோக்கிசொன்னதாவது; அக்கம்பக்கங்களில் விளை
ந்த விளைவையும் நீரவல் இருந்த விளைவையும் அறிந்து இரண்டு புட்
டி-தானியம் குடுத்து விடவேண்டும், தானியமாவது - பணமாவது
குடுத்துவிடவேண்டும், அல்லது தஸ்தாவேஜு யெழுதித்தர வேண்
டுமென்றுசொல்ல; இதை துக்காராமர் கேள்விப்பட்டு தஸ்தாவே
ஜு-வொன்றை யெழுதிக்கொடுக்க; அதைவாங்கிக்கொண்டு மெத்த
சந்தோஷித்தாய் அங்குள்ளயாவரையும் வணங்கிப்போயினான்;
மணியக்காரனும், அங்கிருந்தவர்களும், கொல்லையைப் பாராமல்
கொல்லைக்காரன் வசனங்களைகேட்டு; சாதுவினிடம் தஸ்தாவேஜு
வாங்கிக்குடுத்தோம் யிதற்கு ரங்காரதன் தண்டனையென்ன நம்மை
செய்வானோ? வென்றெண்ணி அவர்களெல்லாம் வொன்றுசேர்ந்து
பெட்டு கொல்லைக்குவிலை அக்கொல்லையிலிருந்து சகலசனை
விசவும், முத்தாகன்போல செண்டு செண்டாய் கதிர்களுங்கண்ட இ
வர் ரங்காரதாவென்றுகூக்குரலிட்டு ஹரி என்று துக்காதேவனுடை
ளப்பிடித்து ஆனந்தக்கூத்தாடிக்கொண்டிருக்குஞ்சமயம் அக்கொ
ல்லைக்காரன் இவருக்குசாஷ்டாங்கம் செய்து ஐயா! இக்கொல்லையதா
னேவொப்படிசெய்துக்கொள்வேன்; துக்காராமர் யெழுதிக்குடுத்த தஸ்
தாவேஜுவையிக்காருடைந்து விடுங்களென்று சொல்ல; இதை
மணியக்காரன் கேட்டு நீ? தஸ்தாவேஜு பிரப்பித்துபோனவுதவர
ஸ்திக்கொல்லைக்கும், உனக்கும் சம்மந்தமில்லை தான் கூலி ஆள்களை
வைத்து வொப்புடிசெய்துக்கொள்ளுவோம் நீ! போகலாமென்று
ரைத்து, ஆள்களைவைத்து கதிர்களையறுத்து வொப்புடி செய்தார்
கள்போது துக்காராமரைநோக்கி, வொப்புடியானதொனத்தை ஆல
யத்தில் வைத்து வீட்டிற்கு கொண்டு போகலாமென்றுபுகல? அத்தபோ
தே இதுவென - சாதுத்தவர் புகன்றது ஆலயத்தில் இவ்வளவு தானியத்
தை வைத்து பேசினதினால் ஆலயத்தின் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணி
செய்திருக்கும்போது இக்குடித்தனக்காரன்வந்து யிவ்விடம் பதிப்
பது அவ்விடம் ஈறுமாதம் பதித்தால் தான்? யிக்கடமைதீர்த்து-வுய
க்கும் உ-மனுஷ்ய தானியமளிப்பதாயுரைத்தான்; அதனால்யுபகாரம்

மித்தம்சரீரமென்றபடி யிருக்கிறேன்; உமது குசோதநிற்கும் இந்த யிருட்டுச் சோதனைக்கும் சாஸ்திரங்களல்ல; இத்தானியம் எனக்குவேண்டா மென்றுரைக்க; அவர்கள் பிரமைகொண்டு இவருடைய கடவுத்தை குருடமாகயிருக்கிறது எனறு ஸ்ரீயார் வசமனது யிதாசருக்கு பகவானுக்கேதெரியும்; விஷ்ணு சொந்த மிருவானதால் இத்தானியமேயாவும் நம்மைவிட்டுவிடுமே? பக்தோபன்காயிருக்கவேணுமென்று சொல்லி மெதித்துப்போய் குதிரில் கொட்டிவிட்டது மாயைகளையறிய யார்சமன்று கிராமேவைதிய அரியயாரமென்று, கிராமேவைதை பாமபதத்தின் சித்தார்தம் கிராமேவைத பெரிய ஆபரணம் கிராமேவைத பக்திக்கு காணம், கிராமேவைத யாரிடமிருக்குமோ? அவரிடம் சாந்தணம் யிருக்கும் கிராமேவைதையுடையோரை; கிராமேவைதயுடையார்; அரியவியபார்கள் பிராருக்கல்லவா பக்திதீக்கட்டும், சகஸ்ரீஜனங்களுடைய திருவாக்கை முடிவிசைவிக்ஸ்?; இந்த அபிப்பாயத்தைதப்புகலையாதிரேன்? என்று அதுதாபம் செய்து திருவடிபணிந்தால் விவேகமுண்டாம் எ-வது அத்தியாயத்தின் சரித்திரத்தைப்புகழுவேன்.

ஆரமந்தியாரம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் அக்கராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

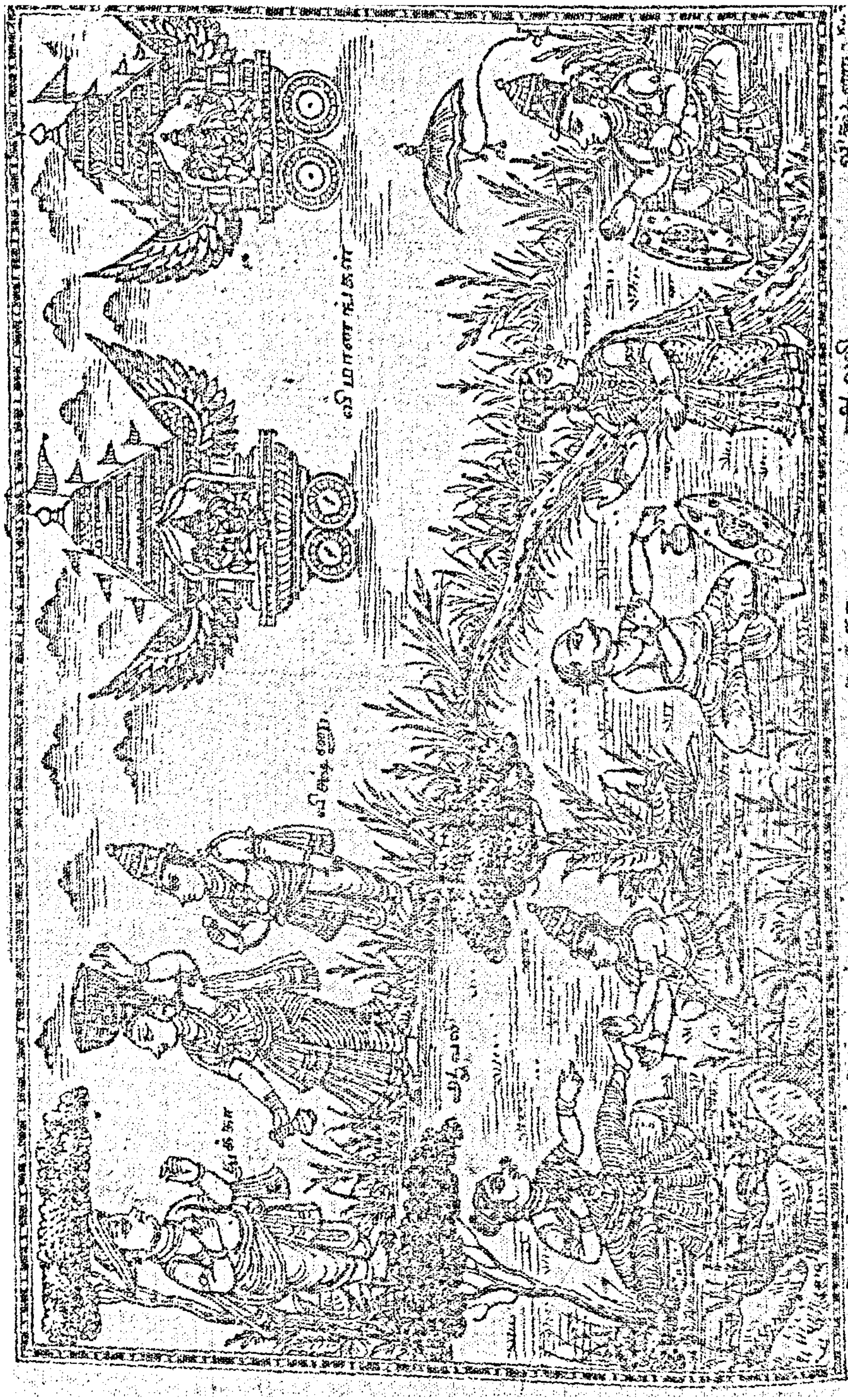

ஸ்ரீ

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணேநம:

ஸ்ரீமத்
துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

ஏழாமத்தியாயம்.

காப்பு.

கலிவிருத்தம்.

உத்திமலர்ப்பூப்பவொரு நான்முகத்தானைத்
தந்தருளியவன்பிறைத் தாவிதந்த தாளாடா
சுந்தரமுகின்னைப்போர் தாளினைக்கீழ்க்குப்பேவல்
பெத்தனைச்செய்விப்பாய் எழிலடியையேத்துவனே.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

இச்சரிதம்பக்தலீலையானதால், "அவனருளாலே அவன் றாளவணங்கி" அப்பக்தருடைய அருளை ஆசீர்வாதத்தால் வர்ணிக்க விரும்புகின்றேன். பிறிதுபகாரம் விரும்பவில்லை, ஆத்மாக்களுக்கு தார்சமளிப்பதே பெரும்பயனாக எண்ணி மேகம் வருஷிப்பதுபோல, வயர்ந்தாத்திரனம், உற்பத்தியாவது போலவும்; * அந்தகாரம் போக சூரியனுற்பத்தியானதுபோல, இருளைவோட்டுவதற்குசந்திரனுதித்ததுபோல்; சர்வலோகத்திரனுக்கு பிரமனால் புஷ்பகேதுகள் படைப்பித்து ரக்ஷித்ததுபோல, இச்சரித்திரமானது

ஸஜ்ஜனங்களுடைய சிரவணத்திற்கு ஆநந்தமுண்டாக்கி வைக்கும் சாதுகளுக்கு பிரத்தியக்ஷ அநுபவமுண்டாகிறதோ? நம் வனமாலி ஸ்ரீமத்வாமின்னவர் பஜனை செய்தபடியே? கொல்லைக்கு காவலிருந்ததும், பக்ஷிகள் தானியமுண்டதும், வாதன் தானியத்தை விர்த்தியாக்கினதும், சோளத்தை பெருகவிட்டு இரக்ஷித்ததும், முன் அத்தியாயத்தில் கண்டதல்லவா! அவ்விஷயங்களையாவும் ஆவலுடம்மாள் கேட்டு, ஆச்சரியமடைந்து ஸ்வாமியுடைய அருளால் கிடைத்த தானியத்தை வெறுத்தால் யிந்த பிள்ளை குட்டிகளையார்? காப்பார் அவர் என்னேறமும், சர்வேசனை நினைந்து தாமேயிருக்கிறார்: யினிதான் எவ்வகையில், இந்த சமுசாரம் நடத்துவேன் - யென்று சஞ்சலசித்தமுடையவளாயிருந்தாள். தானோ யிதுகளை பாராட்டாமல் பூர்விகாள் யேற்படுத்திய தேவாலயம் இடமாக யிருப்பது தெரிந்து; யிப்பணிவிடைகள் செய்து முடிக்கவெண்ணி கல்லைக்கட்டி, மண்வெட்டி, கெட்டபாரை, தோண்டி முதலியவை சேகரித்து வெகுநாள் உதவியில்லாமல் இடமான மதில் கட்டுவித்து வருகையில் சாவகாசம் பண்டரிநாதன்கண்டு, இரக்கமுற்று ஒருவருக்குமில்லாமல் இக்கைங்கரியம் யெவ்வாறுமுடியும் என்று - மாதாஜியத்தினியுடைய சொப்பனத்திற்தோன்றி யுன்னிடம் தானியம் இருப்பதாலவைகளையெல்லாம் சன்னிதான கைங்கரியத்திற்கு, செப்பியபடியென்றுரைக்க, மாதாஜியத்துவும் விழித்து - யிதுசங்கதியை நாலுபேர் பெரியவர்களுக்கறிவிக்க, அவர்களெல்லோரும் கூடிபட்டேலை அழைத்துக்கொண்டு, சன்னிதானம் சென்று பார்க்கும்பொழுது, தானோ தன்னந்தனியாய் திருப்பணிவேலை செய்வதையுணர்ந்து அதிசயங்கொண்டு, தாங்கள் அவருக்கு உதவிபுரியவேண்டுமென்றெண்ணி யாவரும் கூடவுதவிபுரிந்து; பிறகு யித்தகூலி ஆட்களையும் வைத்து, சுண்ணாம்பு, செங்கல், இவையாதிக்கு வாங்கிசுகமான கட்டடம்கட்டி நிறைவேறினபின் - தானுடைய யுள்ளம் களிப்பெய்தி தாசநீ கருணாமோதியென்று புகழ்ந்து கொண்டாடி பாடுவார் பதிப்பாருமிருந்து - சீர் ஒழுக்கமில்லாத விட்டலயை த்துக்கொண்டர்; அடியேன் தமானது, ஆண்டவர்வைத்த என்னும் பூதல்கட்டு பொம்மைகள்போட்டு, ஒப்பது வாசனுண்டாயிருப்பதோடு - நாமினிலும், அகங்காரமும் எனதென்றதும் மமகாரமுமாகிற, பற்றுக்களுமாசிரமன் யேயும் பெரிகளின் வழிமனதுசெ

ல்லாமல் நின்றது; இத்தேகமிருந்து சன்மார்க்க தேகமெடுப்பித்து புழுபோல் துடிக்கும்யென்னை ? யுன் அன்பர் திருவடியிற்சேர்த்து அவர்கள் சேவனையென்னை அமைத்து; கிருதார்த்தனாக்கக்கருணை செய்வாய்! கருணையங்கடலே சுகுந்தா! ஜேஜேவிட்டல ராஜாவென்று இருகண்களிலும் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகவைக்கண்டு, பலபல பஜனைகள்புரிந்து இதுவென்னும் பக்தியின் தாமில்லாமல், சோர்வுற்றமைத்தரும் துக்காராம்ஸ்வாமி சன்னிதான வேலைமுடிந்ததும் பின்னர் கும்பாபிஷேகத்திற்கு விருக்கின்றது, யிதற்கு என்னசெய்வதென்றுயிருக்க; சர்வக்ஞனான அறிந்து அவ்வூர் பட்டேலிடம் சொப்பனத்திலேவந்து, பட்டேல்? துக்காராம் சோளக்கொல்லை காத்ததனால் நீ பெற்றுக்கொண்டாய் அவருக்கு நீ கொடுக்கவில்லை; ௧-மனுஷ யிதுக்குதானு ஊராங்கத்தார் உன்னை விலைபென்று தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்! இப்போதாவது ௧-மனுஷசொன்னமுடி அதவட்டியும் குடித்தனக்காரரிடம் வசூல்செய்து, தானே அபிப்பிராயப்படி கும்பாபிஷேகம், திருக்கலியாணம் சொம்மனுள்சக்தியானே செய்தலையென்று மனைத்தருளவும் - பாதாஜிபத்து விழித்துக்கொண்டு, தானோ திருவையால் உலகைக்காத்தவன் சேவடிகளைத் தெரிசித்தனை என்பாக்கியமே? பாக்கியமென்று சந்தோஷங்கொண்டு, அநேகாசாரிக்குவந்து பெரியவர்களை வரவழைத்து, சொப்பனமுற்றதை வடிக்குவந்து பெரியவர்களை வரவழைத்து, தனக்காரனையும் வருவித்து, துக்காராமனுக்கு கொடுக்க வேண்டியது, யுன்னிடம் யிருக்கின்றதல்லவா? அதற்குவட்டியுடன் கொடுப்பாயென்னதும், அந்த க்ஷணமே அவன் பயமுற்றவனாய் கொண்டுவந்து செலுத்திவிட்டான். அவனிடத்திலிருந்த பணித்தரகுன் முதல்லாம் கவாமி சொப்பனத்தில் சொன்னவையெல்லாம் சொல்லி எல்லோரும் ஆனந்தப்பட்டார்கள்; யிவரெல்லாம் கும்பாபிஷேக செலவும், திருக்கலியாண செலவும் பிருமஞ்சுள்சந்தர்ப்பனை செலவும் பார்த்துகொண்டு அந்தணவர்ள பாகித்து சரம சாமாஜைகளை வரவழைத்துக்கொண்டு வெகுயர்களை முகூர்த்தத்தில், அவ்வூர் ஜனங்களெல்லாம் சேர்ந்து, பஜனை குழுக்கு-சேர்ந்த பெருங்கூட்டமாக பாகவதர்கள் தெருவெல்லாம் வாசகசிகனாயிரி சாது கூட்டத்தார் குத்தானதை செய்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; துர்ஜனமனமினோடு அன்போடு பிரசாதம் பெற்றுக்கொண்டார்கள் செய்து கொண்டாடி

த்துயிருந்தார்கள். வேதியர்கள் வேதபாராயணத்தால் அநுமதித்தார்கள்; ஸ்வாமியைத் தக்கதோர் சிம்மாசனமேற்றி; நெய், தேன், பால், தயிர், இளநீர், புனுகு, சவ்வாது, அத்தர் முதலான வைதிக திரவியங்களால் குடங்களில் பூரித்துவைத்து சுத்தோதகத்தால் திருமஞ்சனமாட்டி அபிஷேகஞ்செய்து பீதாம்பரமுடுத்தி வெகுவிதாம்பரமணிவித்து ஆபரணங்கள் போர்த்து நெற்றிக்கிதிலகமாயிட்டு, திருமுடிசாத்தி - ரத்தினாபரணம் அமைத்து; குண்டலங்கள் காதுக்கு அமைத்து, மார்புக்கு, தங்கக்கவசமணிந்து, புஜகீர்த்தியிட்டு, முத்தாரம், சாளக்கிராமமாத்தி பவளமாலை, வைஜயந்திமாபரணம் முதலியவற்றால் அலங்கரித்து தாயாகிய ருக்மணி பிராட்டிக்கும், அதுபோன்றே திருமஞ்சனமாடுவித்து, தீர்த்தப்பிரஸாதங்களை அங்குள்ளார்க்கெல்லாமீந்து மிதல்லால் வேறுவைகுண்டமுமில்லையென்று சொல்லும்படி காகதியாகக்கண்டு? ஜனங்களெல்லாம், பெருவிழாக் கொண்டாடி பஜனைகள் செய்துகொண்டு; திருவீதிவலம் வந்த யிந்தவைபவத்தைச்சொல்ல வென்னொருநாவால் கூடுமோ? இப்படி அக்காரம் ஸ்வாமி செய்த கும்பாபிஷேகப் பெருமை வர்ணித்து சொல்ல தேவர்களாலும் கூடாது; தாஸர் உள்ளமானது விசித்திரமடைந்து, பெரியவர்செய்த நல்லதைப்பார்த்து நாட்டாரெல்லாம் வியந்து; பக்தர்களெல்லாம் வணங்கினதும் இவ்வாராய்ச்சியாகும் செய்ததாக காலங்கடத்தி வந்தார்; மெத்தகற்றாரை நோக்கி ஜனங்கள் கேழ்க்கும் கேழ்விபாதெனில்; அனந்தநாமக்கிரமங்கள் சித்தாம், அக்காரரைப்போல பிரமாணங்கள் கிடைத்திலது; அது தனதிவிக்கவேண்டுமென்ன, குலக்குரியர்கடிதத் தெரியாதுபோல இரணியன் கொண்டகருத்து; தன் பிரமமென்று யிருப்பதால் யிவரும் ராக்ஷசமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக முழும் பக்தியோடிருக்கப்பது அரிது கெருப்பில்லாமல் பாகம் ஆகமாட்டாது; பொன்னொழும் இராமநாமம் அக்காவுள்ளத்தில் குடிகொண்டிருப்பதால் பஞ்சகிருத்தியமும் நடந்தேறிவருகின்றது. நாம் வாசிக்கத் தெரியென்னுவார்; குன்றுமஞ்சமரத கழுத்தையாடைக்கும், அநாசாரிகளே, ஆசாரியென்று மதித்துதிரிந்து பெருமையோடிருத்தல், அவரது அஞ்ஞானம்முழுமுடைநாடகொண்டிடும்முறை போல் விளங்கும் ஆன்மாக்களிரண்டேஜாதி அதில் வொருவர் முகம்போல மற்றொருவருக்கிடையாது, நானதரும்மபோபகார

ம் இக்காரரும் தெரியாது; தாஸருக்கெதிரியும் அதனுடையான் வுநடைக்கி விரோதமில்லாமல் நடக்கின்றார்; பெரியவர் செய் தாடங்களை பார்த்துக்கொண்டுவருவார்; தன்வீட்டைவிட்டு, பேஜஸ்த்தித்த வெளியில் போயிருக்கமாட்டார்; பாகவத அபேபிருபப்படி வுபசரணைக்கு விரோதமாய் நடந்தேறினவரல்ல; அக்காரமர் பத்தை பரமாடா பருவத்தில் பதித்திருப்பதால் இடம் ஜீவிப்பதால் தன் அம்மன் வரக்காரணையால், பரமாத பருவத்தை நோக்கிகொண்டு, தயாருக்கு பேதப்படுத்தி அடிமைகொண்டான். யென்றுதானதுபாகிய விகவம்பாறுவ் - இந்த ஊருக்குவந்து சேர்ந்தாஞ்ஞ இக்கரியன், வெந்தயின் கருங்கல்லால் வீடு அமர்த்திக்கொண்டான் நல்லகைப்பெற்று தானும், மனைவியுமாக சம்பத்திற்றேதிப்பாயிருன்; பின்னைகளும், காதுமாக நடுத்தெருவிலேயிராநேன; இவன் அதற்வரவேதம் கற்றவன் நமது குருநாடையவன் மாத்தில் வைத்து தன்னை சேவிக்கும்படி அமர்த்திக்கொண்டான் பவாசங்காட்டி விட்டான்; இராக்களில் தனக்கெதிரில் நின்று பாடும்படி வைத்திருக்கிறான் இவருக்குவுதிவினிபசிகளைபிடிப்பது போலபிடித்திருக்கிறான்; யிவரும் இந்தமார்பன் வலைவிலகப்பட்டு மயங்கியிருக்கின்றார்; இவ்வூரில் இவர்தானா அகப்பட்டார் இன்னம் யாருமில்லையா? இக்குழந்தைகளை பார்த்தாவது அவனைமீறக்கலாகாது, யென்குலதெய்வத்திற்கும் மாயப்பொடி ஆவியிருக்குமென் யாருக்கும் யிவன் அடங்கினவநல்ல; யிவரை அடிமைபெற்றதுபோல, யன்னை அடிமைகொள்ள யிவனாலாகுமா? ஆகட்டுமென்று சுரிதன் பெண்ணாகிய காசிபாயம்மாளை கூப்பிட்டு, உன்தகப்பனுக்குவொருதொட்டியும், குடிக்கையில் ஜலமும் கூடையில் வைத்துக்கொண்டுவாயென்றுசொல்லி நீயும் வீட்டைவிட்டு வெளியில் செல்லாதேயென்று சொல்லி - கூடையைதூக்கி தலைமீதுவைத்துக்கொண்டுகுனிந்து வரும்போது, சூரியனுடைய வெப்பத்தால் பெருந்திக்கோப்பிடிக்கு தெனபடாமல் ஓர் மழைச்சாரல் வழியானதால் இந்த அம்மையுக்கு தெனபடாமல் ஓர் கிளாமுன்னானது பாதத்தில் தைத்துஇரத்தம் சொரிந்தது, அந்த முன்னைப்பிடுங்கியும் வருடையும் பெரிதி கீழே விழுந்தது, நான் நம்மைக்கண்டு மதுரில் வந்திருக்கும் கரியன் செய்தமாயமோ? நான் செய்த கருமமோ? கோமளவல்லிக்கு புத்திரியாகப் பிறந்தேன் அத் தாய்தந்தையின் கொடுமை மக்களுக்காகுமென்பார்கள், அந்

நீலினியே! பிரமன் இப்படி எழுதினனே! என்று ஜீவன் வியாகுலமடைந்து நின்றனள்; புருஷன் ஒருபக்கமும், புத்திரர்கள் ஒருபக்கமாக; தாமொருபக்கமுமாக அலைந்து-பசியுடன் வெய்யிலில் அலைய இம்மியசாரத்தில் பரிதவிக்கின்றோம், துணைசெய்வாரும் இவ்வூரில் யாருமில்லை கவலைதீர்த்தாற்ற சக்தியில்லை புருஷன் தெரியாதவராயிற்றே; தெரியவில்லை இப்போது என் குலதெய்வம் காக்கவேண்டியதுதவிர வேறில்லை, என் பாலிய நிலையில், தாய் தந்தைகள் சீராட்டி நல்ல வரனுக்குக்கொடுக்கவேணுமென்று, பக்குவமாய் வளர்த்தெடுத்து புண்ணிய தீர்த்த மாடுவித்து விநாயக பூஜையும் செய்து நாகபாச பிரதிஷ்டைசெய்தும், அரசமரத்தை வலம்வரு[illegible]ரோர் பாத பூஜை புரிந்து தேவபூஜை, சூரிய நமஸ்காரமும் செய்வித்து, குலதெய்வங்களைத்தொழுது, விரதாதிகளை யனுஷ்டித்து இன்னமனந்தம் கிரியைகளெல்லாம் செய்வித்து வந்தார்கள்; அவர்களிஷ்டத்தின்படி ஸ்ரீ துக்கா தேவருக்கு மணமுடித்தார்கள் இவரும் எனக்கு வாய்த்தவர் கெதியில்லாதவரேதவிர, யோக்யமானவரல்ல, துருவை துக்குணமுடையவரல்ல; இவருடைய பிரபாவத்தைச் சொல்ல யென்றாலல்ல; ஊரில் வெள்ளம் வந்தது[illegible] சென்றபின் பயித்தியக்காரனுகிறார், இது நம்பணியென்று [illegible] குலதெய்வத்தைக் கைவிடக்கூடாது இது காரியத்தைக் கிரமத்து மாத்திரம் அறிவிக்கலாகாதென்றுன்னினாள் அச்சமயத்து காரியங்களை அறிந்து, சீராட்டி ருக்மணியைநோக்கி; அம்புஜவல்லி துக்காதேவர் பசியினால் மெலிவடைந்திருக்கிறான்; அவனுடைய மனைவியும் பசிகொண்டு போகும்போது, காலில் முள்தைத்து விழுந்திடைகின்றாள் சீக்கிரம் செல்லவேண்டுமென்று சொல்லி, ஜீவபாமாள் எதிரில் போய் நின்றார்; அப்படி நின்றவரைப் பார்த்து அவ்வம்மையார் மற்றொரு பக்கம் திரும்பினள், அந்தப்பக்கமும் சென்றுநின்றான் மற்றொருபாரிசம் திரும்பினர் அந்தப்பக்கமும் சென்றான் இவ்விதமாக நவகோணங்களில் திரும்பத் திரும்ப, அந்தந்தமெல்லாம் சென்றுநின்று ஆகாசத்தை நோக்கி நின்றாள்; அங்கும் சென்றுநின்றான் பூமியைப்பார்த்தாள் அங்கும் சென்றுநின்று [illegible]

செல்வனானவன் இவ்வளவுவித்தை இவரிடமிருப்பதால் தானே யாவரும் இவரை விரும்புகிறார்கள், இவரைத்தரிக்கும் ஞானம் யாருக்கும் வெளிதன்று, இவன் என்ன செய்கின்றானோ பார்ப்போமென்று இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டாள், பகவான் இதைக் கண்டு தான் மனிதர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணுடையால் அறிந்து [illegible] திருநாமம் விளங்கக்காட்டியருளினான் அத்திருநாமத்தின் பெருமை விளங்க அம்மாளுடைய அகக்கண்ணில் தன்னுருவினைக் காட்டியருளினார்; அம்மையும் கண்ணைத்திறந்து பார்த்து அம்மாயின் மயக்கால் தங்கள் மரங்கள் புல் பூண்டுகள் பறவைகள் கிரிமி கீடாதிகளாவும் அவனுடைய உருவாககாணப்பட்டது தம்முடைய தேகமும் அவன் ரூபமாகத் தோணப்பட்டது, சற்று அச்சமுற்று, இவன்மாயாவி-நம்போன்றவருடைய உள்ளத்தையும் மயக்குவான்; இவரால் நமக்கென்ன, நமது குலதெய்வத்தால் காரியமடைவோம்; இவரை யென்னவென்று நினைத்து கடவுளை நினைத்து என்னமவ்வது இவரை [illegible] வைக்கின்றனனில்? என்பாண்டுரங்கனை கொண்டுவந்து நீங்களடைந்ததுவும் இவ்வூருக்கேயில்லை, எங்களுக்குச் செய்ததாக, நீங்களடைந்ததுவும் [illegible] எங்களை வழுக்குமயமாகவும் அதை தெரிப்பாயிருக்கிறீர்கள்; எங்களை [illegible] நாங்கள் இவ்வூரைவிட்டு ஓடாமென்றால் முறியாளர்களாயிருக்கிறோம் நீயோ! மாயாவி உன்னைப்போன்றவர் [illegible] பார்த்தவர்களே இல்லையாது, [illegible] எங்கள் குலதெய்வமிருக்குமளவும் [illegible] நீ அவசரமாய் வந்து [illegible] வெய்யிலிலிருக்கும் காரணமாது யென்று அம்மன் கேட்க [illegible].

அம்மா! என்பாண்டுரங்கன் காட்டிலிருந்த பெண்களை காட்டிற்கு கொண்டுவந்து வுண்ணமயே! கல்லீடு கட்டித்தந்தது வுன்னமயே! அருகவைத்தாக வேண்டிய வுபகாரங்களை முடித்தது [illegible] அப்படிப்போல் தேகமெழுதிவைத்தது காப்பாற்றினது வுன்னமயே! [illegible] குடும்பத்தைக் காக்க வேணுமென்று [illegible] வனத்தில் மாடுமேய்ந்திவை [illegible] வாரில்லாமல் நித்திரையில் வுன்புருஷன் விசனப்பட்டிருந்தான் [illegible] ஆனைகட்டிப்போய் பொதியை யெத்தி [illegible] சேர்க்கவில்லையா? இரண்டாவது, [illegible]

க்கும் குடுத்து விட்டான் பில்லை போட்டுக்கொண்டு அக்காரச
குமஸ்தாவென்று பணம்வசூல் செய்து குடுக்க யில்லையா? நீரே இ
ரண்டு ரூபா வாங்கி வத்தை யென் புருஷன் பிராமணனுக்கு தக்
ஷிணையாகவிட, உன்புருஷன் போனதுவெடுத்து அந்த சமுக்காரு
க்கு முதலும், வட்டியுமீந்து சாப்பாட்டுக்கு அருக்கவிருகன் சமுக்கா
விடமே தந்து அனுப்பவில்லையா? சுவந்து யென் கணவன் கார்த்திகை
மாசத்திலேயில் மொடப்படி போனதைக் கொடுப்பித்தேன் அதனை
வேண்டாமென்று யென் கணவன் தானே சொல்லி விட்டான்; நான்
கட்டுவேனோ? அல்லது ஆட்டமும் செப்பேன் யுங்களுக்கு நாங்கள்
அடிமையேதவிர வேறொன்றில்லை, இதுவரையில் நீரவது யென்பரு
ஷனுவது வேறேரிடத்தில் வயற்வளர்த்தது யுண்டா யுங்களிலும்
கீழ்படிந்து ஜீவிக்குமவர்கள் அனந்தமுண்டு, யுங்கள் அடித்தனத்
தின்பேரில் இரவும் பகலும் யிருவருக்கும் கிபாபகமேதவிர வேறி
ல்லை இக்காட்டில் யென் காலுக்கு முள்தைத்தது யார் சொன்னாளா
ல் படுகுபரனதை கண்டுபாதெவந்தேன் யென்பக்தர எனிட
மேயெனவருகுறனென்றால், என்னிடம் அதர்வணவேதத்தை கற்க
வருகின்றான், இன்னம் கொஞ்சநாளில் வெளிப்படுவான் அவனால்
நடக்கும் பஞ்ச்சரித்தியம் உனக்கே நன்றாய் தெரியவரும் யென்வீட
க்குவதெப்படியும். யிவனுக்கு கற்றுகுடுக்கச்சொல்லி ரொம்பவும்
உபகாரசெய்து யிவ்வித்தையை கற்றுக்கொள்ள முப்பத்து முக்
கோட்டி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் கெரு
டகந்தருவர், சித்தவித்யாதார், தும்புருநாரதர், பிரமா, விஷ்ணு,
மகேஸ்வரர்களும், எனக்கு யேதேதோ தொண்டுகள் புரிந்துவரு
கின்றார்கள்: அவர்களுக்கும் கற்பித்து கொடுத்தவனல்ல, அவ்வளவு க
ஷ்டத்தின்படி பெற்றிருக்குறார்கள் முழுவதையும், உன்பக்
தாவுக்கு கற்பித்திருக்குறேன்; காரணம் யாதென்பாயேல் இரவு
பகல் கடிகாழிகையும், யெங்களைச்சேர வேணுமென்னும் ஆசையி
ருந்து படித்துவருவதாலும், விசுவம்பரனால் நாங்கள் யித்துஜீ
வத்தாபடியால் அப்பேர்க்கொற்ற யென் புருஷனுக்கு கற்றுகொடுத்
தோம் நன்றியை மறவாத காரணத்தால் தான் யுங்களுக்கு அடிமை
களாகயிருக்குறோம், இப்படி யிருக்கும் போது யெங்களை நிந்தி
த்துவருகின்றனே; தோஷமில்லை, உன்காலில் முள்பட்டவிடம் காண்
பியென்று ஜெகநாதன்கேழ்க்க; ஸ்ரீ பார்த்தாமன் வெட்காந்து ஜீஜா

பாயின் திருவடிகளை தன் துடையின்பேரில் சாத்தி மெதுவாக அங்
கருளைப்பிடுங்கி சிரசுமுதல் பாதம் வரையில் தடவிக்குடுத்து இ
ப்போது, தேகசௌக்கியம் யெவ்வாறிருக்குது யென்று கேழ்க்க;
சௌக்கியமாயிருக்குது யென்றுசொல்லி, தன் கணவனை நினைத்து
டையாதாக்கி தன்மீது வைத்து பாண்டார் பருவத்தை நாடித்
சொன்னையில் தன் கணவனிருக்க, பார்த்சாரதி பின்னால் வரவும் தன்
மனைவி முன்னால் வரவு மரித பக்தன் ஹரி! ஹரி! யென்று கூப்பி
ட்டு நாங்கள் பின்னாலும் மனைவி முன்னாலும் வருகுகாரணம் யா
தோ? யிந்த ஜீஜாசெய்த புண்ணியம் யான் செய்யவில்லையா! யிவளால்
பக்தபாபனை சேவிக்கலாச்சுதென்று நிர்க்கவென்னும் புரிந்துநின்
று தன் மனைவியைநோக்கி யிந்த பாதுக்கு நீ கொண்டு வந்த அமு
து யென்ன, ஜீஜாபாய் தியக்கங்கொண்டு நாடிகொண்டு
தகபடையாபென்ன வொட்டுரொட்டியிதை இரண்டு பேருக்கெப்படியன் ப்போ
வந்தது வொரேரொட்டியிதை இரண்டு பேருக்கெப்படியன்
பென்று யோசித்து பதியினுத்திரவுபடி நடப்பதே ஸ்ரீக்குக்கு
மென்று யோசித்து பதியினுத்திரவுபடி நடப்பதே ஸ்ரீகளுக்கு
யியல்பா யிருப்பதினால் இக்கரியன் நமது நாயகனை விட்டு போதி
பாளு? இவன் நல்துணைவ பொஜித்து வந்தவன் இதுயிவனுக்கு
யின்பப்படுவ, யிவன் நமது காலில்பட்ட முள்ளைப்பிடுங்கி விட்டு
அவ்வாறே போகாமல் தொடர்ந்து வந்திருக்குறான்; இவனும்கொஞ்
சமுன்னாட்டும் புருஷனும் படைக்க சொல்லி யிருக்கின்றார், இவ்வி
டத்தில் நமது குடும்பதொல்லையை வெளிப்படுத்த கூடவந்திருக்கு
றான் இவனால் நமக்குயென்ன ஆகவேண்டியிருக்கின்றது, நாயகர்
வார்த்தைகடவாமை யல்லவோ? பதிவிருதையின் அங்கம் என்று
நினைத்து ஓர் பாறைமீது கொண்டுவந்த ரொட்டியைப்படைக்க நெ
க்கிலை ஒன்றை இட்டாள் இதைப்பார்த்த பார்த்தசாரதி அம்மை
யின் மனமகிழ்ந்து இவளுடைய வுள்ளம் நாயகன் மீது இரக்கமும்,
நம்மீது வெறுப்பும் தரித்திரத்தால்கொண்டு, புருஷனைவிட்டு பொ
சிக்காட்டேயென்னும் யென்னமும் கொண்டுவந்து அந்த வொ
ன்றைவும் நமக்கேவட்டிக்காள்; அடியார்க்கடிமை படமேல் நாடி,
அளிக்கயென்னம் கொண்டபடி இவளுக்கும், பாபபதமளிக்கவே
ண்டும், இச்ஜீஜாவையும், நம்மோடு யுண்ணவைக்க வேண்டும் பெ
ன்றுயெண்ணி அக்கவடியீனைய அருசுவை பதார்த்தங்களோடு நிர
ம்பி, அம்மா ஜீஜா? உன் நாயகனுக்கும் படையென்று கூற; இதை
த்தேட்ட அம்மாள் மனம்குன்றி அழுது போகாமல் வந்துறேப

க்கனத்திமமியாமல் மானத்தைக் காக்க அந்த விலக்கும் படை-
யென்கிறவன் ஒருக்கா? குலத்தப்பியென்று யெண்ணி கூடையை
க்கிருத்தயிட்டத்தை நோக்கினான். அக்கூடையின் முடியிருந்த
பழய வஸ்திரம் குயிழ்ந்போல் மேலெழுக்கண்டு யிருக்கக்கண்டு ஆ
வலுடன் அருகிற்சென்று திறந்துபார்க்கையில் பதார்த்தமும் அன்
னமும் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு களிப்படைந்து நமது குலதெய்
வமென்பது சகாயமென்பென்னித்துதித்ததை குன்றேக்கிறோகிர்
து அம்மா நீ யெந்தப்புருஷனை நினைந்து அதிக்கிறாய்? அந்தெ
ய்வங்கள் தான் தீர்ந்தால் நமக்கு; அப்படிக்கிருந்தால் நாம் வீ
டில் கொய்தநீ குடிப்பாய் யென்ன அன்னப்போல என் குலதெ
ய்வம் சாப்பிடாதென்று புசல், வன் புருஷனுக்கு வட்டிப்பாளென
அந்த அம்மையும் கவாயித்தும், தன்னுடையதுக்கும், வட்டித்தாய்க
அவ்விருவரும் வுண்ணும்போது ஜலம் வேண்டுதால் என்னசெய்
வோமென்று நினைப்பாய் நாம் கொண்டு வந்த ஜலம் முன்பட்ட யிடம்
போதுமிட்டதால் யிந்த யிடத்தில் காண்டு ஜலமும் கிடைக்காதே
யென்று மயங்கியிருக்க, யிதைப்பார்த்த வாசுதேவன் அம்மா ஜீஜா!
நீ வுனக்கு நேராகசென்று ஒருகல்லெப்பேதப்பாயாகில் ஜலம்தாணுது
அந்தயிடத்திலிருந்து பொங்கி வரவேண்டும்; அவ்வாரே சென்று
கரக்குடுக்கையில் ஜலமொண்டு வந்து போசிக்கும்; யிருவருக்கு
கொடுத்து யிவனுக்கு போசன விதத்தை தெரியும், அதனால் ஜலம்
உற்பத்திசெய்தான் யிந்த சித்திரத்தை கற்கரதவன் நமது புருஷனிருப்
பது யென்று யெண்ணிவுடன் அம்மாஜீஜா, நீயும் போசிக்கவாரு
மென்றுசொன்னதே அம்மாளும் போசிக்க ஆரம்பன் தன்கரத்
தால் ஒருகவளம் அன்னமேந்தி அக்காராமருக்கு ஊட்ட அந்த பிர
மாதம் அன்னத்தை யுட்கொண்ட அக்காராமருக்கு சகலவிதமுமு
ட சர்வேசராகக்கண்டு தாமென்றும் மனைவியென்றும் வேற்று
மைதோன்றாமல் ஆனந்தமாயிருந்ததை சொல்லயார் வசமன்று.

இவ்விதிசயம் இந்திரன் முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும், பார்க்க ஆகாய லோகத்தில் வந்திருந்தார்கள் அக்காராமருடன் போசித்ததை சேவிக்கயென்னபுண்ணியம்செய்தோமோ யென்று இந்திரன்முதலி டோர் தொழுதார்கள்; இந்த அம்மையும், அக்காராமரும் யென்ன

புண்ணியம் செய்தாரோ? யென்று துதித்தார்கள், இக்குடும்ப
தொக்கையில் இக்கி இரவுபகல் அக்காராமர் வுடைய திருவடியின்பே
ரில் சிந்தனைபண்ணி யென்னமாய் பஜித்தாரோ? அறியோம்; எப்படி
யிருந்து அந்த புஷ்பங்களை அர்ச்சித்தும், செப்போதும் தவறி
யிருந்து அந்த மேன்மைகள் செய்தும் குறைவு
படாக வுற்சவங்களின் செய்தும், அப்படிப்பட்ட ஜனங்களை
விசேஷித்த சத்சங்கங்களை செய்தும், அப்படி மிகுந்த திருவடி சேவையை
யும் அனந்தகாலம் பண்ணியதிக்காரத்துடைய திருவடி சேவையை
அக்காராமர் பஜித்தாரெப்படி காட்டினாரோ? அறியோமென்று
துதித்தார்கள்; தேவர்களும் அப்படியிருந்ததும் தந்திர
ஓர் பிடி அன்னத்தை யிந்த அக்காரதேவனைப்போல் கூட்டியிருந்து
அமுதுண்டதில் முடிவில்லாத யென்னமாய்செய்வோ? அறி
யோமென்று முக்கோடி தேவதைகளும், நாற்பத்தெண்ணா
யிரம் ரிஷிகளும், வைகுண்டவாசிகளுடைய பதங்களும், அவ்விடத்தி
லுள்ள சித்தர்களுடைய பதங்களும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களுடைய பதங்களும் அப்படி சர்வமாய் வீட்டார் அக்காராம
ரென்பதை யெந்த பெருமைக்கு ஈடில்லாமல், பக்தியென்று சீர்வாதம் புகட்ட
யென்று ஆசீர்வதித்து, ஜய விஜய! பரிவொன்று சீர்வாதம் புகட்ட
புஷ்பவருஷம் வருஷித்து, தேவவாத்தியங்களை முழக்கி வாசுதே
வனிருக்கும் யிவளைப்பெற்றெடுத்த மாதாபிதாக்கள் வாழ்கவென்றும்
இவர்களிருவரும், உத்தாரணமாயிருக்கவென்றும், யிவர்களுக்கும்
இவர்தம்பெயரவரும், அக்கிராமத்தாரும் ஜெயகொண்டாடி
துருப்புத்தமாயிருக்கவென்றும், இவளைப்பக்தி
புஷ்பங்களைப் பக்தர்களும், பாவனமாயிருக்கவென்றும், பண்டரீப
போலென்னுமவர்களும், பீடிரு வாசகமென்றும் பாண்டுர
ரங்கனும் பீடிருமென்றும் தேவர்கள் வாழ்த்தி; யிப்படி தகண
ருவகமும் பீடிருமென்றும் தேவர்கள் வாழ்த்தி; அநேக தரி
டத்தில் வழிப்போகின் வேதசாஸ்திர கருத்துகள் அறியக்கூடிய
யாமல் முற்றுமறிந்தவர்போல் தங்களை யெண்ணிகொண்டு சகுண
அநுதினங்களை யொழித்து. நிர்க்குணப்பிரமமே யென்று விசைக்கிறார்
தென்று புல்லறிவாளருக்கு போதிக்கிறதில்லையோ? அத்தகை
யவர்க்கெல்லாம் இந் அக்காராமர் ஆசாரியராயிருந்து சகுணப்பிர
மயோகத்தை விளக்கவைத்து முடிவில் அவர்களோடு தம்மைய
வைத்தவர்களையும், பூலோக பிரபத்தர்களாக்க வல்லாரென்று
ஆசீர்வதித்து, தங்கள் தங்களிருப்பிடங்களுக்கு சென்றார்கள். பிர
குதேவர்தோமான் அன்னத்தை புண்டசாதுவுக்கு தாமொன்றும்
பிறரென்றும், நோறுமல்யாவும் பரமேயிருப்பதை யுணர்ந்த விட்ட

ன் அபாவப்படுத்தி அக்காவையும், அபாவப்படுத்தி பாமார்களைசி-
படுத்தவெல்லாம் ஒருமைகிருஷ்ணா! கோவிந்தா வென்று திருவடிகளி-
லேவிழுந்து கைகளைக்கூப்பிநிற்க ரங்கநாதன் வந்துவுனது தெளியும்
மேலுக்கு வரப்போகிறதென்றும் இருமை அடைகின்றனன்; ஜ்ஞானவை-
டிக்கொண்டு நீ பிழைத்திரு என்று புகன்று தான் மறைந்த-
ருளினார்; அப்படியே மனையாளுடன் வந்து வில்லம் சேர்ந்தார்.
கல்பகவிருக்ஷம் கேட்டதைத்தருதல் போல பக்தர்கள் விரும்பிய-
வற்றை பகவான் அளித்து வருகின்றார், பகவானுடைய பெருமை-
யும், பக்தர்களுடைய பெருமையும் புகல அதிசேஷனாலுமாகாது
இச்சரித்திரம் தொனிக்கு மருசெய்ய தாமிதமாய் கல்லா-
லேனை ஸ்ரீ பாண்டுரங்கன் காப்பாற்றுமாக.

ஏழாவது அத்தியாயம்,

முற்றியது.

ஸ்ரீமத் அக்காராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

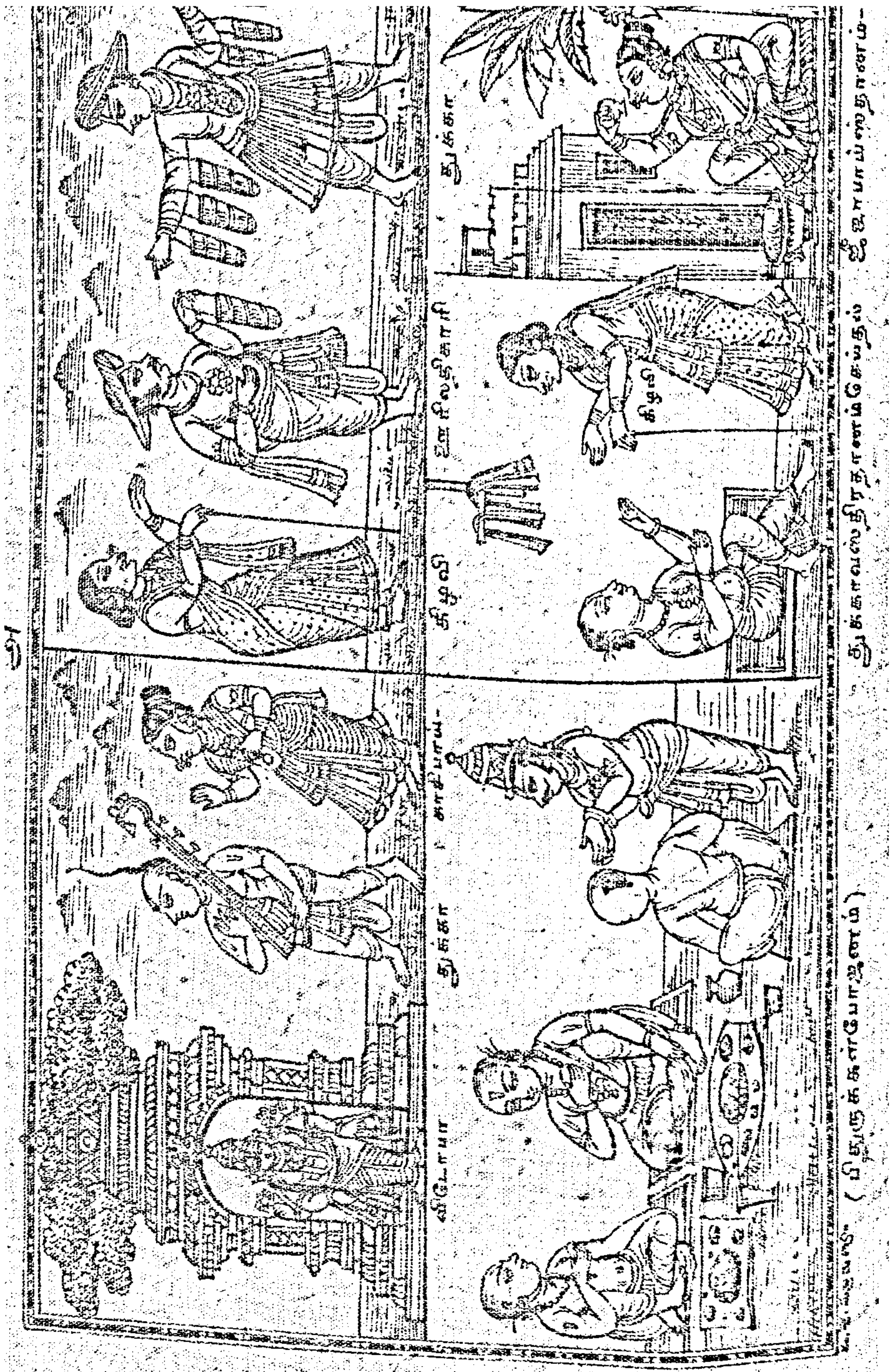

ஸ்ரீ

ஹரி

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

எட்டாமத்தியாயம்.

காப்பு.

சத்தசத்வருணத்தச்சோதியானந்தருள்
பத்திமையாய்ப் பற்றிவரும் பாவதுறை பணிவாம்.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஹரி! ஹரி! உனது திவ்விய நாமமல்லால் ஜெபதப, அனுஷ்டானாதி சாதகங்கள் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது விரதங்களையநுஷ்டிக்க அன்னமில்லாமையால் தத்தளிக்கின்றது நிறந்த யாத்திரை செய்ய நேரமுந்தக்கவில்லை, என்னுடைய அடியாருக்கு தானமளிக்க வென்றால் தனமில்லையாயிலும் உனதுருபமாகளல்லி வென்றால் குணதோஷம் விடாமல் என்னைப்பற்றியலைக்கி நடக்கலாமென்றால் குணதோஷம் விடாமல் என்னைப் புருஷிக்கின்றது, சமத்துவபாவம் மனதில் தங்கக்காணேன் புருஷிக்கின்றது, ஆத்மக்கிரந்தங்களை வாசிக்க அப்பியாசிக்க ருசியும் புத்தியில்லை,

மனதுள் திரமாயிருப்பது காணேன் ஞானபக்தி மூட்டையைமுது
கில்தாங்கியிருக்கிறேன் இதனாலே பவஸாகரத்தினின்று கரையேற்
றித்திருவடியில் சேர்க்கக்கடவாய் கருணாநிதியென்று ஸ்தோத்திரம் செ
ய்து கதாசார அமிர்தத்தை சொல்லத்துவங்கினார்; முன் ஆவலி
யின்பாதத்தில் முன்னதத்ததை முராரியே? வந்து முன்வாங்கி
விட்டு அம்மைக்கும், அயினைவருக்கும் காக்ஷிதந்து மகாத்மா,
இவர் மனைவிட்டிறங்கி தம்பானிகைவந்து சேர்ந்து பணியாரங்கள்வ
மூவருமல் வாழும் காலத்தில் ஓர் நாள் அக்காரும் சுவாமிகள் விடி
யகாலம் எழுந்து இந்திரயணிக்கரையில் காலைமாதகக்கி ஒட்காரந்தி
ருக்கும்போது, அச்சமயமும் விட்டல நாம பாராயணஞ்செய்திருந்
தார், அந்தசமயம் இவர்வீட்டு பிராமணன் அவ்வழிசென்றார் அவ
ர்யெண்ணியது இந்தயிடத்தில்விட்டலனை பஜிப்பது தகுதியல்லவே
யென்று எண்ணி இருக்க தானவர் அவரிருப்பதைக்கண்டு தண்டம்
ஸமர்ப்பித்து நிற்க அந்தணரினதைக்கண்டு இந்தயிடம் மெத்தவும்
அசிங்கியமானயிடம் இதில்நாமத்தை தொழுதுகொள்ளுவது
சுகமாக இல்லையே, யென்றுசொல்ல தானவர் மறையோனுக்கு வந்த
ஸமயற்றி - அதுயேனுக்கு தெரியாமையால் செய்தேன் இனிமேல்
ஸ்நானம் செய்துவிட்டு மடிகட்டி வந்து பூஜை வீட்டில்நுழையும்
போது விட்டலநாமத்தை பஜிப்பேன் இக்குற்றத்தை மன்னிக்கவே
ண்டுமென்று வேண்ட அவ்வேதியரும் மகிழ்ந்து, அக்காரம் தெ
ரியாத செய்தகாரணம் என்னை அளவில் கிருதஞன் யென்று
எண்ணி இருக்கும் போது நின்ற தானவருடைய மேனியிலிருக்கும்
ரோமங்களெல்லாம் ஆகாயம் பூமி முழுவதும் விட்டலனை பஜிக்க
ஆரம்பிக்க ஆசாரியன் கண்டு பயங்கொண்டவராய் தானவருக்கு வந்
தனம்செய்து வூரது மகிமையறியாமல் புத்தி கெட்டவற்றை மன்னி
த்தருளவேண்டும் யென்ன ஏமது ஸேவாவம் தெரியவில்லையே
தேவரீர் யெங்கிருந்து பஜித்தாலும் தேவனுக்கு சம்மதியென்று
சொல்ல தானவர் அவ்வுரையைக்கேட்டு அந்தணனைப்பார்த்து [illegible]
புகன்றுசென்றார் முன் வீட்டு வீடுப்படி சென்னாயா விட்டு வீட்
[illegible] யெந்தயிடமும் பஜிக்கலாமே ஸ்ரீ ஹரி! விட்டலனை
[illegible] யென்று கூறி இந்திரயணிக்கு சென்று தீர்த்தமாடி ஜெப
தபாதிகளை முடித்துக்கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார்முன்போ
லவும் வழுவில்லாமல் நடத்திவந்தார் இவ்வாறு ஒருநாள் தானம்

தல்பூஜைபுரியவேண்டுமென்று எண்ணி இவர்செய்த கீர்த்த
னைஅன்புடன் வாசித்துவருவார், ஸ்ரீகண்ணபிரான் பாருவாதத்தி
ல் நாமஸங்கீர்த்தனத்தில் தனக்குபோதித்த அபிப்பிராயத்தை தன்அனு
ஷ்டானத்தை சாக்ஷிருடுத்து பார்த்து வருவார் பிராம்மணர்களுக்க
ண்டால் அதிகவாஞ்சையுடன் வந்தனையற்றி இருப்பார்; நால்பிர
ண்டால் அநிகவாஞ்சை [illegible] முடிவுவரையிலிருந்து
சங்கம் நடக்குமிடத்தில் தான் மவுனமாய் முடிவுவரையிலிருந்து
நமஸ்காரம் செய்துவருவார்.

மிருகாதிகளாவது, பக்ஷிகளாவது, தொனி கேழ்க்குமே
யானால் இவைகள் கூட பாந்தாமனை பஜிக்கின்றது நமக்கு யேன்
வாய்க்கவில்லையென்று விசனமுறுவார் அன்னியமதஸ்தாள் வாகனா
திகளில் ஏறி [illegible] கொண்டாடச்சென்றால் லச்சையற்றுத்
திரிந்தால் இப்படிலச்சையறும்காலம் வாய்க்குமாவென்று விட்டல
னை துதிப்பார் பெரியவாள் காலக்ஷேபம் செய்யும் இடங்களுக்கு
சென்றால்விடம் மவுனமாகயிருந்து பாதுக்களையெடுத்து போகும்
போது குடுப்பார், கீர்த்தன முடிவில் மாலையடிந்து விட்டதயின்
தவன் அக்கா இதினுடைய நாமம் விடோபா-லகா-என்று கீர்த்த
னைமுடிவில் சொல்லிவருவார் யுடல்பொருளாவியென்றிறனும் தேவ
காரியம்செய்துவருகின்றார், ஆத்திருன்மையரிந்தவர் இந்ததேவு
காங்கல்பநிதமடைந்தது யென்று புகன்று துதித்தார்கள் என்
ஊரெல்லாம் கீர்த்தனபாடி இரவில் குஞ்சுயாம நீள் சுகைருச்சியில்
லோமும் கீர்த்தனபாடி இரவில் நித்திரையும் சேர
மாட்டி இவ்வாருநான்குநாள்செய்து வந்ததில் நித்திரையும் சேர
மாட்டி இவ்வாருநான்குநாள்செய்துவந்ததில் மணல்களைவாரிபள்
ளமும்மேடுமிட்டது இந்திராயணிக்குவழியில்மணல்களைவாரிபள்
ளங்களைரொப்பி நடக்க சுத்தப்படுத்துவார், இவ்வாருசர்வீதயங்க
ளை நடத்திவருங் காலத்தில் தெருவுதின்னை பக்கம் ஒருவார்தை
பிரும்மணஸ்ரீ இவரைக்கண்டு ஐயா! நாலும் பிராம்மணரும் மெத்த
தவும் யேழைகள் அரையிற்கட்டிய வஸ்திரம்தவிர வேறொன்றுமில்
தவும் யேழைகள் அரையிற்கட்டிய வஸ்திரம்தவிர வேறொன்றுமில்லை
தயவுபுரியவேண்டுமென்று சொல்ல அத்தருணம் ஜீஜாபாய் ஸ்நா
னம்செய்ய புடவையை அவிழ்த்து செவுரில்வைக்க அப்பிரும்மணனை
மாதுக்கு குறிப்பாய் சேலையைக்காட்டி சந்தடியில்லாமல்யெடுத்துக்
கொண்டுபோக உத்தரவளிக்க, அக்கிழவியும் அவ்வாறே கொண்டு
போயினள் தானவர் புன்னிகைகொண்டு இங்கிருக்கவொன்றுமெதன்
று நினைத்து இந்திரயணிக்கு சென்று பஜனைசெய்து இருந்தார்

ஜீஜாபாய் அம்மாளும் சேலைவைத்த இடம்பார்த்து அங்கு சேலை இல்லாதது தெரிந்து பேர் பேசுகின்றனரெனில், பூபாபெய்னும் வேலைக்காரியுமேயில்லை, இந்தப்புத்திரி செக்காபாயும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறது இளைய குமாரன் விடோபாவும் பெரியவன் மஹாதேவனும் இத்திருப்பணிக்குத் தெரிவிருக்கிறார்கள், காசிபாய் அம்மாளும், பாகீரதியும் மாமியார் அகங்களுக்குப்போயிருக்கிறார்கள் இவ்விடம் பாவருமிந்த நமதுடைய சேலை எவ்வழி போயிருக்கின்றது என்று [illegible] அப்பொழுது [illegible] மஹாபுருஷருடன் வார்த்தைபேசிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு சேலையைக் குடுத்து விட்டு நதிக்குப்போக வேண்டும், அவன் தன் வீட்டிற்கு சென்றிருக்கவேணும் தென்கொட்டிவிட்டு [illegible] செல்லுவதுபோல நதிக்குச்சென்றார் அவ்விடத்தில் [illegible] பார்க்கின்றார்; [illegible] இவனுக்குப்பக்கத்தே இருக்கின்றது, இத்தருணம் வேசிசேலை குடுத்து மாண்டிருந்த காப்பாற்றுமவர்கள் யாருமில்லையென்று இருப்பவனும் [illegible] ஒருபட்டவஸ்திரம் மடித்து போர்த்துக்கொண்டு [illegible] ஜீஜாபாயிடம்மே [illegible] அச்சேலையை அவ்விடத்தில் கட்டிக்கொண்டு ஆனந்த [illegible] போகும்போது; பக்தர்கள் இச்சேலையைக் கண்டு, பிரமைப்பட்டு இச்சேலையை நாம் கண்டதேயில்லையாது [illegible] இச்சேலை கட்டியிருக்க பண்டிகை காலத்தில் [illegible] நம்மைப்போல ஒத்தவாளுக்கு முடியாது இந்நாளில் தாம் [illegible] சகலபோஜனம் அருந்தி ஆனவளும் [illegible] பிள்ளைகுட்டிகளோடும், பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இல்லையோ? அரசன் வீட்டில் [illegible] பக்திப்பிரதிஷ்டி அதுவெல்லாம் [illegible] செய்து வருகிறார்கள் அப்படியா? ஜீஜாபாய் இப்போது [illegible] விவாஹமானதால் [illegible] என்னசொல்லுகிற [illegible]; ஐயா! இந்த வீட்டிலிருந்த தன்மை தெரிந்தே இருக்கின்றது; இச்சமயம் நான் வரக்கூடாது என்று சொல்லி அவாள் போய்விட்டார்கள்; [illegible] அவமானம் வந்தவிசேஷத்தை [illegible] தோணுதே தவிர அழுத்தமாகவே [illegible] போயிருக்கிறேன் இருபுறமும் வந்த

விபீஷ்ணாதவன் போயிருக்கிறேன் இருபுறமும் கற்களை [illegible] ளாகக் கட்டிக்கொண்டு வருவதை ஜீஜாபாய் அறிந்து தன் புத்திரியினிடம் கொட்டியும், [illegible] கொடுத்தனுப்ப அதில் [illegible] ஆகாரம்புசித்து முன்போல பஜனை செய்ய ஆரம்பித்து பாடுவதை அவ்விடம் வந்த பெரியவர்கள் அதைக் கவனித்து இரண்டு ஜாமம் வரையில் கேட்டிருந்து போனார்கள்; இக்காலம் பூர்விகர்கள் பாடின பாடல்களை [illegible] நித்திரையும், சோம்பலும் அற்றுவிட்டன; [illegible] இவர் பின் அனுஷ்டித்து வந்தாரென்றால், இறை அனுஷ்டானங்களை [illegible] குபேரன் சக்கரத்தைக் கடந்து பாண்டுரங்க [illegible] முடித்தபின் [illegible] ஆனது போல [illegible] சூரியன் அஸ்தமித்தும் இரண்டொழிகைவெளிச்சமிருப்பதுபோல [illegible] ஜீவபுருஷன் இந்திரியங்களுடன் [illegible] இருப்பதுபோல [illegible] போல வெறுமையாய் இருப்பதுபோல [illegible] அனைவரும் [illegible] இப்பிரபஞ்சவரும் சாதகர்களுடைய [illegible] சுவ்வாருபத் [illegible] அதைப்பற்றுமென்று [illegible] கேழ்விப்பட்டு அதைப்பெற்றுமென்று [illegible] கொண்டார்கள் இவருடைய நடவடிக்கைகளை [illegible] நடத்தி வந்தார் இப்படி [illegible] தொட்டமுண்டு [illegible] இத்திருப்பணிக்கருகில் [illegible] அவ்விடத்திற்கு அதில் வாரத்திற் கொருமுறை [illegible] அவ்விடத்திற்கு [illegible] இருக்கும்போது ஓர் பிராமணன் [illegible] கொண்டு வருவதை [illegible] அவனிடம் சென்று [illegible] சொல்ல அவன் தான் [illegible] எனக்கு [illegible] வேண்டியதால் [illegible] பணத்தையும், பாத்திரத்தையும் [illegible] அந்தவர் [illegible] இவரைக்கண்டு [illegible] ஆகதருந்த [illegible] வாங்கிக் கொண்டார்கள், முடிவில் [illegible] வெண்ணையைப்பெற்றுக்கொண்டு [illegible] அச்சந்தையில் [illegible] சமயம் [illegible] இடையர் [illegible] வந்தார் அக்கிழவி வெண்ணெய்பெற் [illegible]

அம்பியைப் போட்டு மறுவாரம் வாங்காமல் பாத்திரத்திலிருந்த வெண்ணெயை வழித்துக்கொண்டு மூன்றும் சேர்த்தபோது குடுவையைப்பார்க்கவும் தாளை வாங்கிக்கொடுத்தபிரமாணப்படியிருக்கக்கண்டு அதிசயமுற்று பயந்து வீட்டுக்காரியிடம்சொல்வதாவது அம்மா நான் மூன்று வாரத்திற்குமுன் துக்காராமரிடம் பொருள்கொடுத்து வெண்ணெய்வாங்கினேன்; இதுவரையில் அதை உண்டுவந்தேன் இப்பொழுது பார்க்க நிறைவாகவேயிருக்கிறது வரவர அவருடையபெருமையெவ்வளவுபட்டதென்று சொல்லிஅவள் இதைநாம் அறியவேண்டுமென்றெண்ணி அன்று சந்தைதினமானதால் பணமும் பாத்திரமும் கொண்டுபோய் தானே வசமிக்கு வெண்ணெய்வாங்கிக்கொடுக்கச்சொல்லிக்கேட்டாள்; தானே அதைப்பற்றுக்கொண்டு சந்தையில் வந்தவர்த்தகளிட்ட அதுவுமே யெல்லாமுடித்து கடையில் வெண்ணெய்வாங்கி பணமளித்தவளிடம் சேர்ப்பித்தார் இதனால் ஊருக்கெல்லாம் தெரிந்து சந்தைதினம் அவரவரும் கூட்டு பணமீந்து கொடுக்கலா? அந்தபணத்தையெல்லாம் பைகளில்கட்டி முடிந்து கழுத்திலும், இடுப்பிலும் மாட்டி இரதம் சிங்காரித்ததுபோல தொங்கவிட்டுக்கொண்டு பாத்திரங்களில் வெண்ணெய்வாங்கி ஒரிடம் ஊரில் தங்கி அவரவருக்கு கொடுப்பார்; விட்டலனை மாத்திரம் என்னேரமும்பஜித்துவருவார், என்னை குடிக்கும் வர்த்தகரிடம் போய் பணப்பையைப் போட்டு பாத்திரங்களை வரிசையாக வைத்து பணத்தைமாத்திரமுனை செய்துக்கொண்டு பாத்திரங்களில் வெண்ணெய்ப் படிப்போடுமென்று சொல்ல அப்படியே அவன்வார்க்க அதுகளையெல்லாம் தூக்கிமாட்டிக்கொண்டு ஊரில் தம்மறத்தடியில்வர அந்த அந்த பாத்திரக்கார் அந்தபாத்திரங்களை கொண்டு போவார்கள் அவரவர் குறித்தபணப்படிக்கே? என்னை இருக்கும் அவரவரமா இவர் பண்டிதரங்களென்று சொல்லுவார்கள். அந்தயிக்கும் நேரத்தில் இந்திராயணிக்குச்சென்று நித்தியகடனை முடித்துக்கொண்டு சன்னிதானம்வந்து விடியவெகுநேரம் வரையில் பஜனைசெய்து அம்மனையும் தரிசித்து மங்களம்பாடி இந்திராயணிக்கு வந்து நித்தியகருமமுடித்து வாயால் விட்டலனை மறவாமல் பிருந்தாவனம்விதிக்குவந்து குடங்களெல்லாம் வாரியெடுத்து அவரவரெல்லாம் அதுவ்வேமுடித்து வருவார்; பத்துபிருப்பமுனள் சேர்ந்து இருந்தால் விதி அவரவருக்கு சுகம்வரும்படி செய்வார்;

எந்த இடத்திலாவது பணமாவது சுளிகையாவது பெற்றது கிடையாது இந்தவுடம்பை ஜீவா அரிந்து என்றாபகர் சத்குருமூர்த்தியாது ஒருபாடு சமர்த்தத்துக்குபாத்தை அவர்தமீதுசமர்த்தி யெடுக்க வைக்கின்றார்; அப்படியே? தம்முறிந்து இரப்பாரெயாளுல் யிவாளெல்லாம் என்னையும், பிள்ளைகளையும் காப்பாற்று வார்களா; மானியமிழந்தால் யென்னசெய்வேன், இவ்வூரில் வொண்டிருடியாக சேர்ந்தானே கரியன் அவனைப்போல இவரும் பரிகாசமுற்று, இவ்வளவுதொழில் நடத்துவைக்கின்றரென்று சொல்லி விசனப்பட்டாள் யிவ்வார்த்தையை ஊரார்கேட்டு இவர் சத்குருமூர்த்தி இவர்மேலே லுண்டாவென்று திரிந்து செய்கின்றரேதவிற, வேலையப்போர் யாருமில்லே பணமாவது சுளிகையாவது யாரங்கின தல்லை தித்திப்பதில் பயனில்லே யென்று சொல்ல ஜீஜாபாயி தன் புருஷனைப்பார்த்து ஊருக்கு வேலைசெய்வது இந்த குடும்பத்திற்கு செய்தால் பிள்ளை குட்டிகளும், நானும் சுகமடைய மாட்டோமா; கரியன்வைத்த நினைப்புபோல நீரும்வைத்து இருக்கின்றீரென்று சொல்லி கலகம் அதும்ப ஜலமீந்து ரொட்டியும் கீரையும் படைத்தாள் அவைகளை புசித்துவிட்டனே? காலையிலேம் பிதுர்க்கடன் ஆனதால் செய்யவேண்டியிருக்கிறது வீட்டிலொன்றுமில்லே யெவ்வாறு செய்வீரோவென்று சொல்ல இவைகளைக்கேட்ட தானர் நீயுரைத்தவை சத்தியமே; ஊருரைக்கலங்கும்படி பேசுவது அழகல்ல பிதுர்கடனை கஷ்டப்பட்டாகிலும், நடத்தவேண்டியது; கிரஹத்திலொன்றுமில்லையென்றுதெரியும், மேயளவு ஸ்வாமிக்கு பணி அவ்வளவு சாமானியாவது போட வேண்டும், இதை விட்டால் குடும்பம் நசித்து போகும் குலதெய்வமும் தங்காது, பெய்கருலாவும் இதர் கதிகள்னசெய்யவாமென்றுல், நாளையவுதயத்திற்கு எழுந்திருந்து வீடு வாசல் சுத்தி செய்து பிள்ளைகளுக்கு இந்திராயணியில் ஸ்நானம் செய்வித்து, குலதெய்வங்களுக்கு அபிஷேகம் முடித்துவைத்து நீயும் ஸ்நானம் செய்து குலதெய்வங்களுக்கு அபிஷேகம் முடித்துவைத்து இருப்பாயானால் நான் வணங்கருக்குச்சென்று ஸேவிரித்து வருகிறேன் அவைகளை ஆராதிக்கலாமென்றுரைத்து பேசினது எவ்வாறென்றால் இருளில் வழி நடக்கிறான் ஒருவனைக்கண்டு இருக்கின்றது என்றால் இருளில் வழி நடக்கிறான் ஒருவனைக்கண்டு திருடனென்று கேட்க, நானித்திலேயென்று அவனைப்பயன் கண்டிருடனென்று கேட்க, நானும் பேசி விடியோவ்சொன்னது போல பெண்சாதியும், நானும் பேசி விடியோ நாதாயிமெழுந்து நடக்க ஆரம்பித்து எழுந்திருவென அடைக்க

ப்பெற்று பாவா பாவா வென்னும் பாருப்பற்று பண்டரி நாதனை பஜித்து வருவதில் அந்தவனத்தில் ஓர் பாம் கோதுமை அருப்பு செய்திருந்தார்கள் அந்தவிவன் யிவரைப்பார்த்து கோதுமை அருப்பு நீர் செய்வீராகில் ஒருபிடி கூலிப்பெறென்று சொல்லி நான் இவர் தேகசகாயம் செய்யும் வியஸினாறுதல்லால் கோதுமை அருக்க ஆயினர்; இவையெல்லாம் கண்டிருந்த ஜெகன்னாதன் இவருடைய பிதாக்கடமையை நாமேபோய் நிவர்த்திக்க வேணுமென்று நினைத்து துக்காவைப்போலுருவுபூண்டு பெருங்கடை நிறைய அருகவை பதார்த்தங்களை நிரப்பிக்கொண்டு இரேபும் கழுத்தும் வண்டிக் காட்டி துக்காவீட்டிற்குள் வந்து இரக்க, இவைகளைக்கண்ட ஜீஜா அதிக சந்தோஷம் கொண்டு யாது வென்னுகுறுவென்றால் இவர் தினம் தினம் அவாளிடம் வேலைகளை செய்துவருவதால் இப்போ துயெந்த சவுக்காருக்கோபோய் பிராறந்த சங்கதியை சொல்லிருக்கவேணும் அவர் யிதுகளெல்லாம் கொடுத்திருக்க வேணுமென்று நினைத்து சுரியனுடைய பயித்தியம் இதி அகன்று விட்டுமென்று வெண்ணியிருக்கையில் ஜீஜாவைப்பார்த்து நின்று நமது வரவோர்க் கெல்லாம்இவ்விடம் சாப்பாடு ஆகையால் அவாள் கிரகத்திற்கேகி யிந்த சாமான்கள் வாங்கி வருகிறேனென்று சொல்லி புறப்பட்டு வீடு வீடாய் சாப்பாட்டுக்குசொல்லி பாத்திரங்களை கையிலும் முதுகிலும், தலையிலும் தூக்கி வந்து ஜீஜாபாயிடம் சேர்ப்பித்தனர் அவ்வளவையும் வந்தபாத்திர சாமான்களைக்கழுவி நிறுட்டவைத்து அருகவைபாசத்தைநிரும் செய்துவைத்தான்; பருப்பும் சோறு அவாளவாள் கிரகமேகி தன் வரவினரை தக்கபரியாதைசெய்து விட்டுவந்து வரும்படி செய்தார், தானும் இந்திரயணிக்கேகி ஜெபதபாதிகளை முடித்துக்கொண்டு தன் கிரஹமேகி புரோகிதரை வரவழைத்து வந்தனஞ்செய்து பெறில் வுட்கார்ந்து கணநாதற்பூசை முடித்து ஓமம் வளர்த்தி அக்கினிபகவானுக்கும் நவ நாயகருக்கும் ஆதிதெளிந்து லட்சுமி நாராயணனுக்கும் வந்தனம் செய்து விரதமைந்த இனத்தாருக்கும்பாதபூஜைபுரிந்து அப்பூஜையெல்லாம்நிரஙில்கொட்டிக்கொண்டு வாழை யிலைப்பரப்பி பதார்த்தமும் அன்னமும் இட்டு பண்டரிநாதனை பஜிக்கவைத்து புண்ணியாஹவசனமுசெய்து அளிக்க, பொதிக்கும்போது தேகமெங்கும் குளிர்ந்திருந்தால் இச்ஜீஜா தகப்பன் வீட்டுபோலவேப்படி தேவபாகம் செய்தாலே பசிக்கொ

ண்டு-கைகால்களைகழுவி ஆசனத்தில்வுட்கார்ந்து தாம்பூலம்பெற்று துக்காவிடம் விசாரிஜிரால் இவ்வளவு பொருளெப்படி இப்பாறந்தி யாதெனனுறுவெனில், துக்காவெங்கே சாப்பாட்டுக்குப்போனாலும் நன்றாயிருந்ததென்று ஜீஜாவும் சந்தோஷமாயிருந்தாளென்றும் நன்றாயிருந்ததென்று சொல்லிவருகிறார்கள்; சமையல் அவாளவாள் கிரகம் மேவினார்கள்; சமையல் கிருகொண்டு சொல்லி அவாளவாள் கிரகம் மேவினாகள்; சமையல் செய்த அன்னமும் பதார்த்தமும் மிருக்கக்கண்டும் வேண்டியதே வைத்தனர் யிதிருப்பதை யிருக்கக்கண்டு நம்குடும்பத்தில் ஜனங்களுக்கு யிட்டும்குறவு படாத இருக்கக்கண்டு நம்குடும்பத்தில் வசித்துதெய்வம் பெருகிறதென்று எண்ணியிருந்தாள் விட்டலநா தன் அவாளவாள் வீட்டிலிருந்து வாங்கிவந்தசாமான்களை இந்திரு யணிக்கிகொண்டுபோய் விளக்கி சுத்தப்படுத்தி அவாளவாள் கிரஹம்(சென்று சாமன்களை) குடுத்துவிட்டுதானும் சனிதானம்போய் சேர்ந்தார், சுவாமி மனைந்தபின் திருவிளக்கிட்டு பூஜைசெய் வாயுக் செதிப்பார்த்திருந்தாள்; தாவர் கோதுமைச்சுமையை தூக்கிக் கொண்டு வந்துயிருக்க, அச்சமையிலிருந்து பெண்ணாரும்கோடி கொசுக்கொழும்பி காவளரபிடுங்கித்தின்ன இது தான் பிதாக்க டமென்றுயிருந்தார் இவைகளை வெங்கடேசமூர்த்தியரிந்து கொசு க்களை நீங்கவருளினான் இப்போது கோதுமைசுமையை சுமந்து வந்து வாசலில் இரக்கி ஜீஜாவைபார்த்து இக்கோதுமைகளெல் லாம் தட்டி யெடுத்து மாவரைத்து பிதார்க்கடன் முடியென்று சொ ன்னவுடனே ஜீஜா நோக்கி சுரியன் பயித்தியம் நீங்கி குடும்பத்தின் பேரில் இச்சைவைத்தாரென்று சந்தோஷமாயிருக்கோம் இதை நீச்ச குலதெய்வங்களாலும் ஆகாது யென்று சொல்வதை தாவர் நோக்கி, நாம் இத்தவீட்டில் நுழையும் போது பரிமளங்கள் வீசப் பட்டன, இதுகளினுடைய விஸ்தாரம் அரியவேண்டும் யென்று ஜீஜாவைபார்த்து கேழ்க்க; நடந்த விருத்தாந்தங்கள் யாவும் கேட்டு கண்களில்நின்று அரிவோட; ஹரி! ஹரி! பண்டரிநாதா, பாவி யேனைப்போல உருவுபூண்டு, இவ்வல்பன் மனைக்கெழுந்திருந்து பண்டர்களை சமந்து சுற்றங்களைத்தழுவி பிதார்க்கடமையை முடித்து எல்லாருடைய திருவடிகளில் பூசனை புரிந்து அவர்களுக்கு அன்னம் பரிமாரி போசனம்செய்வித்து நமஸ்காரம் செய்தனுப்பி நீர் ஜீஜா செய்தபுண்ணியம் யான் செய்ய யில்லையா; அந்த அவதா ரம்நான்பார்த்துதெரிசிக்கக்கூடாதா; யெந்தஜென்மத்தில்நானதா

வென்றாரி! மாதவா கேசவா வென்றுற்றி விளைப்பட்டபோது புண்டரிகவரதன் யெதிரில் வந்து தோன்றி மார்புடன் மாரைச்சாற்றி நீ செய்யும் காரியம் நான் செய்தேன்; வாரும் இருவரும் சாப்பிடுவோம் யென்று கூறி ஜீஜா அம்மாளைப்பார்த்து இருவருக்கும் அன்னம் பரிமாற வுத்திரவு செய்ய; தத்தோதவித்துறுய் வார்த்தையில்லாப்பி பலகாரவகையறாவைத்து அன்னமளித்து வுண்டவுடன் தீர்த்தமளித்து கைகால் அலம்பினவுடன் ஆசனமிட்டு புஷ்பம், தாம்பூலம் மீந்து களித்தவுடன் சுவாமி சன்னிதானம் மாயகாராயணனது நல்வியத்தாய்பாதம்பணிந்து இச்சரோருவத்தில் குரியனுடைய கிரணம்பட்டு வருவதுபோல இப்பக்தர்களை அநுதிதம் துக்காராம் சுவாமி இருந்தடையுண்டாரும்.

எட்டாமத்தியாயம்,

முற்றியது.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

ஒன்பதாமத்தியாயம்.

காப்பு.

தொண்டர்நற்சரிதம் - சொல்லிடவேயன்புந்தியுதய
பண்டரீபுரத்தவர் - பதமலரைப்பணிகுவமே.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

அந்தகாரங்களில் நின்று நீங்கப்பெறுகாள் பாவியன் குழந்தைகள் சொல்லை தாய் தந்தை கேட்டு மகிழ்வதுபோல ஸ்ரீமத் துக்காவின் கீர்த்தியை சரிதையாக அமைத்துவைக்க காதல்கொண்டு அறிவினன் எவ்வகை குழறுபடிகளால் குழறினபோதிலும் அதை க்ஷமா பங்கீகரித்து அச்சுதனுக்கு மவன் அடியாருக்கு ஆட்படுத்து வீர்க்ளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

முன், சருவேசுவரன் துக்காவைப்போலவந்து, பிராம்மணர் முடித்து ஆயிரவருக்கு அன்னமூட்டி, மறைந்தருளியும் பின் நிஜ

ரூபத்துடன் சேவை தந்து ஜீஜாபாய் அருந்திக்க யிருவரும் அருந்தி தாம்பூலம் பெற்றுக்கொண்டு சுவாமி மறைந்தருளியும், அக்கா தேவர் இத்திருவனியில் நித்தியகருமம் முடித்து சன்னிதானம் சென்று பெரியோர்களை யெல்லாம் நினைத்து பஜிக்க, பகவான் நீ யொன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம். உன் னெண்ணப்படி நடத்தி வைப்பேன் யென்று புகலவும், அக்காராமர் விகுதபாரூயிருக்க பிரோபகாரத்தி லென்னதினவு பிகவே சொல்லவேண்டுமென்று புருஷர்களைக்கேழ்க்க, அவரும் புகலலானார். கிருபை, தவம், பொருமை, சிருமை, சந்தோஷம், காயமை, அரிவு, அடக்கமென்னும் மென்குணத்தோடு கூடினவன் பகவான் தாயிமாரென்பவரையும் சரணுகதி பெற்றவர்களாயின் இவர்களுக்கு எக்காலத்திலும், எவ்வகை குறவும் வருமல் முடிவில் நித்தியசூரிகளாக வாழ்வார்கள். எட்டு தாய்மாரையும் விட்டு தந்தைக்குமாத்திரம் தொழுது வருவார்களில், அதுராசுதை சித்தியமாகமுடியும். பெட்டுபெரில் ஒருவரையாவது ஆராதிக்கவேண்டும். தாயின் அனுமதி பெற்று தாமோதரனைத் தொழவேண்டும், அவாளுடைய பெருமைப்புகலுவோரன் சகலசித்திகளையும் பெற்றவராயிருந்தாலும் மறுபடி சொச் சேர யென்னமேதவிர வேரில்லாது, பஞ்சசிறத்தியம் பெற்றவரு பேசு கன்னைபிராணுக்கு தருமேதவிர பிரருக்கு பெட்டாது. தேகத்திறல் நடத்தப்படுவது கருமகாண்டதவம், சத்திய நடையிலிருப்பது வாச்சிபார்த்தவம், பூரணமான ஆத்மஞான நடையிலிருப்பது ஞானதவம், அக்காவென்பது தருமகடுமொளரக்குப்பேர். இது ஸ்ரீலக்ஷ்மிபிருட்டியிறல் உடனாள்வைக்கும்பேர் இவருடைய அனுபவங்களைப்புகல வென்தாமாமே யென றுசொல்ல பின்னடங் கி அனுபவார்த்தங்களைக்கேழ்க்க விரும்பினார்கள், அவருண்ட சாத்திலவந்து, அப்பா இவர்தான் சுவாமிதவு, சந்தோட்டி அபங்கங்களை செய்வேவென்றுசொல்லி முடிவில தென்னார்த்தினாலுகோடிஞ் ஒன்பதிலக்ஷம் அபங்கங்களை முடித்துவைத்தார், அவற்றை காவேணபெருமிதேன் அவைப்போக மீதுகோடி சுபிக்ஷங்ஷயமாச் யாகயிருக்கின்றது, ஆதலால் அக்குறைவை முடித்துவையும் என்

று சட்டளையிட்டருள மறைந்தருளி தானரும் துயில்விட்டெழுந்து சுவாமியும் சாமிதேவும் சேவையருளினதற்கு ஆனந்தமுற்று, சுவாமியடைந்ததையும் தாவிலிருப்பதுபோல காணவருகிறது, பார்ப்போமென்று பாடத்துவக்கியபோது நடையின்றி வருவதைக்கண்டு கீர்த்தனைகளையும் அபங்களையும் கஷ்டம் உருகப்பாடினார். இவை யரிக்க பிரம க்ஷத்திரியரும் வைசியரும் சூத்திரரும் பாடி சந்தோஷமுடைபெற்று ஆடுவோரும் பாடுவோருமாகயிருந்தார்கள். அவ்வூரில் மம்பாஜி என்னுமொரு சன்னுசி யுண்டு, சன்னிதானம் தென்பாரி சம்வெளி இவன் தோட்டத்தில் சேர்ந்து சன்னிதானம் வருகிறவான் தோட்டம் வேலியைப்பிரித்து சன்னிதானம் வருவது யுண்டு இது ஏகாதசி ஆனதால் சுவாமி சேவைக்கு விசேஷ ஜனங்கள் வருவதால் வேலியை பிடுங்கி யெரிந்தார்கள். இதைச்சகித்த மம்பாஜிக்கு தெரிந்து அக்காராமரைக்கேட்டு கைக்குட்டியால் முன்கோபம் கொண்டு அடித்தான் இதனாலெல்லாம் விட்டவனுக்கே பாரமாயிருக்கிறார் இவன்பட்டதிருக்குபோனவுடன் தேகத்திலகருணம் பண்ணினார் இவன்பட்டத்திருக்குபோனவுடன் தேகத்திலகருணையில் வாதைபடுகால் இவர்தேப் சுவாமி விட்டலன் தோன்றி யிவர் தேகவாதையற்று சுகப்பட்டு விட்டவுடன், அன்று ஏகாதசி யானதால் வேண்டியஜனங்கள் சன்னிதானம் வந்து அக்காரம் சுவாமிகள் அபங்கங்களையும் கீர்த்தனைகளையும் கேட்டு மகிழ்வெய்தியபோது தானே மம்பாஜி வந்தாரென்றுபார்க்க வாராதது தெரிந்து யின்னிடம் நாலுபேரை யிட்டுக்கொண்டு போயி பார்க்குமளவில் படுக்கையில் ரெண்டு பெருங்கூச்சலிட்டு யிருக்கையில் அக்காராமர் தனதுகையால்நீண்டி தடவிக்கொடுத்தவுடனே நோயெல்லாம்நீங்கி யுடனே அவனையிட்டுக்கொண்டு சன்னிதானம்வந்து வரச்சொலவைத்து, பகவானை பஜிக்கலானர் அவனும் இருகண்ணிமுடி நிலைபெற்றிருப்பதாக காட்டினான் இங்கிப்படியிருக்க ஜீஜாபாயி அம்மாள் நிதானிப்புரியும்போது, இரண்டுகன்னர்கள் பிறக்கவேண்டிக்கொண்டு பாலகர்க்கும் இரண்டு பெருமைகளின் கட்டித்தாலிகளை அவிழ்த்து சுதுசெய்யாமல் வோட்டிக்கொண்டு ஊருக்கு மேல்புரத்தில் காலிகோவிந்தாரம் போயிக்கொண்டிருக்கும்போது ஸ்ரீ பாந்தாமன் யதையரித்து ஆற்றங்கரைகளில் வாழும் மன்னருசாமியென்ற பெருத்த ரூபத்துடன் பெருத்த தடியொன்றுபிடித்து அவர்கள் முன்

ளிற்க, அவர்களும் இக்கோரரூபத்தைக்கண்டு, பயந்தவர்களாய்
இதென்ன ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இங்கிருக்கும் பேயோ, பிசா
சமோ அறியோம், மாடுகளையோட்டிக்கொண்டு, இவ்வழிசென்றால்
நம்மையென்னசெய்யுமோவென்றுபயந்து, வேறுவழியாகமாடுகளை
யோட்ட அந்தவழியிலும் குறுக்கவந்துநிற்க, இவ்வழியிலும்போ
கவிடாதென்று, மற்றொருவழியிலோட்ட அங்கும்நேரில்நிற்க, அ
தையுமீக்கி, மற்றொருவழியில்நிற்க, யிதைகள்ளர்கள் ஆச்சரிய ம
டைந்து நாம் நெடுநாளாகக் களவுசெய்து யிவ்வழியில்வந்திருக்கு
மேலும் யெப்போதும் இவ்வுருவத்தைப்போல்பார்த்திலோம். எட்
டுதிக்கு திரும்பினாலும் கோலேந்திக்கொண்டு யெதிரிலேயேவந்
து நிற்கிறது. இன்றையதினம் நமது பிராணன் முழுவதுமென்றுகண்டி
ராகும். துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய எருமைகளை களவில் நாம்
கொண்டுவந்தபடியால், பகவான் நம்மை கொலைசெய்ய யிந்த பே
யை யேவினாரென்று தோன்றுகிறது. யெவ்வழியில் யோடிப் போகலா
மென்றுபார்த்தால் நமக்குவழிவிடாமல் குறுக்கேநிற்கிறது. யிப்
போது யிவ்வுருவம் நம்முயிருக்காவது தெரிந்தால் ராஜாங்
கத்திற்கு கொண்டுபோய் தண்டித்துவிடுவார்கள் யிந்த யெருமைகளு
க்குமேல் நமது யிவைகட்டியிருந்த யிடத்தில் கட்டிவிட்டால் நமக்
கு அபாயமில்லையென்று யெண்ணுதல் தேவபிரான் யில்லாமார்க்கம்
கொண்டு வோட்ட பகவானும் தோளின்மேதே தடியை சாத்திக்
கொண்டு இவைகளுக்குமுன்பாக வழிநடந்துவர அப்பெருமைப்
பார்த்தவர்களும் நாம் பிழைத்தது அருமைதெரியாமல் இக்கா
ரியம் செய்தோம், இப்பொழுதும் இனியென்னசெய்யுமோவென்று பயம்
கொண்டு பொய் யெருமைகளை துக்காராம்வீட்டு பிழைக்கடைக்கு
விட்டு எருதுபோகும்வழியாகப் பார்த்து ஓடிப்போகப்பார்த்தார்கள்.
அப்போதும் அத்துருவமிடாமல் எதிர்களில் தடியையூன்றி நிற்ப
தைக்கண்டு அக்கள்ளர்கள் மிகுந்தபயம் களவுசெய்தமாட்டை
இன்று நம்மை விடப்போகிறதில்லை சாகுவோமென்றெண்ணி துக்
காராம்ஸ்வாமிபாதத்தில்விழுந்தால் அவர்மன்னிப்பாரென்றெண்ணி
சன்னிதானவழியில் இருகள்ளரும் அழைய பகமாய்வந்தவரும்

தோளின் மேல் தடியை சாத்திக்கொண்டு சன்னிதானம்வுள்ளக்
கள்ளர்துறைதந்து பின் களவாடியும் மறைத்தவர். அதனிடத்தில்
துக்காராம்ஸ்வாமிகள் மெய்மறந்து பஜனை செய்திருக்கும்போது
கள்ளர்களிருவரும் விழுந்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, நாங்கள் கள்ளர்கள்
இன்றுராத்திரி தங்கள் எருமைகளைத் திருடிக்கொண்டு இரண்டு எரு
மாட்டுக்கள் அவிழ்த்துக்கொண்டு போனோம். நடத்தில் பேயோ?
பிசாசோ? நின்றுகொண்டு தோளில்தடியையூன்றி எங்கள்
எதிரில்நின்று எங்களைத்தடுத்துப் பயமுறுத்த அம்மாடுகளை
ஓட்டிக்கொண்டு தங்கள்வீடு சேர்ந்து பிழைக்கடையில் கட்டிவிட்டு அம
மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போகப்பார்த்தோம் அந்த கோர
ரூபம் யெங்களைவிடாமல் வழிமறித்தது அதனால் நாங்கள் சன்னி
தானம்வந்து தங்கள் திருவடியை பணிந்தோம். நாங்கள்செய்த குற்
றத்தை மன்னித்து அபயப்பிரதானம் தந்து காப்பாற்றியருளவே
ண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். இதைக்கேட்டதாலும் ஜனங்
களும் காலஸேந்தமக்களை இழுத்து ஆச்சரியமுற்று ஹரிவிட்டல
பாண்டுரங்காவென்று கொண்டாடினார்கள் இதுருமகுருஸ்வாமிசேவை
பணிந்துக்கொண்டு இரவுகளில் சஞ்சாரமும் செய்கின்றார். ஆனந்த
மனது கொப்பளித்து ஹரி! ஹரி! புண்டரீகவரதா! உம்முடைய
பெருமை சர்ச்சை சக்கத்தாருக்கே தெரியும், யென்போன்றத்த
பாவியேனுக்கு தெரியுமோ? இங்கெழுந்தருளியிருக்கும் உனதன்
பால்லாம் பிரியாரியவல்லார் கள்ளருக்காக காட்டியருளிய
கோலந்தன்னை காட்டுறல், யாவரும் மகிழ்வார் தேவனைத்தொ
ழுவென்று பிரார்த்தித்து நிற்க தேவதேவன் மகிழ்வினால் மன்று
ஸ்வாமிகோட்டு பூண்டு தடியையூன்றி சேவைதர இத்தருபத்தைக்
கண்டவிருடர்கள் முன்னமேகண்ட வண்ணமே மகிழ்ச்சியுற்று தண்டனா
முடி. ஓ! ஓ!! இதென்ன? அதிசயம் யிங்கும் வந்ததே பெருமைப்
பென்று வாய்புளிகொர்கள் மற்றவர்கள் அவ்வுருவத்தைக்கண்டு
ஆனந்தம்கொண்டு வொருவர் அறிப்பதை மற்றொருவர் அறிக்காமல்
வாய்குளிர்ந்தர்கள் மேலோர்கள் கண்டு துக்காவின் பாக்கியமே
பாக்கியமென்று கண்டுபோனார்கள். இவ்விசயம் பார்த்தகள்ளர்
கள் தங்களபயந்தீர்ந்து ஹரிகோவிந்தா, நாங்கள்பேயோ பூதமோ
வென்று அறியாத்தாவென்னியிருந்தோம், மஹாத்மாக்களைக்காத்த
அலங்காரிசேவையைக்கண்டோம், எங்கள்பாவங்களைப்போக்கினும்

யென்று துதிக்கும் கன்னரை துக்காராம் நோக்கி உங்களுடைய கிருபையால் சுவாமியை சேவித்தோம், இப்போது மரியேயுறு மென்று வந்தபடியால் நானே நருகுமேன் யாவரும் நடைசெய்பார்க ளீங்கள் பெற்றுப்போகலாமென்று கூற இவற்றைக்கேட்டு திருடர் கள் அய்யா யினிப்பேர்க்கொற்ற காரியத்திற்கு பிரவேசிக்கமாட் டோம் யெங்களுடைய பிராணனைக்காப்பாற்றின தேவரீர் திருவடி க்கு தஞ்சமானோமென்று விழுந்துசேவித்து தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள். இவடம்சேர்ந்த மம்பாஜியென்னும் பிராமணசத்தியாதி வர்னில் குடிமூம்பி வெளியில் குளிர்ச்சிகாட்டிவந்திருந்தான் மகிமையில்லாததால் நம்மையாவரும் அப்புவார்கிடையாதீ துக்கா ராமிக்கு மகிமையிருப்பதால் யாவரும் விரும்புகிறார்களென்று யெண்ணியிருந்தான். இந்த கலியுகத்தில் நாராயணன் நிறைந்து இருக்கிறாரென்று அறியவும் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் விடியுமளவுக்கும் கீர்த்தனைபாடி. சொல்லுதலாவது சமுசாரமென்பது அல்பசுகம் அறி யின் அக்கமே அனுபவம் அரியின் பஜனையில் யார்யீடுபட்டு வருகின் றார்களோ அவர்களுக்கு யெமபாதைகள்கிடையே யாவரும் பஜனை செய்யப்பிரியம் வையுங்கோள் மக்காதீர்களென்று பிரியச் சுவாமிக்கு மங்களாரத்திசெய்ய ஜனங்களெல்லாம் யெழுந்து பக்த பருதினைசேவித்து கைதாளங்கள்கொட்டி கீர்த்தனம்செய்தார்கள் ஆனந்தபரிதர்களாய் மங்களம்பாடி மகிழ்ந்தார்கள் உன்தன்பருகிய துக்காராம் சுவாமியுடைய சரித்திரத்தை யெனதுள்ளத்திலிருந்து முடித்து வைத்தது போல் மற்றசபாக்களை முடித்துவைத்து என்னைகிருதார்த்தனாக்ச் செய்வாய். ஸ்ரீகேசவா கேடீவீர்.

ஒன்பதாமத்தியாயம்,

முற்றியது.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

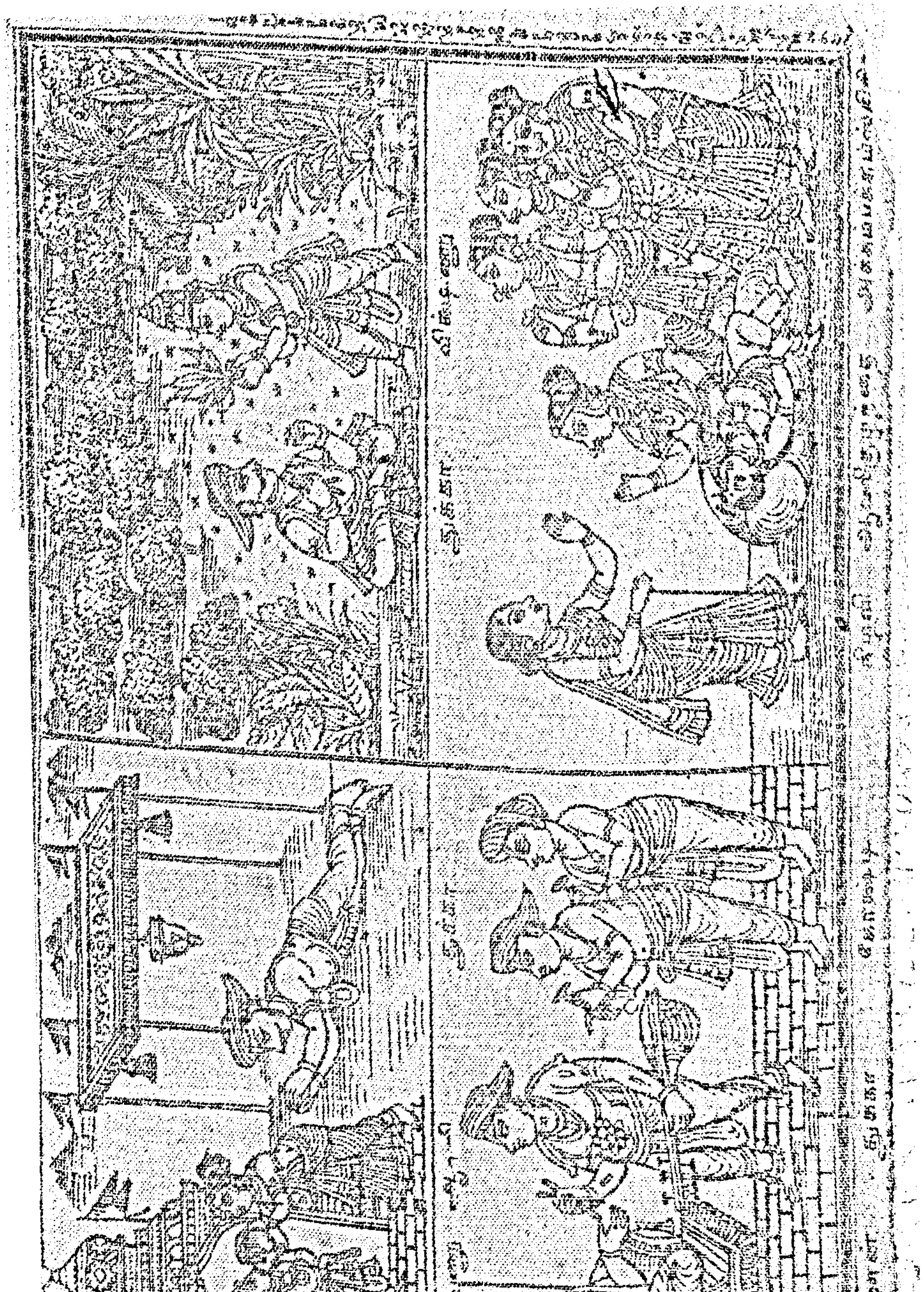

ஸ்ரீ

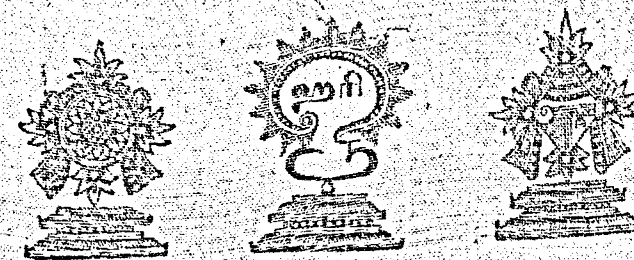

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணேநம:

ஸ்ரீ மத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பத்தாமத்தியாயம்.

காப்பு.

வானவர்கரசேபோற்றி - வாரிஜநாபபோற்றி
தேனவிழ்பதுமநாதா - செங்கதிரவனேபோற்றி
தானவிற்காலபோற்றி - தலநிகழ்கடலேபோற்றி
மோனகந்தாவிலாச - முரஹரிபோற்றிபோற்றி

ஸ்தோத்திரங்கள்.

க்ஷீராப்தியென்னுங் கருணாகரசாகரத்தில் சயநதிருக்கோலங் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும் தேவபிரானே! ஜெயலட்சுமீமநோகரா! ஜெயவிட்டலா! அடியார்திரத்தி லன்புபாராட்டிவரும் ஆதியஞ்சோதியானே! யிப்பேதையென மாயாசம்பந்தத்தில் சிக்கவைக்காமல் காப்பாற்றி யருள்வாய் கருணையானே! ஒப்பிலாத் தனிமுதல்வனே! ஒப்பிலாத வியாசர்பராசர், நாராயணஜெயாமமுனிகணங்கள் பாராயணப்பட்டிருக்கும்; சகலதிரநாமங்களில் பய

மிருத்திபாதகன் என்றொரு திருநாமம் உண்டு. அந்த திருநாமத் தாலேநான் உன்னுடைய கீர்த்திப்பிரதாபங்கள் செவ்வையாய் விளங்குகிறது. சர்குணநிதியே! அந்தவைப அற்புதகுணை செய்த துனை வணக்கு திரிகரணசுத்தியால் வந்தனம் செய்கின்றேன். என யும் ஒருபொருளாகவெண்ணி அந்தன்பின் மிருந்த அக்காரம் ஸ்வாமிகளுடைய கீர்த்திகளை பிரியர்கள் கொண்டாடும்படி செய்து வைத்த பரமமூர்த்தி யுமது கடைக்கண்பார்ப்பாய் கருணையாகே யென்று அறிந்த சரித்திரஞ்சொல்லத் தொடங்கினேன்.

வசாதசியின்ரவை தாஸரானவர் காலக்ஷேபத்தால் கழித்து விடியற்சமயம் மங்களார்த்திசெய்து யாவருக்கும் விடைகொடுத்து தனிப்பிரசு வருணத்தேதாரும் இந்திராயணிக்கு சென்று நித்திய கருமமுடித்துக்கொண்டு ஜெபதபாதிகளை செய்து யிருந்தார். விடியர்காலம் ஜீஜாயெழுந்து வீடுவாசல் சுத்திசெய்து, துவாதசிக்கு ஆகவேண்டிய சமையல்செய்து யிருக்கும்போது இவர் இந்தமா விட்டம்வந்து இரண்டு களர்கள் மாட்டை திருடிக்கொண்டு இரவு போனதும், பகவான் அதை திருப்பிக்கொண்டு தொழுவத்தில் கட்டுவித்ததும் அந்தவிருத்தாந்தம் யாவும்சொல்ல யிதைக்கேட்ட ஜீஜாபாயிகவும் சந்தோஷங்கொண்டு ஸ்வாமி இக்குடும்பத்தின்பேரில் கருணைவைத்திருக்கிறதே! யெங்களுக்கு குறவென்னவென்று நினைத்து பாரணைக்குரிய பாகங்கள் முடித்து தாஸரை அதிகபிரியத் துடன் அழைத்துவந்து வெருகுசொம்புபாலை குடித்து சாப்பிடச் சொல்லி வேண்ட அப்போது தாஸர் தன்பெண்சாதி முகத்தைப் பார்க்க களித்தமுகமும் சாந்தமுமா யிருக்கப்பார்த்து, யிது யென்ன அற்புதமாயிருக்கின்றதென்று நினைத்து தனக்கு கொடுத்த பால் போல ஸ்வாமிக்கும் கொடுப்பாளாகில் கொண்டுபோக லாமென்றுகூற அவ்வாறே வெள்ளிசொம்பில் நிரையபால்கொடுக்க அதனை விடுதகர் கொண்டுபோய் ஸ்வாமியை, சாப்பிடச்சொல்லி வேண்ட அவ்வாறே அப்பாலை ஸ்வாமி சாப்பிட்டு அக்காவை விட்டு பாரணைசெய்து களித்துயிருந்தார். இப்படிசிலநாள் சென்றபின் அவ்வூரார்க்கெல்லாம் தெரிந்து ஆச்சரியமுற்றவராய், இவர் குறை அடையவராத்தெரியுமென்றுயென்னுவார்கள். ஜீஜாபாயம்மாள்

யாதுவினாத்தாளென்றால், உடனே நாயகர் தினதினம் பாலைக்கொண்டு போகின்றாய் ஸ்வாமி யேதி அவதாரம் எவ்வாறு அருந்துகிறார் நானேபோய் பார்க்கவேணுமென்று யுக்திதசித்து கேரிவிருக்கும் தன்மகளைகேட்டான் அப்பெண்ணும் தந்தையுடன் நான்சொல்லுகி றதையெல்லாம் வந்தனமிசெய்தல் சொம்புபாலை குடிப்பதும் அத ன்படியே ஸ்வாமி அருந்தினவுடன் அந்த சொம்பையாவது யென்னிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்றுசொல்ல [illegible] குடியாமல் காய்க்கவாதே [illegible] சந்நிதானம் தேடிவை சொம்பை [illegible] ஸ்வாமி அந்த [illegible] ஸ்வாமி சுயம்பாயி [illegible] தனைத் சொல்லக் [illegible] இவர் பிதா கொடுத்ததில் அருந்தமாட்டார் [illegible] பக்தருக்குப்பிரியம் புருஷன் கீர்த்தனைப் [illegible] கொள்ளுவார், நமக்கே [illegible] யென்ன செய்கின்றது யென்று [illegible] நாம் வேதத்தில் பிரியமா [illegible] யென்னுகிறார்களோ! அவாகோ ஸ்ரீ [illegible] சொல்லி யிருக்கிறோம். வைகுண்டத்தில் [illegible] கேட்கவேணுமென்று அவன் இருக்கிறாள் பா இவள் [illegible] யென்னி ஜீஜா சொம்பை சாய்க்க ஒரு [illegible] சாப்பிட்டார், [illegible] முன்னையுண்டபெயன் குடாயி முழுக்குபால் சாப்பிட்டார், [illegible] அதனைக்கில் தழும்புகாட்டி நார்சிரம் அசையும் [illegible] இவைகளைக்கண்ட ஜீஜா அடி அம்மாயிவன்கிலாறா படி செய்தார். இவன் உயிர்ப்பாலே தவிர கிலாறுபகல் பலியன்றிருந்தேன் இவள் [illegible] இதனால்லே தங்கட்கும் [illegible] ஜீவருமதாயிருக்கிறார் இதனால்லே தங்கட்கும் [illegible] சொல்லுவதற்கு அவானவன் [illegible] நாம்போகவேணுமென்றுயென்னி தன்சிரசம் [illegible] குடிச்சத்தாள் குடிக்கப் பாலை கொண்டுபோயி ஊட்டினது வுண்டாம் [illegible] உதட்டில் தழும்புண்டா [illegible] இவ்வளவு வுபத்திரமுண்டான [illegible] இவ்வளவு சொல்லி [illegible] உனக்கும், எனக்கும் ஆகவிட்டாமல் விட்டுப் போயிவிட்டான்.

செய்தான அவன் கம்ஸனைப்போலிய நிபாவைத்திற்கும், இன்னம் அ னந்தமான கொடுரசனடக்கு இராமஸ்வாமி சகித்து வுவைந்தந ரகிக்கு வரவில்லையா? நான்கொடுத்த பாலை சாப்பிட்டு லொப்ப னம் உண்டாயிற்றென்று சொன்னனல்லவா? பின் திருக்கிடம [illegible] வொருக்கிடம் வளர்ந்தவனல்லவா? [illegible] சொல்லு வான் இதற்குமேலும் சொல்லுமென்று சொன்னான். பிரி யோன் [illegible] சொல்லாமல் தானை ஸ்வாமி சன்னிதானம் [illegible] [illegible] கொப்பளத்தை [illegible] இரண்டு கண் களிருந்து [illegible] காட்டி [illegible] கொப்பளத்தை ம னைக்காட்டி [illegible] ஆதாரம் [illegible] தால் [illegible] இருக்கக்காட்டி [illegible] நற்கதிப் பெற்று வாழும்படிசெய்து [illegible] இருந்து வண்ணி ருக்க வைத்து தேவுகாமல் விளங்கினார். [illegible] நாக்களுமியன்னும் ஆரண்ணியத்திற்குசென்று [illegible] ராக்காமலோ ண்டு இருக்கும்போது வாய்ந்த [illegible] கொடுமு மையும்றும் [illegible] அப்போது [illegible] இவர்த்து இக்கரம் பெருக்கு வுபகாரத்மாக [illegible] குட்டிகளுக்கு பயன்படுத்தாமலும் உண்டு பெருக்கனைத்து ஆடை ஆபரணத்தால் அலங்கிருதப்பட்டு [illegible] அலங்காரத்தை காவல்வைத்து [illegible] மதிப்பேயத்திரிந்து முடியில் [illegible] காணாய் [illegible] கழுகு நாய்நரிகளுக்கு [illegible] தெரியாது [illegible] இருக்கும்போது [illegible] ஜீவன்களுக்கு வுணவாகு அவைபோசித்து [illegible] தந்த [illegible] பெரும்பயனுக்கு [illegible] இப்பொன்னானதை [illegible] கொண்டு [illegible] போது [illegible] சச்சரவுகுருக்கத்தை [illegible] கொக்கயோட்டி [illegible] [illegible] அமைத்தவராய் [illegible] கன்மோயத்து [illegible] [illegible] கொண்டிருந்தவர் இவ்வனத்தில் வந்தபோது [illegible] [illegible] அவர்களை [illegible] அனுப்புவது [illegible]

ஆகையால் அவர்கள் தெய்வத்தை பிடித்து [illegible] [illegible] னும் இருமல்செய்து அனுபவிப்பேனென்று சொல்லி [illegible] ஸ்வாமிமோர்தனர்.

அக்கமயமும் [illegible] வெட்டுதகம் ம காமும் இவ [illegible] கொக்கர்களும் மற்றஜீவஜெந்துக் களும் ஒன்றுமெதிரியாமல் [illegible] யாவும் தெரிந்து அப் [illegible] இந்த அனுபவத்துடன் சன்னிதானம் வந்து ஸ்வாமியிலே பட்டே இந்த [illegible] சொல்லுவாவது பாவனைகத்திவில் நின்று கரை தரில் போயிவிடு சொல்லுவாவது [illegible] நடக்க புத்திபருவாய் சான்றோ [illegible] வெங்கடேசா வென்று [illegible] [illegible] மத்தும் தேஜா [illegible] செய்து [illegible] மம் நடத்தி [illegible] இல்லைபோகவும் இராவித்து தாம் உட்கார்ந்து [illegible] ருந்தார் [illegible] தானருக்கு [illegible] விட்டோர் [illegible] [illegible] பகுதி [illegible] கல்லைடைப்புவியாதி [illegible] சொல்லிப்போதும் அவைகளை [illegible] மாள்வாய்விலகு பிள்ளைகளுக்கு கொடுத்தும் குலதெய்வங்களுக்கு [illegible] செய்தும் ஆயுர்வேத பண்டிதர்களைக் கொண்டு பார்த்து மந்திரங்கள் வேண்டியும் காப்புகள் கட்டியும் [illegible] [illegible] சாந்திகள் நடத்தியும் [illegible] [illegible] இதைப்பற்றி ஸ்வாமி [illegible] [illegible] நிச்சயித்திருந்தான் பட்டு [illegible] [illegible] நமதுஜென்மமொரு வென்ன [illegible] [illegible] பிருக்கின்றார். [illegible] பிள்ளைகள் [illegible] தந்தைபாலது [illegible] [illegible] கேட்டதுண்டா? அதற்கவ கள் [illegible] அதிகமாயிற்றே அவைவிட்டு [illegible] பிள்ளைகளிலாவது [illegible] [illegible] [illegible] பிள்ளைகளை [illegible] [illegible] பார்க்கிறார். [illegible] நாயகர் ஞானவத்தராயிருந் [illegible] இருக்கிறார் பின் [illegible] பிள்ளைகள் [illegible] பெண்களும் [illegible] ளாகளும் [illegible]

டையாது. பைத்தியக்காரர்களைப்போல் பேசி நடக்கின்றாரே தவிர வே
றில்லை. என்னிடம்வந்து அப்போதுபேசி மடியை கரியனீக்கிறேர்த்
து கூத்தாடுவதும் பரிஹாஸமாக யிருக்கின்றார். குழந்தைகளை சவ
ரிசப்பிட்டு கொப்பமாக்கி அதற்குள் என்றுகேழ்வியப்பட்
டவுடனே கோபம் கொண்டேன். யெவரோடும் சரியாக
பேசாமல் பாடுகின்றபடி. இதற்கு கொப்பனைக்காண மனையைத்து
சடாபித்தவில்லையா? இந்தக்குழந்தையின் தாயும் இவர்கள் ம
னையாவது யிருக்கு காப்பாற்றுவானென்று? இவ்வூரில் பெரிய
சுவாமியிருக்கிறார். அவர்பெண்சாதிக்காவது பிள்ளைகளுக்காவது
நோய்வந்தால் வைத்தியர்களைவிட்டுக்கு நோய் திரும்புவதும் அதற்
குத்தக்க முயற்சிகள் செய்துவைத்தல் செய்யவில்லையா? குழந்தைக்கு
தொட்டுக்குவருகில் மனசிக்கும் முன்னிட்டு வந்து பொசிக்கின
ரா? படிப்பில் யெதாவதுத்தான் பிள்ளைகள் பெண்சாதிகள் இவ்
வெருப்பு அடைகிறார்? நீர் யெதாவது ஒரியங்காட்டினதுண்டா?
இவைகளை அக்கம்பக்கத்தார் விட்டுகொடுத்தும் சொல்லுவார். இத
ம்பம் பெண்ணாப்படி மேற்படித்த மேனது கருமம் யென்று
சொல்ல அக்கம்பக்கத்தாரும் பிள்ளையைப் பார்த்து இதுவென்று
கூறு யென்றுசொல்ல இவைகளைக்கேட்டு ஸ்ரீதுகாராம்ஸ்வாமி இவரை
யாவரும் இப்படியே பிழைக்கமாட்டாது, யென்று சொல்லுகிறார்
கள் நம்மைத்தானே யெப்படி பிழைக்குமென்று வேண்டாமலிதபடியே
பட்டுவிட்டேன் இனிமேல் இவ்வூரார் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்.
அவன்செய்கிற காரியம் செய்துகொண்டேயிருப்பான் இவனை ச
ம்மதிப்பதில்லை பிடிவாதம் குத்திவிட்டு தானே அவி
யென்குடியைக்கெடுத்த கரியனை விடமாட்டேன் பிச்சுவாயை கை
யிலெடுத்து பிள்ளையுடன் துரும்பசத்திக்கொண்டு பெருங்கூச்
சலிட்டு ஆர்ப்பரிப்படி சந்நிதானம் நோக்கிவருகையில் சுவாமி
யானவர் அம்மனையே நோக்கி யாதாவதுகுறைசொல்லுகிறாள் அவர்
களிடம் பெண்ணே நிருபமித்த வேண்டியபாடுபட்டார்கள் அப்
போதெல்லாம் பயப்படவில்லை இப்போது துக்காராம் பெண்சாதி
தன்பிள்ளைக்குக்குடி தன்னதித்திரத்திற்கும்காரணம் தமாவனெ
ன்று யென்றனியாகவில் பிச்சுவா யெடுத்து யென்னை குத்தக்கொண்டு
வருகிறாள், அதற்கு நான் பயப்படுகிறேனென்று புகைமுண்டவர்
சொல்ல இதைக்கேட்ட அம்மானவள் சுவாமியைநோக்கி சொல்

வதாவது ஓ தேவனே! அவனேயுமமைக்குத்து வருவதுதானமே
வதாவது இதுவுமேனோ! ஆவகேயும்மைகுத்து வருவதாரமே
இதுபகவின்றிய அப்படியாய்த்திவரவதுகவ்அப்படியுத்திரவது
அர்ப்பித்தமபெண்ணுகுறள் காவில்இவளிவ்பட்டமுன்னைவரவிகொர்க்க
இல்லையா பிதாக்கடவுக்காசமானக்கா காமத்தபோய் பிறக்கடவே
முடித்து அவன்கையில் அவளமனுந்திவரவில்லையா? அவன்றுடிய
பாலை அருந்தி குழந்தைகளை துடிப்பதை துவாரிக்கொப்பனுமம்
காட்டி அவன்பேரில் பழிசுமத்துவதற்காக நீயிருக்கையனைத்தாக
கொண்டு யிருக்கின்றீர், அவளவும்முடைய பக்தனுக்கு அவமை
யாயிருப்பவன்குடும்பத்தைசம்ரக்ஷித்துபிள்ளைகுட்டிகளோடுதித்து
வருவது மெத்தவுமவமுடைய பக்தன் வெளியில் போய்
காலனையாவது சமயாசித்து குடும்பத்தையுண்டா? இவளுடைய
ஊனைப்போல வெளிகளில் திரிந்து பிள்ளைக்குட்டிகளை காப்பாற்றி
வருவதுமெத்தவும் கஷ்டமாயிருந்தது மத்துடன் பிள்ளைக்கு நோய்
வந்தால் யெவ்வளவுதீனம் தங்கும் மித்தநோயைப்பார்க்க நிரு
இனமாவது தகப்பன் பேசிட்டுப்போனதுண்டா? அவனோரமெ
அவன்யிருப்பதினால் மிக்குணமிருக்கிறது அவனுக்குத்திவிடமெ
ன்று யென்னை பிச்சுவாவையெடுத்துவருகின்றாள். நீர் மிகவும்பாவ
முதல் யெட்டுதலைமுறையும் காப்பேனென்று சொன்னபடி இவ
ளுக்கு வைகுண்டமிருப்பதெவருள் கொண்டுவென்று அப்படி சொல்ல
இதைக்கேட்ட பாண்டுரங்கன் புன்சிரிப்புகொண்டிருக்க அவளானவ
ள் தன்புத்திரனை மார்புடன்சார்த்தி காத்துக்கொண்டு கேட்டவ
ள் தன்னிதானம் புகுந்து அவள்முன்னுமனுக்குயமனமுடைய சுவாமி
யுடன் சந்நிதானம் புகுந்து புள்ளையமைந்து அம்மனமும் சுவாமி
யும் யிருக்குமிடமிருந்து செல்லுகையில் அவர்பிள்ளைக்கு சுமுகமு
ண்டாயிற்று போகவேயென்று ஓர் சப்தமுண்டாயிற்று இவளிடம
டாயிற்று போகவேயென்று ஓர் சப்தமுண்டாயிற்று
சப்தத்தவன் பாரென்றுபார்க்க ஒருவருமகப்படவில்லை யிவ்வளவிரு
வரும் இவர் ருபமாயிருந்தோ யென்று யோசித்திருக்கும்போது
பாரிவில் சாத்திவிருந்தபிள்ளைக்கு ஜ்வரம்விட்டுவிடுத்து சந்நி
தானம் அருவிக்கியமாவது கண்டு குழந்தையை வெளியில்நிறுத்தி
பரம்பரைப்புடன் அதற்கதகதகவெடுத்து சாவயிட்டு சத்தமொய்து
குழந்தையைப்பார்க்காமல் சுகமடைந்திருப்பதைக்கண்டு அக்குழந்
தையை நடத்தி யித்துக்கொண்டு திரும்பி வீட்டுக்குப்போகு
போது நடக்கையில் கண்டவர்கள் இப்பிள்ளைக்கு யெவ்வளவு வியாதி
நீக்கிறதென்றுகேழ்க்க சுவாமிகள் சந்நிதானம் போயிருந்தேனே.

மனுஜங்களின்று தேகவியாதிகளும் நீங்கி சுகமடைந்தது என்று
சொல்லி விட்டுப்போய்ச் சேர்ந்து சந்தோஷித்திருந்தான். இவ்விதமாய்த்
துக்காராம் ஸ்வாமிகள் கேட்டு சகலருடைய மனோபாவங்களைய
படிமுடியும் யாருக்கும் குறைவுசெய்யமாட்டான் என்றுரைத்து
நாதனவிகள் ஆரம்பித்து கீர்த்தனைகள் பாடலுக்குள் [illegible]
டல் பாடின கெங்காதரரென்னும் வாணியசாத்தியும் அனந்
தேமிட்டார்களாய் பகல் திரிபேமறிட்டு துக்காராமஸ்வாமியால்
வேண்டியவுபசாரங்கள் செய்து அடிமைகளாயிருந்தார்கள் தாவர்
கருதிதா அடி கோடிசங்கற்பரும் சத்தியான பிராணவிசாரமும்
ஆகவில்லை நமக்கு மெய்பக்தி யெப்படிவாய்க்கும் இந்தகம் கிடை
ப்பது அரிதென்று சமேனார் சாற்றியிருக்குறார்கள், இதற்கென்ன
செய்யலாம் என்று யோசித்து மனமுருகுமடமூகுபவனிடோல்
இவனுடைய மெய்பக்தி நிரம்பித்துக்கொண்டு அ என்னும்
ஆறுமையுடன் சாக்ஷிசொப்பனத்தில் சொக்கியிருந்தான். இதை
யறிந்த ஆண்டவன் இரவும் பகலும் ஓய்வில்லாமல் கிரசைனையும்
அடக்கத்தையும் ஆபரணங்களாகப்பூண்டு தயம்பொருமை கிருபை
சந்தோட்டம் வாய்மைஅறிவு என்னும் ஆறுகுணங்களை கருவிகளாக
அமைத்து தான தருமம் சேசங்களை ஸ்ரீகனகபடைத்து தேகித்
துறவு இந்திரியங்கள் டம்பனித்திகளில் நித்தமிடையாது
இவன் பரமார்த்த பிரபுத்தவத்தவன் சொத்தவிர்த்தியிலிருக்கு
றுனென்று சொல்ல நானிவனுக்கு ஆசாரியனாதல் மற்றவர்களுக்கு
போதிப்பான் உனதுயிரும்பென்னவென்று கேற்கமாதவும்
நீயேபோய் ஆசாரியனென்று அனுக்கிரகம் செய்யும் பாதத்தில்
அவன் தேகம் மனைவகாரணமதிறான் அமலனாய்விடத்தலைப்பில்
நீர் செய்யும் உபகாரத்தால் அவன்காரியம் முடியுமேதவிர நீர் அ
பேகத்த காரியம் முடியப் போகிறதில்லை யென்றியாகித்து இரு
வுளபடி செய்யலாமென்று சொல்லாத சொல்லு அத்தரத்திருத்
தானன் சோராய் வைத்தசுமூன்றுவதுஜென்மமுட்தவராய் பாத
வருத்தில் வுதித்தபோது மாமுறுத்திகருடைய காரத்திலே
யாதவனிடம் நித்தவர அப்போது நாமனிவனுக்கு பாதத்
ஆசாரியனாகின்று பாகவத தருமம் போதித்தேன். அதனால்
நாமதேவனவுதித்தபோது பிரம்மசாரியாக நின்று அப்படியவர்
கருமுகத்போதித்தேன் இந்தஜென்மத்தில் நீ சென்று அதனால்

ன்று பெயரிட்டான். இப்போது நானென்று போதிக்கவேண்
டியிருக்கிறது. ஆகையினால் போதும் விருஷணைபோதும்
இவன் தேகத்தை அமலராக் செய்ய வேண்டியது யென்றுகேட்
டமேலைகமாராவியே லக்ஷ்மியும் சந்தோஷத்தை அறிந்தராக
ன்யன் மகாராசம் சந்தோஷ குருவாரத்தில் பிராமணரூபம் கொ
ண்டவராய் துக்காராமனுடைய ராத்திரா சொப்பனத்தில் வெழுந்தரு
ளி இந்திராயணி நதியில் ஸ்நானம் செய்து அனுஷ்டானங்கள் மு
டித்து வரும்போது மிறக்கத்தில் பிராம்மண திருமேனியைக்கண்டு
வந்து வழிபாடுகள் செய்ய அவர் ஆசிர்வாதம் புகலுதாம்கொண்டு
வந்த இந்தமுரயை அவர்கையில் கொடுத்து தங்களிருப்பிடம்
சொல்ல வேண்டுமென்று கேழ்க்கபிராம்மண மூர்த்திகாசபண்டரி
புரவாசி என்பெயர் கேசவசைதன்ய பாபாஜீசைதன்னியர் வுமக்குபோதி
க்க வேண்டி ஆசாரிய காகவந்தேனென்று சொல்லி ஜீவன்முக்தா
சந்தோஷம் கொண்டு வாளையுதைத்துக் கொண்டிருக்க அம்மூர்த்
தியும் துக்காராமன் சிரசின்மேல் தமதுகரத்தைவைத்து ஸ்ரீராமகிரு
ஷ்ணஹரி மந்திரங்களை வுபதேசித்தருள தானரும் மனத்தைப்பெற்று
மகாநிலைமைய் சந்தோஷ முழ்கியிருக்கும்போது பிராம்மண மூர்த்தி
கள் வைத்தன வரைநோக்கி அப்பாளன் முதல்வர் கேசவ
சைதன்னியர் அவருக்கு ஏனமானவர் பாகவதசைதன்னியர் அவரு
க்குச்சாமானவன் பாபாஜீசைதன்னியன் யென்றுநாமமுடையவன்
இந்த ஆசாரியபரம்பரைகளைமறந்துவிடாமல் ஸ்ரீபண்டரிநாதனுடை
ய வுபாசனையை மறவாமல் இரவுபகல் சந்தோஷட்டியரோடு கால
க்ஷேபங்களை விடாமல்செய்வாயாகில் உனக்குநற்பேறு கிடைக்கும்
தடையில்லை என்றுசொல்லக்கேட்டு சுத்தபக்தன் அப்படியே ஆகட்டு
ம்கொண்டு அந்தச்சீ அவர்தமுற்பின்று குன்றுவர்த்திரிந்தேன் அடிமை
க்கொண்டு அந்த ஆண்டவனை அடிபெறுடைய
யில் குடிபுகுத விட்டுஆண்டருளின ஆண்டவனை அடிபேறுடைய
குடிசைபாவைமூரவந்து ஒருவேளைதளிகைப் பெறுவுக்கொண்டுசெ
ல்லவேணும் யென்று துதித்துநிர்த்த பாபாஜீ தன்னியரும் நடந்து
வந்து வீட்டுக்குள் நுழைந்துதிண்ணையில் தானர் தம் மனையாளுடனே
க்கி இவரொருஆசாரிய ஸ்வாமியவருக்குவொருவேளை தளிகைக்
குத்துக வேண்டிய சாமக்கிரியகளைக்கொடுத்து பாவுசெய்யவேணும
கொடுத்தனுப்ப வேண்டுமென்றுசொல்ல ஜிஜாபாயிசாமக்கிரியை
களை சம்பாரித்து கொடுக்கலாம் பாக்கேசிறேன் யென்கேபோவேன்

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

யாக்கு பிராம்மணர்களை அறமுத்தவத்தைப் பயப்பாகமும் அடியா
தாச்சொல்லுகிர் யித்தருக்கு நிர்வாகம் வுமக்குத்தெரியவில்லை
யிட்டிருந்த சொப்பத்தவை தட்டுமுட்டுசாமான்களை யாரிஜ்ஜன
ம் செய்யலாயிற்று பின்னொருட்டிவைகளை வைப்பதற்கு பெருங்கஷ்ட
மாயிருக்கிறது யிக்கலத்தில் பிராம்மணருக்கு தருமம்பண்ணுவது
செய்வேன்யென்று வரைந்தான் இவ்வுரைகளை கேட்டுருந்தபாண்டு
ரங்கனாயிர மனார்தார்.

இக்காட்சிகளையெல்லாம் தானர் அவர்க்கிரதா சொப்பனத்திற்
கண்டு சந்தோஷத்தையடைந்தவராய் தாம்கண்டகாட்சிகளை யுத்தம
னைக்குறிப்பாது சாதுதாக பண்டரிநாதனே பிராம்மண ரூபமாய்வந்
து ஆசாரியருக்கு புத்திரபுகன்றே யிருந்தாரென்று யென்னுமி அந்
தப்பிராம்மணப்பண்டரிநாதன் கழுத்துநெடுகாயாம் தாம் நரிகிட்டன
வென்று தாமே அறிந்து காலடியெய்யவிக்கத்திரி அந்நா
ராயணன் யென்று தன்னுடைய ஆர்த்தசையைப் பிரித்து அக்கிக்கி
ருக்கண்டதில் அவ்வுப்பண்டரீநாதர் கெண்டு பண்டரிநாதனை
யென்று தம்மைத்தாமே சிந்தித்துக்கொள்வார் இக்குபேபாத
வையதற்கு அவர்களை பாவாதக்கியென்று கொண்டேனே
என்னை தானறுக்கக் கொள்ள கருணைவந்த எம்பெருமானே
கேசவா மாதவா பராமாத்தன்ன விஸ்வேசரமத்துடனே தோ
ன்றித்து நாலத்துவத்தை யெனக்கிது சரயிருஷ்ணதிவ்விய
நாமபோதித்து போயினன் யித்தவடிகளையுமன்றுபாடவில்லைத்
தாபாடுக்காராமர் திருவடியைத் தியாகருணாபாட்டும் வழி
யந்துக்கு தவமதியம்போல் நிறுவியாதிஷ்டர்களுக்குஅளித்தம்
போனாயிற்று ஆகவேதுப்பெய்து ஆனந்தமடையும் சந்துக்களு
க்கு வேலாகிஞ்ஞாட்டது போலாயிற்று. இத்தொந்திரவைக்கு செய்
யவர்களுடைய பயிலுக்குத்திபெறும்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

முற்றியது.

ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

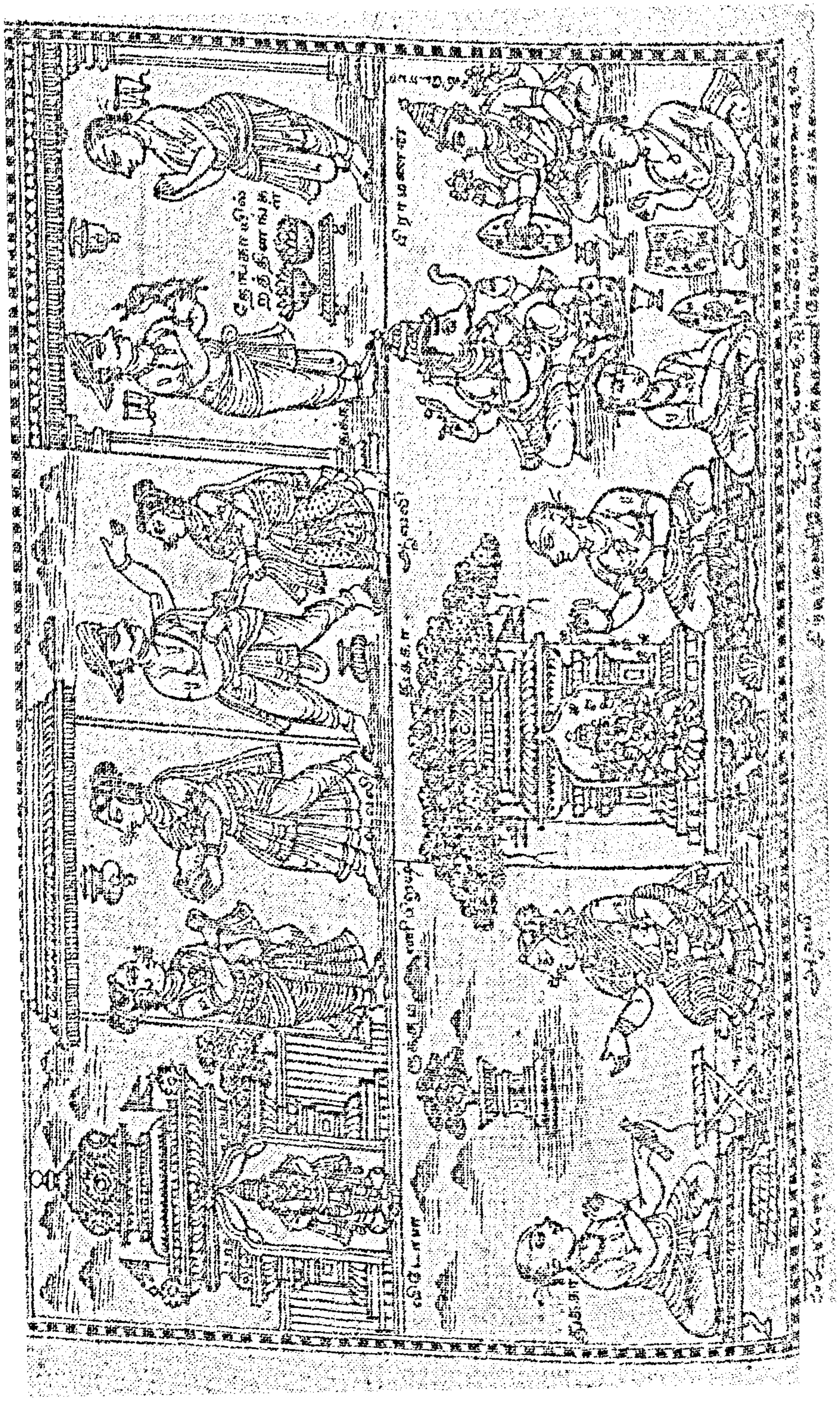

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பதினோராமத்தியாயம்.

காப்பு.

வேதனையின்றும்போற்றி - வெய்துயரொழித்தாய்போற்றி
வாதனைதீர்த் தெனைக்கும் - வைகுந்தபதியேபோற்றி
ஆதரவளிப்பாய்போற்றி - ஆழியங்கையாபோற்றி
மாதவர்யாவரேத்தும் - மாதவாபோற்றிபோற்றி.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஸ்ரீஹரி, நான் அனந்த அபராதங்கள் செய்தவன், உன் திருவடியை வேண்டு நாளைத் துயருகையிருக்கின்றன் என்போல் அதிமோசமான கட்டுத்தோளையும் பக்தியும் சக்தியுமில்லாதவனும், இவ்வாறு சாந்தமில்லா அஞ்ஞானமுள்ளவனும், வைராக்கியமில்லாதவனுமாகிய, துஷ்டனேனை, நீயல்லாமல் காக்குமவர்யார் இருக்கின்றார்கள்; அநந்த ஐச்வரிய பட்டங்களிலிருந்தாலும், அநந்தயோக பெரிய தங்கையில் லக்ஷ்மியின் பவித்திரமாகி இருடிகளும் முனிவர்களும் யோகிகளும்

ம், அங்கீகரித்து, போக்கைப்பெறுகின்றது, அதுபோல்கணபதிக
ளானபோதிலும், வுன்னருளைப்பெறுவனேயாகில், என்னடியாருடைய
அடிமைகள்பெறுவேன், வுன்னைத்தொழுதேத்தும் அடியார்களை அங்கீகரி
க்கின்றனை, நீசனாயுன்னைத்தொழுதால், பேதபுத்தியுமின்றி தா
முவைக்கின்றனை, சாண்டித்திரிவிலாப்பாமரனாகிலும், அவர்களை அ
ங்கீகரித்து, ரக்ஷித்தருளும், தேவதேவாவென்னைத்தொழுதேத்தும்
அவர்களைக்காப்பாற்றி, அருளுகவென்று, பிரார்த்தித்து, ஹ்ருஷிகேச
னாய், ஆகாசவஸ்துவென்னைவணங்கி, ஸ்ரீமத்துக்காராமருடைய சரித்திர
த்தில், கூ-வது அத்தியாயசங்கிரகம் சொல்லத்தொடங்குகின்றேன்,
நீர்முன்னின்று, காப்பாற்றியருளும் கருணைக்கடலே! ருக்மணி
பதியென அவனைவணங்கி, சரித்திரந்தன்னைசொல்லலாயினார்.

பேருவென்னுங் குருவாய்வந்துபோதித்ததைதாசர்குருவான ஆ
ரண்ணியத்திற்சென்று திருவுளத்தில்நினைப்பூட்டி வெகுநாளா
யடியிலிருந்திருந்து, அதிதிஅப்போதுதாசருக்கு சேவைசெய்
தவிபோடாவென்றால் கடக்குவாய்த்தமரிவி, மிகவும்கொடியவனா
யிருக்கின்றான் இவனைவிட்டுதாரத்துவனம்புகுதல்நலமென்று, வே
தம்சொல்லிகையால் விசாரமில்லாதருமம் தாரதாரனைசந்தோஷ
செய்து காலம்கழிப்பதுநலமென்றுன்னி இவ்வாறுதாரமிதைக்குவ
னம்விட்டுசென்னிதானம்சென்று கீர்த்தனைபாடி, விடியாமன்முதல
த்திரக்குடுமுன். மங்களாரத்திகள்பாடி, காமகியாப்பிக்கிறியவிக்
குசென்றுநித்தியகட்டளைமுடித்துஜெபதபாதிசெய்தாசனிதாவம்
குந்து அர்ச்சனைபுரிந்து, ஆரண்ணியத்திற்புகுந்து குருவிடமும்
பக்கலிக்கொண்டிருப்பார் யாருவந்தாக்தாக்கலிராப்புக்கிழையும
அளிப்பார்களாகில் சொல்பஆகாரம்புண்ணுவார் யிப்போதிலி
டிகன்மேல் நினைப்பறுமவனத்திலேயேபகலிரவுமாசமாயிருந்தார்.

இவருடையமனைவாட்டி மிகவும்விசாய்கொண்டுஅக்கப்பக்கம்
பெண்களுடன் பெண்களுரைக்கின்றாளென்றால் சங்கடமாகவிருந்து
ரிவிருந்துவீட்டிற்குவாராமல்பிள்ளைகுட்டிகளைபார்க்காமலேயகவிலே
வனம் ஆரண்ணியத்திலும் இரவிலகவாயிடம் தங்கிசேவைசெய
ற்செய்து விடிந்தவுடனவனத்திற்குசெல்கின்றார் நீராமிடப்படிப
யித்தியம் கீர்த்தனசெய்திருக்குமுன் யிதாக்காரகதாசிக்குவந்து

சேர்ந்தார்கள் ஆயினும்காரியனைகான்விடப்போகிறதில்லை கரியன்சா
மார்த்தியமெல்லாம் காட்டட்டுமென்று மொழிந்துகொண்டுசில
நாள்பொறுத்து விடியற்காலையில் ஜீஜாபாய் குடமெடுத்து இந்திரா
யணி நதிக்குசென்று, ஸ்நானம்செய்து குடத்தில் ஜலமெடுண்டு
வீட்டிற்கு திரும்பயில் தாஸர் நித்தியானுஷ்டானம் முடித்துபோ
ய்க்கொண்டிருக்கையில் குறுக்கே வழிமறித்து நிறுத்தி யிரண்டு
மாதகாலமாய் வீட்டிற்கும் வராமல் காட்டிலேயும் சன்னிதானத்
திலும் இருக்கவேண்டிய காரணமயாது குழந்தை குட்டிகளை யார்
காப்பாற்றுவார் அவர்களுடைய கதியும் என்கெதியுமென்ன வும்மை
விட வேறொரு புருஷனுண்டோ யிதற்பாலதுசொல்லும் இந்த யி
டத்தைவிட்டு நீர்போகக்கூடாதென்றுதடுத்துவார்த்தையாகக்
கூறினாள் தாஸர் இவைகளைக்கேட்டு தன் எண்ணத்தின்படி நடவா
மையினாலே பெண்சாதியும் அதற்குவசம்கேட்டது. மிக
வும்நீகுணமுடையவளாயிருப்பதினால் வுன்னோடுவாழ்வதிலும் கா
ட்டில்வசிக்கலாமென்றுஆகையால்வுங்களைப்பார்த்துவிட்டுகொடுருக்கேன்
பதிவிரதைக்கேற்ற பதிவிரதையாமாகில் எந்தநாளும்கூடியிருக்கலாம்,
சுற்றாருமும் சமமாகயிருப்பாளேயாமாகில் கூசாமல்சன்னியாசம்
சொல்லுகிற அவ்வையார்வாய்மைமொழிப்படி நீகல்லவளாயிருந்தால்
வுன்னோடுவாழலாம் நீகுணமுடையவளாயிருப்பதால் வுன்னிடம்
வாழ்வதிலும் காடாள்வதேமேலாகையால் நான்காடுபுகுந்தேன்,
யிதற்கு பொறுமைதருவது நமல்லவென்னைப்போல் சமுசாரத்தில்
பெண்ணை அழுந்தப்பார்க்கிறாய் நானேயிப்பிறப்பில் கல்லபிரம்பொ
வேண்டியநாயிருக்கிறேனே யன்றியுன் இஷ்டத்தின்படி சமுசா
ரகூபத்தின்படிசன்மமரணத்திற்குள்ளாகிகேள்வினில்பெண்ணையே
ன்யுபத்திரப்படுகின்றாய்என் இஷ்டத்தின்படிநீயிருக்கப்போகிறதில்லை
என்இஷ்டத்தின்படிகாகிருந்தல்லவா என்காலத்தைகழிக்கவேண்டு
ம்யிதற்குநீக்குநினைப்பதனக்கு அழகன்றுஎல்லாரையும்ரக்ஷிக்கும்
பரவஸ்துவன்றி அவனொருவனேயுன்னைரக்ஷித்து வருவ
தைப்போல என்னையும்ரக்ஷித்துவருகிறான் அவனநாதகர்த்தாதிற்கு
லோகமெல்லாம்நானேரக்ஷிக்கப்படுவேனென்று சொன்னால்கடவுள்பொ
றுக்கமாட்டார் அவனுடையகோபத்துக்கு ஆளாகமுடியுமென்னை
ப்போல் வுன்னைநானேரக்ஷிக்கப்படுவேனென்று சொல்ல நீ
கவலையாமல்வுன்காரியங்களை பார்த்துக்கொள்ளுமென்றுசொல்ல ஜீ
ஜாபாயிக்கு அறுத்தாக்கம் பொறுக்கெடுத்து வுன்னைவிட்டுவிட்டுபோ

ருக்குநான்பணிவிடைசெய்து நர்க்கதிபெருவேன்யிதைச்சொல்லு
மென்று கேழ்க்கயிதிமேல்நான் சொன்னவதெல்லாம்செய்றேன்
தடைசெய்வதில்லையென்றும் பிரமாணபூர்வமாகசொல்லசத்தியம்
பண்ணி குடும்பயாகில் கேட்பிட்ட யிடம் வருவேனென்று தா
னசொல்ல அவ்வீயும்தன்னுடைய அபிப்பிராயப்படிசத்தியம்செய்து
குடுக்க.

தேவியுடன்மாளிகைசேர்ந்து அன்று அரிதினமாகையால் விட்டினி
ருந்தயிருந்தாவனத்தில் தங்கியிருந்தார்சாதுக்களும்அன்பர்களும்
தானவந்திருக்குறாரென்று வுணர்ந்துதானவிட்டிருக்கு வந்து
எழுந்து வந்தனங்கள்செய்து இவ்வார்த்தைதனாடியிருக்கையில்ஜ
வனி அவர்களெல்லாரையும் பார்த்துநீங்களெல்லாரும் வந்தவிசாரி
த்தத்திடையாது நான்முயற்ச்சிசெய்து அழைத்துவந்தபிறகுயா
ளரும்வரத்தடைப்பட்டவர்கள் யிப்படிநீங்கள்வருவானேனென்று கடு
கடுத்தமொழிகள் கூற அவர்களெல்லாரும் ஒருவரொருவருகமுகனி
விட்டார்கள் விதேகபாருந்தன் பெண்சாதியை நோக்கியாருரைக்
கின்றேனில் யார்விட்டிருக்குயார்வருவார்கள் அவர்கள்வரும்படி
யான்பாக்கியம்சசெய்திருப்பாயா பார்க்கவே காடிப்பதும் தூஷணவார்
த்தைகளுரைப்பதும் வுனக்குதருமமாகுமாஸ்ரீமன்னுருயானுடைய
யிசாதந்திரமானதில் அவ்வடியார்கள் கலந்துயிருந்தால்நீ
கேழ்க்கப்படுமோ,

தன்தேவியை அருகில்வுட்காரவைத்து தேவிசேதுத்தரந்தந்த
பிறுனார்வரும்சிதற்கு தேவாதிகளெல்லாம் வந்துசேவிக்கின்றார்கள்
அவரைசேவிக்காவிட்டால் நமன்நம்மைவிடப்போகுதில்லை யிந்த
பிரயாணதுமென்று அண்டாஜாகளெல்லாம் படித்துவிட்டார்க
ளவென்விசேவாசல் கவெல்லாம் சித்தியப்பட்டவருமோ வுன்னுடைய
சக்காளத்திபிரத்துவிட்டாள் அன்றுவீயும்காணும் பிரசுதவிட்டே
மாயகவானேதொழுதால் அவர்அவர்களுக்கு அருவிடைக்கும் [illegible]
ருசரித்தியங்களில் வல்லமைபெற்றவருடைய விபரீபென்னவோ
தித்துயிருந்தார் யிவைவெல்லாம்கேட்டு பண்டரிநாதவனுடைய தி
ருவடியின்பேரில் மனதையுந்தி அதிப்பதைவிதேகரிக்க நாவே
முப்பதாபூஜைகத்துன் யிவனுடையநிலைமை அறியவேண்டுமென்றே

கெடுவாய்த்தது. சேஷ்டாஞ்பய ஜீவனமானது எப்படியிருந்தாலும் சந்தோஷித்துக் கேட்டதற்கு மயக்கமுண்டாய் பயித்தியம் கொண்டது, கஞ்சிக்கலயம் கெட்டது, இதுவும் பாகவதர் அதே மனமுற்றவர்களுக்கு என்ன நிமைதான் வருது, யிப்பின் குட்டிகளையெல்லாரு காப்பேன் நிற்கின்ற காரியத்துக்கு யோசிப்பதில் பயனில்லை. பக்ஷிய கட்டியதியாருட்ட இன்றைய மேயாராவது போதுமானதில் லோகமும்புத்தியைக் கெடுத்தவன் கியவன் அவனைக் கடவுளென்று கெஞ்சி, ஸ்ரீ அரங்கநாதருக்கு இக்கெதியாய்த்தது, பெரியோர்கள் ஸாதித்தால் மனிதர்களுடன் கலவாமல், மனம்போனபடியெல்லாம் திரியவைத்து, இராஜகாரியங்களும் அபேக்ஷிக்கப் பகுதிகளை, குப்பைக் கூடைகளில் சஞ்சரித்துவைப்பான் இவன் சென்ற திருவடிகளைக் காண்போர் தெய்வமுட்டிலும் மிஞ்சின மட்டிலுமில்லையென்று குறை நோணிட்டவர்களாய், பக்தர்களென்று கதிக்கு அபாயரும் கதியனுடையவர் அடிகளேயேத்துகின்றார்கள் அந்தவடியார் திருவடிகளைப் பெரியவர்களுக்கெல்லாம் தருவிக்கும் பட்டு, தங்கள் தலைமேல் சூடுகிறேன்; அப்படிச் செய்தால் இனியாரும் அத்திருவடிகளில் தொழுவார்கள் அதைத் தெரிவித்துக் கொண்டாட்டங்களோடு அப்படி உண்டாக்கினார்கள் இதை கோத்துருவேன் என்ற போல்வ ஒருகுரு கெஞ்சி ஸ்ரீ வேங்கடேசனெண்டு தன்னிதானம் வசந்தமடங்கினார்.

பீஜா கஎக திருவடிகளை தெலமாக்க தன் பெரியவர்களுக்கு வருவதைப் பார்த்தசாரதி கண்டு புன்னகை புரிந்து கும்பணி தெய்வயாக்கி ஆவனி பெண்ணிருவராணக்களையும் சகித்துவிட்டு கும்பிட்டு இருவரும் சென்று அந்த திருக்கையில் சமீபமாக வந்தவிட்டவளை தெளிவு பார்த்து, அடி, ஆவனி, பெண்கே வந்த, என்று கேட்க அம்மா என் புருஷன் மெத்தவும் காதகன். அவனுடைய பாதத்தைத் தாக்கிவிட்டு கல்லென நெருங்கி வந்தேன். என்னுடைய புருஷன் இரவு நாளுமிந்த உபதேசம் செய்ய அந்த வழியில் நின்று அவனுடைய புருஷனுடைய திருவடியை மிதையத்தில் இருத்த போனக்கு பயித்திய முண்டாக்கி சொத்துகளையெல்லாம் கண்டவர்களுக்குதானமாகக் கொடுத்து முடிவில் உடுத்தின வஸ்திரம் தவிர யாதுமின்றி செய்து வைத்தான். குழந்தைகள் பசியால் வருந்தி வாடுகிறார்கள். எனக்கோ வேறே கேஷிமமடையாது ஜீவனம்செய்ய புருஷனோ திக்

காக்கிவிட்டான். இப்பேர்ப்பட்ட மாயக்கியவன் பெயர்த் பெயர்ச் சொற்கிவிட்டான். இப்பேர்ப்பட்ட பாதங்களை நினைக்கவேணுமென்றும் நினைக்கின்றாய் இப்பேர்ப்பட்ட பாதங்களை நிக்கவேணுமென்றும் மின்னுட்டினும், பேர்வனுக்க வைப்பேன். இப்பேர்க்கொற்றவனுமின்னுட்டினும், போய் பாதங்களைக் கெடுத்தான் தானடைய பாகித்து அவனையும் திருவும் பாதங்களை கெடுத்தான் தான் பதிவுபர் அதுவென்று ஜீவனைச் சொல்ல சுருமிகொட்டு புன்னகை புரிந்து பாகவதர் அக்குடும் அனுசாகித்து என்று ஒருபட்டு சேவையும் இருவிக்கையும் இருவிய தன்விருக்களையும் கொடுத்து போகவிட்டு அவ தனை இரண்டிகைகளாலும் பெயர்ப்பாதகத்தை சென்று அச்சேவை அவ்விடத்தில் வரிக்கைகட்டி அனைத்தும் தமதானைதால் மக்க குண்டம் கைகளைக் கண்டு கண்ணீர். மாடுபெய்த்தவனிடமிருந்து கட்டித்தாயினுமே! நான் பின்னைக்கவெல்லாம் கொண்டுபோய் அர்ச்ச கடுத்து சொல்லவுமந்தாதம் அர்ச்சனைக்கு வருவிச்சேய்த குத்தோன் என்னைக்கொண்டுபோகும் புனிதமயமானதால் இத்தது பாகியமிதே தென்னைக் கட்டுத்திறக்கத்தான், என்று சந்தோஷம் கொண்டு வாக்குமாலைத்துக்கொண்டு இந்த முகதிருமாது போகத்தான் கட்டளை தெரிவாக சென்று விடுத்து திருமிருமாதுபோதத்தாக அக்ஷ்மீ வாருமதைக்காக்க பெருமடுக்கு சேஷிமயனுக்கென்பே மதி காத்தான். இவுபோதித்து செல்லாம வாளைவ ஜலம்பேர எவித்து சற்று காதிலை தன்னை பசிக்க தற்கு மோகித்து மனிதற்கு பட்டுசேஷி ஒன்றும் பெருவிருக்கையும் தந்து மங்கி விட்டான். இதில்லாமல் அதுமுக்தே கென்று பசியும் பார்க்குறான், ஹரி! ஹரி! ஆதிமூலமே! என்னைக் கைசோரவிடாதே; ஸ்ரீஜ கொண்டுவத்த மிடிவிருக்கிறதையும் பராக்கிரமருக்குக்கொடுத்துவிட்டு அனைத்தையும் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார். அரசு கம்ஸமீப த்துவிட்டு அனைத்தையும் பாடிக்கொண்டிருக்கார். அரசுக் சமீப தேசங்களுக்கு தெரிந்து, குப்பு குப்பாய் புறப்பட்டு மிவரை சேவிக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் வந்து சேவித்துப்போவார்கள். இதுநிற்க தேவகாருக்கு பக்தகோஷ்டியாதத்தில் இருந்தவர் பென்றும் அக்கிரகாரம்முண்டு அதில் இந்தாமணி தேவனொன்று பெ ரியவரிருந்தார். அவர் அக்காரக்கனியுடைய செட்டு அரிசயத்தை நாளுக்குநாள் சாதுக்களுக்கு அறிவித்துவருவார். ஒருநாள் பலபேரி ருந்துநாள் சாதுக்களுக்கு அறிவித்துவருவார். ஒருநாள் பலபேரு பத்திரம் கைபோப்பும் வாங்கி ஒருகுடம் பொழுது பிராமணன் வசமனித்தார்கள். மிக்கதுக்கத்தை கொண்டு வந்தவன் அக்காரனை கண்ட அன் நிருபத்தைக் கொடுத்தான் இதை வாங்கி வாசித்தவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து பெண்ணையும் மனிதராகவெண்ணி பல்லை.

பொப்பமிட்டு கடிதம் அனுப்பினார்களல்லவா' அவர்களை அவசியம் போய்தரிசிக்க வேண்டுமென் றெண்ணி மக்களுக்கு விடைகொடுத்து மறுநாள் காலையில் திருவடியென்னும் கிராமம்போய் சேரா திருக்கக்கண்டு வழியில் வேறொரு பிராமணன் வைத்திருந்த நன்று வணக்கங்களுடனே சென்றவுடனே சேர்ந்து சித்தாயனிதேவ ருடைய திருமாளிகையில் விநாயகமூர்த்தியை பூஜிக்க [illegible] யம் பிரதாமணிதேவர் விநாயகமூர்த்தி பூஜைபுரிந்து நிவேதனம் [illegible] நிச்சித்திருந்தார். இவருடைய மனமானது [illegible] டேமிடுசென்று அவர்களைப்பிட்டு இச்செடிக்கு ஜலமிட்டு இச் செடிகாய்க்கவிட்டது இவ்விடத்தில் அநந்தமிருக்கிறது இப்பிடம் குப்பை சேர்த்து கவனிக்கிறதுபோல் [illegible] காவலிசெய்து நடந்து விநாயகநாதயம் மனம் [illegible] மே ஒருமைப்பட்டு நாம் விநாயகரை பூஜித்திருக்க அவ்விதம் யாசம் நந்தமான் அர்ப்பணங்களில் புத்தியைச் செலுத்த [illegible] நமக்கே கீர்த்தியென்னும் முன்போல யானதுபூஜைக்கு [illegible] இப்படி சஞ்சரித்து அன் பூஜைசமுத்திரத்து எழுந்து கர்ப்பூரத்தை செய்து நமஸ்கரித்து வெளியேவந்து பார்க்கையில் [illegible] ஸ்வாமிகள் வந்திருப்பதறிந்து பார்க்கப்போக ஸ்வாமிகளும் சித்தா மணிதேவருக்கு தீர்க்க நமஸ்காரம் செய்து கைகட்டி [illegible] எதிரேநின்று பிரதிதினம் செய்யவேண்டியதென்று [illegible] அப்படிசெய்வோமானால் இவ்விடம் வந்தாகிய பிராமணர்களுமை யெனிதம் செய்வார்கள் இவருடைய மகிமையை தெரிந்து [illegible] தனம் செய்வோமென்று பெண்ணி சும்மாயிருந்துவிட்டார் [illegible] அவரைப்பார்த்து நீர் இவ்விடம் எப்போது வந்தீரென்று கேட்க? நீர் விநாயகமூர்த்தியை நந்தவனம் ஆன்களுக்கு [illegible] போது வந்தேனென்ன அம்மொழியைக்கேட்ட தேவர் [illegible] நமதுவுள்ளத்தை பரிகரிக்கின்றாரே யென்று கவலைகொண்டு சற்றுநேரம் சும்மாயிருந்து, பின்னம் இவருடைய மகிமைகளை அறியவேண்டுமென் றெண்ணி குசலங்களை விசாரித்து போஜனத்திற்கு வாருமென்று கூப்பிட, தானும் சித்தாமணிதே வரைப்பார்த்து ஸ்வாமிகள் பிராமணருக்கு [illegible] பரிபிக்கவில்லை நானுக்கும் தனிமையாக இங்கிலே அதிதியாக விட வேண்டுமென்று சொல்ல மற்றும் பிராமணர்களெல்லாருக்கும் கேட்டு

101

12097

இதென்ன அதற்கு முன்னு பதிலைகளா? இவருடன்கூட யாராவது வந்திருக்கவேண்டும், ஆகையால் முன்னமே போடச்சொல்லுகிறார் இவர் வரும்போது தனியே தான்வந்தார். இப்போதுமான்று போ எப்படியானார்கள் பின்னும் யாராவது வந்தார்களோ வென்னவே பார்ப்போ மென்று வீதியில்பார்க்க யாருமில்லை. பிராமணருள்ளே தேசாந்திரிகள் அப்பியாசகர்கள் சிலரோ இப்போ வந்திருக்கிறார்களா என்று விசாரித்து அவர்களுக்கு அன்னம்பரிமாறி இருக்கிறார்களா என்று விசாரித்து யாவரும் வாக்காளுடைய பிறகு நாங்களும்பந்து வழக்கம் அன்று யாவரும் [illegible] சித்தாமணிதேவர் ஜீவன்முக்தரைக்கண்டு அப்பா யை புணர்ந்து அதிகமாகப் போடச்சொல்லுதற்கு காரணம் தெரி விக்கவேண்டுமென்று கேட்க நாங்கள் ஆராதிக்கும் விநாயக மூர்த்திக்கு ஒதுக்கிவைத்துடன் பிராமணர் யாவரும் சேர்ந்து கேட்ட கேழ்வியானது விநாயகமூர்த்தி நாமனிதனைக்கூட சேர்ந்து ஆச்சரியம், அப்பத் தோசை இற்றுண்டி பணியார வடைபதாவது ஆச்சரியம், தனிகையும்சேர்ந்து தாபதிபங்களைக்காட்டி கலம் வார்க்கங்களையும், தனிகையும்சேர்த்து தாபதிபங்களைக்காட்டிவருவது வழக்கம். நம்முன்னோர்களும் சன் பதுவெளிநது காட்டிவருவது வழக்கம். நம்முன்னோர்களும் அப்படி செய் யாதி அர்ச்சகர்களும் அப்படியே செய்துவருகிறார்கள். அப்படி செய் வதினால் அந்த தேவதை சந்தோஷிக்கிறது அவ்வாக்கியமே தேவ தாரம் தேவதைகளுக்கு அற்புதமானதே நிருபணமென்று உரைக்கப்படும் அவையேயுண்ணவேணும் அவையுந்தி புண்ணு மேதாவியார் அப்படியுண்கையில் நிர்மலத்துவம் வித்தமாகும், போகுமிடமெல்லாரும் போலாம். அவ[illegible] டதொடர்ந்து போகலாம். இத்தலைவர் அதனிதனகனை [illegible] சொல்லுகிறு என்று நம்பப்படாதென்று சொன்னார்கள். அதற்கு [illegible] னர் பிராம் மணர்களைப்பார்த்து சொல்வதாவது நீங்கள் விநாயக மூர்த்திக்கு திரிகரணசுத்தியுடன் பூஜித்து அருவது வுண்மையாயிருந்தால் இலையிலிட்ட தனிகைகளை விநாயகரே கோவில்வந்துபுசிக்கவேண்டும் அப்படி யுண்ணவிடில் டம்பத்துக்காக செய்யுமவையென்று சொன் னபடியே இவைகளை சிந்தாமணிதேவர் கேழ்விப்பட்டு இவரை நாம் பரிசோதிக்க வரவழைக்க இவரே நம்மை பரிசோதித்து விட்டார் இதனால் நாம் அவமானப்பட நேரிட்டது என்று அபிமானமுற்று விநாயகமூர்த்தியின் எதிரில் கைகளைக்கட்டி நின்று தொழுத சகல பிராமணர்களால் [illegible] வட்டித்திருக்கும் தக்ஷிணையுடன் வந்து

ஹே ஸ்ரீதரா! சம்போ! மஹாதேவா! விநாயகக்கடவுளே அமர்ந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வன்னத்தைப் புசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தும் அன்னம் அவ்வாறே யிருக்கக்கண்டு தேவர் வெளியே நின்றிருந்தார். தான் பார்த்து தாங்கள் தொழும் தெய்வம் கிடையாதோ, சமுத்திரம் கடைந்தெடுத்தபோனவோர் பாத்திரங் கடைசி கவிழும் சமயமாயிருக்க தன்னுபாசனாமூர்த்தியாகிய விக்னேசுவரனை பிரார்த்தித்தான். இவரும் அனேகவாரக் சமுத்திரம் போல அவதிக்காக்க ஜலத்தில்முழுகி தப்பாமல் விடப்படுத்தி [illegible] இப்போது வந்தார். சோதித்துப் பார்த்தகணென்று பிராண [illegible] சிந்தாமணி தேவரும், பிராமணரும், ஸ்வாமியின் பிரசாதத்தை புசித்து மிகுந்த ப்ரார்த்தனையின் உபகாரம் வந்ததென்று மனதுக்குப்பட்டது. இத்துக்காதேவர் சரித்திரம் கேட்டபடியே ரிஷிபத்திரத்திலும் கண்டோம். நமது தென்பகுப்பாசனமாயிருந்த விநாயகமூர்த்தி மயூரேச் வன்பக்தர்களையெல்லாம் அவர் வந்து புசிக்கவிட்டார். இவரை மனமகிழ்த்தி அனுப்ப வேண்டுமென்று பெருமையை மெய்ப்படிபாரிக்கிறார். ஸ்வாமீ! நம்மது பக்தியேபாரிது. அலங்காரமுடைய ஸ்ரீகருக்கு புருஷனில்லாதது போலும், கட்டடம் அமைந்த குளத்திற்கு ஜலமில்லாதது போலும் நல்லநாட்டிற்கு அரசனில்லாதது போலும் சேவைகளில்லாமல் [illegible] பூஜைகள் புரிந்து வந்தும் அருளில்லாதவனாயிருக்கிறேன் [illegible] தாவது தேவர்க்கு அற்புதப்படுத்தினவர் [illegible] மிக்க மனம் கொண்டாடும்படி விளிப்பைபரிந்து [illegible] அன்னப் பலிகளைச் சேதனர் ஸ்வாமிகள் காணவில்லை [illegible] சேவித்தாலும் சொல்ப லாபமாவது கிடைக்கும் [illegible] சேவகம் செய்யாமல் கூலிகேட்டால் யாரும் கொடார்கள். அது போல் [illegible] இல்லாமல் பக்தியிருந்தால் விநாயகரேன் உன்னிடம் வரமாட்டார்? [illegible] பக்தியிலார்க்கவர் தம் தங்களை அடைந்து [illegible] [illegible] வந்து போஜிக்கமாட்டார் [illegible] [illegible] இல்லாததால் வரவில்லை. இதைக்கேட்ட சிந்தாமணி தேவர் இவ்விடம் [illegible] பாரிடத்திலும் ஸ்வாமியை வரவழைத்து அன்னத்தை சத்தியமாய் [illegible] ஆகாது. தாங்கள் அந்தேவனை வரவழைத்து போஜிக்கவைக்க [illegible] [illegible] ஆவலாயிருக்கின்றது. ரிஷிபத்ம [illegible] வேண்டுமென்று

சொல்ல நானும் விநாயகருடைய சன்னிதானம் சேருங்கள் ஓர் சொல்ல துக்காராம் விநாயகருடைய சன்னிதானஞ் சென்று ஓர் அப்பம்பரிமாறினார். அதின்கருத்தாவது நான்குவேதம் அருசான்றி யூபங்களும் அப்பவிடத்தகள் முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளும் [illegible] அஷ்டாவசுக்களும் சக்கரங்களும் சித்த வித்தியாதரர்கள் அஷ்டதிக்குபாலகர்களும், சப்த முனிகள் இன்னும் அனந்தம் கோடி தேவர்களும் அஷ்டவசுக்கள், சப்த முனிகள் இன்னம் அனந்தகோடி தேவர்கள் யாவருக்கும் முன்னேயென்று தொழும்படி பெரிய மகிமைகள் யாவருக்கும் முன்னேயென்று தொழும்படி மூலகாரணன் உன்னுடைய கீர்த்தனத் யானைமுகவர் ஆகமங்களுக்கு மூலகாரணன் உன்னுடைய கீர்த்தனத் தினதை கார்த்திகையேரி [illegible] விட்டார்கள். உன்னுடைய திருக்கு காதரதியேர் [illegible] விட்டார்கள், உன்னுடைய சக்தியை அறியாருண்டோ! யிதருணம் சகலகுருமனைப் பரிபாலிக்கவசமோ சக்தியில்லையோ! யிதருணம் சகல குருமனை பக்கத்தில் வீற்றிருந்து புசிக்கவேணும் யில்லாமல் அந்தோ பக்கத்தில் வீற்றிருந்து புசிக்கவேணு மென்று பாடிய விநாயகர் தனது திருவடியால் தாவனடைய மென்று பாடிய விநாயகர் தனது திருப்பாதங்களால் தாவனடைய பிரார்த்தனைப்படி அருகில் போட்டிருந்த பீடத்தில் உட்கார்ந்தார். பிரார்த்தனைப்படி அருகில் போட்டிருந்த பீடத்தில் உட்கார்ந்தார். சிறந்த முகமுடன் இலையில் வைப்பட்ட பாகங்களை சுத்தமாய் புசித்த பின் எங்கள் குலதெய்வமே கடாக்ஷிக்கவேண்டும் கடாக்ஷித் திருக்கிறார்கள், எங்கள் குலத்துக்கு ஏற்ற கடாக்ஷித்தருள் என்று வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க பிராமணரும் ஸ்வாமி சன்னிதான வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க பிராமணரும் ஸ்வாமி சன்னிதான மிரதாயகனே ! விருகாங்களையும் [illegible] தாங்கி நடிப்ப மிராதாயக ! தமது [illegible] தமது தயபரா ! பார்த்தசாரதி ! பாண்டுரங்கா ! நிரதயபரா ! பார்த்தசாரதி! பாண்டுரங்கா ! சிந்தாமணி தேவரும் மற்றப் பிராமணரும் தங்களுடைய கர்வத்தைத் தேவரும் மற்றுப் பிராமணரும் தங்களுடைய கிருபைக்கு ஆவலாயிருக்கிறார்கள். இப்போதுங் கொற்ற பிரார்த் தனை செய்ய ஆவலாயிருக்கிறார்கள். இப்போதுங்கொற்ற பிரார்த் தமிழ் கோயிலில் தேவர்க்கென்று பரிமாறப்பட்டிருக்கும் நைவேத்யமுண்டு களிக்கருளவேண்டும் காருண்யனே என்று துதிக்க புண் டரீகவரதனாகிய பாண்டுரங்கன் துதிகேட்டு மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து நிற்க [illegible] மகிழ்ந்து [illegible] அவ்வாறே அமுது செய்தருளினார். துக்காராம் ஸ்வாமிகள் துதிகேட்டு மகிழ்ந்து மதுசூதனன் ஸ்ரீ பண்டரிநாதனாகிய பாண்டுரங்கன் துதியைக்கேட்டு மகிழ்ந்து வந்துட்கார்ந்துக் கொண்டார் இவ்வற்புதசேவையை நாலும் வந்துட்கார்ந்துக் கொண்டார் இவ்வற்புதசேவையை நாலும் சிந்தாமணி தேவரும் கண்களாரக்கண்டு சேவித்து நீக்கத் தன் சிந்தாமணி தேவரும் கண்களாரக்கண்டு சேவித்து நீக்க தன் டர்கள் செய்த அற்புதம் அற்புதமென்று துதித்து மற்றவர்களும் டர்கள் செய்த அற்புதம் அற்புதமென்று துதித்து மற்றவர்களும் பரம்பொருளென்று கோஷித்து எல்லாரும் ஒருபக்தியாய் வந்து [illegible] பரம்பொருளென்று கோஷித்து எல்லாரும் ஒருபக்தியாய் வந் போஜிக்கலானார்கள். இவ்வளவும் விநாயகக்கடவுளும் தார்த்து போஜிக்கலானார்கள். இவைகளும் விநாயகக்கடவுளும் உண்டது ஒருவருக்குத்தெரியாது ஆனால் அவர்களெல்லோருக்கும் உண்டது ஒருவருக்குந்தெரியாது ஆனால் அவர்களெல்லோருக்கும் அவ்விருவிலைகளில் வைத்த காய்கறி அன்னம் கொஞ்சம் கொஞ் அவ்விருவிலைகளில் வைத்த காய்கறி அன்னம் கொஞ்சம் கொரு சம் குறைத்துக்கொண்டு வந்ததுமாத்திரம் தெரியும். இவ்விருவ ரும் குறைத்துக்கொண்டு வந்ததுமாத்திரம் தெரியும். இவ்விருவ ரும் புசித்தபிறகு கைகால்களை சோதித்துக்கொண்டு தரிசனம் ரும் புசித்தபிறகு கைகால்களை சோதித்துக்கொண்டு தாம்பூலம் புஷ்பம், தாம்பூலங்களைப்பெற்று மறைந்தார்கள்.

அதன்பின் சிந்தாமணி தேவருக்கு ஆனந்தமுண்டாகி அவர்
அடியாருடைய பாதங்களில் விழுந்து சேவித்து உம்முடைய மே
ன்மைகளை யறியாமல் அகங்காரமுற்று பரிகசித்தவென்னை நீங்கள் பொ
றுக்கவேண்டும். அகங்காரங்கள் யாவும் உமது பாதச்சேவையினால் நீ
ங்கித் தெளிந்தேன்; உங்களுக்கு செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்
டியது. இக்கிராமமும் இவ்விடம் புனிதமாயிற்று. தங்கள் திருவடி
களை சேவிக்க பூர்வம் என்னதவம்செய்தேனோ அறியேன். இந்த
பிராமணர்களுக்கென்ன சொன்பு சொற்றார்களோ அறியேன்
ஜீவ விநாயகரையும் ஏகாதசியையுங் கண்டிக்கலாகாதென்று
தாங்களாக் கழுவிக் கொள்வதும் ஆஜ்ஞாபனம் செய்வதுமாய் தங்
களைத் தாங்களே மறந்து விண்ணிந்தியடைவதுமா யிருந்ததைப்பற்
றுது ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்தர் பஞ்சமாகத்தினின்று கவாயிருந்தாலும்
அவர்களே பாக்கியசாலியென்று பாகவதத்தில் கண்ணன் கூறியுள்ள
தனைப்பதால் நாங்கள் எக்குலத்தோரானும் பகவானுடைய
அருள்நிறைந்திருப்பதால் எங்களால் வந்திருக்கப்பட்டவர்களாகும். மகா
வதங்களுக்குள் இமாசலம்போலும் தபோதனர்க்குள் சங்கரமூர்த்
திபோலும் சித்தருக்குள் தத்தாத்திரேயர்போலும் நாங்கள்
வைஷ்ணவருக்குள் சிறந்தவராகையால் நாங்கள் வணங்கவேண்டும்.
இப்படி அவர்கள் துதிப்பதைக்கேட்டு தாஸர் நடுக்கமுற்று சிந்தா
மணி தேவர் திருவடிகளில் விழுந்து எழுந்து கைகளைக் கட்டிக்
கொண்டு நானோ சூத்திரன். பிராம்மணருக்கு தொண்டுபுரியும்
பாதசேவகன் தங்களையொத்த உயர்ந்தவர்கள் புகழலாமோ தங்
களுடைய ஆசீர்வாதம் எனக்குக்கிடைக்கவேண்டும். ஆசீர்வாதமில்
லையாகில் ஒருக்காலும் விடேன். பிரம்மகுலத்தாருக்கு பிருகு
மகாரிஷி லக்ஷ்மிகாந்தராகிய நாராயணன்மார்பிலுதைக்க அவ்வி
டியனுடைய பாதத்தைப்பற்றி பூசித்துத் தொழுது அனுப்பினார்.
அப்பேர்ப்பட்ட பேற்றுடைய குலத்தாராகிய தங்கள் திருவடி
யை நான் பூசிக்கக்கடமையாயிருக்க என்னை புகழ்வது அடாது;
எல்லாருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து விழுந்து சேவிக்கலாயினார்.
இவ்வாறு பணியுற்ற தாஸரைப்பார்த்து அவருடைய குணத்
தைப்புகழ்ந்து நமக்கு எப்போது இந்தகுணம் வாய்க்குமென்று
ஸ்ரீ ஹரியை நினைந்து யாவரும் ஒருமனதுடையவராய் அக்ஷதை
யெத்தி வேதமந்திரங்களால் வாழ்த்துதல்செய்து தாஸர்முடிமேல்

அக்ஷதை யிறைத்தார்கள். நாராயணமூர்த்திக்கு சம்மதியாக ஆ
வேண்டிக்கொண்டு ஆசீர்வதித்தார்கள். உடனே அங்கு நின்று பிர
யாணப்பட்டு தேஹு கிராமம் சேர்ந்து பூர்வம்போல தமது காரி
யங்களிலிருந்தார்.

ஒருநாளிரவில் கேட்டு கேட்பதாவது தாஸர் விஷ்ணுவுக்கு
அடிமைப்பட்டவரே தவிர விநாயகருக்கல்ல விநாயகர்வந்து பூசித்
தார். இதை யெங்களுக்களிக்க வேணுமென்று சொல்லுகிறார்.
தெய்வமென்றால் பொதுவார்த்தை ஐந்து பெரியயேரி வீற்றிருப்
பதுபோல அனந்தாயிரம் நதிகள் ஊரினுள். யேரியைநம்பி
அவரவருக்குத்தக்க விதைகளை விதைத்து பலனைப் பெறுவது
போல யிவர்களுக்கெல்லாம் ஜலமொன்றே தவிர வேறுகிடையாது.
அப்படியிருந்தாலும் அத்தெய்வம் முப்பத்து முக்கோடி தேவ
ரூபமாயும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிரூபமாயும், கெருடகாந்
தருவர், சித்தவித்தியாதரர், சப்தரிஷிகள், நவகோடி சித்தர்கள்
இன்னம் அனந்தபெரியோராய் வீற்றிருந்து யிந்த அண்டத்தில்
வசிக்கும் ஜீவர்களைத் தாங்கியிருக்கிறார்கள் ஆகையாலும்
அமது கற்கவேண்டும். இது யில்லையாகில் நாராயணனுடைய
புத்திரனாயிருந்தபோதிலும் உதவமாட்டாது. ஒருவன் ஸ்ரீவைகுண்
டம்போக விரும்புவானாகில், அவன் பிரபாகரவச பாகவத தம்மம்
சொல்லியதில், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும், நாற்பத்
தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளுக்கும் கெருடகாந்தருவர், சித்தவித்தியா
தரர், நவகோடி சித்தர்கள் இன்னமுண்டானபெரியோர்களுக்கு
நல்லவனென்று சம்மதம்காட்டி வருவானாகில் வைகுண்டபதியாகிய
ஸ்ரீமந்நாராயணன் அங்கீகாரப்படுத்துவான். இதுமுதல் தருமமா
கச் சொல்லினார். துக்காராமர் சகல தருமங்களையும் உணர்ந்தவ
ரானதால் விநாயகமூர்த்தி தானேவருவார் கோவிற்பொரியிற் சுரை
மிலேவ பெண்குணந்தான் தானேவணங்காத்தலையென்று நாயகர்
சொல்லியிருக்கின்றார். இக்குணம் யாருக்கிருக்கின்றதோ மேல்
கண்டபதம் அவனுக்கிருக்கும்.

துக்காராம் சுவாமிகளுக்கு காசிபாயென்றும், பாகீரதியென்
றும், கெங்காபாய் என்றும் மூன்று குமார்த்திகளுண்டு. ஜிஜாபாய்

தன் கணவரைப்பார்த்து பெண்கள் விவாகத்திற்கு பருவமுடை யவளாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நல்லவரைப்பார்த்து மணம் செய்யவேண்டுமென்றதைக் காதால் கேட்டுக்கொண்டே ஸ்வாமிகள் மௌனமாயிருந்து விட்டார். பிறகு வீதியில் வரும்பொழுது தமக்கு எதிராய்ப் பிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்க அதில் மூன்று பிள்ளைகளை யிட்டுக்கொண்டு பிராமணரை வரவழைத்து முகூர்த்தம் வைத்து கலியாணம் கட்டிவைத்தார். மறுநாள் அம் முருக்கருகாமை சாம்பளியென்னும் கிராமத்தில் [illegible] பென்னும் சத்தியர் தாய் தந்தையர் கொள்ளப்பட்டு [illegible] த்தைக்கிறார் [illegible] தங்கள் சக்திகளுக்குரிய சமஸ்கிருதங்களை பெற்றுக்கொண்டு தக்கவர்களை மணந்துகொண்டு [illegible] றுவது வந்து பார்க்கையில் அங்குள்ள ஜனங்கள் வந்து [illegible] செய்து [illegible] ருந்த விவாகத்தை முடித்துக் கொண்டவராய் தங்கள் வீடுகளுக்கு சென்றார்கள். உலகத்தை [illegible] அம்மாறு புகழும் சேகமாயிற்று. துக்காராம் ஸ்வாமி ஜெகத்குருவைப் பாமா களை [illegible] கல்யாணம்பால் தாமரையிலையைப்போல் சத்து சமுசாரிய விஷயத்தில் தவித்து காலம் நடத்திவந்தார்.

[illegible] வென்னும் கிராமத்தில் போரசை யிருந்தர் என்பார் ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவன் பண்டரிபுரத்திற்கு வந்து விடோபா சன்னிதானத்திற்கெதிரில் அன்னமிட்டு [illegible] தியாகத் திலிருந்தான். பத்தாம் நாள் இரவு சொப்பனத்தில் தோன்றி யுனக்கென்ன வேண்டுமென்று கேட்க அவன் சுவாமியே யெனக்கி இம்மை மறுமை இரண்டு சாஸ்திர [illegible] வேண்டுமென்று ரைக்க இதைக்கேட்டு ஸ்வாமி ஆனந்தித்து [illegible] யாரதியொவாயின் கிடைக்குமென்று சொல்லி மறைய அவன் ஸ்வா மியுரைத்த மொழிகளையெண்ணி ஆனந்தித்துக்கொண்டு காத்திருக்க தவ [illegible] சந்நிதானத்திற்கு எதிரில் [illegible] இவன் ஜென்மகன்மி பேராசையும் பெற்றவனென்றறிந்து ஸ்வப் னத்திலே தேகுவில் துக்காராமென் றொருவர் அவதரித்தி ருக்கின்றார். அவரிடம் செல்வாயாகில் உன்னிஷ்டம் நிறைவேறு மென்று சொல்லி மறைந்தருளினன். இதைத் துப்பார்த்து அந்த

பென்பவன் ருக்கிணாஜி அறிந்தும் வணிகன், நாமோ பிராமண குலத்தவன், உயர்ந்த குலத்தோராகிய நம்மை யாசிக்க வத்திரவு செய்தார். இதற்கென்ன செய்யலாமென்று யோசித்திருந்தான். அவ்விடம்விட்டு புறப்பட்டு தேகுவாமுக்கு வந்து துக்காராம் ஸ்வா மியைக்கண்டு இரண்டிடங்களில் நடந்த விர்த்தாந்தங்களை தெரி வித்தான். இவைகளைக்கேட்ட வைஷ்ணவர் ஞானதேவ் ஸ்வாமிகள் என்னை ஒரு மனிதனாக எண்ணி உம்மையனுப்பினரு! ஹரிஹரி! சாஷ்டாங்கம் பிராமணருள் மெச்ச எருமைவாக்கினால் நான்கு வேதங்களையும் சொல்லவைத்தார். ஞானதேவ் என்பவர் புவியில் பெரியவர் இவர் [illegible] அதனை நடத்தி புவியாகவர் முன் [illegible] அறிவைக்கொண்டார். இவரிடத்தில் [illegible] லிருக்கி அவரை [illegible] மமென்றிருக்கிறது. சில சக்திகளைப் பெற்றவர். இப்போது [illegible] அனுப்பினர். என்னிடம் [illegible] னிடம் பிராமணரை [illegible] தானத்துவமில்லை இத்தபோதனை என்னிடம் அனுப்பினீர் என்னை உமக்கு செல்வமாளியென் றோர்ப்படுத்தி, அபங்கங்களை போதிக் கும் குருவே தாயானவள் பிள்ளைக்கு அமுதூட்டி வளர்ப்பது போல நாமாமிருதத்தை ஊட்டி வளர்த்திய பேரானந்தமே யென்று தியாகித்து அபங்கமென்னும் கவிகள் பதினொன்றுசெய்து அதற்கு வித்தமுள்ள கிரந்தமென்று பேரிட்டு அப்பாடல்களையும் ஒரு தேங்காயையும் விந்த பிராமணனைகயில் கொடுத்தார். அவை களை வாங்கி அப்பிராம்மணன் கீழே வைத்து விட்டு யவரிடம் வந்த தற்கு அப்பாடலும் ஒரு தேங்காயும் கிடைத்தன. இதற்காகத்தானே [illegible] விடம் வந்ததென்று சொல்லிக்கொண்டே போய் ஆனந்தி யில் சேர்ந்தான், சன்னிதானத்திற்கு எதிரில் முன்போல தபம் செய்ய துவக்கினன்.

இப்பிராம்மணன் அபங்கங்களையும் தேங்காயும் கீழே வைத் துவிட்ட பிறகு துக்காராம் ஸ்வாமி மெ-அபங்கங்களைப் பாடி ஞானேஸ் வரர் சன்னிதானம் அனுப்பினர். அதின் கருத்தாவது, இவ் ஜன்மகன்மி யென்று தானறிந்தும் என்னிடம் அனுப்பினீர், பொய்யனுடைய நடவடிக்கை பொய்யாக முடியும், தங்களுடைய வத்திரவு மீறாமல் நடத்தினேன். அவன் போமல் மெ-அபங்கங் களையும் ஒரு தேங்காயும் பெறாமல் வைத்துவிட்டு போய்விட்டான்.

இவற்றை ஞானேஸ்வர ஸ்வாமிகளிடத்து, அவன் சொப்பனத்திலவை நோக்கி நானுமப்பிராயிடம் சென்று அவரளித்த சொத்தை அங்கீகரியாமல் மறுபடியும் திரும்பிவந்தாய் இனி உன் எண்ணம் செல்லாது இப்போதே ஓடிவிடென்று கடினமாயுரைக்க பிராமணன் பயந்து ஓடிவிட்டான். ஜாதி அபிமானமுடையவர் கதி இப்படியாகும் நம ஆக்கருக்கு வசமாவார்கள்.

தாளர் இக்கதையைப்பார்த்து பகவான் யாருக்கேனும் பிரத்தியக்ஷ கமனம் செய்தாரென்று யோசித்திருக்க கோண்டோபா என்னும் பிராமணனொருவன் தேவுநாமுக்கருகில் போகும்போது துக்காராமரை சேவித்துப் போகவேணுமென்று ஒருத்தர் வந்து அவரைக்கண்டு தீர்க்க நமஸ்காரஞ்செய்து கைகளைக்கட்டி எதிரில் நிற்க, தாளருமன்சொன்ன கதையையும் அத்தீர்த்தயாத்திரையுமளிக்க அதுகேட்டு பெற்று வந்தனம் செய்து நிற்க அப்போது இப்பிராமணனை எழுந்துவரச்சொல்லி மெல்லக்கையினால் இதென்னவென்று எட்டி திரும்பித்திருப்பிப் பார்த்தான். நன்கு தேங்காயை வாசித்தவன் எவனோ அவ்வியாக்கியானம் செய்வானோ அவ்வாறு வியாக்கியானம் செய்தான். தேங்காயின் குணம் யாதோவென்று உடைத்தான். அதில் ரத்தினங்கள் சொலிக்கக் கண்டபட்டது. கோண்டோபா பிரமைகொண்டு ஹரி ஹரி என்று ஆனந்தித்து பிராமணருக்குக் காட்டினான். இந்த ரத்தினங்களைக்கண்டு அச்சமுற்றான், அவனுக்கு ஒருதலைச்சொல்லி சொத்தை வனது ஆகையால் நீபெற்று அனுபவியென்றுரைத்தவுடனே சந்தோஷமுற்று தாளர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து சேவித்து விடைப்பெற்று ஜீவாஜிராஜா புராண காலக்ஷேபம் செய்யுமிடத்திற்கு வந்து அவ்விடத்தில் புராண அபிப்பிராயம் வேறன்று வியாக்கியானம் ஒன்றாயிருக்கிறதென்று அரசனுக்கு தெரிவிக்க நீர் அவ்விஷயத்தை தெரிவியுமென்று அரசனுரைக்க அவ்வாறே கோண்டோபா தெரிவிக்க இவைகளைக்கேட்டு அரசன் முதலானவரெல்லாம் சந்தோஷித்து பிராமணனை கேட்கும் கேள்வியாவது, நீர் முன்னால் வந்தபோது ஆசீர்வாதம் செய்யும் முறையே தெரியாது நின்றதை செய்யும் பாகத்திலன் இப்போது இவ்வளவு விற்பனம் செய்தவர்யார் கல்வி கற்றுக்கொடுத்தவர்யார் இதை தெரிவியுமென்ன கோண்டோபா புரைப்பதாவது நான்

இன்றையதினம் தங்கள் புராண காலக்ஷேபத்தில் பிக்ஷை பெறவேண்டி வரும்போது தேவுகாயில் துக்காராமரை சேவித்துப் போகவேண்டுமென்று சேவிக்க நான் கல்வியில்லாதவனென்றறிந்து பதினொரு ஆபங்கங்களைத் தந்தார். அதை கையிலேந்திப் பார்க்கையில் எனக்கு இருந்த சரஸ்வதி விளங்கி, வேத வேதாந்தங்களும் புராணங்களும் அவர் சேர்க்க தெரிவித்தேன். நாளை கேட்டு ஆசீர்வாதம் செய்ததைப்போல், அங்கு நின்று தங்கள் சமுகம் வந்தேனென்று சொல்ல அரசன் பிரமைபடைந்து ஆனந்தமயனே! ஆனந்த பாத்தரே! இன்றையதினம் சுதினமானபடியால் உம்முடைய துக்காராம் ஸ்வாமியாருடைய சரித்திரத்தைக்கேட்டு புனிதமானேன் பலவாறாக அவர் பெருமையைக்கேட்டும் அவரை சேவியாத பாவியானேனென்று தேவுகாம் திசையை நோக்கி வந்தனம் செய்து கோண்டோபாவுக்கு தங்கச் செங்கல்லும் ரத்தினங்களையாவும் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு ராஜன் யோசிப்பதாவது நம்மை யாசகனென்று மதித்ததெல்லாம் அகங்காரத்திற்கு ஆதாரம் எப்போது துக்காராமருடைய பாததூளிபடும் அரியேனே.

புராணிகரைமற்ற ஜனங்கள் கேட்பதாவது கோண்டோபாவினுடைய தேங்காயில் ரத்தின மிருந்ததை தெரிவிக்கவேணுமென்றதை புராணிகர் சொல்லுவதாவது.

அமுதாபாதத்தென்னும் ஒரு சவுக்கார் தனது பெண்ணாம் நிரை வேறில் ஆளிந்தியில் வாழும் ஞானேஸ்வரருக்கு வகைநூபார மதிப்புள்ள ரத்தினங்களை காணிக்கை யளிப்பேனென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். அவனுடை கோரிக்கை நிறைவேறினவுடன் லக்ஷம் பிடிக்கும்படியான ஒரு தேங்காயில் துளைசெய்து ரத்தினங்களைப்போட்டு நிரப்பி ஸ்வாமி சந்நிதிபோய் சேவிக்க அன்றிரவு சொப்பனத்தில் ஞானேஸ்வரர் தோன்றி தேவுகாயில் துக்காராம் ஸ்வாமி அவதரித்திருக்கின்றார். அவரிடம் ரத்தின மமைந்த தேங்காயை செலுத்தென்றுகூற சொப்பனத்தை நினைந்து தேவுகாமுக்குவந்து துக்காராம் ஸ்வாமிகளினுடைய பாதங்களில் விழுந்து நடந்த விர்த்தாந்தங்கள் யாவும் தெரிவித்து தேங்காயை அவர் பாத காணிக்கையாக வைத்து தொழுது தன்தேசம் போய்

சேர்ந்தான்.

அன்றையதினமே ஞானேஸ்வர ஸ்வாமியை தெரிசிக்க ஆளந்திக்குப்போய் ஸன்னிதானத்தில் கீர்த்தனங்களைப்பாடி ஆனந்தமாயிருக்கும்போது லோஹோ கிராமத்தார்களெல்லாம் தங்கள் ஊருக்கு வரவேண்டுமென்று வேண்ட அவர்களோடு செல்ல பிச்சேதியைக் கேட்ட கிராமவாசிகள் தங்கள் கிராமத்தில் பந்தற்பத்தல் அலங்கரித்து எதிர்வந்து ஸ்வாமியை வீட்டிற் போய் ஆசனமிட்டு பிராமண ஸமாராதனைசெய்து அன்றிரவில் தீப அலங்காரம் செய்து சந்தன புஷ்ப தாம்பூலங்களை வைத்து சுத்த-மத்தளம்-தாளம் தம்புரு-வீணா முதலான வாத்தியங்களை வைத்துக்கொண்டு தாளவ்வாத்திய சமேதிருந்துகொண்டு கீர்த்தனங்களைப்பாடி கட-ங்களாவேலைக்கண்டு இது வைகுண்டமென்றுரைக்கும்படியிருந்தது. இக்கீர்த்தனங்களைக் கேட்போர் யாரும் நாதப்பிரமத்தில் லொண்டியிருந்தார்கள். அவ்வளவில் பொழுது விடியும் சமயமானதால் மங்களார்த்திசெய்து வந்தன வழிபாடுசெய்து பிரஸாதங்களைப்பெற்று ஆனந்தமாயிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீ ருக்மணீரமணன் விலாசமுற்று என்னுடைய சித்தத்திற் றங்கி லோகபாவனராக விருக்கும் ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகளுடைய திவ்விய சரித்திரத்தை வாழ்வோர்க்கின்னமுதலாக வழங்குவித்தருளுவான்.

பதினொராவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ பாண்டுரங்க பரப்ரஹ்மணேநம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயம்

காப்பு.

கரியிடர்தீர்த்தாய்போற்றி-கமலைவாழ்மார்பாபோற்றி
பரிமுகம்வந்ததேஜ-பரமசற்குருவேபோற்றி
பிரிவிலாதருளேபோற்றி-பெய்முகிலுண்டாய்போற்றி
புரிந்தகீரப்பினைசெவெக்கும்-முராரிபோற்றிபோற்றி

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஹரி ஹரீ பகவானே! நீ அநாதபந்து! அபத்பாந்தவன்! ஆயர் குலமதனிலாயர்ந்து ஆவினங்களைகாத்தருளின ஆதிமூலா முதலை வாய்ப்பட்ட ஆனையினருக்குயிர்கொடுத்தாட்ட அண்டவா உன் னுடைய அனந்த கல்யாணகுணங்களமைந்த லீலாவிலாசங்களின் பெருமையும் உம்முடைய தாஸகோடிகளின் குணவிசித்திரங்களின் மேம்பாட்டையும் உள்ளபடியுணர்ந்து உலகினருக்கு வுரைக்க வெளி யவசமன்று பீமாபுர க்ஷேத்திரத்திலிருக்கும் பண்டரி புரத்தில்

ஸ்ரீபாதங்களிரண்டையும் சமமாய் அமைத்துக் கொண்டு செங்கல் லின்மீது நின்று ஏகாந்தரூபம் எல்லாருக்கும் தோன்ற இரண்டு கரங்களை மூன்று வைத்துக்கொண்டு அன்பர் நிறைகொண்ட தாஸ ருக்கு காக்ஷியளிக்கின்றனை; உனது காருண்ய திருக்கோலத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கப்பெற்ற கருணையாளராகிய சக்குபாதாங்கள் நின்திருவுருவத்தைவிட்டுப்புறஞ்சென்றாலத்திருக்கண்டாகதியை யெப்போதும் கண்டவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். பஞ்சமாபாதாக ளும் உமது பாததெரிசனை கண்டவுடன் தங்கள் பாதக விர்த்தி களை தவிர்த்து உனக்கு அடியார்களாகிறார்கள். புண்டரீகருக்கும் தரிசனைதந்து காப்பாற்றி யிருக்கின்றாய். பூலோகவைகுண்டமெனும் பண்டரி புரத்தில் நித்தியவாசம்பண்ணி திரிலோகங்களிலுள்ள நானாவித தீர்த்தங்களையும் பலகாலங்களில் வரச்செய்து இமய வாசனுக்கும் மானிடவருக்கும் தீர்த்தம் யாருக்குமளித்து இருதாரத் தராயிருக்கும் கேசவமூர்த்தி திவ்விய க்ஷேத்திரத்தைப்போல வேறொரு க்ஷேத்திரமுண்டென்று யாரும் சொல்லக்கேட்டிலேன். உன்னிஜ வடியாராகிய துக்காராமர் சரித்திரத்தை யென் நாவினால் இனிது முடித்துவைப்பாய் கருணாகரா! பக்தபாபா! இவ்வா றெல்லாம் துதித்து தொடங்குகின்றனர்.

ஸ்ரீமத்துக்காராம்ஸ்வாமிகள் ஞானேஸ்வரரை சேவிப்பதற்கு ஆளந்திக் கெழுந்தருளியபோது அவ்விடத்தில் யாத்திரையாக வந் திருந்தவேலாதேகா கிராமவாசிகளிருந்தங்கள்கிராம மடைந்துப்போய் அவ்விடத்தில் பிராம்மண சந்தர்ப்பணம் நடத்தி சுகம் அநுபவித்து வந்தார்களே அவ்விருந்தாந்த மிருக்க அவ்விடத்தில் வசித்த ஓர் பிராம்மண வார்த்தை ஸ்ரீதாஸரிடம்வந்து வந்தனம்புரிந்து ஸ்வாமி அடியாள்கிரகமேதிருவேளாஅன்னமுண்டு அன்றிரவில் காலக்ஷேப மும் அங்குதானே நடத்திவர வேணுமென்று சொல்ல. தாஸரும் வார்த்திகஸ்ரீயின் நல்ல அபிப்பிராயமும் அறிந்து அம்மா! என்று வரச்சொல்லுகின்றீரோ அன்றயதினம் வருகிறேனென்று சொல்ல விதையறிந்து களிப்புள்ளவளாய் பந்து பிராம்மணருக்கும் தக்கா விற்கு கூட போதிக்கவைக்கவேணுமென்றதாய் வேண்டிய சாமான் கள் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு அன்னைவீட்டு சுவத்தின் மீது தான் சிறிய வீடு கட்டியிருப்பதால் அந்தகாலம் மழைகாலமாயிருந்

ததைப்பற்றி கவருநனைந்து சாய்ந்திருந்தது. இச்சுவரு பென்ன தைப்பற்றி சுவருநனைந்து சாய்ந்து துக்காராம் ஸ்வாமியிடம் வந்து மோசம்செய்யுமோவென்று பயந்து துக்காராம் ஸ்வாமியிடம் வந்து அறிவிக்க அம்மா! நீ பயப்படாமல் சந்தர்ப்பணை முடிவுவரையில் வொன்றும் செய்யான். விட்டோபா காப்பாற்றுவான் தாங்கள் எது மென்றுரைத்தவுடன் வார்த்திகஸ்ரீ தன்வீடுவந்து பார்க்குங்கால் அங்கிருந்த தவங்களுடன் தானும் ஆச்சரியங்கொண்டு இவை பகவானருளாலும் பாகவதருடைய மான்மியத்தாலும் நிற்கின்ற தேயன்றி வேறில்லை. அக்கிழவி தானும் பெருத்த சமாராத னைக்குரிய பலகாரவகைகள் செய்து சாப்பாடும் சித்தப்படுத்தி வீட்டுவைவைத்துவிட்டிடம்வந்து வணக்கம்செய்து எழுந்தருளப் பிரார்த்திக்கவே ஸ்வாமிகளும் பந்து பிராம்மணருடன் சென்று போஜனமருந்தி சந்தனபுஷ்ப தாம்பூலங்களை யணிந்து அம்மா நீயும் சாப்பிடவாமென்று சொல்ல கிழவியும் உண்டு காலக்ஷே பம் நடத்தி துக்காரும் ஸ்வாமியைகண்டு தெரிசிக்க கிழவிக்கு தாஸர்சொல்லியது இவ்வீட்டிலிருக்கும் சகலசாமான்களை வெளிப் படுத்திக்கொள் என்றுரைக்க அக்கிழவியும் அதிலிருந்த சாமான் களை வெளிப்படுத்த வுடனே அச்சுவர் விழுந்தாயின். இதைக்கண்ட ஜனங்கள் ஆச்சரியம் கொண்டவர்களாய் தாஸரை பூஜித்தார்கள். பிறகு ஸ்வாமிகள் அவ்வூரதிகாரி வரவழைத்து இக்கிழவி குடி யிருப்புக்காக ஓர்வீடு சேகரித்துக் கொடுமென்றுசொல்ல அவ்வதி காரரும் ஓர்வீடுசெத்தப்படுத்திகொடுக்க அந்த வீட்டில் கிழபிராம்ம ணத்தியை குடியேற்றி அன்றிரவு அவ்விடத்தில் காலக்ஷேபமும் நடந்தது.

இந்த சந்தஜனங்கள் தரும வுபாயம் செய்வதற்கு அவ தரித்து பிரமாணத்தங்களின் மூழ்கினவராய் அவர்கள் எவ்வி[illegible] வில் சென்றாலும் அவ்விடமெல்லாம் பாவனையாய் இவ்வளவுத் தால் வரும் அவதாரம் செய்து நாளுக்குநாள் மகத்துவங்கள் மிகுந்திருப்பதால் நாளுக்குநாள் அதிசயித்தவர்களாய் ஸ்வாமி திரு மிகுந்திருப்பதால் வந்தவர்களாலும் ஸ்வாமியிடையே திருப்புள்ளம் த்தில் செய்யும் வந்தவர்களாலும் ஸ்வாமியிடையப் திருவுள்ளம் ஹரி! ஹரி! பரந்தாமா! பக்தவத்ஸலா! பண்டரிநாதா! இவ்வூர் சொல்லை மனிதரையென்னி யெனக்கு கவுரத்தை யுண்டாக்குகின் றார்கள். நாடுே யுனது தாஸருக்கு இப்படித்தவசே தேவாதிதேவா

என்சொரூபத்தைக்கண்டு அடங்கியிருந்தாலும் அவர்கள் உள்ளங்களில் நீர் பிரவேசித்து தெரிவிக்கின்றதை முடிவில் என்ன செய்வாறு செய்வையோ அறியேன் என்று பயந்தவராய் ஒருமாதத்தின் பின் அவ்வூரைவிட்டு புறப்பட்டார். இவ்வூர் ஜனங்கள்சொரூபத்து விடை தந்தனுப்பினர்.

இக்கலிற்ற மாகோலி என்னும் ஊரில் சமஸ்கிருத வித்வான் பலவும் வாசித்தவன் இராமேஸ்வரனென்னும் நாமம் பெற்றவன். பிராம்மணன் ராஜ ராஜனிடம்போய் நிகரற்ற கீர்த்திபெற்றவன் பொருளில் பிரபல்லியமானவன் இவன் துக்காராம் ஸ்வாமிகளைப் பலபோல் கீர்த்தி கேள்வியுற்றவன், சூத்திரஜாதியில் பிறந்தவரா யிருந்தும் தம் ஜாதி நியதிகளுக்கு நேர் விரோதியாய் சூத்திரஜாதி யாயிருந்தும் நான்குவேதங்களின் கருத்துவைத்துப்பாடி பிராம ணர் முதல் யாவத்பெரியவாளும் வணங்கி பூஜிக்கின்றார். பிராமணப்பெண்க ளும் இவ்வலையிலகப்பட்டிருக்கிறார்கள். என்னைப்பொருத்தவரைக் களுக்கு மெத்த குறைவாயிருக்கிறது அவரை அந்நகரம் விட்டு துலைவில் அனுப்பிவிடவேண்டும் இல்லாவிட்டால் நமக்கு மானக் கேடுண்டாகும் என்றெண்ணி அத்தேசாதிகாரியாகிய அரசனிடம் சென்று தன்கருத்து விளங்கவுரைத்து அவனிடமிருந்து தாக்கீது பெற்று அனுப்பியதாவது துக்காராம்சுவாமிகள் தேஹூரம் விருப் பைவிட்டு தூரதேசம் போகவேண்டியது என்று எழுதிய கட்டளை மணியக்காரன்கண்டு பயந்தவனாய் எவ்வாறு இதைத் தெரிவிப்போ மென்றேங்கி தாக்கீதை கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஸ்வாமிகளை சேவித் து இந்த தாக்கீதை காதில்கேட்டான் ஸ்வாமிகள் புன்னகை புரிந்து வாசித்து அய்யா ராஜவுத்திரவு நடப்பிப்போம். அவ்வித்து வாரிடம் போய் ஆக்ஞைபெற்று வருகிறேன் அதுவரையில் தாமதிக்க வேண்டியதென்று உத்திரவு பெற்று வாகோலி என்னும் தேசம் அடைந்து ராமேஸ்வரபட்டரவாள் வீட்டைவிசாரித்து உள்ளே பிர வேசித்து அவர் ஜெபத்தில் இருப்பதை யறிந்து நமஸ்காரம் செய்து அவர் திருவடிகளில் விழுந்து சேவித்து எழுந்து இருகை களையுங்கட்டி மரியாதையுடனே எதிரில் நிற்க பட்டரும் தா னைப்பார்த்து சந்தோஷித்து நீயோ சூத்திரன் வேதங்களின் கருத் தைவைத்துப்பாடி அபங்களிலும்கீர்த்தனைகளிலும்வேதனைத்து

நான்கு வர்ணத்தாரும் அநுதபிக்க வைத்திருக்கிறாய் பெரியோர் களை யெல்லாம் உன் காலில் விழும்படி செய்திருக்கிறாயென்று சொல்ல அய்யா பூர்வம் சந்தஜனங்கள் பகவானைக்குறித்துப் பாடி னது நான்கு வர்ணத்தாரும் பாடிவருகிறார்கள். அது யாதா யென்று தாவர் சொல்ல அவைகளை யும்மை கேட்டவனல்ல நா னுரைக்கும் வார்த்தையின்படி நடப்பதே நின்கடமை யிதுவரை யில் நீ செய்திருக்கும் கவிகளை மூட்டைகட்டி இந்திராயணி நதி யில் போட்டுவிடு இனி கவிகளைப் பாடாதே நானுரைத்தவண்ணம் நடத்துவேயாகில் அவ்வூரில் வைப்பேன் இல்லாவிட்டால் ஊரை விட்டு வோட்டுவது நிச்சயம். போவென்றுரைத்தவுடன் தானே தங்களுத்திரவுபடி நடப்பேனென்று சொல்லி வந்தனமுஞ் செய்து போகவுத்திரவு பெற்று நடக்கும்போது பெண்வயோசித்து நடக்கி றுகொண்டும்.

ஆதியில் பண்டரிநாதனை நாமதேவர் கூடயிட்டுக் கொண்டு கீர்த்தனையும் அபங்கங்களையும் செய்யென்று உத்திரவு கொடுத்து கமது வுள்ளத்திலிருந்து பாடிவருகிறேன் யாவற்றிற்கும் பகவானே சாக்ஷி தம்மா லென்ன செய்யக்கூடுமென்று பஜனை செய்தபடியே தேவகாமுக்கு வந்து சன்னிதானம் நுழைந்து பார்த்தசாரதி பாதங்களில் தெண்டம் ஸமர்ப்பித் துரைக்கின்றதாவது.

தேவர்பிரானே ராமேஸ்வர பண்டிதனென்னும் பெயருடைய வன் அபங்கங்களையும்கீர்த்தனைகளையும்செய்யலாகாதென்றும்செய் திருக்கு மவைகளை நதியில் கட்டிவிட வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு நடவாவிடில் ஊரைவிட்டு ஓட்டுவேனென்றும் சொன்னது மன்றி நீ சூத்திரன் வேதகருத்தைவைத்து கீர்த்தனைகளைப்பாடி ஜனங்க ளுக்கு பக்தி போதிக்கின்றாய் உன்னை யாவரும் வணங்கவைத் திருக்கிறாய் இனி அப்படி செய்யவேண்டாம். நாங்களெல்லாம் பண்டிதாள் எங்கள் உத்திரவன்றி வொன்றும் செய்யலாகாது. அவருத்திரவின்படி நடக்கவேண்டியவனாக யிருக்கிறேன் இல்லா விட்டால் ஊரைவிட்டோட்டுவான். ஆகையால் அபங்கங்களையும் கீர்த்தனைகளையும் மூட்டையாகக்கட்டி இந்திராயணியில் கொண்டு போய் விட்டு விடுகிறேன். அவர் உத்திரவை அற்புதப் பத்தி

உறு

விட்டு பிறகு அவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்று பெண்ணைக்கொண்டு வந்தேன். அடியேன் சூத்திரஜாதி என்று தேவர்க்குத் தெரியும். அடியேன் சொப்பனத்தில் நாமதேவருடன் சேவைதந்து கீர்த்தனைகளைப்பாடும்படி நியமித்தீர். அடியேன் ஜலத்திலிருந்து பாடினதைக் கொண்டீர். எப்போதாவது கவி பாடவேண்டும் வித்வானென்று பெயரெடுக்க வேண்டுமென்று என்னை நன்றா-வுயர்த்துகிறீர் நீர் விட்டிருக்கிறீர். தாழ்ந்த குலத்தோரை ஆசைவிட்டு வேட்டுவ னென்று தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விட்டிருக்கும் எந்த கீர்த்தனைகளையும் அபங்கங்களையும் கட்டாகக்கட்டி ஹரி! பாண்டுரங்கா! பக்தபராதீனா! என்றுரைத்துக்கொண்டு கோதிலேறி வீதி வீதிகளெல்லாம் சுற்றி அல்பஜாதியான் செய்த கீர்த்தனைகளையும் அபங்கங்களையும் தகாதென்று இந்திராயணி நதியில் விட்டுவிடும்படி வந்திருக்கிறான். ராஜாவினிடமிருந்து காகிதம் வாங்கி இவ்வூர் அதிகாரிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். ஆகையால் பெருந்தகைவுக்கு பயப்படவேண்டும் யாவரும் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இந்த கீர்த்தனைகளை இந்திராயணி நதியில் விடப்போகிறேனென்று சொல்லிப்போனார்.

இப்படி நாளை வீதி வீதியாய் நுழைந்து சொல்லிப்போகும் அந்த கிலவுத்தமர்கள் கேட்டு ராமேஸ்வர பட்டன் நாம் பெரிய வித்வானென்று இத்தபாபமுறுத்திக்குமோ தன் கௌரவியம் கருதி பொறாமையான வுத்திரவுபெற்று அரசனிடமிருந்து தவிர்த்து நகரத்திய மனியக்காரனுக்கு அனுப்பினான். உயர்ந்தவை யாரும் தாழ்ந்தவை யாரும் இது எவ்வாறாகுமோ வென்று பெரியோர்கள் வார்த்தையாடினார்கள். நாளை புஸ்தகத்தை சிரசில் தாங்கி கொண்டுதன் பேரசொல்லி ஆற்றினிடம் போய் பெரிய கல்லை யெடுத்து புஸ்தகத்துடன் சேர்த்து கட்டி ஆக்கி பண்டரிநாதா வென்று கூப்பிட்டு ஓடும் ஜலத்தில் விட்டுவிட்டார். பிறகு கைகளை கூப்பிக்கொண்டு முன்னோர் செய்த கீர்த்தனைகளைப்பாடி தன் வீடு வந்து சேர்ந்தார். பிறகு சந்நிதானம் சென்று சில அபங்கங்களைப் பாடி துதித்தார். அதின் கருத்தாவது ஹரி ஹரி பண்டரிநாதா பக்தியென்னும் கலசம் கீழே விழுந்துவிட்டது. நாசிருக்குமிடத்

திற்கு சேதாரம் வந்துவிட்டது. ஏகாதேசி விரத மனுஷ்டித்த பலன் உடனே கிடைத்தது. சித்தம் சஞ்சலிக்க நேரிட்டது. உன் னுடைய சேவை பார்த்ததற்காக ஜனங்களைப் பார்க்க அசங்கியம் நேரிட்டது. யாவும் உன்னுடைய பாவனையாக நடத்திவந்தேன் இப்போது குழறுகின்றது முன்னாத்தனிய நாகவனத்தில் உன்னை துதித்துவந்தேன். இப்போது ஆபாசமாய் நுதிக்கின்றேன் இதின் மெய்விளங்கிற வரையில் கீர்த்தனரூபமாக நுதிக்கிறதில்லை எனது ஜலத்திலிருந்து நீ பாடிவைத்ததை ஆற்றில் விடப்பட்டவை யிருவரைமீது வரையில் வைத்திருப்பாயாக. இனி பெல்விதமாய் நடக்க வேறு யினைக்காப்பாற்றுவாய் அடியேன் உனது திருவடியன்றி வேறேகதியான பிருக்கின்றோ. பூர்வத்தில் மாவலர்க்கும்போது சிங்காரப்பாட்டுப்பாடி னேன் பெண்களை அம்மாதிரி பெண்டுகளாயிற்று பெண் டிர் அவர்ப்பதன்டு அம்மாதிரி பெண்டுகளாயிற்று உன்னுடைய பக்திகாரியங்கள் உமியைப் புடைத்ததுபோலாயிற்று மினி பாடவேண்டுவதாக லேகனியைத்தின்றேன் முன்னுக்கோடி யிருக்கின்றேயல்லது வேறில்லை. இப்போது நடந்திருக்கிற வித்தை யிருக்கின்றேயல்லது வேறில்லை. நீயோ யித்திரஜாலங்கள் யாவும் உம்முடையதே அல்லது வேறில்லை. பக்தி வித்தைக்காரன் நானே உன்னாலருக்குக்கீழ்ப்பட்டவன் இன்றைக்கும் பெண்ணும் கடையைத்திறந்து வியாபாரம் செய்யேன் தேரி யிருப்பதும் செய்த வியாபாரத்தில் பெவ்வளவு லாபம் தேரி யிருப்பதும் தெரியவில்லை என்றுஅன்வர்த்தகம்செய்யமுடியாதென்றுரைத்து இரண்டு கைகளையும் மேலெடுத்து தொழுது கண்களிலிருந்து ஜலம்வடிய ஸ்ரீருக்மணிபதி விட்டலா வென்று துதித்து அன்னபா னங்களொன்றுமில்லாமல் கட்டப்பாறைமீது சயனித்துக்கொண் டார்.

துக்காராம் ஸ்வாமிகள்மேலில் பிரியராயிருந்தோரெல்லாரும் ஸ்வாமிகள் சம்பவித்த அபாயங்களைக்கேட்டு தங்கள் வுள்ளமும் கொந்தளிக்கப்பெற்று விசனம் கொண்டவர்களாய் இனி நமக்கு ஞானவுணர்வு தெரிவிப்போர்யார் நமக்கு பஜனை செய்யும்படி சொல்லு கின்றவர்யார் பசும் பழுத்துவரும்போது அற்று விழுந்ததுபோல தும் வெண்ணெய் திரண்டுவரும்போது சாலுடைந்ததுபோல யிற்று ஹரி ஹரி உம்முடைய மாயம் யாதோ அறியோம். அந்த சந்நிதானத்தில் இருந்தவை மாடத்தருகில் வட்டப்பாறைமீது

சயனித்திருக்கும் தாலவரைக் கண்டு போனார்கள் பாகவதருடைய சித்தமும் பகவான் திருவடிகளில் நயித்திருந்தது.

இப்படியிருக்க வாகோலியென்னும் கிராமத்தில் ராமேசுர பட்டன் துக்காராம் சுவாமிகள் தன்னிடமிருந்து நீங்கியபின் களிப்புடையவனாயிருந்து புனேயில் நாகநாத சுவாமிகளை சேவிக்க எண்ணங்கொண்டு இரண்டு சிருஷ்யர்களுடன் புனேக்குவந்து ஓரிடம் தங்கி ஷடித்துக்கொள்ள பட்டு வஸ்திரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சுத்த ஜலம் எங்கேயிருப்பதென்று தேடி அனகடாவென்னும் பக்கிர் வாழும்படி யிடத்திலிருப்பதென்றுணர்ந்து அந்த பக்காளை யடுத்து தடாகத்தைக் கண்டு புளகாங்கிதமுற்று அத்தீரிலிருந்து கெங்கா - யமுனா - சரஸ்வதியென்று வுரைக்கக்கூவி ஜலத்தை இருகைகளாலும் வாரி சிரசில் கொட்டிக்கொள்ளவும் அந்த சப்தம் கேட்டு அனகடசா வென்னும் புருஷன் நமதுகுளத்திலிறங்கி ஜலத்தைத்தலக்கி வுரைக்கத்தகாதென வார்த்தை புரைத்து நீமாசக்குஆகும் ஜலத்தைக்கெடுத்து ஸ்வஸ்த்திரயில்லாமல்ஸ்நானம் செய்தான் இவனை விடக்கூடாதென்று கோபங்கொண்டு அதர்வணவேதமந்திரத்தை புச்சரித்து ராமேஸ்வர பட்டன்மீது ஏவினான். உடனே பட்டனுக்கு பதாதிகேசபர்யந்தம் எரிச்சலுண்டாய் என் தேகமெங்கு மெரிகின்றது ஜலம் கொண்டுவந்து கொட்டுங்களென்று சொல்லி மேல் வழிகளையில் வந்து வுட்கார்ந்துக்கொண்டான். அவர்களும் ஜலங்கொட்ட எரிச்சல் அடங்காமைக்கண்டு இதென்ன காரணமென்று கேட்ட ஆசாரியனுக் குரைப்பதாவது இது அனகடசாகுளம் அதில் அவருடைய வுத்திரவில்லாமல் ஸ்நானம் செய்தோம் அவர் அதர்வணவேதவல்லவர். அவரிடம் சென்று புகலடையாகில் சொஸ்தப்படுத்துவாரென்று சிஷ்யர்கள் றுரைக்க அவன் மிலேச்சன் நானோ பிராம்மணன் அவனை வந்தனம் செய்யேன் நாம்போகலாம் வாருமென்றுகூறி நிவர்த்தனமும் செய்யாமல்தானிரங்கி யிருந்தவிடமிருந்த சாமான்களை யெடுத்துக்கொண்டு தன் ஊரானதூ புறப்படுகையில் எரிச்சலானது வரவர விருத்தியாக வளர்வதும் தாளாமல் அய்யோ அப்பாவென்ற பெருஞ் சப்தமிட்டு துக்கிக்க கடுவழியில் லெம்பிரானான் நீங்கிவிடும். வேதவேதாங்களை கரைகாணவாசித்திருக்கும்படியான காலம் வாய்த்

தந்தந்து கல்களில் நீர்பெருகி ஓலமிடுவதை வழிபோக்கர்கள் கண்டு துக்காராம் சுவாமிமீது பொறாமை கொண்டு அவரை ஊரை விட்டோட்டுவதற்காக ராஜாவானிடம் தாகீதுவாங்கி அனுப்பி அவர் பாடிய பாடல்களை ஆற்றிலெறியப்பட்டு குரூர கிர்த்தியங்கள் செய்த கொடும்பாவியானதால் அவருடைய தீவினை யெரிகின்றது அனகடசாவென்னும் சித்த புருஷன் இத்தீவினைக்குக் காரணமாயினார் பூர்வத்தில் அம்பரீஷமகாராஜா நிர்பராதியாகயிருக்க அவர்மீது கோபங்கொண்ட தூர்வாச முனிவரை யெரிக்க சர்வேசனுடைய திருவாழி யெவ்வாறு தொடர்ந்ததோ அவ்வாறே சுத்தசோகபாவனரான துக்காராம்சுவாமிமீது கோபங்கொண்டு துரோகஞ்செய்ய நினைத்த ராமேசுபட்டனை யெரிக்க அனகடசாவின் மந்திரம் தொடர்ந்து யிந்தயிடத்தில் கொல்ல வருகின்றது இவைகளெல்லாம் கேட்டவுடன் ராமேசுபட்டன் திகிலடைந்து நாம் ராமலிங்க சுவாமியை தெரிசிக்கவந்தும் இக்குவினையால் காட்டில் பரிதவிக்கின்றோம். இந்த எல்லை ஞானதேவ சுவாமிகளிருக்குமிடமானதால் அவ்விடம்சென்று தபம் புரிந்தால் இந்நோய் நீங்குவது போலக்காணுகின்றதென்று இடத்தைக் கட்டிப்படுத்தி தன் சிஷ்யர்களோடு ஆளந்திக்குவந்து சன்னதிக்கெதிரில் ஓர் ஆசனமிருக்கத்தடியில் தவமிருக்கத் துவக்கினான் அவனுடைய சிஷ்யர்கள் இவனிருப்புக்குமேல் பரக்கிளையில் ஜலம் நிரைந்த பாத்திரத்தைக் கட்டி ஜலம்வந்து பட்டன்மீது ஒழுகிக்கொண்டே வரச்செய்து பாதுகாத்துவந்தார்கள்.

இவன் இவ்வகையிலிருக்க அங்கு தேஹுவாயில் பாராங்கல்லின்மீது சயனித்திருக்கும் துக்காராம் சுவாமிகளுடைய முன்னில் சருவசுவாமி ஒருபாலியனைப்போலெழுந்தருளி துக்காவினுடைய தேகத்தைத் தடவிக்கொடுத்து குழந்தாய் உன்னைக்காக்கும்படி சதாவுன் முதுகின்பின்னால் காத்திருக்கிறேன் உனக்கென்ன இவ்வளவு வியசனம் என்னுடைய கொப்பத்தில் பத்திரப்படுத்திவைத்திருக்கிறேன். இனிநடக்கும் அதிசயங்களை நீயே காணப்போகிறாயென்றுசொல்லி தன்னுடையகைகளால் துக்காவைவாரியெடுத்து மார்புடன்சாத்தி தயிரியவார்த்தை அஞ்சாதேயென்றுரைத்து மாதவன் மறைந்தருளினான்.

நாமர் சன்னிதானத்திலிருக்கின்றுரென்று அவ்வூரார்கள் தினதினம் சேவிக்கப்போவார்கள் இவரை பார்த்தசாரதி ஸ்வரூபரென்றும் சொல்லுவார்கள். அன்ன ஆகாரம் தானே கொண்டவரல்ல காலசேஷபமும் பண்ணுவரல்ல தம்முடைய பகவானை தியானித்துவருவார். இப்படி பெருநாள் கழிந்த பிறகு பதின்மூன்றுநாள் இரவில் இவருடைய சொப்பனம் தோன்றி துக்கா கவிகளை கட்டு கட்டி இந்திராயணி மடுவில் போட்டுவிட்டான் அவைகள் மிதந்து வந்தபடியால் அவைகளை பாய்நத்தியாய் எடுத்து ஸ்ரீமத்தி வாருங்களென்று வுத்திரவு கொடுக்க அவர்களெல்லாரும் ஆயர்கீத் சித்திரையைப்பற்றி யாவரும் வொன்று கூடி பேசிக்கொண்டு நதி அருகில்வர அப்போது ஏட்டுகள் மிதந்து வருவதைக்கண்டு மிகப்பெரும் சந்தோஷமிட்டு விட்டனர். கீர்த்தனைகளால் பாடித்துதித்து கிரமமாய் அக்கட்டுகளை யெடுத்து வாத்தியங்கள்கோஷிக்க வீதி வீதியாக ஆனந்தகும்போடு இழைந்து விட்டலபாராயணஞ்செய்து ஆடிக்கொண்டு சன்னிதானம் வந்து வுள்ளேசென்று துக்காராம் ஸ்வாமியைக் கண்டு வணங்கி புஸ்தகக்கட்டை அவர்முன் வைக்கிறீர்களென்று வுத்திரவுசெய்தபடி வைக்கின்றோம் இவர்கள்சொல்லுகளைக்கேட்ட நாமர் ஹரிவிட்டலே! பாண்டுரங்கா! பரஞ்சோதி! யிக்குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் பதிமூனுநாளாய் அடியேனுடைய தேகத்தை யெவ்வாறு காத்தீரோ அவ்வாறு கீர்த்தனைகளையும் மேல் சுத்திய காகிதங்களையும் அவரின் பேடிகளையும் அதைக் கட்டியிருந்த வஸ்திரத்தையும் நனையவிட்டாமல் காத்தருளினீர். இந்த யிரண்டுடனவும் சேவகம் செய்த வுமக்கு யென்ன கைமாறு செய்யப்போகிறேனென்று வுரைக்க அவ்விடம்வந்த ஆண் பெண்டுகளும் துக்காதேவரை நோக்கி பாடுவாரும் ஆடுவாரும் அபங்கங்களைச் சொல்லி கீர்த்தனம் பண்ணுவாரும் இசையில் பாடும் கீர்த்தனைகள் ஒருயிசைக்கு ஒருயிசை சம்மந்தமில்லாமல் அதினதின் வண்ணம் துதிப்பாரும் இப்பாடல்களையும் அபங்கங்களையும் அவரவர் வீட்டிற்கு கொண்டுபோயி சுத்தயிடத்தில்வைத்துத் துதிப்பாரும் இம்மாதிரியாகவே தேவகுழாங்கள் இது வைகுண்டமென்றுரைத்து துக்காராம் ஸ்வாமியைத் துதிப்பாரும்.

இது நிற்க ஆளந்தியில் ஞானேஸ்வர சந்நிதானத்தில் விருந்தினையில் தபஞ்செய்திருக்கும் ராமேசுரபட்டன் தேகவிச்சலால் ஆயாசங்கொண்டு ஞானேஸ்வர ஸ்வாமியால் சிரார்த்திசெய்யவேண்டுமென்று காத்திருக்க இவர் சொப்பனத்தில் ஞானேஸ்வரர் எழுந்தருளி பூர்வம் நாமதேவராக விருந்திருக்கு லோகத்தை சீர்ப்படுத்துவதற்காகப் பிறப்பு துக்காராமென்னும் பெயர்கொண்டு அவதாரம் செய்திருக்கிறார் அவர் பந்து வழிகளில் இருக்கிறார் நீ அவரை நிந்தித்த படியால் இக்கேடுவாய்த்தது இனிமேலாவது அவருக்கு சரணம் புகுவாயாகில் உனது துன்பங்கள்நீங்கி முடிவில் நல்லகதி கிட்டுமென்றுரைத்து மறைந்தருள ராமேசுரபட்டன் விழித்து ஓகோ இவர் நாமதேவரென்றறியேன் பகவிதத்திலும் பாக்கியவானாயிருக்கும் குங்குமந்தேடிய கழுதைபோலானேன். தருமகுணத்தில் எனக்கு விளங்காமல் போயிற்று வித்தையா கெருவமிஞ்சிற்று மெய்யடியாரை தூஷித்தவனென்று வுலகில் பெயரெடுத்தேன் எக்காலம் அவருடைய அருளுக்கு பாத்திரவனாவேன். நேரில்போய்க்கண்டால் என்னசாப மிடுவாரோ அறியேனென்று தேகத்தில் தாம்செய்த கொடுமைகளையன்றி தனது சிஷ்யனிடம் ஒரு சிருபமெழுதிக்கொடுத்து துக்காராம் ஸ்வாமிக்கு வந்தனம் தெரிவித்து பிதனைக்கொடுத்து பிரதி வந்தனம்செய்து அவர் கொடுக்கும் சிருபம் வாங்கி புனவிற்கு வந்ததும் அவ்விடம் அனகடசாமக்காரர் குளத்தில் ஸ்நானம் செய்தும் தேகத்தில் எரிச்சலுண்டானதும் ஞானேஸ்வர சன்னிதானம்சேர்ந்து தபமியற்றியதும் சொப்பனத்தில் ஞானேஸ்வரர்தோன்றி சாதித்ததும் ராமேஸ்வர பட்டர் இவ்விடம் பாதசேவிப்பதும் விண்ணப்பம்தந்து ஸ்வாமி கருணைகண்டு தெளிந்தவாருமென் றனுப்பினதும் துக்காராமெதிரில் விண்ணப்பம் பண்ணினுன்.

நாமர் சொன்னவற்றைக்கேட்டு சிருபத்தையும் பார்த்து ஹரி ஹரி! ஞானேஸ்வரா! என்னையும் ஓர்பணிதனுக்கும்பொருட்டு வுள்ளத்தி லென்னமுண்டாயிற்றோ அல்லது டம்ப அகங்காரத் தில் பட்டு மாயட்டுமென்கிற திருவுளமோ மற்றெதுவென்னி அடியேனிடம் அனுப்பியது ஆதி தேவர்திருவடி வந்தவர்களை இக்கடையேனால் என்னகாரியம் யென் தேதோ அபிமானமுடையவன்

ஆகாதிருக்கும் என்னை ஒருநாளுமின்றி ராமேஸ்வர பண்டிதன் ஸ்ரீமுகமனுப்பியிருக்கிறார். அவருடைய வேதநிர்க்க பண்டிதனால் இப்படி செய்விக்கலாம. தேவருடைய திருவுளப்படி நடக்குமன்றி வேறில்லை. ஒரு அபங்கத்தை யெழுதி வந்தவரிடம் கொடுத்தனுப்பினார். சிருஷ்யர் அதைக்கொண்டு யாகசாலைபெற்று நிக்க நமஸ்காரம் புரிந்து அங்குநின்று ராமேசுரபட்டரை வணங்கி ஸ்ரீமுகத்தைக்கொடுக்க பட்டரும் அதைவாங்கி பிரித்துப்பார்க்க

அதில் அபங்கமென்னும் கவிரூபமா யெழுதி யிருப்பதைக் கண்டு நாம் பலவித பாட்டுக்களை பாடி வியாக்கியானம் செய்தோமென்றும் நமக்கு நிகரான கவியில்லையென்று அகங்காரபாவனை பண்ணின காலத்துக்கு ஆனாலேனும் இந்த அபங்கத்தின் கருத்தை விளங்க சாத்தியமில்லை அனுபவமும் போராது இதை வியாக்கியானம் செய்ய வருஷமானாலும் முடியாது இந்த அற்புதமான கவிகள் ஜலத்தில் விட்டாலும் முழுகவைக்காது எப்போதும் மெய்யை பொய் வெல்லாது அபங்கத்தின் கருத்தைபரிவதாவது.

தனக்கு சித்தசுத்தி யுண்டாயிருக்குமாகில் சத்துருவும் மித்திரனாவார். வியாக்கிரங்கள் சாதுத் தன்மையாயிருக்கும் சர்ப்ப சாத்துவிகங்கள் தொண்டுசெய்யும் விஷமுண்டானாலும் அமிர்தமாகும் கெடுதி நன்மையாய் நின்று முடியும். துர்ச்சனர்கள் மொழிகளெல்லாம் வேதவசனங்களாயிருக்கும் பிறர் துக்கமுண்டாகச் செய்தால் அதுதேய சந்தோஷமுண்டாகச்செய்யும் அக்கினி சுவாலையும் சீதளமுண்டாக்கும். நின் தயாளனுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றால் யாவத் சுபங்களும் உண்டாகும் இவ்வாறு கருத்துகளடங்கி யிருப்பதையறிந்து அவ்வபங்கத்தை வாசித்து தொழுவானாய் நீப்பட்ட எரிச்சல் அடங்கிவிட்டது. இந்த அதிசயத்தை ராமேசுர பட்டன் அறிந்து சந்தோஷமுற்று ஆவலதனை அடைசாயிருந்து சாபமானது நீத்தனிகள் வேகவைத்தது துக்காராம் சுவாமிகளுடைய கிருபையால் அதுவெங்கேபோயிற்றோ அறியோமெனவியப்பெய்தி நன்றிநாம் மனது செல்லாமை பொரமல் நாமிருந்த விடத்திலிருந்து தேவாலயமேகி வந்தனம்செய்து நடந்துவரானுர். ராமேசுரபட்டன் வருவதைக் கேட்டுணவர் அங்கிருந்து எதிர்கொண்டு

இதோவும் சுவாமிமுன்வந்து நின்று இருகரத்தால் அஞ்சலி செய்து அடியேன் பிராம்மண ஜென்மத்தினால் கெட்டேன் பிறப்பு பிரயோஜனமில்லாதாயிற்று நீர் வைஷ்ணவரென்றறியேன், நீர் அந்தரங்கபக்தரென்றும் அறியேன் உமது கீர்த்தனைகளை வெள்ளத்தில் விட வைத்தேன். உலகத்தாருக்கு நல்வழி ஊட்டி பரமமான பரந்தாமனைத்தொழ வைக்கவந்தவரென்றறியாமல் பூட்டேன் அடியேனால் செய்யப்பட்ட குற்றங்களை மன்னித்துக் கடைத்தேறவையும் கருணையங்கடலே என்று தொழுது நிற்க தாஸரும் அப்பட்டருக்கு வந்தனம் செய்து அடியேன் ஈனஜாதியேன் உமது கிருபை பெறவேண்டுமென்று அவாவுடையவன் அடியேனைக்காக்கவேண்டுமென்று மிச்சிக்கிறேனென்று தாஸர்சொல்ல இதைக்கேட்டராமேசுரபட்டன் நடுநடுங்கி ஆசாரியனை பிராமணனென்ற அபிமானம் சுவாரஜி நரகத்தில் தள்ளப்பட்டேன். அபங்கமென்னும் வாளால் இருள் சூழ்ந்த காவென்னும் காட்டை சோதித்துவிட்டேன் தேவரீர்கிய பரமூர்த்தி சேவையைப் பெற்றுக்கொண்டேன். இனி தேவருடைய அருகம்விட்டகலேன் தேவரே தந்தை தாய்குரு தெய்வம் நம்பினேன் சகல சொத்தும் உமதுடைக்கலம் புகுந்த என்றுயேனை கைசோரவிடேல் கண்டீர் என்று வீழ்ந்திருந்தார்.

ஸ்ரீ பக்தாமனுடைய குணங்களைக்கண்டு அடிமைத்தொழில் பூண்ட மெய்யடியாருடைய சேஷ்டைகளை நன்றாகிந்து சிரவணமனமாதிகளால் அனுதினமும் அவர் சர்வாவமுடையார்களேயல்லால் பாமரர்களன்று அவர்களுடைய செயலைக்கண்டு ஆனந்திக்க அடியேன் வசமன்று முன்னோர் வாய்மொழிப்படி கிளிபிள்ளையைப் போல சொன்னதைச்சொல்ல கற்றவனே தவிர வேறேசொல்லத் தெரியாது. சுவாமி எனது பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டியருளும் தேவதேவா வந்தனம்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ பாண்டுரங்க பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பதின்மூன்றுமத்தியாயம்

காப்பு.

வாமனனாயபோற்றி-வார்கடல் கடைந்தாய்போற்றி
காமனைப் பயந்திலங்க-கனகமால் வரையாய்போற்றி
சோமசூரியனைக்கண்ணா-சோதிமிக்கடலேபோற்றி
மூமறைத்தருள்குக்குஞ்சீர்-முராரிபோற்றி போற்றி.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஜெஜெ விட்டலா! ஜெகந்நாதா! ஜெயருக்மணி ரமணா! செந்தாமரை மலரையும் நின் திருவடிக்கு அர்ப்பணிசெய்து அம்பர்களுடைய பிரவிக்கடலைக் கடப்பதற்கு ஒப்பருதெப்பமாகின்றனே. அக்கரையாகிற மேற்றினையடைந்து, அராபிலெருக்கவிப்பு கொள்ளுமவர்கள் பிரமருத்திரர்களானாலும் நிகர்கொள்ளாத பெருமையானதுடைய குணநாமங்களை வர்ணிப்பதிலே பெரும்பயனிருக்கிறதென் டிந்ததாருப்புடைய முன்னவர்கள் பருவதங்களில் [illegible] சரும்

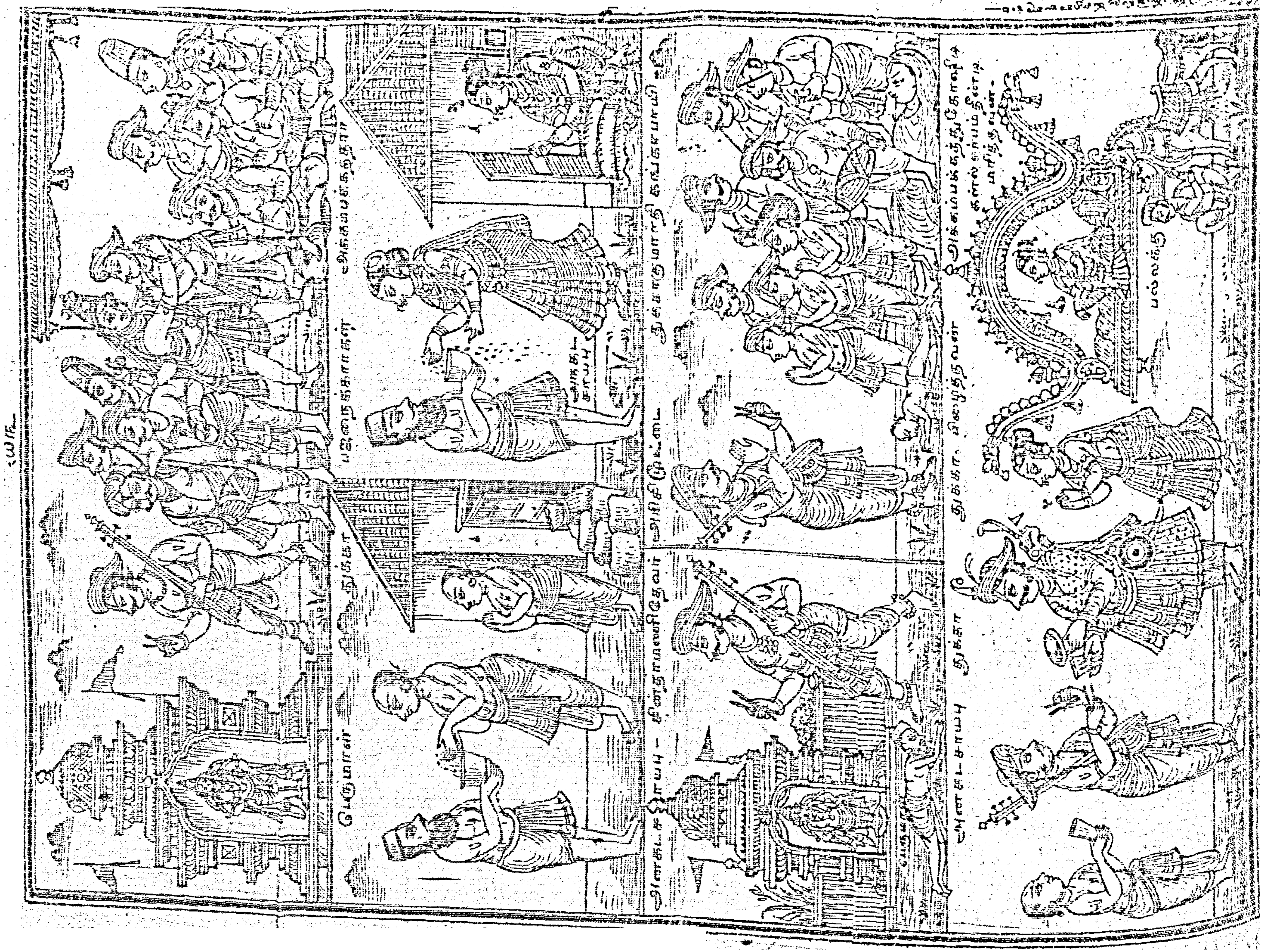

காற்றையுமுண்டு யிந்திரியங்களை யடக்கி தவங்கள் செய்கின்றார்கள். இந்திரிய ஜயம்பண்ணும் வழியே தெரியாது. ஆதலால், நின்னடியார்க்கடிமைபூண்டு, அவாளுடைய கீர்த்திகளைச்சொல்லிக்கொண்டு வருவது தபமென்றெண்ணி யிருக்கிறேன். உபயத்தியில்லா தவனுகின்றேன். உன்னுடைய அடியார்களது வாசகங்களைச் சொல்பவனென்று யென்னை கைசோரவிடாமல், குற்றங்களையெல்லாம் தவங்களாக்கி காத்தருள்செய்வாய் கருணையானே! மகிபதி தாஸர் கைகளை யுயர்த்தித் தொழுது மேல்நடந்த கதையைச் சொல்லத் துவக்கிறா.

ராமேசுபட்டன் தானுருடைய அருமையான செயல்களுக்கும், குணகீர்த்திகளுக்கு தோற்று வயினவருக்கு அடிமையாய் அவ்விடத்தில் நித்தியவாசம் செய்யத்துடங்கியபின் தானர் ஆளந்திக்கு எழுந்தருளி அங்கே ஞானேஸ்வரி சுவாமியைக்கண்டு சேவித் திருக்கும்போது அவ்வூரா ரறிந்து இவரைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாகவந்து சேவித்து வயினவரால் ஆசிர்வாதங்களைப்பெற்றார்கள். ஜீவன் முத்தரும் சுவாமியை சேவித்து விடைபெற்று தேவுகாமுக்கு வந்து சுவாமிக்கு நித்திய கருமம் செய்திருந்தார்.

பிறகு தேசதேசங்களிலிருப்பவரெல்லாம் தானுருக்கு ராமேசுபட்ட னடிமையாய் விட்டாரென்று திரள் திரளாய் வந்து துக்காராமரை சேவித்துப் போவார்கள். அவ்விடத்திலேயே யிருந்து பஜனை செய்வாரும், புறதேசத்திலிருக்கும் அனேகபக்தர் பக்கீர் கெழ்விப்பட்டு ராமேசுபட்டனுக்கு யிட்டசாபம் நிவர்த்தியாக்க உலகத்தில் யாரும் கிடையாது, துக்காராம் என்றும் வைஷ்ணவன் சாபத்தைவிலக்கி ராமேசுபட்டனையும் அடிமையாக்கிக்கொண்டாராமே யிது மெத்த ஆச்சரியம் இப்பேர்க்கொத்த மூர்த்தியை நாமும் கண்டு தெரிசிக்கவேணுமென்று எண்ணங்கொண்டு வருகையில். பக்தியில்லைச்சவடி கிராமமிருக்கக்கண்டு அதில் நுழைந்து சிந்தாமணிதேவிருப்பிடமறிந்து அவர்வாசலில் நின்றுக்கொண்டு பிச்சை கேழ்க்கவும் அந்தசப்தத்தைக்கேட்ட ஓர் பிராம்மணன் இரண்டுகைகளிலும் அமுது வாரி வந்து கொட்ட அநாதியானமை

ஞல் மேலு மேலும் கொண்டுவந்து கொட்டியும் பாத்திரம் சொம்
பாதத்திஞல் பூஜைபுரியும் ஆசாரியிடம் வந்து யாரோ ஒருபக்கிரி
பிச்சைக்கேட்டான் வேண்டிய அமுது கொட்டியும் அவன் பாத்தி
ரம் சொம்பாமல் குறைவாகவே யிருக்கிறது. தொனூருக்கு சொல்லி
விட்டேனென்று சமையல் பிராம்மணன் புகன்றுன். மூட்டை
யவிழ்த்து போடுங்களென்று சொன்னபடி போட்டும் அப்பாத்தி
ரம் சொம்பவில்லையென்று சொல்ல ஆச்சரியப்பட்டவராய் பூஜையை
விட்டு எழுந்து இரண்டு கைகளில் அமுதையேந்தி அப்பாத்திரத்
தில் கொட்ட நிரம்பிவிட்டதை அறிந்த பக்கிர் அங்கு நின்று தேவு
காமுக்குவந்து துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருமாளிகைக்குள்சென்று
வாசலில் நின்று பாத்திரம் நிறைய பிக்ஷை யிடவேண்டுமென்று
கேட்டார். அந்த சப்தத்தைக்கேட்ட ஆவலியம்மாள் யாசகரு
டைய பாதை தெரிந்தாயிருக்கிறதென்று முகம் சுளித்துக்கொண்டு
அவருடைய குமாரத்தி கெங்காபாயிடம் தன் தாயாரைத்து
யிருந்த மாவில் ஒரு பிடி அள்ளி பக்கிருக்கு போட்டுபோகும்
போது பக்கிர் தாயாரையும் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு பிடியாவில்
பாதி பெற்று மற்றதைக்கொடுக்க அந்த மாவை பக்கிர் பாத்திரத்
தில் பெய்ய அது நிரம்பி வழியத்தலைப்பட்டது. இந்த புதுக
விதை யறிந்து பிரமைகொண்டு தான்வந்து பிக்ஷைகேட்டதையும்
ஆவலி கோபித்ததும், பெண் மாவைக்கொண்டதும், இப்பெண்
ணே அக்காபாயி யென்பதுபோல் தெய்வீ அம்மா நீதானு
துக்காராமென்பவர் என்ன குழந்தையும் பெண்ணிக்கப்போல்
காணுமீர் என் தந்தை அக்கா அவர் விடியர்காலத்தில் இந்திராயணி
தீர்த்தமாடி ஜெப தபாதி முடித்துக்கொண்டு சன்னிதானம் போயி
சேர்ந்திருக்கிறார். பக்கிர் குழந்தையின் திருத்திரு ஆச்சரியப்
பட்டு அம்மா உன்னுடைய தகப்பனைக் காண்பிக்கவா வென்று
கூப்பிட்டுக்கொண்டு அவ்விடமிருந்து பக்கிர் சன்னிதானமென்றுத்
குழந்தையால் அதன் பிதாவாகிய துக்காராம் ஸ்வாமிகளைக்காண்
பிக்கப்பட்டு தானிருக்கும் கோயிலைநோக்கி தந்தையுமுற்று இவ
ரமனுஞன பூரணராகவும் ஞானவந்தராகவும் நிறைவுமிக்கதாக
யும் கண்டு ராஜாத் சன்னிதானம் புரிந்து நானு ஜாம பரியந்தம்
நின்ற அவரை யொன்றும் விசாரிக்காமல் தனது திருநாம சங்
கீர்த்தனத்தில் மூழ்கி யிருந்தார். அவ்வேடமும் அங்கிருந்து

வெளிப்படாமலிருந்தார்.

அதனிடவு துக்காராம் ஸ்வாமி காலக்ஷேபத்தைக்கேட்டு அக்
கம் பக்கங்களிலிருந்து பிராமணர்கள் அனந்தம்பேர் வந்தார்கள்.
அவர்களில் சிலபேர் ஒரு கூட்டமாகக்கூடி காலக்ஷேபம் கேட்
கையில் அவர்களிலொருவனுக்கு சர்ப்பந்தீண்டியிறந்துவிட்டான்.
மற்ற நால்வரும் என்ன சிகிச்சைசெய்தும் பிராணமயிஞல் தங்க
ளுக்குள் காலனே தெளிவுற்று நடந்து விட்டமைக்கு யோசிப்ப
தில் பயனில்லை இப்பிரேதத்தை தூக்கிப்போய் மூலையில் படுக்க
வைத்து அந் நால்வரும் ஸ்ரீ அரிநாம ஸங்கீர்த்தனம் கேட்டு ஆனந்
தம் அடைந்திருந்தார்கள். அவ்வளவில் கடுஜாமமாகவே ஸ்வாமித்
கெதிரில் நின்று கோஷ்டியைப்பார்த்து கைகளைக்கொட்டி ஜய
விட்டல நாமம் பண்ணுங்களென்று சொல்ல அனைவரும் ஒருமன
தோடே நாமாவளியைப்பாட ஆகாயமும் செவிபட ராம நாமத்
தை முழக்கினார்கள், ஸ்வாமி சந்நிதியும் அருள்பெருக்குமுடைய
ராய் எல்லாரையும் கடாக்ஷித்து வருகையில் ஒரு மனிதனானவன்
நித்திரை செய்வதுபோல்காட்டியிருப்பதாக ஸ்வாமிக்குத்தோன்ற
யிது என்ன பிச்சைக்கு மூதேவிபோல் படுத்திருப்பதாக காணு
கிறது நாராயணனுக்கும் அவன் அடியார்களுக்கும் நான் தாஸ
னாகாததினுல் தான் இப்பீடை யெனக்கும் வாய்த்தது யென்ன
செய்வோம் ஹரி ஹரி! பாண்டுரங்கா! பக்தவத்ஸலா! வென்று
பாடவும் மறுபடி அன்னவர்களுடை யொருவன் படுத்து மைற்று
நால்வரும் கிர்பயத்தைக்கண்ட ஸ்வாமிகள் அவனிடம் வந்து அப்படி
ராயத்தைக விசாரிக்க வழியில் சர்ப்பந்தீண்டியிறந்தவிலே கொண்டு
வந்து யிவ்விடம்வைத்திருக்கிறோமென்று அவர்கள் உண்மை புகைத்த
அப்படியே தானே ஸ்வாமியிடம் வந்து அவர் ஞரைத்தனைச்
சொல்ல ஸ்வாமியும் உடன், எண்ணத்தின்படி நடத்திதன்ன மறுபடி
முன்போல அனைவரையும் கைதட்டி ராமகிருஷ்ணன் நாமத்தையும்
விட்டலன் நாமத்தையும் துதிக்கச்செய்ய பிணமாய் கிடந்தவனும்
எழுந்து கோஷ்டியோடு ஒருவனாய் கைதட்டி அரிநாம சங்கீர்த்த
னம் செய்ய கீர்த்தனை முடிந்தவுடனே தானவருடைய திருவடிகளில்
விழுந்து சேவித்து யிருந்தபடியே யிருந்தார். ஸ்வாமிகளும் ஏற்
றுக்கொண்டு ஆசீர்வாதம் செய்து காலக்ஷேபம்
தோஷராய் அவரை யெழுப்பி ஆசீர்வாதம் செய்து

திவ்விபட்சசெய்தார். இந்த அதிசயத்தை கோஷ்டியாவெல்லாரும் கண்டு ஆனந்த முற்றவர்களாய் துக்காராம் என்னும் புருஷன் எம்மை எல்லாம் வைகுண்டம் சேர்க்க அவ்வைகுண்டத்திலிருந்தே வந்தார். கீர்த்தனைகளைப் பாடி விடியோரை மங்களார்த்தி யானவுடன் தங்களிருப்பிடங்களுக்கு போயினர்கள். இவ்வற்புதங்களை கண்ணுரக்கண்ட அனகடசா யென்னும் பக்கிர் சந்தோஷமுற்றவனாய் துக்காராம் ஸ்வாமி பாதத்தில் விழுந்து எழுந்து நின்று துதிகள் பல துதித்து அவர் சிரத்தில் பனமிரங்கி சம்பாஷணை அநேகம் செய்து க்ஷேமலாபங்களை வினவி மகிழ்வுற்று மூன்றுநாள் ஸ்வாமிகளிடம் விடைபெற்று புறவில் தம்மூராவுக்குப் போயிவிட்டார்.

தின தினம் தானாம் மங்களார்த்தி யானவுடனே தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குப் போவதுண்டு ஒருநாள் மங்களார்த்தியான வுடன் தானர் உள்மனனம் செய்துக்கொண்டு தனிமையிருக்க ஒரு அழகுடைய பாவியஸ்ரீ வயின்னவர் பேரில் பிரியங்கொண்டு அவரைக்கண்டு சேவித்து தங்களைச்சேரவேண்டுமென்று வெகுநாளாய் பிரியங்கொண்டேனென்றுரைக்க ஸ்வாமி யிதைக்கேட்டு ஹரிஹரி! பண்டரிநாதா! யிந்தம்மாளுடைய விரகம் தீர்க்க யென்னால் முடியுமோ! பஞ்சபூதமும் உனக்கு தத்தம் செய்திருப்பது உமக்குத் தெரியாதா! யென்னை பரிக்ஷிக்காதே வோ! தேவதேவா யென்று இரண்டு அபங்கம் எழுதி அந்தம்மாள் வசம் கொடுக்க அதைப் பெற்றுக்கொண்டு ஹரி ஹரி! விட்டலதேவா! பார்த்தசாரதி! யினிமேல் எனக்கு யிப்புத்தியைமாற்றி உன் திருவடிதொழ புத்தி தந்தருளுமென்று சொல்லிப்போயினள்.

இப்படியிருக்க மெய்யன்பரால் லோகோகிராமத்திலிருந்து பக்த ஜனங்கள் தானரை வணங்கி தேவர் ஒரு மாதமிருந்து அவ்விடம் எங்களுக்கெல்லாம் பஜனை செய்யும்படி வந்திரவு செய்த படி அப்படி நடத்திவருகிறோம். இன்னம் ஒருக்கால வருகிறீர்க ளோபாரேல் நின்றால் எனமுற்றால் எங்களுக்கு கல்யாணம் பிடிக்குமென்று கூப்பிட அவ்வாறே வருகிறேனென்றுசொல்ல.

நகோபட்டரையும், தம்பி காசிஜூபானவையும், பிராமண

கெங்காஜியையும், வாணிய சந்தாஜியையும் கூடவரும்படி சொல்லி வழிகளில் கீர்த்தனைகளையும், அபங்கங்களையும், பாடிக்கொண்டு லோகோ கிராமத்திற்கு வருகையில் அவ்வூர் சாதுக்கள் வந்து எதிர்கொண்டு வந்தனம்புரிந்து ஆலயம் வந்து மெய்யடியாருக்கு அலங்காரம் செய்திருந்த யிடத்தில் நாலவரையும், ஸ்வாமியையும், உட்காரவைத்து சமாராதனைக்கு எழுந்தருளப் பிரார்த்தித்து சமாராதனம் முடிந்தவுடனே இரவுகளில் காலக்ஷேபம் நடத்தி மங்களார்த்தி யானவுடன் அவரவர் கிரகமேல் செல்வார்கள். இப்படி தின தினம் ஒவ்வொருவராய் சமாராதனம் முடிந்து இரவுகளில் அவரவர் கிரகத்தில் காலக்ஷேபம் நடத்தி வந்தார்கள். இந்தவைபவமானது தேவலோகமெட்டி தேவலோகத்தாரும் பாடி ஆனந்தித்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் லோகோ கிராமத்தில் தின தினம் காலக்ஷேபம் செய்து வருவதை அவ்வூரில் வணியல் சிரபன் ஒருவனிருந்து தானர்மீது பொறாமையுற்று நிந்தை யான வார்த்தைகளை சொல்லி வருவான். யாராவது காலக்ஷேபத்திற்கு யேன் வருகிறதில்லையென்று கேட்டால் பகலில் வந்தால் ஜீவனம் கெடும். இரவில் வந்தால் தூக்கம் கெடும் அதனால் நோயுண்டாகும் அதனால் யான் வருகிறதில்லை காத்திருந்தால் விடியகாலம் கொப்பரையும், சர்க்கரையும், அகப்படும். இதற்காகவா நான் வருவது என்று அலக்ஷியமாக சொல்லுவான்.

இதுநிற்க புறவில் ஒரு பிராம்மணன் வியாபாரஞ் செய்து பதினாயிரம் ரூபாவரையில் நஷ்டப்பட்டு கடன்காரருடைய வாதை சகிக்காமல் ஞானேஸ்வர ஸ்வாமி சன்னிதானம் சேர்ந்து அன்ன ஆகார மில்லாமல் ஆறுமாதம் தபஞ்செய்து வந்தானிவனுடைய தவத்திற்கிரங்கி யிவன் சொப்பனத்தில் ஸ்ரீமத் துக்காராம் இடம் போவென்று விடை கொடுக்க அவன் துக்காராம் இருப்பிடமறிந்து ஸ்ரீ பாதங்களில் விழுந்து சேவித்து நின்று தான் வர்த்தகம் செய்து நஷ்டப்படுத்தினதும் கடன் பாதையால் ஆறுமாதம் தபம் செய்ததும் ஞானேஸ்வரரிரங்கி தம்மிடம் போக நியமித்ததும் முறைத்து அவ்விடத்தில் ஒரு வருஷம் திருவடிசேவை செய்து

வந்தும் இது வரையில் செய்திலரென்று சொன்னீ ரையுற்று துக்காராம்ஸ்வாமிகள் முன்னின்று வந்தனம் செய்து கடன்பட்டது பற்றி யிருக்கிறது அது நீங்காமலிருக்கிறதென்று சொல்ல ஸ்வாமிகள் அவ்விடமிருந்த கோஷ்டியாரை நோக்கி இவர் பொருள் விஷயத்தைப்பற்றி யிவ்விடம் வந்திருக்கிறார். இங்கே நமது கோஷ்டிக்குவராமல் நிந்தைகளைச்சொல்லி திரிகின்றாரே வளையல் விற்கும் ஜீவாஜி அவரிடம் போய் இவருடைய கடன் தொகையை அறிவித்து அவர் கொடுக்கும் பணத்தை பெற்றுக்கொண்டு வாருமென்று அருளிச்செய்ய அவ்வுத்திரவின்படி பிராம்மணனை அழைத்துக்கொண்டு வளையல்காரன் வீட்டிற்கு போய் அவனைக்கண்டு பிராம்மணன் மனவருத்தம் ஸ்வாமி தெரிவிக்கச் சொன்னரென்று சொல்லி வருகின்றார்கள். நீங்களிந்தப்பேரும் வேலையற்றுத் திரிகின்றீர்கள் ஒரு சேரியிலே பிராம்மணனை விட்டுக்கொண்டு வந்தீர்கள் உங்கள் துக்காராமன் தந்தை சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றாமலழித்தாரே அப்படியே இவனுமழித்து அழுகின்றான். இச்சோம்பேறிகளுடைய பேச்சைக்கேட்டு ஏழையாகிய என்னிடம் இரக்கின்றீர்கள் என்னை பரிகாசம் செய்வதாக வந்தீர்கள், நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் லக்ஷாதிகாரிகளா யிருக்கின்றீர்கள். இப்பதினாயிரம் ரூபா உங்களுக்கு லக்ஷ்யமில்லை நீங்கள் முனைந்து பெருக்கு கொஞ்சம் போட்டுக்கொண்டாலும் பிராம்மணனுடைய வருத்தம் நீங்கிவிடும் என்னிடம் வந்து யாசகம் கேட்பது தங்கள் கௌரவத்திற்கு குறைவு என்று ஏசிநீர் வீட்டிற்குள்சென்று இரண்டு செல்லாத துட்டுகளைப்போட்டு எடுத்துக்கொண்டு போகலாமென்று சொல்ல அதை பெற்றுக்கொண்டு வந்து துக்காராம் ஸ்வாமியிடம் அளித்து அவன் சொன்னபடி யுரைக்க ஸ்வாமிகள் அந்த துட்டுகளை வாங்கி புனித ஜாரபத்தரைமாற்றுத் தங்கமாய் வரப்பட்டது அதனைபார்த்தும் வியப்புற்று ஜீஜீ! விட்டலா! என்று புகழ்ந்து பாகவதருடைய கீர்த்தியைக் கொண்டாடி ஆடினார்கள். தனக்கெதிரில் நிற்கும் பிராம்மணனைக் கூப்பிட்டு அதைக்கொடுத்து யனர்களைவிலைக்க அப்பிராமணன் பெற்றுக்கொண்டு மனதில் சந்தோஷமுற்றவனாய் நமக்கிருக்கும் கடனுக்கு இதுவெவ்வளவு இருந்தாலும் ஸமீசாவம் தபம் செய்து இவ்விடம் வந்து ஒரு வருஷகாலம் தொண்டுசெய்திருந்தோம் நமது தன்மம் எங்களையும் நிலைவைக்கவில்லை இதற்கென்ன

செய்பவரென்று சோர்வுற்ற மனத்தராய் நிற்க காரணம் நீர்ப்ணஞ்சு வகை யென்னவென்று வினவ பிராமணன் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு, அடியேன் வழி நடப்பவனுதலால் கையில் ஒரு பாத்திரமு மில்லை என்றுரைக்க பிராமணன்பூசை மடத்திலிருந்த பஞ்சபாத்திரத்தைக்காட்ட அப்பாத்திரத்தை பிராமணனைவிட்டு எடுக்க வைத்து தம்கரத்தில் வாங்கி பக்கத்திலிருந்த கல்லின்மீதுரைக்க அதுவும் தங்கமானதை பிராமணனும் மற்றவர்களும் கண்டு இவர் தொடு கொடுக்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் தங்கமாயிருக்க இவர் கர்மமேப்பொன்றே ஜெபதபாதிகள் செய்து பெருமைபெற்றிருக்கின்றாரோ கூடியே யிருக்கின்றார். இவருடைய செய்கைகளெல்லாம் அற்புதமாக யிருக்கின்றது. இந்தப் பிரபாவம் விளையாடல் அப்பாத்திரத்தைத் தானே அந்த பிராமணனுக்கு கொடுக்க அதை அவன் இரண்டு கைகளாலும் வாங்கி இப்பாத்திரமும், துட்டும், பரிசவேதையுள்ளவை வெளியில் இதை வீட்டில் பத்திரப்படுத்தி ஒரு மனுஷ தாம்பிரம் வாங்கி உருக்கி இதில் கடுகளவு செலுத்தினால் அவையாவும் தங்கமாய்விடும். இதை யோசியாமல் வீணாய் கர்மயோசனை செய்தோம் ஸ்வாமியை சேவித்து விடைபெற்று ஒரு கடுகளவு துட்டில் வெட்டி ஒரு மணுவு தாம்பிரத்தைக்காய்ச்சி அதில் போட யாவும் தங்கமானதைக்கண்டு சந்தோஷித்து இல்லறவாழ்க்கையை நடத்திவந்தார்.

இங்கிருக்க வளையல்காரனாகிய ஜீவாஜியென்பவன் தாமளித்த இரண்டு துட்டுகளும் வைவரத் தம்முடைய கைகளில் பட்ட மாத்திரையில் பொன்னாய்விட்டதை பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து ஹரி ஹரி! இத் துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய மகிமையை யறியாமல் அவரை நிந்தித்து திரிந்தேன் இவ்வூருக்கு அவர் வந்து ஒரு வருஷமாயிற்று அநேகம்பேர் என்னை காலக்ஷேபத்திற்கு வரும்படி கூப்பிட்டார்கள். தயாநிதியாகிய தாமரும் சொல்லி யனுப்பினர். என்னுடைய சாவுகாசத்தாலும் லோபத்தாலும் வாராதிருந்து காரணமில்லாமல் சும்மா யிருந்துவிட்டேன் கருணாகரனுக்கொப்பாகிய மஹாத்மாவை நம்பினேன். இவரிடத்தில் அருமையாயிருந்து யிருப்பதாக தெரியவாராது இவர் வசிக்கும் தேஹுக்ராமத்திற்கு சென்று ஒத்தோசனைசெய்து வித்தை கற்றே யிருப்பேன் மிகு துக்காராம்

ஸ்வாமி காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்து என்னை அடிமை கொண்டருந் தேவா என்று சொல்ல

புனாவிலிருந்து ஒரு வர்த்தகருடைய குமஸ்தா நய்சு-பொதி மாடுகளை யோட்டிக்கொண்டு சயம் வாங்கவேண்டு மென்று லோகோகாமுக்குவந்து வினயக்கார ஜிவாஜியைக்கண்டு தரகனியாக வைத்து பல வர்த்தகரிடத்திலும் சாமான் வாங்கி நய்சு-மாடுகளின் மீதிலேற்றி அதன் கிரயமும் அவன் கொடுக்க வாங்கி வர்த்தகருக்கு கொடுத்து கிடைக்க தரகும் பெற்றுக்கொண்டான். அவன் மாடுகளை யோட்டிக் கொண்டு புனாவில் எஜமான் வீடு சேர்ந்து மாட்டுப்பொதிகளை எஜமான் அவிழ்த்துப் பார்க்கையில் அதெல்லாம் பாதி வெள்ளியா யிருக்கக்கண்டு சயம் வாங்கிவரச் சொன்னால் வெள்ளி வாங்கி வந்தாயென்று குமஸ்தாவைக்கேழ்க்க நான் வாங்கினது சயமே தவிர வெள்ளி அன்றென்று சொல்ல, வர்த்தகன் நஷ்டமடைவது தர்ம மல்ல இதைக் கொண்டுபோய் கொடுத்துவிட்டு சயம் வாங்கி வாருமென்றுரைக்க மாடுகளை யோட்டிக்கொண்டு லோகோகாமுக்கு வந்து வினயக்கார ஜிவாஜிக்கு யிந்த சங்கதியைச்சொல்ல இம்மொழிகளைக்கேட்ட ஜிவாஜி ஆச்சரியமுற்று ஒரு மாட்டுப் பொதிகளை அவிழ்த்துப் பார்க்க வெள்ளியா யிருப்பதறிந்து வர்த்தகர்களைக்கேழ்க்க நாங்கள் சயம் கொடுத்தோமே தவிர வெள்ளி கொடுக்க யில்லையென்றுரைத்தார்கள். ஜிவாஜி மயக்கமடைந்து, தமது ஆசாரியராகிய துக்காராம் ஸ்வாமிகளிடம் வந்து நடந்த சங்கதி யாவு முரைக்க ஸ்வாமி புன்னகைகொண்டு அந்த வெள்ளி உன்னுடைய சொத்து என்று உரைக்கக்கேட்டு ஸ்வாமியினுடைய திருவடிகளில் சேவித்து பொன்னிலும் மாற்றென்ற மூவாசைத்துறந்து தங்கள் திருவடி கதி யென்று புகுந்தேன். வெள்ளி ஆசைக்காட்டி திருவடி ஆசை யாற்த் தள்ள வேண்டாம் தேவ தேவா என்று போற்றவும் ஜிவாஜியைப்பார்த்து தானாக வந்ததை விலக்கவேண்டாம் உன்னை அதென்ன செய்யும் அதனைப்பெற்று சத்விஷயத்தில் செலவு செய்யுமென்று சொல்ல நய்சு-மாடுகளிலேற்றியவெள்ளியைவிட்டு இரக்கிவிட்டு அதிற்கு சயம் வாங்கி நய்சு-மாடுகளின்மீது பர்த்திசெய்து அனுப்பிவிட்டு கொஞ்சம் வெள்ளி எடுத்து விற்று பணமாக்கி ஊருக்கு புறத்தில்

நந்தவனமும், தடாகம் துரவும் உண்டாக்கி எல்லாருக்கும் ஜலம் உதவும்படி செய்து பிராமண சந்தர்ப்பணமும் செய்து தேசாந்திரிகளுக்கும் அன்னமருந்தி எப்போதும் இத்தருமம் நடக்கும்படி செய்து வைத்தார்.

தானருக்கு தொண்டு நடத்துகையில் ஜிவாஜியுடைய மனைவி யானவள் துக்காராம் இவ்வூருக்குவந்தபின் தன்கணவனை அடிமையாக்கிக்கொண்டு இரவில்வீட்டிற்குவரவிடாமல் தனக்குதொண்டு செய்தபடி வைத்திருக்கிறான். இவனைக் கொன்றுவிட்டால் நமது புருஷன் பக்கத்திலேயே யிருப்பானென்று எண்ணங்கொண்டு விடியகாலே ஸ்வாமிக்கு மங்களார்த்தியானவுடன் மற்றவர்கள் நித்திரையிலிருக்க தானருக் கருகில் சேவித்து அடியாள் வினயக்காரன் மனைவி தேவரிவ்வூருக்கு வந்தது முதல் ஸ்நானமில்லாமலிருக்கின்றீர் அதையும் திரவேனைத்து ஒருவேளை தளிகையும் கொடுக்க வென்னைப்படி உத்திரவு செய்ய வேண்டுமென்று கேழ்க்க ஸ்வாமியும் இரங்கி நாளை பிராதக்காலத்தில் வருகிறேனென்று சொல்லி போகவிட்டார். நமதெண்ணம் நிரவேரியதென்று மறுநாள் விடியகாலம் நான்கு கொப்பரையில் சூடான ஜலம் காயவைத்து அறுசுவைகளை சமையல் செய்துவைத்து அந்த பதார்த்தங்களிலெல்லாம் பாஷாணங்கலந்து எண்ணெயிலும் கலந்து வைத்து எதிர் பார்த்திருந்தாள். மங்களார்த்தியானவுடனே தனியாய் பிரப்பட்டு வினயக்காரச்சியிடையதில்வந்தசியும் மிகுஅலவலொடெழுந்து அன்னை கொண்டுவந்து பீடமொன்றுபோட்டு அதின்மீதி உட்கார வைத்து தன் கையால் தயிலகாப்பு செய்து அரைப்பு தேய்த்து நான்கு கொப்பரை ஜலமும் வார்த்து ஸ்வாமிகள் லொன்றுஞ்சொல் லாமல் ஹரி ஹரி! பண்டரிநாதா! என்று கூப்பிட்டு, தியான பரா யிருந்தார் ஜலமெல்லாம் ஆடி முடிந்தபின் சாத்துதற்பொம்பட்டு வஸ்திரம் உடுத்திக்கொள்ள கொடுத்து பூஜாவிதியும் முடித்து பீட மிட்டு அவ்வன்னத்தை யிடதானரும் அவ்வன்னத்தையுண்டு திருப்தி கரம்மால் சோதித்துக்கொண்டு சந்தண புஷ்ப தாம்பூலங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு யெழுந்தருளினார்.

இப்பாதகி தைலக்காப்பு தேய்க்கும்போதும், அன்னம் பரிமா

றும்போதும், சுவாமி எழுந்தருளும்போதும், சதா யில்லையென்று குறை என்னாளுமுடையவளாயிருந்தாள். சுவாமி வெளியே புறப்பட்டவுடனே இவளுடைய தேகம் கடுக்குண்டாகி பாதாதிகேசம் வரையில் வீங்கி வெடிப்புகள் கண்டு துர்க்கந்த நாற்ற முண்டாகி அக்கம் பக்கங்களிலுள்ளவர்களுக்கும் துர்க்கந்த நாற்றம் வீசி இன்றுநம் என்னையே சூழ்ந்து வாதிக்கின்றது தன்வினை தன்னையே சுடும் என்றபடி என்னையே வதிக்கின்றது வீட்டிலோர் மூலையில் போர்வை போட்டு தன்னுடலைக் கெதிர்பார்த்து படுத்திருந்தாள் தன் புருஷன் ஜீவாஜி கச்சவட வேலை பார்த்து விட்டபடியே வீட்டில் நுழைந்தான் வாசலில் தானே துர்க்கந்த நாற்றம் வீசக் கண்டு பயந்தவனாய் உள் நுழைந்துப்பார்க்கையில் ஒரு கோம்பில் திருத்துளபமாலையைப்பார்த்து மறுபடி பார்க்குங்கால் தன்மனைவி சயனித்திருப்பதறிந்து மூக்கைப்பிடித்துக்கொண்டு அவள் சமீபம் போய் விசாரிக்க அவள் மச்சரம் கொண்டதுமுதல் சுவாமிகளுக்கு தான் செய்த தீங்கும் தனக்கு நேரிட்ட விபரீதமும் சொல்ல அவற்றைக்கேட்டு சோர்வுற்றவனாய் திகைத்து நின்று அடி பாவி! என்ன காரியம் செய்தாய் ஸ்ரீ விட்டலரே ஜெகதுத்தாரணம் செய்ய இவ்வுருவங் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அவருக்கே பாஷாணம் வைத்தாய் உன் விஷமே உன்னைக்கொல்லயிருக்கிறதென்றுரைத்து அவ்விடம்விட்டு சுவாமி யிருக்கும் மண்டபம் வந்து சுவாமிக்கு தீர்க்க தெண்டமிட்டு கைகளைக்கட்டி எதிரில் நின்று மனைவி எண்ணமும் அவள் செய்த தீங்கும் யாவுந் தெரிவித்து இப்போது அனுபவிக்கும் துன்பமும் சொல்லி மன்னிக்கக் கேட்கவும் சுவாமிகள் மவுனமாயிருக்க பண்டிதராகிய ராமேசுர பட்டர் ஜீவாஜியைப் பார்த்து சொல்லலானார் சுவாமிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்து வைத்திருக்கும் மஞ்சள்வாரி உனது மனைவி தேகமெங்கும் பூசினவுடனே சவுக்கியமாய் விடுவாள் என்று சொல்ல அங்கிருந்து விட்டுத்து வந்து அம்மஞ்சளை வாரி பூசியபோதே நீங்கிப்பழமையான ரூபமாயிருந்தது அவ்விருவரும் ஆனந்த களிப்படைந்து தேஜோ காட்டாரென்று சப்தமிட்டு சுவாமிகளை தெரிசிக்க அவர்க்கொண்டு வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டு மண்டபத்திற் சேரும்போதே ஆண் பெண்டுகளும் பின்வர்களைப்பார்த்து இது என்ன அதிசயம் விபரீதமாய் காலையினின்று துக்காராம் விடயத்தில் நாசித்துக்கொண்டிருந்தார்

இன்னாபாயியும் தன்னுடைய கணவனுடன் கூடி அவர் திருவடியே துணையென்று கரங்களை சிரமேல் குவித்துக்கொண்டு போகிறானென்று அதிசயித்து இவர்களும் கூடச்சென்றார்கள். மண்டபத்திற்கு சமீபத்தில் போயிக்கொண்டிருந்தவள் எல்லாரிலும் முன்னதாகவோடி தாஸர் திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு அடியாளுடைய திருவடிகளை குற்றம்யாவும் மன்னிக்கவேண்டும் பக்தகுழாத்துள் ஒருவளாய் சேர்த்து பிழை பொறுக்கவேண்டும் யானோ தேவருடையபுதல்வி ரான் புகுந்தேன் இரங்கி யருளவேண்டும் தேவ தேவா! என்று அதித்துக்கோர சுவாமி மன்னிக்க அப்பக்தனை விருந்துக்கொண்டே சுத்தி செய்தல், பெருக்கல், மெழுகல், கோல மிடுதல், முதலிய காரியங்களை விடாமல் செய்துவந்தாள்.

துக்காராம் சுவாமிகள் அவதாரம் செய்து திருவிளையாடல் செய்வதை தேசதேசம் எட்டி அவ்வூரார் கும்பு கும்பாய் கூடி போக்குவரத்தா யிருப்பதை புனேதேச ராசனதிபதி ஆச்சரியமுற்று சுவாமி மீது பிரேமையதிகரித்தவராய் ஒருநாள் துக்காராம் சுவாமியை சேவிக்க பிரியங்கொண்டு காரப்பாரியைப்பார்த்து இப்போது லோகோகாமில் வசித்திருக்கும் துக்காராம் சுவாமிக்கு காகிதம் ஒன்று தருகிறேன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு சில காவலாள்களை யிட்டுக்கொண்டு ஒரு பல்லக்கு குதிரைமேலேறிச்சென்று நிரூபத்தை அவரிடம் கொடுத்து பல்லக்கில் அவரை யேற்றிக்கொண்டு வாருமென்று சொல்ல அதேபடி காருபாரியாவையும் சித்தப்படுத்தி லோகோ கிராமம் சுவாமியிருக்கும் இடமறிந்து சுவாமியை சேவித்து நிரூபத்தைக் கொடுத்தான். சுவாமி அந்நிரூபத்தைப்பார்த்து ஹரி ஹரி! பண்டரிநாதா! இராஜபோகத்தை பன்றியின் மலமென யிருக்கிறேன். என்னை பரிகசிக்கவா ராஜனிட மிருந்து கடிதம் வரவழைத்தனை நான் மகிழ்வேனா என்று இரண்டு அபங்கங்களை எழுதி தந்து நீ குதிரையேறி ஜனங்களுக்கு முன்னிட்டு சென்று போவென்று உத்திரவளிக்க சுவாமி தாம் ஏறிவந்த குதிரையைக் காணவென்றுரைக்க சுவாமி குதிரை அருகில் வந்து அதனுடைய விதனத்தை தடவ காரபாரி மேலேயேறி ராத்தல் சொரூபமாய் நடத்தி அரசனெதிரில் நிற்கவைத்து சுவாமிகள் கொடுத்த இரண்டு அபங்கங்களைக் கொடுத்து நடந்த வர்த்த

மரணங்களைச் சொல்ல அரசன் அபங்கங்களை யிரித்துப்பார்த்த

அவற்றின் கருத்துகளை யுணர்ந்தவனும் மந்திரிகளையும் சில
பெரிய மனிதர்களையும், ஆடை ஆபரணங்களையும், எடுத்துவரும்
போது சில்லரை மனிதர்கள் அவரவர் தொழில்களில் விட்
லனை பஜிப்பது ஆனந்தமாயிருந்தது அவ்விடத்திலேயே யாவரும்
பல்லக்கு விட்டிறங்கி பாதசாரியாய் நடந்து துக்காராம் சுவாமிக
ளிருப்பிடம் தெரிந்து வந்து தீர்க்க தெண்டனிட்டு வந்தனையுடன்
நின்றார்கள். தொண்டர் தலைவராகும் துக்காராம் சுவாமிகள் தம
மை வணங்கி திருவாபரணம், பீதாம்பரம், காணிக்கைகள், எதி
ரில் ஸமர்ப்பித்து நின்ற மன்னனை நோக்கி நீர் பிரியமாய் கொண்டு
வந்த காணிக்கை என்னை துன்பம் செய்யும் நீர் மன்னராயிருக்
கின்றீர், உம்முடைய செங்கோலின் கீழிருந்து வாழு மவர்க்குத்
தான தருமம் பரோபகாரும் மவர்களுக்கு கிரியா விசேஷம் ஸ
ரக்ஷசெய்து பசிக்கு இல்லை என்றோதே அன்னமிந்து தேவஸ்தான
வேலைகள் செய்து வருவதல்லவா ராஜ தருமம் பெருத்த தங்கத்
தட்டுகளில் தங்கக் காசுகளை ரொப்பிக்கொண்டு பீதாம்பரங்களும்
வைத்துக்கொண்டு வந்தீர். எனக்கு ஆணவ அகங்காரம் அதிகப்
படுத்தி பிரவிக்கடலில் வழுந்தவா பார்த்தீர் நீர் உம்முடைய பிரபுத்
தனத்திற்கு மரியாதை யாகவே கொண்டுவந்தீர் ஆபரணம்பாத்திர
மளித்தல்லவா செய்யவேண்டும் குபேரனுடைய காந்தியில் விரும்ப
வர்களுக்கு நீபிமென்? அதுபோல ஆத்மசோடிகளுக்கெல்லாம்
பெரு நிதியாயிருக்கும் அனந்த சயனனை அடைக்கலம் புகுந்து
யிருக்கும் எனக்கு இந்நிதி என்னசெய்யும்? நாமபஜனை கருத்தி
லிருக்கவும், ஏகாதசி விரதம் அனுஷ்டிக்கவும், பெரியோரைக்
கண்டால் வணங்கவும், இதை யுங்கள் சித்தத்தில் பதிய வைத்து
நீங்கள் விடோபாவினுடைய தாளைவொன்று விருப்பித்த மேலான
கதி இவ்வாறு சொல்லி அரசனுக்கு திருப்தி யுண்டாகச்செய்தார்.
கொண்டு வந்த சொத்தெல்லாம் பிராமணர்களுக்கு பகிர்ந்து அன்று
இரவு கீர்த்தனைக்குத்தங்கி மத்தளம், தம்பூர், தாளம், சிடிகா
முதலிய வையால் கேட்டு அடங்காக் காதல்கொண்டு அச்சமயத்
தில் சுவாமிகள் வியாக்கியானம் செய்ததாவது விட்டலராகிய பக
வான் எனக்கு தாய் தந்தை பந்து சிநேகிதன் தன தான்னிய சம

பந்துக்கள் விட்டலனே எனது ஜீவன் அவருடைய திருவடி எனது
தியானமும் மவருடைய இவ்வண்ட சராசரங்களெல்லாம் விட்டல
னுடைய தாகவே யிருக்கின்றது பக்தியைவிட மேலான சுகம்
ஒன்றுமில்லை, காலநாளவன் கிட்டிய போதும் தேகபாதை யடை
யும்போது பக்திவரமாட்டாது வராமுன்னமே பஜிக்கவேண்டும்
சாத்துருணம் பிரப்பித்து நல்லுணர்வுபெற்று அடக்கம்வைத்து
சகவரமூர்த்தியை மறவாமல் பஜிப்பதே நலம். வியாக்கியானம்
செய்யனார் அப்போது தேவர்களும் தங்களைமறைத்துக்கொண்டு
குப்தரூபம் உடையவர்களாய் துக்காவினுடைய வுரைகளைக்கேட்டு
மகிழ்ந்தார்கள், அந்தசபையிலிருந்த யாவரும் மற்றவன்றுவுமெல்
லாம் விட்டலரூபமாகவே விளங்கிற்று அதனால் வொரேகாலத்தில்
ஹரி ஹரி என்று கோஷித்தார்கள்.
கைகளைத்தட்டிக்கொண்டு,

இவ்வண்ணம் விடியர்காலை மூன்றுமணிக்குகாலகேஷபம்நடந்
தான பிறகு மங்களார்த்தியாய் அரசனுக்கு பிராசை யுற்பத்தியாய்
மந்திரிகளை நோக்கி எனக்கினி ராஜ்யபாரத்தில் இச்சையில்லை
விடோபாவை பூஜிப்பதே மேலானசுபம் தேகமோ நீர்மேல்குமுளி
ஆகையால் யான் வனத்திற்கு யேகுறேன் தானணிந்திருந்த கிரி
டம் ரத்தினாபரணங்களைக் கழற்றி மந்திரிகள் கையில் கொடுத்து
ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் ஆரணியம் சென்று ஹரி ஹரீ! விட்டலா
என்று ஓசையிட்டு அன்னபானாதிகளைத் துறந்து என்னை காத்
தருள் செய்வாய் கபடநாடகா என்று துதித்து துக்காராம் சுவாமி
களினுடைய திருவடிகளில் விழுந்து சேவித்து இரவு முழுதும்
காலக்ஷேபத்தில் ஈடுபட்டு மங்களார்த்தி யானவுடன் வனத்திற்கு
யேகலுற்றார்.

இப்படி யிருக்க மந்திரிமாரும், கூட வந்த பெரியோரும்,
அதிசயமுற்று ஒரு வெட்ட பூதம் புறப்பட்டகதை போல்
இவர் நம்மை எல்லாம் கூட அழைத்துக்கொண்டு வந்து தானா
[illegible] சேவை செய்து முடியில் கிரீடத்தையும், ஆபரணங்களையும்
கழற்றி தந்து தவத்துக்கென கானகத்திற் சென்றார்கள். இது
சங்கதியை தாயும், அன்னுட்டாரும், கேள்வி யுற்றால் நம்மை நிந்
திப்பார்கள். நாம் குற்றவாளிகளாவோம் பொழுது விடியாமுன்

மௌனத்தில் சேருகின்றார். ஸ்வாமிகளெல்லாரும் கேட்டுக் கொண்டு எதிர் நின்றாலும் உங்கள் தேகம் என்ன எப்படியிருக்கின்றீர்களென்று கேட்காமல் அதிலே பரப்பிரம்ம யோகங்கொண்டிருக்கிறார் புருஷன் இவ்வாசனுடைய தயாருக்கு வந்தது முதல் முடிவு வரையில் காரித்தத்தில் தெரிவித்தார்கள். அச்செய்கை கடுத்தாது கொடுக்க அதைப்பார்த்து அம்மாள் புலம்பித்து கொழுந்த மாமன் முதலானோர் கேட்டுத் தெளிவடைந்து ஹரி ஹரி! விட்டலதேவா! தேகத் யாத்திரையைச் செய்ய வந்த அக்காரம் தேவா! அரசுக்கு யிவன் ஒப்பு இன்றி இன்னபடி சந்நதியில் அவன் கொண்டது என்னவாம் கல்வி தப்பாது வேரில்லை, இவன் கல்விப்பயிற்சி விருந்தாமுதல் திருக்குளமுற்றிருந்தால் ராஜசுருப்தியின்படி நடப்பனரும் பூர்வத்தில் அரிச்சந்திரன், நளன், மனு முதலிய சக்கிரவர்த்திகள் செங்கோல் வழுவாது. குருபடையைச் சார்ந்து ஸ்ரீஹரியினுடைய திருவடி போவில்லையா? இதனை அறியாமல் நமது புத்திரன் புராண வைராக்கியமுற்று வனத்தில் சென்றாலும், நாம் காமதமில்லாமல் புறப்பட்டு அக்காரக்கனிஸ்வாமி திருவடிகளில் விழுந்து அத் தயாநிதி அவனுக்கு தருமங்களை போதித்து ராஜரீகத்துக்கு அனுப்புவாரென்று நிட்டிகொண்டு கல்லிலிசை வாளைமுத்து அதில், ஏறிக்கொண்டு லோகதாருக்கு வந்து அக்காரக்கனிஸ்வாமி யிருக்கும் மண்டபத்தில் சேரில் இருந்த ஸ்வாமி ராஜருடைய திருவடிகளில் விழுந்து முறதாண்டவ பொர்ஜெகொண்டு சேனை வசம் கந்தருள்வாய் பெம்மானே என்று பிரார்த்தித்து சேருமுன்றிருக்க ராஜாவின் தாயாரைக்கண்டு காரூர் முல்லைமையாரின் அபிப்பிராயம் யாவும் உணர்ந்து அம்மா! பயமுள்ளேறா இவ்விடத்திலிருந்து விடவேண்டாமென பதில் கிருபத் தேகமன்னா காரியத்தை முடித்து வைப்பார் என்றும் வாத்தருளவும் அதற்கு அம்மாளிருக்க இவ்விட வேளை பதித்திருந்தாள்.

அந்நாளில் - தமலே ராஜரு ராயத்துக்குத்துணையாக பாலுசேர் வாய்க்கண்டு பதிலை செய்திருந்தனவின் திருவடி பேய்த்து வணங்குதல், விட்டு விலகாமல் அக்காரம் ஸ்வாமியைக் கண்டு வந்தனம் செய்து நீந்த ஸ்வாமிகள் ராஜ விஷயமாகப் பிரார்த்தித்து அருக்கேப்பதும் விருத்தியாக செய்ய தம்படுட்டார்.

ஆதிமூலப் பழம்பொருளாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது அம்பொருளத்திலிருந்து பிரமனைப் படைத்து சிருஷ்டிக்கும் சக்தியை அவனுக்குள்ளாக்கி அவன் முகமாக அண்டங்களையும் அதற்கு உள்பட்ட அசேதன பதார்த்தங்களையும், படைத்து அவ்மாக்களுக்கு ஏழு வகை தோற்றத்திலடங்கிய அம்சாம்சத் தேக பேதங்களை சிருஷ்டித்துக் கொடுத்து அம்சாம்சத் தேக பேதங்களைப் படைத்த ஜீவராசிகளுக்குள்ளும், மானிட தேகிகளுக்கு மிகுந்த அறிவித்து மாயா சம்பந்தத்தால் விளக்காதிருப்பதை விளக்கிக் கொள்வதற்காக வேதசாஸ்திர புராணங்களை புண்ணியம் கொடுத்து வேத-புருஷனானதினால் பிரம்ம-க்ஷத்திரிய வைசிய-சூத்திரரென்னும் நான்கு குலங்களைப் படைத்து ஆசார அனுஷ்டானங்களை ஏற்படுத்தி தான தரும பரோபகாரங்களை பொதுவாயமைத்து இக்கட்டளைகளை தன் உத்திரவாக்கி அதனை வுல்லங்கித்து நடக்கு பவர்கள் துரோகிகளென்றும், நரகப்பிராப்தியாளர்களென்றும், அன்னாருக்கும் கட்டளையை மீறினவருக்கு இன்னின்னவை சித்திக்கு மென்றும், தரும சாஸ்திரங்களில் விதித்துவைத்தான். உபகாரார்த்தம் ஜாதிகள் நான்கினுக்கும் தருமம் விதித்து வைத்தும் மானிடர் தங்கள் தங்கள் குல தருமங்களை விட்டு ஒரு ஜாதியான் அனுஷ்டிக்கும் அனுஷ்டானங்களை மற்றொரு ஜாதியான் ஆசைப்பட்டு அனுஷ்டிப்பானாகில் அவனுக்கு சித்தியாகமாட்டாது. ஜலத்திலிருக்கும் மீனை செய்யில் விட்டால் பிழைக்குமா? அதைப்போல சுய அனுஷ்டானங்களை மாற்று அன்னிய அனுஷ்டானம் பெற்றால் பலிக்குமா? அதனை பரமதப் பிராப்தி சாக்ஷாத் ஜெகதீசன் கோபகுலத்தில் கண்ணனும் அவதாரம் செய்த போது குலத்துக்கு தக்க தருமங்களை தவிர்த்தாரா?

பூமியில் புல் பூண்டு செடி கொடிகள் தந்தம் பிரசன்னைகளின்படி பலன்களைக்கொடுத்து காப்பாற்றுகிறதே தவிர மற்றோன்றின் பலனைத் தருகின்றதா? பூமியைப்போல புண்ணியசீலர்கள் எக்குலத்தி அதித்தார்களோ அக்குல மோக்ஷம் பெறவில்லையா? மானைப் பிறந்த ஜடபரதர் மானின் நடக்கையன்றி மற்ற நடை நடந்தாரா? வேத வேதாங்களெல்லாம் சுய அனுஷ்டானம் நடக்க சொல்லுகின்றதே தவிர தான தோன்றிகளாக நடக்கச் சொல்லவில்லை

தருமராஜனுக்கு பெரிய தந்தை திருதராஷ்டிரன் சஞ்சயனிடம் நூறு பிள்ளைகளும் கல்மிகளாய்த் தவத்திற்கு யோக்கியமில்லாதிருக்கிறார்கள், சமதமாதி குணங்களையுடையாயிருக்கிற நீவிர் தவத்தைச் செய்து தங்கள் இருபத்தொரு தலைமுறையாரை உத்தரிக்கச் செய்வது தமது ஆணையாலே அவர்களை காட்டுக்கு போகும்படி சொல்லி அனுப்ப அச்சஞ்சயனும் இவரிடம் வந்து பெரிய தந்தை புகன்ற வண்ணம் உரைக்க தருமராஜன் சஞ்சயனைப் பார்த்து சொல்வதாவது; க்ஷத்ரியர்களுடைய ராஜ்யமாளுவதே குலதர்மத்தை விட்டு காடாளுதல் விரோதம், இந்த நியாயம் தவிர்த்து பெரிய தந்தை அன்னியாயம் சொல்லினது அசங்கதம் என்று சொல்ல அருகிலிருந்த விட்டலனும் சரி யென்று சொல்லி விட்டலன் தருமராஜனுடன் கூட விருந்து முடிவில் வைகுந்தத் தேரோட வேண்டிற்றில்லையா அக்குலதர்மங்களை யனுசரித்திருந்து நிராசை, தபம், பொறுமை, இருமை, சந்தோஷம், வாய்மை, அறிவு அடக்க மென்னும் குணத்தைப் பெற்றிருப்பாராகில், சதா விட்டலனுடைய திருவடியில் பதித்து வருவாராகில் சதா விட்டலன் அவர்களிஷ்டகாரியங்களை பலித்து முடிவில் பேரான வீட்டை யருளுவான் இதற்கு சாக்ஷி மனு- மாந்தாதா- ஹரிச்சந்திரன்- நளன்- தருமராஜன் முதலானவர்கள் தேகம் பிரயாணமாகி அமலனின்ற வரையில் குலதர்மங்களை தவிர்க்கலாகாது தவிர்த்தால் பிரமசரிய மேற்கொண்டும் சருமிகளுக்கு விரோதமாய் நடப்பானாகில் பிரமஹத்தியோகியாய் தரித்திரங்களை யனுபவிக்கவரும் பிரம்ம-க்ஷத்திரிய வைசியர்-சூத்திரரென்ற நான்கு. வர்ணம் தப்பாது காத்து வருபவன் ராஜராஜன் இதுவே யாசனுக்கு மேலான தபம் என்றும் விட்டலனுடைய திருவடி பதித்தலே மேலான புண்ணியம் இப்படிப்பட்டவர்த்தகத்தை விடாமல் சாதித்துவந்தால் விசேஷமாய பெரும் நன்னடக்கைகளுடன் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்திருந்தால் ஸ்ரீ அரி பிரசன்னனாவான் துக்காராம் ஸ்வாமி சாதித்து வந்தார்.

இவ்விதமவர் வியாக்கியானம் செய்து வந்ததை அங்கிருந்த அநேகர்கள் யாரும் கேட்டு ஆனந்தமுற்று மங்களார்த்தியங் கண்டு குருமணி தேவியை யெல்லாரும் சேவித்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

சிவாஜி அரசனும் சுவாமிகளுரைத்த வார்த்தைக்கேட்டு சந்தோஷித்து மந்திரிகளை நோக்க ஆடையாபரணங்களை வாங்கி தந்து கிரீடமு மணிந்துகொண்டு தமது ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு வந்தனம் செய்து நின்றார். அவருடைய தாயாகிய ஜீஜாபாயம்மாளும் சுவாமிகளுடைய ஸ்ரீ பாதங்களில் விழுந்து சேவித்தவளாய் நின்று தேவரீர் செய்த மகோபகாரத்துக்கு அடியாள் என்ன செய்யப் போகிறேன் க்ஷமித்தருளவேண்டும் அவ்விடம் நான்கு நாள் தன் பிள்ளையோடு வசிப்பவளாயினாள்.

அந்த சமயத்தில் காலக்ஷேபத்திற்கு வந்தவர்களில் ஒருவராகிய புஷ்ப தோட்டக்காரன் நாபாஜி என்பவர் காலக்ஷேபத்தில் ஒருநாள் சபையிலிருந்து ஆசாரிகளுடைய திருவடிகளில்விழுந்து சேவித்து பயபக்தியுடனே எதிரில் அஞ்சலி அஸ்தராய்நின்று ஸ்வாமிகள் தொண்டனென் வொருவ னிருக்க தேவர் காலக்ஷேபம் செய்து சிறுமை யடைவது நியாயமா? தயவு வைத்து நியமந்தர வேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க குற்றமில்லா நாபாஜி என்னை மதித்து சந்தோஷித்து அப்படியே யாகுமென்று மவுனமாயிருந்தார். இந்த நாபாஜியும் ஹரி விட்டல்! பாண்டுரங்கா! பத்மநாபா என்று திருநாமங்களைப் பாடியும், கைகளை தட்டி ஆடியும், இப்படி அம்மையத் தாமரைந்து பாடியும் சுத்தி தாளங்களுக்கு ஒற்றுமை யில்லாமல் சங்கையு மில்லாமல் சபையைச் சுற்றி சுற்றி இக்குவாயுடன் பெருங் கோஷ்ட மிட்டு நான்கு நாழி வரையில் பஜித்துக்கொண்டு இருந்து அலுப்புண்டவராய் நின்று விட்டார். தாஸர் இதனை மதித்துக்கொண்டு கீர்த்தனைகளைப்பாடி விடியற்தனில் மங்களார்த்தி செய்து எல்லாரையும் போக விடுத்தனர்.

பொழுது விடிந்தபின் நாபாஜி தாஸர் தன் பூந்தோட்டமெனி சுவாமிக்கு ஒரு பருத்தி மாலையும், கோஷ்டிகளுக்கு ஒரு ஆரமும், கட்டி இரவாளையுடன் காலக்ஷேபத்திற்கு கொண்டுவந்து துக்காராம் சுவாமிகளுக்கும், மற்றவர்களுக்கும், சாத்தி அன்று ராத்திரி முன்போல நடத்தினார், இப்படி நடக்கும் கால் குருவாருடன் நாபாஜி சிறுமை நீக்கிச் செய்வதை தாஸர் சொல்லிவருவார் ஒரு நாள் நாபாஜி நீராடிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு பிராம்ம

னை நாபாஜியைப் பார்த்து நீர் காலக்ஷேபத்திற்கு வந்தால் சும்மாயிராமல் உன் குழந்தையின் வந்தபடி பதிக்கின்றாய் வந்திருக்கிறவாள் இன்னது யிது வென்று யோசிக்காமல் வந்தபடி எல்லாம் ஆடுகிறாய் இது உனக்கு ஞாயமல்லவென்று கேட்டு நாபாஜிதாஸர் மிகவும் அக்ரமுற்றவராய் இனி அப்படி செய்யேன் தேவரீரை யொத்த மனதிற்கு வெறுப்புண்டாக நடக்கேனென்று சொல்லி வந்தான முடித்துக்கொண்டு தம் கிரகம்போய் விட்டார்,

பிறகு அப்பிராமணன் ஸ்நாநம் அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு கிரகம் வினவுடன் பேசும் தொனி அடங்கி விட்டது. அது அறிந்து தானே துக்கமும், அதிசயமும், கொண்டவனாய் இனி நான் ஊமையாய் விட்டேன். புஷ்பாகரனை யற்று தோஷம் விளைந்து என்று கண்களில் நீர்ததும்பி இந்த ஜென்மம் துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய திருவடியன்றிவேறுகதி காணேனென மேலிட்டு அவனத்தாலும் தன்வீட்டை விட்டு ஸ்வாமி யிருக்கும் மண்டபம் வந்து அவர் திருவடிகளில் விழுந்து சேவித்தார் நிற்க அந்த ஊமையாயிருக்கும் மனமேறறைப்பார்த்து ராமேசுரபட்டர் யாதுகாரணமாய் விழுந்து சேவித்தீரென்று கேழ்க்க அவர் முதலின்தேயில் மரியோன் எழுதி காண்பிக்க இதை யாவும் தானாருக்குத் தெரிவிக்க அவ்விடமிருந்த யாவரும் அதிசயமுற்று ஆனந்தம் கொண்டார்கள்.

இந்த சமயத்தில் அவ்வூர் குடித்தனக்காரனொருவன் வைணவன் அவ்வூர் வந்ததுமுதல் அதிக பிரியனாயிருந்தான். தன் தோட்டத்தில் விளைந்த பெரிய சிக்கரையைக் கிள்ளிவந்து ஸ்வாமிக்கு எதிரில் சமர்ப்பித்து இதை தேவர் சொள்ளவேண்டுமென்று சொல்ல ஸ்வாமி மகிழ்வுடன் வாங்கி யிவ்விதமாய் கொண்டுவந்ததை போதிக்க வேண்டுமென்று அக்காயை நான்கு பாகமாக்கி மூன்று பாகத்தை தாமருந்தி மற்றொரு பாகத்தை பக்கத்திலிருந்தனர். அந்த வொருபாகத்தை ராமேசுரபட்டர் கேட்டார். உங்களுக்குத்தவாதென்று கூறி அதில் பேர்ப்பாதியை ஊமையாயிருக்கும் மரியோனுக்கு கொடுத்தார். அதை அவன் புசித்தவுடன் பேசத்தலைப்பட்டான் அவ்விடமிருந்த யாவரும் அதிசயமுற்றார்கள் மற்றபேர்பாதி

தன்னை கிள்ளிக்கிள்ளி அவ்விடமிருந்தவர்களுக்கு கொடுக்க வாங்கி புசித்தவர்கள் அதிக கசப்பாயிருந்தது அவ்விடத்திலேயே உமிழ்ந்து விட்டவரும் துப்பினவர்களுமாயினார்கள்.

அன்றிரவில் புஷ்பகாரர் காலக்ஷேபத்தினிடம் வந்தார் அவ்வமயம் தாஸர் கண்டு நீர் காலக்ஷேபம் செய்யுமென்றுரைக்க ஸ்வாமி இன்று முதல் காலக்ஷேபம் செய்யமாட்டேன், யாரோ ஒரு பிராமணன் ஸ்நாநம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது வந்து ஸாதனையில்லாதவன் பாடக்கூடாது என்று சொன்னார். அடியேனும் மற்றவர்களுக்கு சம்மதியில்லாத காலக்ஷேபம் செய்வேனென்றுரைத்தல் என்று சொல்கிறார். தவமேற்ற தாஸர் அவனைப் பார்த்து அப்பனே யானுரைத்தது என்னை உண்மையென்றெண்ணி என்னைக்கடவது கட்டாகச்சொன்னேன். நீர் அதை மன்னித்து காலக்ஷேபம் செய்யுமென்று சொல்ல நாபாஜிதாஸர் காலக்ஷேபம் செய்ய கீர்த்தனைகளை யாரம்பித்துச்செய்ய விட்டலனுடைய திருவடிகளை பூஜித்த மனத்தவர் அவ்விடம் வந்தவர் யாவரும் மங்களார்த்தியை சேவித்து விருப்பிடம் சென்றார்கள்,

சிவாஜிமகாராஜனும் ஸ்ரீயோதயமானவுடன் ஸ்வாமிகளுடைய திருவடிகளில் சேவித்து கைகளை கட்டி நின்றுக்கொண்டு ஸ்வாமி! அடியேனுக்கு அரசில் நற்றம் என்னாயில்லை. அடியேன் எவ்விடம் சஞ்சரித்தாலும் ஒரு ரொட்டியும், பட்டத்திற்கு ஒரு குழந்தையும், வேண்டியது, அதுகளுக்காக பிக்ஷை தந்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க ஸ்வாமி மகிழ்வடைந்து ஒரு ரொட்டியும், தேங்காயும் கொடுத்து உன் இஷ்டத்தின்படி நடக்குமென்று உத்திரவு கொடுத்து விடை தந்தருளினார். அரசனுடைய தாயாகிய ஜீஜாபாய் அம்மாள் ஸ்வாமியை வணங்கி அடியேன் அவனை நிலைநிறுத்தினீர் இவ்வளவு உபகாரம் செய்த தேவர் திருவடியன்றி வேறுகதி காணேன் இலோம பிரிய மனமில்லாமல் மறுபடியும் தொழுது ஸ்வாமிகளுடைய திருவடிகளை எடுத்து சிரசில் வைத்துக்கொண்டு விடை பெற்றுக்கொண்டாள்.

சின் பாடல் பாடுமவர்களும், மத்தளம், தாளம், ...

முதலியவை சேவிக்குமவர்களும் ஸ்வாமிகள் எங்கேபோனாலும் கூடயிருக்கும் ஸ்ரீ பத்திசிரோமணிகளும் நமஸ்காரம்செய்து பிரமானந்தத்தை யுண்டு நீங்கள் யாரோ ஆயினும் வலையிலகப்பட்டு உழலுபவன் நீங்கள் அனுபவம் உங்களைவிட்டு நீங்காததால் உங்களை வணங்குகிறேன். ஆசிர்வாதம் செய்யவேண்டியது என்று பிரார்த்தித்து தாயார் மந்திரிகள் கூடவந்த பெரியோர்கள் புறப்பட்டு புனைக்கு போய்சேர்ந்தார்கள்.

இந்த பக்திவிஜயமென்கிற திருப்பாற்கடலில் பாரத்பர னென்ற பத்மநாபன் துயின்று வருகிறான். இவ்விசேஷ முனைவர்க்கு திருப்பாற்கடலில் ஸ்நானித்தும் தன்னை பருகிக்கொண்டு மவர்கள் உபயர்த்திவமென்னும் வாழ்வுக்கு சேர்ந்த கெதியினராய் நித்தியானந்த வாழ்வினில் வாழ்வார்கள். அரிவிட்டலா! வெங்கடவா! அன்னவரடியை பொடிபட முடியிசை வைப்பாய் கலைப்பெரானுக்கு கைவருமொரு கடைக்கணித்தருள்வாய் கபடநாடகனே.

பதின்மூன்றுமத்தியாயம்

முற்றும்.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பதினைந்தாமத்தியாயம்.

காப்பு.

ஆகமவிதூதா போற்றி - யாருயிர்த் தலைவா போற்றி
யேகமாம் நிறைந்தவெந்த - விறைவனே யெழிலாய் போற்றி
சாகரந்தனிற் றுயில்கொள் - சச்சிதானந்தா போற்றி
மோகமற்றருளிருய்வேத - முராரி போற்றி போற்றி.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

பொன்னின்மீமேலொரு தாமரைத்தன்னைப்போல் பொலிபவனே! ஸர்வவிஜிலோசனனே! சச்சிதானந்தனே! சான்றோர்க்கருள் சுரக்கும் ஜெகந்நாதனே! ஞானஸ்வரூபனே! பண்டரி புருஷோத்தமனே! பிரமனைப்பெற்ற பேரொளியே! பிரகலாதருக்கருளீந்த புங்கவனே! கௌதமன் தேவியின் சாபம்நீக்கியவனே! பிரசண்ட கோதண்ட நிகதனே! பிமோதிரவாசனே! புலியேரபாண்ட புருஷோத்தமனே! வேங்கடேசனே! ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிக

ளுடைய திவ்யகுண சரித்திரத்தை, அடியேன் உள்ளத்தன்று நாளினுள்ளும் அறையமைப்பாய் ஆதியந்தோதியே!

சிவாஜி மகாராஜா ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமி அவர்களை சேவித்து தமது நாட்டுக்குப்போய்விட்ட பிறகு லோகிகர்களாயிருந்த பாகவதர்களைப்பார்த்து நானிவ்விடம் வந்து தங்களாயிருந்து விட்டோபாவை சேவிக்கவேண்டும் அவ்விடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு தேவுகாமுக்குவந்து ஸன்னிதானம் புகுந்து சுவாமியையும், அம்மனையும், சேவித்து அங்கு நின்று தமது ஸ்ரீனிவாசக்கு எழுந்தருளி எப்போதும்போல காலக்ஷேபம் செய்திருந்தார்.

இப்படியிருக்கின்றகாலமிருக்கும் விஜயவருஷத்தில் வைஷ்ணவ சிந்தாமணி தேவரென்பவர் கோஷ்டிகளுடனே ப்ரோசங்கிரி என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் உற்சவம் சேவிப்பதற்காக பிரயாணப்பட்டுவரும்போது வழியில் தேவுகாம் இருப்பதால் அங்கு துக்காராம் சுவாமிகளை சேவித்து நடக்கலாமென்றெண்ணி தம் பரிவாரங்களுடனே தேவுகாமுக்குள்ளேபோய் சத்திரத்திலிறங்கினார். இவருடைய வரவைக்கேட்டு தாமே சத்திரத்திற்கு வந்து சிந்தாமணிதேவரை சேவித்திருக்க சிந்தாமணிதேவர் துக்காராமைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு அப்பா! உமது காத்தால் ஒருவேளை தளிகை வாங்கி உண்ணலாமென்று வந்தேனென்று சொல்ல துக்காராமும் சந்தோஷமும் கொண்டு தமது மடத்துக்கு எழுந்தருளி சாமக்கிரிகளை சேகரித்து ஒருவருக்கு வருவைக்கொடுக்க அவற்றை பெருநிதிபோல எண்ணி மிகு பிரேமையால் ஒற்றுக்கொண்டனர் மற்ற பிராமணகோஷ்டிகளும் சத்திரத்திலிருந்தவர்களும் பார்த்து எங்களுக்கில்லையா! உங்கள் அன்னதானப் புசிக்க போ ... தாதா யாபி ...! வென்று கெஞ்சவதைக்கண்ட வைஷ்ண வர் பா, நீ தமது காருண்ணியத்தால் மன்னிக்கவேண்டும் நான் என்ன செய்வேன் இத்தனைபேருக்கும் அளிக்க வீட்டில் சாமக் கிரிகைகளில்லை தப்பவிடுமென்று நினைக்க;

அவ்வளவில் பண்டரிபுர முற்கடிமானவர் தானே நின்ற த மடத்திலையானே சிந்தாமணிதேவரோடு வந்த பிராமணகோஷ்டி

யாருக்கும் தேசாந்திரிகளா யிருந்தவர்களுக்கும் முன்பாக ஒவ்வொருவருக்கு ஒரு தளிகையிலேயும் அதிலவாளுக்கு திருப்தியாகும் படி சாமான்கள் அமைந்திருந்தன இவ்வற்புதங்களை அங்குள்ளாரனைவரும் கண்டு அதிசயமுற்று தாஸருடைய திருவருளை சிந்தித்தார்கள். சிந்தாமணி தேவரும் வியப்புற்று நாம் கதையிலும் கேட்டதில்லை எந்த நாளிலும் பார்த்ததில்லை; இந்தப் பிரபு நம் மைப்போலவே ஆலதேகம் கொண்டு உலாவுகின்றார். இவர் செய்யும் அற்புதம் பிறரால் முடியாது இவரோ மனிதனுகவே உலாவுகின்றார்; தேவரூப முடையவராகவும், அமலனகவும், காணப்படு கின்றது, வசிஷ்டருடைய ஆசிரமத்திலிருக்கும் காமதேனுவானது உத்திரவுபடி தன் பாதத்தை அவாளவாள் இலைகளில் வைக்குமே யாகில் இஷ்டகாமியார்த்த அன்னம் கிடைப்பதாக கேழ்விப்பட் டிருக்கிறோம். இவ்வைணவரிடம் காமதேனுவும் காணோம் இவர் சும்மாவேயிருந்தார் விட்டலன் எவ்வாறோ வட்டித்திருக்கிறன் அந்தவிட்டலனைப்பஜித்தால் என்னகுரவு என்று தோணப்படுகிறது இந்த கலியுகத்தில் பஜனைத்தவிர காமியார்த்தங்களைப்பெறவே றெதுவினாலும் முடியாது. அன்றிரவு பஜனை காலக்ஷேபத்திற்கு போயி ஆனந்தபதிதாளாய் மங்களார்த்தி ஆகும் தளிருவிருந்து துக்காராம் சுவாமிகளுக்கு வந்தனம் செய்து உத்திரவுபெற்று பிமாசங்கிரி க்ஷேத்திரத்திற்கு தம்முடன் கூட வந்தவர்களுடன் போயினார்கள்.

இதுசிற்க மற்றோர் பிராம்மணன் தனக்கு பொருள்வேண்டி ஞானேஸ்வர சுவாமி சன்னிதானத்தில் வைராக்கிய முடையவனாய் தவஞ்செய்திருந்தான் ஞானதேவு சொப்பனத்தில் ஒரு நாள் எழுந்தருளி ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகளிடம் செல்வையாகில் உன்னு டைய எண்ணம் நிறைவேறுமென்று சாதிக்க பிராமணனும் அவர் பிரசாதித்தபடியே தேவுகாமுக்குவந்து துக்காவைக்கண்டு தான் தவமியற்றினதும் ஞானதேவுசொப்பனம் தோன்றிசொன்னதுவும் சொல்லி ஞான் அவற்றைக்கேட்ட பாகவதர் அவரவர்கள் இஷ்ட காமியம் நடத்துவதே நமக்கு தொழிலாய் விட்டது நானோ ஒன் மை நீமைக ளறியாதவன் என்னையேன் வெளிபுருத்துகிறார் ஞானி ஹரி! பண்டரிராயா மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிராமணரைநோக்கி

அப்பா லோகோகாவில் வசியல் வேசம் செய்யும்சிவாஜி என்பவரிடம் போய் உனது இஷ்டத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளென்றுசொல்ல பிராமணனும் லோஹோகாமுக்கு போய் சிவாஜியைக் கண்டு துக்காராம்சொன்னவற்றைச்சொல்லஅச்சிவாஜியானவன் அப்பிராமண சமாதானம் நடந்து தக்ஷிணை கொடுக்கிறதுக் கூலமையமாதால் துக்காராம சுவாமிகளை நினைந்து வந்த பிராமணனுக்கு நான்கு விரும்புகாசை யீந்தார். இந்த விரும்புகாசைக் கண்டதே மனந்தளர்ந்து நமெக்ன கருமஞ்செய்தோம் தவஞ்செய்தோம் ஊர் சுற்றியும், விரும்புகாசு கிடைத்தன. இதைக்கொண்டுபோய் துக்காரிடம் கொடுத்து ஊர்போய் சேரவேண்டுமென்றெண்ணி இரும்பு காசுகளைக்கட்டி சுமந்துக் கொண்டுவந்து வரவர பளுவு அதிகமாவதைக்கண்டுசகியாமல் பிதுமிரக்கென்னிபாகேகை என்றுமலையில் தூரத்தில் மூன்று காசுகளைப் பத்திரப்படுத்திவிட்டு ஒரு காசை எடுத்துக்கொண்டு தேவுகாமுக்கு வந்து துக்காராம் சுவாமிகளை வணங்கி இரும்புகாசினை அவர்முன்பு வைக்க அது தங்கக்காசாயிருந்தது. இவ்வதிசயத்தை பிராமணன்கண்டு ஹரி ஹரி! இது துக்காதேவருடைய மகிமை நானிதை யறியாமல் ஞானதேவர் மீதும் நிந்திக்கொண்டேனென்று குதித்து வைதந்து யிவ்வளவுதான் மீந்த ஒருகாசை பத்திரப்படுத்தி துக்காராம்ஸ்வாமிகளை நினைத்து தனது ராச்சியம்போய் சேர்ந்தான்.

இப்படியிருக்க துக்காராம் சுவாமிகள் ஒர்நாள் பீமாநதி முகத்துவாரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து விட்டலனை பூசித்துப்போகையில் மத்தியில் ஆரண்ணியம் உண்டு அதில் ஆட்டுமந்தைகள்மேயவும் மேய்வதுண்டு ஆட்டுமந்தைகளுக்காக கருப்பு நாயை காவல்படுத்திருக்கிறார்கள். அந்நாயானது தன் எஜமானுக்கு பயப்படாமல் அவ்வழியில் ஜனங்கள் நடந்தால் தொண்டையை தாவி கடிக்கும் வேறுவழியில் நடப்பார்கள். இதை மெய்யறியாதவராதலால் நிஷ்கபடராய் போயிக்கொண்டிருக்க அந்நாயானது உறுமிக்கொண்டு வந்து எகிறி குதிப் பிடுங்கிக்கொண்டது. இந்த கோரத்தைக்கண்ட சுவாமி நாயைப்பார்த்து உனக்கிருக்கும் இலக்ஷணம் எனக்கில்லையென்றுரைத்தவுடன் நாயானது கடியைவிட்டு மேழி பிறங்கி சுவாமிக் கெதிரில் இரை வளைத்துக் கொண்டு முன்

பாதங்களிரண்டையும் நீட்டி நமஸ்காரம் செய்வதாயிருந்தது. இதைக்கண்ட ஊரார்த்தலைவர் புன்னகை யுடையவராய் அவ்விடம் விட்டு பிரயாணமாகி பீமாநதிக்குவந்து தீர்த்தமாடி அவ்விருக்கும் சிவசன்னிதானம் புகுந்து ஓர் மூலையில் ருக்மணி ரமணனைத் தொழுது சூரியன் கடலில் சாய்ந்தபின் பிரயாணமாய் வந்து யிருக்கும்போது வழியில் ரதநகரி யென்னும் கிராமமிருக்க அக்கிராமத்தில் புகுந்து வரும்போது ஓர் பிராமணன் முக்காடுயிட்டுக்கொண்டு அக்கிரகாரவழியாகப் போகாநிற்க அன்று தன் கிரகத்தில் பிதுரு தர்ப்பணம்முடித்து தளிகை யிலைகளைப் பரிமாறி அறுசுவை பதார்த்தங்களையும் பலகார வகையராக்களையும், அன்னத்தையும், வடித்து தீபாராதனைசெய்து அதிதி அப்பியாகதர்கள் வீதியில் வந்திருக்கிறார்களா பார்த்து வருவோம் என்று வீதியில் வந்து பார்க்கையில் துக்காராம் சுவாமிகளைக்கண்டு ஆவலுடையவராய் வீதியில் விழுந்து சேவித்து என்பாக்கியமே பாக்கியம் பூர்வத்தில் என் பெரியவாளும் செய்த தவப்பயனால் இங்கு சேவிக்கப்பெற்றேன் இன்று வீட்டில் பெரியோர்களுக்கு பிதுர்க்கடனடத்தினேன் அடியேனுடைய அன்னம் தேவர் கொப்பத்தில் தங்கவைத்தருளவேண்டும் கருணையுடன் வந்து பாவனமாக்கவேண்டும் என் புத்திமூர்த்தியேயென்று இரண்டு கைகளையும் குவித்தவனாய் சரணம் செய்து கூப்பிடலானான் அப்பிராமணன் அபிப்பிராயமறிந்த சுவாமி அவனுடைய உண்மைகருத்தை அறிந்து வீட்டிற்குள்போயி கால்கரம் சுத்திசெய்து வட்டித்திருந்த ஒரு யிலையில் உட்கார்ந்து அன்னம் உட்கொண்டு கால்கரம் சுத்திசெய்து தாம்பூல புஷ்பங்களைப்பெற்று யிருக்கும் சமயத்தில் எனக்கு எட்டு வயதுடைய பிள்ளை யிருக்கிறது உபனயனமில்லை ஊமையாயிருக்கிறான் என்று சொல்லி அந்த பிள்ளையும்தானுமாக தீர்க்கதெண்டம் செய்கின்றார்கள். அப்பிள்ளையைப்பார்த்து ஹரிவிட்டலா! ஹரி விட்டலாவென் றுரைக்கலாயினர் அப்படியே அப்பிள்ளையும் சொல்வதாயினன். ஹரி! நாராயணா! கேசவா! மதுசூதனா! மாயவா! கோவிந்தா! என்று அப்பிள்ளைசொல்வதாயினன் இதைக்கண்டு தாய் தந்தைகளும் மற்றும் ஊர் ஜனங்களும் கேட்டு ஆனந்தமுற்று ஸ்வாமிகளைத் தொழலானார்கள்.

பிறகு ஸ்வாமிகள் அவர்களுக்கெல்லாம் தக்க ஆசிகள்கூறி அவ்விடமிருந்து பிரயாணப்பட்டு முன்வழியிலேயே வருகிறபோது முன் நாயானது சாந்த குணமாகவே அவ்வழியிலேயே யிருந்தது ஸ்வாமிகளைக்கண்டு கால்களை நீட்டி வந்தனம் செய்யத்தலைப் பட்டது. இடையர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு ஸ்வாமியின் நாயானது எங்கள் காவலுக்கு உதவபட்டது. தாங்கள் அழைத்துக்கொண்டு போகலாம் என்றுரைக்க தாமவர் மறுமொழி சொல்லாமல் வரும் போது நாயும் கூடவேவந்து மாளிகை சேர்ந்தது. தாமவர் சன்னிதானம் காலக்ஷேபத்திற்கு சென்றால் கூடச்சென்று மங்களார்த்தி ஆகும் தருவாயிருந்து தாமவருடன் வருவதும் போவதுமாயிருந் தது இவ்வுயிரின் குணவைபவம் கண்டவர்கள் ஆச்சரியமுற் றிருந்தார்கள்.

அனந்தரம் தெலவடமென்னும் கிராமத்தில் ஸ்வாமிகளு டைய மருமகப்பிள்ளையாகிய மால்ஜி என்பவர் தன்மாமனாகிய தாமவர் பாதத்தில் விழுந்து சேவித்து நிலையில்லா தேகமென்று காண்கிறது ஆகையால் தேவரிடம் பக்தி நிலையில் உபதேசம் வேண் டுமென்று சொல்ல தாமவர் அச்சொல்லை கேட்டு பகவத் கீதை யை எடுத்து அவரிடம் கொடுக்க அதைப்பெற்றுக்கொண்டு வீடு போய் சேர்ந்து இரவும் பகலும் பாராயணஞ் செய்துவந்தார் இதனைக் கிராம புரோகிதர்கண்டு நீர் பிராமண வாசிக்கின்றீர் பா பம் உண்டாகும் என்று சொல்ல, மால்ஜி பயப்பட்டு கீதையை பாராயணம் செய்யாமல் விட்டிருந்தார். அன்றிர வில் ஸர்வலோக சரண்யன் புரோகிதருடைய சொப்பனம் தோன்றி மால்ஜிபாராயணஞ்செய்துவந்ததை தடுத்தீர் இவ்வகைய பாராயணத்தால் தோஷமென்றுரைத்தமையால் அவரும் தடுத் தார் பக்தியை கெடுத்துவைத்தீர் கீதையை வாசிக்க உமக்குத் தெரியுமா? வேதத்திற்கே பகவானுடைய கருத்து தெரியாதிருக்க நீ ங்கள் எல்லாம் தெரிந்ததுபோலிருக்கலாமா? விடிந்ததுடன் மால்ஜி யிடம் போய் கீதையை பாராயணம் செய்துவரும்படி வுரை என்று சொல்லி மறைந்தருள; புரோகிதனும் விடியற்காலே எழுந்து சொப்பனத்தை நினைத்து பயந்து மால்ஜியிடம் வந்து கீதையை முன்போல் வாசித்துவரச்சொல்லிச்சொல்ல அந்த மால்ஜி புரோகி

[illegible] நேற்று கீதையை வாசித்தால் பாபமென்று கூறி னீர் இன்றுவந்து விடாமல் வாசியென்று கூறினீர் இப்படியுரைப்ப தற்கு காரணம் யாதுவென்று கேட்க, ஸ்வாமி என்னுடைய சொப்ப னத்தில் இரவு தோன்றி கீதையை விடாமல் வாசிக்க உமக்கு தெரிவிக்கச்சொன்னார், நான் தினம் தினம் வந்து கீதையை வா சிக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன், நான்குமாசகாலம் புரோகிதர் தாமேவந்து சொல்லிக் கொடுத்துவைத்தார். மால்ஜியும் அப்பா ராயணத்தை நிறைவேற்றினார்.

இவ்வாறிருக்க தாமவர் அன்னாருக்கண்டைம் காலக்ஷேபங்க ளிலும் சமயங்களிலும் செய்துவரும் அபங்கங்களை ராமேசுர பண்டிதர் எழுதுவதாவுண்டு ஒருநாள் தாமவர் ருக்மணிபதியாகிய கண்ணபிரானது கல்யாண குணங்களை விசேஷமாக செப்பித்து அபங்களில் வைத்துப்பாடி வரும்போது அவற்றை எழுதிக் கொண்டுவந்து ஒரு அபங்கத்தில் மாத்திரம் ஸ்வாமியினுடைய வத னம் வதங்கி மங்கலாயிருந்ததுவென்று தாமவர் அமைத்துப்பாடி னதில் ராமேசுரபட்டர் பகவானுடைய திருமுகமானது எப் போதும் குளிர்ச்சி பொருந்தி யிருக்குமென்று சாஸ்திரங்கள் போதரித்த இந்த ஸ்வாமி இவ்வாறுரைத்தார். இதனைத்தெரிய விடாமலேயே எழுதிவைக்கவேண்டும் என்று எண்ணினவராய் கொண்டு தாமவரைக்கேட்காமல் அம்மலர்ந்த திருவதனம்போல் திருத்தி வதனத்தைப் பாடவைத்தார். அன்றிரவில் ராமேசுர பட்டர் சொப்பனத்தில் பண்டரிநாதன் தோன்றி உமது பாண்டித் திய விசேஷத்தால் துக்காராம்செய்த அபங்களில் ஒன்றைத் திருத்தி எழுதிவைத்தீர். அதாவது வதங்கிய மலினமுகமென் றிருந்ததை மலினமில்லா விகாசமுகமென்று திருத்தினீர். அவ னுண்ணாது [illegible] குழந்தையாகி ஸ்ரீகிருஷ்ணனா யவதரித்தபோது பாலிய திசையில் விதியிலிருந்த மண்ணை யுண்ண தாயாகிய அசோதைபிராட்டி தம்மவிரல்களை என்வாயில்புகுத்து மண்வழித்தபோது வேம் பும் [illegible] மறைத்து வாயிற்றடவி [illegible] அழுதகாங்களை மாற்றியபோது முகம் வாட்டம் போது தழிப்பாகவேயிருந்த தோ வாட்டமுற்றே யிருந்ததென அம்மெய்மை விளக்க வுரைத் தனர். என்மீதுகொண்ட அவாவினால் பக்தசிரோமணியான [illegible]

ஷரைப்பினும் அவை யேற்குமென்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பட்டன் எழுந்திருந்து சொப்பனங்கண்டதை நினைத்து தருமஸ் தாபனம் செய்ய அவதாரம் செய்ததுபோல் யாவும் விளங்கும் விதை பிசகின்று கண்டகுற்றம் நம்மிடத்தவிர வேறில்லையென்று திடப்படுத்தி அங்கிருந்த சாதுஜனங்களுக்கு தெரிவித்து ஆனந்தமாயிருந்தார்கள்.

சிலநாள்கழித்து கோத்தமேஸ்வரமென்னும் கிரியில் சம்புகேஸ்வரரை தெரிசிக்க பிராமண கெங்காஜி மவானியுடனும் வாணிய சந்தாஜியுடனும் போகையில் வழியில் சத்திரங்களில் காலக்ஷேபம் முடித்து மங்களார்த்திசெய்து போய்வண்டு இப்படி ஆறுநாள் நடத்திப்போய் ஏழாவதுநாள் கிரியின் சிகரம் காணப்பெற்று சேவித்து மலை அடிவாரம் கணபதிபுரமென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்தானத்தில் தடாகமிருக்க அதில் ஸ்நானம் செய்து விதிகளை முடித்துக்கொண்டு வாணியசந்தாஜி தளிகைக்காக கடைகளுக்குப்போய் சாமக்கிரிகைகளை வாங்கிவர பிராமண சந்தாஜி தளிகையை முடித்துவைத்தார். அச்சமயத்தில் நிலகண்டமூர்த்தியாரும் பரமசிவம் ஜடாமுடதாரியாய் திகம்பர ரூபியாய், விபூதி தரித்தவராய் உருவெடுத்துவந்து தாளர் முன்னின்று சம்போ! மஹாதேவா! சாம்பசிவா! என்றுரைக்கக்கூவி நமக்கு பொசிப்பு கிடைக்குமாவென்று கேழ்க்க இவருடைய வரவைத் தெரிந்த துக்கா நமஸ்காரம் செய்து தேவரீர் அதிதி புசிக்க வாருமென்று கூப்பிட கெங்காஜியைக்கொண்டு சாதம் பரிமாறச் செய்ய மூவருக்குமுண்டான அன்னமும் காய்கறிகளும் உண்டு ஜலத்தால் கால்கரம் சுத்திசெய்து தாம்பூலத்தைப்பெற்று தாளர் அவரது திருவடியில் விழுந்து சேவிக்க அவர் எப்போதும் கீர்த்தியோ கல்யாணகுணருகவே யிருப்பாயாக வென்று ஆசிர்வதித்து மறைந்தருளினார் பிராமணர் கெங்காஜியானவர் வாணிய சந்தோபாவைப்பார்த்து நம்மூவருக்கு சமையல் ஆனதில் ஒரு பருக்கையில்லை எல்லாம் அவருக்கு அற்புதமாயிற்று. சந்தோபாவும் வேறு தளிகைக்காக வேண்டிய சாமான்களை வாங்கிவந்து கொடுத்தார். அதைப்பெற்ற கெங்காஜியானவர் முன் தளிகை செய்த பாத்திரங்களை சுத்திசெய்து சீக்கிரம் தளிகைசெய்லை

மென்று ஒன்றேபோல் பாத்திரங்களைப் பார்க்கிறபோது முன் பாத்திரத்தில் எவ்வளவு சமையல் செய்ததோ அவ்வளவுமிருக்கப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு வந்தவர் பரமசிவமே யென்று நினைத்து ஹரி ஹரி யென்று சுத்தித்துக்கொண்டு தாளிடமும் சந்தாஜியிடமும் சொல்ல அவரும் ஆனந்தங்கொண்டு விட்டலா விடலா உனது விளையாடல்களை தெரிந்துகொள்ள என்னாலாகுமா வென்று கோத்தமேஸ்வர மகிமையைப்பார்த்து தண்டம் செய்தருளினீர். மூன்று இலைகளைப்போட்டு மஹாதேவனால் பெற்ற அன்னமும், ஷாய்கறிகளையும் எடுத்து உபசாரத்துடன் உண்டு கைகால்களை சுத்திசெய்துகொண்டு கோத்தமேஸ்வர கிரியின் மேலேறி சம்புகேஸ்வரரை தெரிசித்து நாலு அபங்கமென்னும் ஓர் விதக் கவிதைப்பாடி ஆலயத்தில் அந்நாளிருந்து பஜனை காலக்ஷேபம் செய்து ஆறாவதுநாள் புறப்பட்டு ஊர்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஜீவன் முக்தராகிய துக்காராம் சுவாமிகள் வரவை ஊர ஜனங்களறிந்து வந்து சேவித்து அன்றிரவு பஜனைசெய்திருந்தபோது விதோபர் ஒரு அபங்கம் செய்து அதின் வியாக்கியானம் தெரிவித்தார், பண்டரிநாதனை பயபக்தி விசுவாசத்துடன் அவனுடைய திருநாமங்களை பக்தியுடன் என்றும்பவர்களில் அவர்களுக்கு தாயுக்கு ஒருயக்ஞத்தின் பலமுண்டாகுமென்று வியாக்கியானம் செய்துவந்தார். அவர்களிலொருவராகிய லோகாயவாதி பிராமணன் ஆச்சரியங்கொண்டு ஜனப்பதூர் சம்பாதித்து தாம நடக்கும்போதே விடோபாவினுடைய நாமத்தை யுச்சரித்து நடந்து ஒவ்வொரு அடிக்கு ஒவ்வொரு முடியாகப் போட்டுக்கொண்டு வந்து முடிபோடும்தொழிலுடையவராயினார் வேறொரு நாட்டில் ஒரு பிராமணனை பிரமராக்ஷஸ் பிடித்து திருமலை பத்தி வருகிற அவனுடைய சகந்திரான் அப்பிரமராக்ஷஸ் நீங்க தாங்கள் குலதெய்வங்களுக்கு காணிக்கைகட்டியும் தீர்த்தயாத்திரைகள் செய்தும், சன்னிதான வலம்வந்தும், நெய்தீபங்க ளேற்றியும், மந்திரிக்கவைத்தும், அதனால் அந்த ராக்ஷஸ் நீங்காமல் பொருள் பத்திரம் செலவானதைக் கண்டு வெருத்து ஹரிஹரேகராம கொண்டுபோய் விரதாநுஷ்டானம் செய்து பாய்பட்டு தலமென் துவ்வாரி ராமிட்டால் விட்டுவதுவென்றெண்ணி ஹரிஹரேகராத்

சிற்றுபோய் விரதமிட்டு அந்தரிருக்கும் சக்கரநாமே சேவிக்கும்
நிக்கயில்லை அவர்கள், அயர்முற்று தங்கள் வீரமவந்து பாஸ்காரத்
திருந்தார்கள். இவரன் வழிந்தபின் அவ்வத்தனையிருந்தே
ஆவேசமாய் பக்கபலனை சம்பாதித்திருந்து மவர்கள் தங்க
ளுடைய யாகபலனைத் கொடுத்தால் காலிவனைவிட்டு நீங்கி
விடுவேனென்றது. அதனைக்கேட்ட பிராமண சற்றத்தார் இதற்
கென்செய்யலாம் நமக்குத்தெரிந்து எக்கியபலன் சம்பாதித்திருக்கு
மவற்றை அறிவோம் எங்கு தேடலாம் என்று சிந்தித்து அந்
வக்கதிபிடிக்க பிறந்தே அறுப்பு அக்கிரகாரங்களில் ஒவ்
வொரு நாளாய்த்தங்கி விசாரிப்பது பிரகு வித்யின்படி முடியாதெ
யென்றெண்ணினார்கள். அவர்களும் விசாரித்ததில், தென்பட்டணப்
பால் முடிவில் வேளிகோகாமுக்கு வந்து தங்கினார்கள். அந்த ஊர்
பிராமணன் பார்த்து அந்த அரக்கி பிடித்த பிராமணனிடம் நீயும்
நாம் முடிபோட்டுவந்த கயிற்றை யெடுத்து துக்காராம் சுவாமி
யை மனதில் நிறுத்தி, இருமுடியை யவிழ்த்து ஜலம் வார்செய்து
யாகபலனை பிரமாதகுதி பிரயவிக்கக் கடவது என்று தாரை
வார்த்தார். இந்த பிரமராக்ஷசும் பலனைபெற்று சிறுவனை விட்டு
நீங்கிற்று. தம்முடைய பிரமராக்ஷஸியை விலக்குவித்த பிராமணனை
யேவித்து மற்றவரையும் சேவித்து சந்தோஷராயிருந்தார்.

○

இறந்திக பண்டரிபுரத்தில் ஆஷாட கார்த்திகை ஏகாதசி
உச்சவகாலம் சமீபித்தபோது துக்காராம் சுவாமிகளுக்கு தேகசுகம்
கண்டு தேகம் மெலிவுகண்டிருந்தது. ஆதலால் வார்க்கரி பிருந்த
கொண்டு பண்டரிபுரம் போக தடைப்பட்டது. அப்போது பண்
டரி புரத்து வார்க்கரிகளில் ஆயிரத்து நானூறுபேர் கூடி தானி
ருக்கும் தேவூராமுக்குவந்து இவரை சேவித்து தாங்கள் வழக்
கப்படி வரயில்லையா என்று கேட்க தானர் அவர்களைப்பார்த்து
விந்தையாசேவை செய்ய பாத்திரவானில்லை இன்னொவானந்
வீட்டன் என்று என்னைவாதித்து வருகின்றது இதனால் பகவானை
சேவிக்க பிராப்தமில்லை என்று இரண்டு கண்களிலிருந்து
ஜலம் பெருக ஆயாசமுற்று நமது முன்னோர் காலம் அவத்தி வரு
வதை யிப்போது நம்மகாலத்தில் ஏகாதசி சேவை தவிர்க்கப்பட்
டது. துக்காராம் சோர்த்தாய் இருப்பதென்று அப்பங்கங்களையும்

ஒரு நிருபத்தையும் எழுதிவந்த வார்க்கரிகளிடம் கொடுத்தனுப்பி
னர் அக்காரத்தின் அபிப்பிராயமாவது,

ஹரி ஹரி! ருக்மணிரமணா! எனது உடல்பொருளாவி முன்
னையும் உமது திருவடியில் சமர்ப்பித்திருக்கிறேன் இப்போது
ஜ்வரத்தால் வாதை யடைந்திருக்கிறேன் நடந்துவந்து சேவிக்க
சக்தியில்லை செங்கல்லின்மீது சமசரணமாய்நின்று என்பது
ஏகாதம் வார்க்கரிகள்மீது ரக்ஷித்து வருகின்றனை. அவர்களில்
அடியேனும் ஒருவன் ஒருபடி பிரங்கிவந்து காலிதாக்கொரு
கிறேன் தேவரிஷிகள்முதல் உன்னை துதிக்கின்றார்கள். இருகண்
களிலிருந்து ஜலம் பெருகவிட்டு ஹா! பண்டரிநாதா? விட்டல்
என்று குழறிக்குமுறி சப்தமிட்டு அக்கோரத்தை வார்க்கரிகள்
சகியாதவராய் நம்மால் இவருடைய பிணியைப்போக்கி சுவாமி
சேவை செய்து வைக்கக்கூடாதே, என்ன செய்யலாமென்று கண்
களில் நீர்பெருக தாலோடு துயருற்றார்கள். அவர்கள் கையில்
காகிதம் கொடுத்து விட்டோபா அருகிற்சென்று இவ்விண்ணப்பம்
ஓதி துக்கா உமக்கு என்னகுற்றம் செய்தவன் அவனை யேன்
ஒதுக்கிவைத்தீரென்று கேழ்க்கவும் அவர் செல்லுமதை தெரிவிக்
கவும் வந்த வார்க்கரிகளுடைய திருவடிசேவை செய்து விடை
பெறுக்க அவர்களும் பிரிய இஷ்டமில்லாமல் மெதுவாக நடந்து
செல்ல இதை அறிந்த துக்காதேவர் பண்டரிபுர வாசத்தை
நோக்கி தொழுது யிருந்தார். ஆயிரத்து நானூறு வார்க்கரிகளும்
தம்பூரு-தாளம்-மத்தளமுதலியவை சேவித்துக்கொண்டு பெருமிட்டு
தனால் கீர்த்தனைகளைப்பாடி நடனஞ்செய்து நடந்தனுற்றார்கள்.
விட்டல தேவனுடைய கோபுர தெரிசனம் காணும்போது கர்ப்பூர
நிபாராதனம் செய்து பூமியில் விழுந்து சேவித்து ஒருவர்க்கொரு
வர் ஆலிங்கனம்செய்து சந்திர பாகாநதி கடந்து நித்திய கருமங்
களை முடித்துக்கொண்டு நிராடி ஊர்த்துவ புண்டரம் தரித்து
க்ஷேத்திர பிரதக்ஷிணை செய்து மஹாத்துவாரமடைந்து நமஸ்கா
ரம் செய்து உள்ளேநுழைந்து விட்டலேஸ்வரனை சேவிக்கும்
ஸ்ரீமப்படி சேவித்து ஆலிங்கனம்செய்து விட்டோபாவின் முன்
நின்று துக்காராம்சுவாமி தந்த நிருபத்தை யெதிரில் வாசித்து
அவர் எழுதித்தந்த அபங்கம் இருபத்தி நான்கும் கல்லிசை

யோடு வாசித்து நிற்கையில் அவ்விடமிருந்து கேட்டு வந்தவர்க ளெல்லாம் சோகமடைந்து எல்லாரும் கொட்டி பஜித்தவர்களாய் மங்களம்பாடி வாழ்த்துதல் செய்தார்கள். தியாகராஜ ஸ்வாமி கோஷ்டியாரினும் ராமசந்திர பட்டர்- சந்தானம்- வெங்கடரமணா மற்றும் ஆயிரத்து எண்ணூறு வார்க்கரிகளோடு கூடி பஜ னிக்குப்போயிருந்தார்களாகையால் அவர்களும் ஸ்வாமியைத் தரிசித்து எதிரில் நின்று தியாகராஜ தேவரளித்த இருபத்தைந்து ராமநாம பட்டர் வாசித்து அபங்கங்களை திருவடியில் சமர்ப்பித்து சொல்லி தவது தங்கள் குழந்தைக்கு திருமேனியில் அசௌக்கியமிருப்ப தால் இவ்விடம் வரவில்லையென்று அறிந்து திருவடியில் தங்கள் சிரசைவைத்து ஆலிங்கனம் செய்து பஜித்திருந்தார்கள்.

அப்போது ஸ்ரீபாண்டுரங்கன் ருக்மணிதேவியாரை நோக்கி நமதுபாலன் தியாகராஜருக்கு சுகம் உண்டானதைப்பற்றி நாம் வரா மல் சிஷ்யர்களுடன் உபசார-அபங்கங்களையும் ஒரு கடிதத்தையும் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறான் என்மனம் அவனையே பெண்ணி யிருக்கின்றது உன் இஷ்டத்தை தெரிவிக்க வேண்டுமென்ன பிராட்டியும் அவனுக்கிருக்கும் பாதை தெரியும் ஆகமத்துக் கொண்டுமில்லை, உம்முடைய சேவைக்காக அனந்தம்பேர் வந் திருக்கிறார்கள். இச்சமயம் தியாகராஜனிடம் சென்றிருப்பீராகில் அவர்களெல்லாம் சிரமப்படுவார்கள். நமக்கு தியாகராஜன் விஷயமாக வே அப்படியே இவர்களுக்கும் தானறி இச்சமயம் சிரமமில்லாமல் அவ னை அனுப்பி வரவழைத்துக்கொள்ளலாம் அதனைக்கேட்ட ஆதி மூலன் கெருடனை வரவழைத்து ஒரு ஸ்ரீமுகம் கொடுத்து தியாகராஜருக்குப்போய் தியாகராஜர்வசமாய் இக்காகிதம் கொடுத்து அவனை முதுகின்மேலேற்றி விட்டுவாருமென்ன அவ உத்தர விற்கு வந்தனையற்றி தேவகாருக்கு வந்து பார்க்க அங்கு காரு ண்யமாய் பண்டரீபுர யாத்திரை இருப்பதாகத் தெரிந்து அவ் விடம்போய் பார்த்தபோது பண்டரிநாதனை தியானித்திருப் பதை அறிந்து அவ்விடத்தில்போய் நின்று கெருட மூர்த்தி பக வானை தியானிக்க அப்போது எதிரில் வந்து நின்றவர் கெருட பகவானென்று அறிந்து தீர்க்க தண்டம் செய்து என [illegible] வார்க்கரிகளாகிய சாஷ்டாங்கத்தி

லிருந்து அழைப்பின் மகத்தர். யமனை அபாத்திரவான் ஸாரூப்ய ளிடமே உபச-அபங்கத்தையும் ஒருகடிதமும் கொடுத்தனுப்பி னேன். அவற்றையாவது பெண்ணி எழுந்தருளினவரல்ல நாம் வந்து சேவிப்பதில் தம்மற்ற அடியார்களுக்கு சம்பந்த பிராப்தி என்னி நிற்கிறார்போலும் இவரை அன்றி வேறு இக்கலியில் ஸ்வாமியினுடைய பெருமை தங்களால் கேழ்க்க ஆவலுடையவ னாயிருக்கிறேன் இருகரங்களைகூப்பி தொழுவாயினர். வைணவ ராளருடைய குணங்களுக்கு ஆச்சரியமுற்று முடிவில்லா ராகுமோ! தெரியாது என்று சிந்தித்து தியாகராஜரை நோக்கி புண்டரீக வரதன் கொடுத்த ஸ்ரீமுகத்தைக்கொடுத்து தேவர் பிரான் உம்மைக்காணாமல் விரஹமுற்று உம்மை முதுகின்மேலிக் கட்டிவருமாறு ஆக்ஞாபித்தார். அதனால் நானும் வந்தேன் நீ ரும் வரவேண்டுமென்றுரைக்க அன்பர் கேட்டு மெய்சிலிர்க்க முற்று ஹரி! ஹரி! என்ன வார்த்தை புரைத்தீர் நமன் விஷ்ணு வாஹனரை வேலாளோ? ஆதிமூர்த்தியை ஆரோகணித்துக்கொண்டு சொரிவில் சேவித்தி விக்கும் தேவருடைய திருவடிகளுக்கு இணையாக்காதேவன். தேவர் தோள்களின்மீது யோபாத்திரமாறு வேனு? தேவதேவோத்தம உம்முடைய திருவடிக்கு மிடையூறு வருமென்றென்னி யிச்சமயம் நடக்கவிடாமல் செய்தீர் உம்மு டைய குணத்தைப் பிரியேன் அறியாத்தன்மையால் ஆழ்வார்மீதிவரு வனாயாகில் உமக்கும் பின்னேயனையத்த போய்மறுநா நானும் அனைத்தியவர் விடுவேன் ஹரி! ஹரி! விட்டலரே! உமக்கு தானதாசனாகிட்டாலும் தானருக்குப்பணிவிடைசெய்ய அமர்ந் தும் என்னுடைய பொய்மையான ஆதிக்குக்கு பயந்துவிடா என்று பார்த்திருந்த புள்ளரசன் மிகுதியும் அதிசயம் கொண்டு பக்திகாரணம் அற்று செய்தவர்களைக் கண்டபோம். இவ் விடத்தில் சாக்ஷியைதயாயிருக்கவேணுமென்றுண்ணி மறைந்திருந் தார் மெதுவாய் எடுத்து கண்ணீர் துடைத்து தனது மடி யினில் சாய்த்துக்கொண்டு தென்றல் வீசச்செய்து கவலையற்றிரு தேற்றவேன உமது தந்தையும், தாயும், அனுப்பிய திருப்பத்தை பாருமென்று, நானும் ஆமென்றென்னி அங்கங்கு [illegible] அப்பார்க்க, அதிலிருந்த சங்கதி யாதெனில்.

ஸ்ரீவைகுண்டம் கயிலங்கிரி பிரம்மலோகம் முதலியவைகளில் நீ கீர்த்தியா யிருக்கக்கடவாய் அண்டசராசரரூபமான இவ்வி யக்கருத்தெல்லாம் நீயே அதிகாரி உன்னைக்கண்டு வார்த்தை யாடவிருப்பது சகித்தியில்லை அவ்விடம் என்னிருப்பு முன்பே விருப்பமெதற்கும் நீ எவ்வாறு தவிக்கின்றனையோ அவ்வாறே உம்மைக்குறித்து தவிக்கின்றேன். அதனது உண்மையை உன் தாயைக்கேட்டால் தெரியும் உன்னிடம் வா என்னக்கொண்டதை தாய் மறுத்துவிட்டாள். பிரம்மோத்ஸவத்திற்காக ஒன்பதுலக்ஷம் வார்க்கரிகள் வந்திருப்பதால் அவர்களை விட்டு வருவேனாயின் ஒன்பது லக்ஷம் வார்க்கரிகளும் வந்துவிடுவார்கள். ஒரு உத்ஸ வத்திற்கு வருவேனாயின் இந்திரை நோக்கமாட்டார்கள். வைராக்கிய முடையவர்கள் புண்டரீகருக்காக யிவ்விடம் குடி கொண்டேன் இப்போது தேவுகாயிலிருக்கவந்தால் பெரியோர் நிந்திப்பார்கள் ஆகையால் மனஸ்தாபம் வேண்டாம். கார்த்தி கை உத்ஸவம் கழிந்தால் இங்கிருந்து ஏகாதசி காலம் உன் தாயாருமாகக் கலந்து உன்னைக்காணுகின்றோம். இப்போது கொருட்கு அனுப்பியிருக்கின்றேன் சங்கை யில்லாமலேயிருக்கொண்டு பண்டரிபுரம் வரக்கடவதுயென் றெழுதப்பட்டது.

அதனை துக்காராம் ஸ்வாமிகள் குளிரச் சேவித்து கண் களில் நீர்ததும்ப கொடுபகவானைநோக்கி எனையும் மனிதனாக எண்ணி ஒருகடிதம் அனுப்பினர் அதில் எனதுள் ஆர்க்கணித்து வருவதாக எழுதினர் உமது பாதப்பொடிக்கு ஈடுபடுத்த நாயேன் உமது மீது ஆரோபணிக்க ஞாயமா? அவரைக்கொண்டு வந்து தந்து சேவை சாதிக்கவேண்டும். என்ன தீர்க்க நமஸ்காரம் செய்து பூமியில் படிந்திருக்க அவரை ஆச்வாசப்படுத்தி ஆக மத்தின் உமது எண்ணப்படி முடியும் என்று ஆசீர்வதித்து தாங்களுடைய உத்தரவுபெற்று பண்டரிபுரம்போய் ஸ்வாமி முன் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்புரிந்து விண்ணப்பம் செய்வதாவது.

ஸ்வாமி! ஸ்ரீனிவாசா! துக்காராமிடம் விடை கொடுத் தேன் அவருடைய ஆர்வத்தைத் தெரிவிக்க அடியேனுல் முடி யாது எவ்வளவு சமாதானம் அடியேன் சொல்லியும் அடியேன் வார்த்தையைக் கேட்கவில்லை வார்த்தைகள் அவர் அன்ன

ஆகாரங்களைத் துறந்து வீட்டையும் விட்டு பண்டரிக்குப் போக வேண்டும் என்று அவர் மார்க்கத்திலிருந்து உமது நாமம் ஜபித்து யிருக்கிறார். இது அவரிடம் சென்றதால் தெரியவந்தது எனக்கு தெரியுமாறு அருள்புரிய வேண்டும் என்று மறைந்தருளினர்.

இவைகளைக்கேட்ட நாதன் ருக்மணியாருக்கு தெரிவித்து என்மனம் சத்தளிக்கின்றது ஆழ்வானை மனுப்பினதற்கு அவன் பீடு வேனென்று சொல்லிவிட்டான் சர்வலோக சுந்தரியாகிய நீ இன்னும் நாயகருக்கு தேர்தல் சொல்லி நான்கு நாளில் ஒன் ஏதுமியும் நாயகருக்கு தேர்தல் சொல்லி நான்கு நாளில் ஒன் றும் முழுகிவிடாது அக்காலை யான் காப்பேன் பொறுமை யும் முழுகிவிடாது என்று கூறி கோபாலபுரம் உத்ஸவம் நான்குநாள் கழிந்தவுடன் தங்கள் தங்கள் பிருதுகளுடன் ஒன்றுகூடி பஜனை செய்துகொண்டு ஸ்வாமியின் திருத்தலங்களோடு சேவாக்கியங்கள் சேவித்து ஸ்வாமி துக்காராமிடம் எழுந்தரு ளிய உங்களுக்கு யாத்திரை ஸ்வாமி துக்காராமிடம் எழுந்தரு ளலாம். நாயகரும் அவரை சேவிக்க வருகிறோம் என்று சொல்லி தங்கள் பிருதுகளைப்பூண்டு வெற்றி தோரணம் கட்டி சன்னி தானமுதல் தேவுகாம் வரையில் வேறு மனுஷ்யாருக்கு இட மில்லாமல் பஜனை செய்துகொண்டு இவ் வொன்பது லக்ஷம் வார்க்கரிகள் நெருக்கத்துடன் வந்து துக்காராமரை சேவித்து தண்டப்பிரணாமங்கள் நோ தானரும் அவர்கள் எல்லாருக்கும் செய்துகொண்டு செய்ய ஒருவர்க்கொருவர் குசலப்பிரசங்கள் செய்துகொண்டு திருப்பதர்களாய் அவரவர்கள் ஸ்வதேசத்திற்கு செல்லவேண்டியவர் களாகையால் விடை பெற்றுக்கொண்டு எல்லாரும் நீங்கியவுடன் துக்காராம் ஸ்வாமி இருக்கும்யாள் ராமேசுவரம் முதலியோர் ஆசாரிய ஸ்வாமிகளுக்கு வந்தனம் செய்து துக்காராம் ஸ்வாமி கரும் நமஸ்காரம் புரிய ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேமங்களை விசா ரித்து விட்டலனை பஜித்து மங்களார்த்தி ஆனந்தமாகசேவிப்பட டர் தானருக்கருகில் வந்து தேவர் பிரசாதித்த அப்பத்தையும் ஒரு திருப்பத்தையும் ஸ்வாமி திருவடியில் சமர்ப்பித்தோம் இன் றைய தினம் வருவதாகச் சொன்னார். தானரும் சந்தோஷத் தைக் கொண்டார் என்னை தாயென்று எண்ணினரோ? வியந்து அவர் களை யெல்லாம் இருப்பிடங்களுக்கு போகச்சொல்லி தாம் விட்ட லன் திருவடிகளை தியானித்து யிருந்தார்.

நடத்தில் நடப்பவர்க ளெல்லாம் பரமாசாரியர் என்றும் பாரிலுள்ள பாமரர்களை கரைசேற்ற பாரில் உதித்தாரென்றும் பாடல் பயின்று பக்தியென்னும் வழியில் பரமபதத்திற்கென்றும், பாமர் என்றும் பக்தியுடன் கலந்து பரிமாறிக்கொண்டிருந்து இருதும் பற்றில்லாமல் விட்டலன் திருவடி பற்றினவராய் இவரேதான் ஜீவன் முக்தரென்றும், இவரே யுருடர், இவரேதான் நிராசையுடையவர், இவர் பண்டரிநாதனுக்கு புத்திரராய் பஹுரக்ஷித்தியங்களையும் செய்ய வல்லவரென்றும், இவ்வாறெல்லாம் உரைத்தார்கள்.

இவ்வாறு துக்காராம் ஸ்வாமிகள் வானவர் கோமான்மீது வுள்ளம்பற்றிய தீனதயாபர மூர்த்தியாரும் தானவரானவர் இன்னம் எழுந்தருளி சேவை சாதிக்க வில்லையே என்னும் ஏக்கத்தால் கன்று தன் தாயின் முலைப்புண்ணை எப்படி அறியுமோ அதுபோலிருந்து பக்தராவது அபராதமென்னும் கவிகளியற்றி தமது கோவிந்தருக்கு பாடம் செய்ய ஆரம்பித்தார். இவ்வாறு துக்காராம ஸ்வாமிகள் பண்டரிநாதன்மீது ஆவலுற்றிருப்பதை யறிந்து ருக்மணிதேவியோடு கெருடவாகனருடராய் ஆகாயமார்க்கத்தில் வருவதை தாமறிந்து பரவசராய்க்கொண்டு நின்றவிடத்தில் தானே நிர்த்தனம்செய்து ஹரி! ஹரி! என்று இரண்டு கைகளையும் சிரமேல்கூப்பி உன்னடியார் குழாம் உய்யும்படிப்போது தான் விடுத்தாயோ என்று தொழுதவிதற்க ஸ்வாமியும் தாயாரும் கெருடவாகன் தோள்களில் நின்று இறங்கி நாதன் துக்காராம மனம்போன்ற கரத்தால் வாரி எடுத்து தழுவி முத்தமிட்டு எம்பெருமாட்டி துக்காராமுடைய புஜத்தில் கைநீட்டி தம் முகா தாவியிருந்து துடைத்து சீராட்டியும் இப்படி ஆதரவு புரிந்து எண்பது கோடிக வார்க்கரிகளோடு நாரிருந்தும் எண்ணமெல்லாம் உன்மீது தாகிருந்தது. இந்த நிலைமை உன்னைவிட்டு பிரியவேச்சவல் கண்டதில் எனக்கு திருப்தியில்லை அடியார்களுக்கு அமைப்பட்டவனாதலால் ஜாதிதசர்களிருந்து வந்த சந்தியைனாமங்களுடைய அபிப்பிராயப்படி நடக்கவேண்டி முடிந்ததென்று ஸ்வாமி யுரைத்ததை அவற்றைக்கேட்ட துக்காராம் ஸ்வாமி திருவடிகளிலும் தேவதாயுதி திருவடிகளிலும் சேவித்து அன்னவர்

134

திருவடிகளைத் தூக்கி சிரசின்மீது வைத்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் இருந்தெழுந்து கைகளைக்கட்டிக்கொண்டு தீனபந்து! தீனதயாளா! வென்று ஸ்தோத்திரித்திருந்தார்கள்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

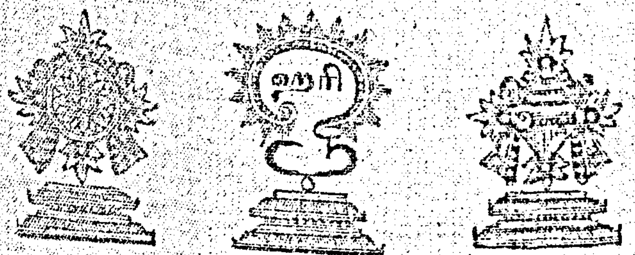

ஸ்ரீபாண்டுரங்கபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ மத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பதினைந்தாமத்தியாயம்.

காப்பு.

ஆலிலைதுயின்றாய்போற்றி - மறைகாதலனேபோற்றி
பாலனுமார்க்குலெண்ணெய் - பருகுபுள்ளவிரைபோற்றி
கோலமாமுகிலேபோற்றி - கோதண்டதீக்ஷாபோற்றி
மூலகாரணனாய்நின்ற - முராரிபோற்றிபோற்றி.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஜெயஜெய பிரமநிவாசா! சச்சிதானந்த சர்வேசா! அடியார்களுக்கு அருமைநேசா! சுயஞ்சோதி பிரகாசா! அண்டகடாசராசரங்களெல்லாம் ஆதாரபூதனாய் எழுவகை தோற்றம் அமரவைக்கும் ஜீவராசிக ளனைத்தும் என்னுக்குள் எண்ணெய்போல் விளங்கும் பரந்தாமா! ஜெகந்தனில் அனந்தகீர்த்தி காக்கும் பிரகாசியா நின்றது; உமது கீர்த்தி வேதங்களாலும், மகத்துக்களாலும் கீர்த்திக்கப்பட்டு வருகின்றது; அந்த கீர்த்திக்கோர்முடிவு வேதாந்த

ளாலும், வேத புருஷனாலும் காணுவது அரிது; அடியேன் மூட மதியினன்; கீர்வாணம் பயின்றறியேன்; துக்காராம் சுவாமிகளுடைய சரிதந்தன்னை பூர்த்தியுரச் செய்யவேணுமென்று யெண்ணுகிறேன்; உம்முடைய திருவருளை ஆதாரவா யெண்ணி யிகபதத்துள் ளுறைந்தேன்; தாஸர் சரிதந்தன்னை முடித்துவைப்பாய் முகுந்தா! செய்யவள் சேர் திருமார்பா! மூலப் பிரகுருதி யித்தேகத்தில் தடிப்புற்றிருந்தவினாலே தேவருடைய மெய்பக்தியாளரது சரிதம் சொல்வதில் அவ்விக்கினங்கள் சம்பவமாகா நிற்கும் அவற்றை யெல்லாம் நோக்கி ஸ்ரீமந் நாராயணா திருக்கண்ணைத்தருள்வாய் திருவேங்கடத்தாய்!

நூல்.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் அசக்தியால் பண்டரி புரம் யாத்திரைக் கெழுந்திராமல் தேவுகாமில்தானே பரிதாபப்பட்டு துயரி லழுந்தி யிருக்க சுவாமி ருக்மணி தேவியாரோடு வந்து சேவைசாதித்து அவரால் பணியைப்பெற்று துக்காராம் கைகளை பிடித்துக் கொண்டு குசலாதிசயங்களை விசாரித்துக் கொண்டு தாஸருடைய மனையில் புகுந்து வீட்டைப் பார்க்க மழைக்கி நிற்பதற்கு மிடமில்லாமல் வேரிடம் தேடத்தக்கதாயும், பகற் காலங்களிலும், ராவு காலங்களிலும், சந்திரன் சற்றும் மறைவு பெறாமல் பிரகாசிப்பதாயும் பார்த்து ஒன்றும் சொல்லாதவராய் போஜன மில்லாமல் வந்திருக்கிறோம்; நீர் கிரகஸ்த்தரா யிருக்கிறபடியால் வனவிருப்பதை அளிக்க சொல்லும் என்றுசொல்ல அவரும் பாக்கியமென்று தமது ஜீஜாபாயம்மாளை நோக்கி இந்த யிருவருக்கும் இருக்கும் போசிப்பை அளியென்று சொல்ல தத்காலம் நொய்யமுதும், சோள ரொட்டியும், கீரை யிருப்பதல்லால் வேறொன்று மில்லையென்ன தாஸரதைக்கேட்டு சுவாமிக்கும், அம்மனுக்கும், சொல்ல சந்தோஷித்து பரியாரச் சொல்ல உண்டு களித்து, திருத்துழாய்ப் பெற்று, தாஸர் உத்திரவு பெற்று சன்னிதானத்திற் கெழுந்தருளினார்கள்.

மறைகளால் காணாத்திருவடி தாஸர் வீட்டிற்கு வந்து தாஸர் கைகளை கோர்த்துக்கொண்டு போஜன மருந்தி வைணவ

ரளித்த நெய்யரிசி சாதம் இவர சோளரொட்டி புண்டது ஜெகம் உண்டவன் என்று காணவேண்டியது.

அனந்தரம் பொம்பாய் நாட்டில் ஓர்பிராம்மணன் "விவேக சிந்து" என்னும் நூல்கற்ற பயனால் ஆத்மாராமன் தானே என்று சொல்லி வருவான் துக்காராமன் படியாத தோஷத்தால் சன்னிதானங்களில் இருக்கின்றாரென்றும் மலைகளிலும், வனங்களிலும், மத்தளம்-தாளம்-தம்புரு-சிட்கா முதலான கருவிகளைக் கொண்டு திரிந்து பாடல் பாடி பிதாசாயாக்ஷரிய லக்ஷணம் ஆத்மாராம் லக்ஷணமல்ல தம் நாட்டை விட்டு நான்குநாள் பிரயாணம்வனங்களிலுழன்று தேஹுநாம் சேர்ந்து துக்காராமரை விசாரிக்க அவர் நதிக்கேகினரென்று தெரிந்து அவ்விடம்போய் ஜீவன்முக்தரைக்கண்டு ஒருவர்க்கொருவர் வந்தன வழிபாடல் செய்து ஐயா! தங்களுடைய குண அதிசயங்களைக் கேழ்க்க பிரியப்பட்டேன். என்னிடத்தி லொரு கிரந்தமிருக்கிறது அதனைப்பார்த்து யான் போதிக்கும் ரகசியத்தைச் சற்று செழ்ப்பீரோயாகில் நானே ய ஆத்மாராமனைவிட வேறொரு தெய்வம் மில்லையென்று தோணப்படும்; அதை கிருபைசெய் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ராகுநர் அந்-நதியின்மீது பழம் பொங்கை வஸ்த்திரத்தை பரப்பி அதன்மீது பதுமானை யிட்டு உட்கார்ந்து தேகமெல்லாம் வஸ்த்திரத்தால் மூடி சுவாமி நாங்கள் வாசிக்கலாமென்றுரைத்தருளினார்.

பிராமணனும் விந்தையாயிருக்கிறதென்றெண்ணி வாசிக்கச் சொல்லினீர் தேகத்தை மூடிக்கொள்ளுவானேன்; அதன் காரியத்தை தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேழ்க்க ஸ்தானநாதசொல்லுகின்றார் தேகத்தை மூடுவது யென்ன வென்றால் எனக்கு போதிக்க இராதேசத்திலிருந்துவந்தீர்; அதையான் கேட்கும்போது இந்திரிய வழிவிடாமல் விரல்களாலே அவைகளை யடைக்கப்பட்டு மனம்நிறுத்தி கண்களை மூடியிருக்கா னென்றும் ஆவாசனமாகும் என்றே அவ்வாறுசெய்தேன் வேறு காரணம் மில்லை சொல்லவும் பிராமணன் சரியென்றிசைத்து ஒரு ஜாமம் வரையில் வாசித்து வியாக்கியானமும் செய்து வருகையில் தாளர் தன்னில்

யிலேயே யிருந்தார் பிராமணன் தனிமேபோல்தற்று ஒன்றுக்கே னும் உத்திரவு கேட்டவால இது என்ன, ஆச்சரியமாயிருக்கிறது என்று அச்சமுற்று அவருடைய போர்வையை விலக்கிப் பார்க்க கண் காதுகளை விரலால் மூடிக்கொண்டு அதிசயமாகத் தை செய்துக்கொண்டு யிருப்பதை பிராமண னிந்து சோர் உற்றவனாய் வெருப்படைந்தனன்; இவன் வெருப்பினைபரிந்த விர வயிஷ்ணவர் தமக்குத் தாமே சில அபங்கங்களைப் பாடினர். அதின் கருத்தாவது வீண் வாதங்கள் அனந்தம் பேர் உண்டென்று கிரந்தத்தைவிட்டு வனத்தில் சஞ்சரிக்கின்றேன் நாமரூப அநுஷ்டானங்களால் சன்மார்க்கம் பிரேம மென்னும் அமுதம் உண்டாகின்றது அவ்வமுதம் ஊர ஞான புத்தி நிஷ்காமமடைகிறது புத்தி நிஷ்காம பட்டவுடன் ஆறும் பிரமாதமென்னும் வாக்கியத்திற்கு கப்பா சகவாஸ்ருத்திய சைதன்னிய காரியத்தைப் பெறுகிறான் அவைத்தவுடன் சமப்படுகிறான், இதை பொழுத்து வீண் வாதக்காரரோடும் அத்வைதிகளோடும் பேசி வார்த்தையாடுவதில் பயனில்லை. இவற்றைக்கேட்ட பிராமணன் பயம் எய்தி தாளர் திருவடிகளில் விழுந்து சேவித்து என்னை ஆட்கொண்டருள வேண்டும் என் கிளாசிய யான் மூடனே! அத்வைத மார்க்கம் சேராமல் பக்தி மார்க்கம் சேர அருள் புரியும் தேவ தேவா!

இதுநிற்க லோஹோகிராமஸ்வாமிகள் சிலபோது சுவாமி யிடம் வந்து தங்கள் கிராமத்திற்கு வரவேண்டுமென்று வேண்ட வந்தவர்களோடு லோஹோகாமுக்குப்போய் பகற்காலங்களில் பிராமண சந்தர்ப்பணமும், இரவுகளில் காலக்ஷேபங்களும் நடக்க ஆனந்தமாயிருக்கும்போது அந்த ஊரானது ஸ்ரீவைகுண்டம் போலிருக்கலாச்சுது. யாவரும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே அறிவதாயிருந்தார்கள் ஒரு நாள் மங்களார்த்தி யானவுடன் துக்காராம் சுவாமிகள் அவ்வூரில் கங்காஜி என்னும் பெயர் பூண்டோர் ஊரவு வுண்டு அதின் ஜலம் விசேஷித்த ரூபமாகவும் சுவாசனை உடையதாகவும், யிருக்கும் அதனுவுக்கு நீரது வாசம்போய் ஸ்நானம் செய்து சந்தியாவந்தனங்களை முடித்துக் கொண்டு வருவதை அவ்வூரார்ந்து ஜலத்தின் தூர்க்குணங்களை

கேட்டும் தானர் மதியாமல் தம்பகாரியம் முடிந்தவுடன் அங்கு நின்று வந்து விட்டார் பிறகு அந்ஜலத்தை வாயிலூற்றிப்பார்க்க கெங்கா தீர்த்தம்போல் பரிமளங்கொண் டிருப்பதை யறிந்து யாவரும் அதிசயமுற்றார்கள்.

துக்காராம் சுவாமிகள் காலக்ஷேபத்தை நடத்திவருவதில் ஓர் பிராமணன் கொளபாராத சயினன் தானருடைய கீர்த்தனைகளைப்பாடம் செய்து இராக்காலங்களில் தானரோடு காலக்ஷேபம் செய்துக் கொண்டு வந்ததில் நித்தம் நித்தம் அன்பு மீறி துக்காராம் சுவாமிகளை அர்ச்சணமும் விட்டு நீங்காமல் யிருந்தான் இவர் மனையாட்டி மிகவும் சுந்தர முடையவள் தன் கணவன் வீட்டிற்கு வாராமல் தானரிடமே யிருந்து நாள் கழிக்கிறானென்ற மாச்சரிய முண்டாய் தன் நாயகன் வெளி யூருக்கு போயிருக்கிறனென்றறிந்து ஓர் நாள் தனியேவந்து துக்காராமரை சேவித்து நாளை யொருவேளை சாப்பாடு தன் வீட்டி லுண்ணவேண்டுமென்று புகல அவரால் உத்திரவு பெற்று வீடு வந்து சேர்ந்து மறுநாள் கசப்புடைய பேய்ச்சுரக் காயை சமைத்து பதார்த்தங்களுடனே தன் வீட்டிற் கெழுந்தருளின துக்காராம் சுவாமிகளுக்கு பரிமாறினள். அவ்வன்னம் யாவு முண்டு பற்றில்லாமல் கால்கரம் சுத்தி செய்து தன்னிருப்பிடம் வந்துவிட்டார் இவ்விருந்தார்த்தம் பண்டரிநாதனறிந்து இவளுடைய தேகத்தில் கட்டிகளுண்டாகச்செய்தார். இவள் ஏதேதோ சிகிச்சைசெய்தும் நீங்கவில்லை சர்வேஸ்வரன்மீது கோபித்தவாளுக்கு பரமபதம் கிடைத்திருக்கிறது அடியார்மீது கோபித்தவாளுக்கு நரகத்தை விட்டுப் பிரிந்ததில்லை.

இதிற்கு வேறொருசமயத்தில் சோமவார விரதம் செய்யும் ஓர் பிராமணன் வெகுநாளாய் தானருக் கமுதளிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உடையவனாய் ஓர் சோமவாரம் பிரவில் வந்து சேவித்து கருத்தை வெளியிட்டான்; துக்காராம் சுவாமியை அழைத்துப் போய் பரிசையாலே கைகால் கழுவிச் சேர்த்துக்கொள்ள ஜலம் தந்து இருவரும் சமமாய் உட்கார்ந்து அன்னம்பரிமாறினதை சாப்பிட்டு யிருக்கும்போது திரிவிளக்குக்கு

எண்ணெயில்லாமல் திரிபற்றிக்கொண்டு போவதை யறிந்து ஹரி! ஹரி! என்னசெய்யலாம் எண்ணெ யின்றி தீபம் நின்று விடுதே கொழுந்திருக்கவும் கூடாதே கடைக்கு போகவோ ஆளுமில்லையே என்னசெய்வேன் என்று பிராமணன் சோர்வுற்றிருக்க சுவாமி என்ன சொன்னாரென்றால் முன் எண்ணெயிருக்கும் பாத்திரத்தை பாருமென்ன முன்விருந்த வித்தையைப்பார்க்க நிறைவயிருப்பதை யறிந்து தீபங்களுக்கு விட்டு ஆச்சரியமடைந்திருந்தார் கள் இருவரும் கைகால்கள் சோதித்துக்கொண்டு சந்தனம் புஷ்பம் பெற்று காலக்ஷேபயிடம் வந்துவிட்டார்கள்.

அதன் பிறகு ஓர் தினம் அவ்வூர் படேல் வீட்டிற்கெதிரில் விஸ்தாரமான கருங்கல் போட்டிருக்கும் அதின் மேல் மெய் தானர் உட்கார்ந்திருந்தார். அப்போது அவ்வூரில் சுரக்குடுக்கை தம்பூரை மீட்டிக்கொண்டு வீடுகள் தோறும் நுழைந்து பிச்சையேற்றுப் பிழைக்கும் ஒரு யாசகன் பூண்டு அந்த படேல் வீட்டில் பாடிக் கொண்டிருந்து பாட்டுகளை கவனமாய் கேட்கிறானென்றறிந்து சுவாமிகளிடம் வந்து அவர்முன் பாடி சுரக்குடுக்கை நிறைய பிச்சை செய்தருளவேண்டுமென்று கேட்க, தானரும் அவன் பால் ஆதரவு பெருகி அப்பிச்சைக்காரனைநோக்கி இதுவரையில் பிச்சையெடுத்ததெல்லாம் இப்பாறைமீது கொட்டிவிடும் யாசகன் அவ்வூரில் வீடுகள்தோறும் திரிந்து வாங்கிய யிரும்பு கட்டிகளை தானர்மீது கவிழ்த்து கொட்டினான். உடனே யிரும்பு துண்டுகள் யாவும் மாற்றுயர்ந்த தங்கமாகி பாறைமீது பிரகாசியாநின்றது அதைக்கண்ட யாசகன் வியப்புற்று தானருக்கு வந்தனம் செய்து சுரக்குடுக்கையில் அவைகளை யெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு விடைபெற்றேகிவிட்டார். அக்காலத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிலர் இவர் யிருந்த பாறை பரிசவேதியா யிருக்க வேண்டும் இரும்புகள் பட்டவுடனே தங்கமாய் விட்டது ஆனால் தானர் அதைவிட்டு நீங்கியவுடனே யிரும்பு துண்டுகளை பாறையால் தொட்டு அவாள் பார்த்தவுடனே யிரும்பாகவே யிருக்கப்பார்த்து வெட்கி மெய்யன்பருடைய திருவிளையாடல் என சொல்லிப்போயினர்.

இவ்விதம் லோகோபகாரமாய் துக்காராம் சுவாமிகளால் நித்தம் நடந்துவரும் காலக்ஷேபங்களுக்கு பிடிபட்டிருந்த பிராமணர்களில் ஒருவன் அன்பு அதிகமாய்க்கொண்டு இந்த கீர்த்தனங்கள் யாவையும் மறக்காமல் அவர் கீர்த்தனையே பாடி தாளமுடனே கூடிக்கொண்டிருந்தான் வீட்டில் மகனுக்கு வியாதிகண்டு நாளுக்குநாள் பலப்பட்டு வருவதை பெண்சாதி பல்லோரிடத்திலும் சொல்லி அனுப்பக் கேட்டும் சரியாதவனாய் யதாப்பிரகாரமாக தாளமிட்டு நீங்காமல் இருந்தமையால், இவர் மனைவி வெள்ளிய வைத்தியனைக்கொண்டு பார்த்தும் தெய்வப் பிரார்த்தனை செய்தும் நோய் தீராமல் குழந்தை இறந்துவிட்டான். அதைக் கண்ட தாய் அலறி பூமியில் விழுந்து சோர்வுற்று ஹா! புருஷா! இதற்காகத்தானோ எங்கட்பம் உதித்தனை அறிவில் மிகுந்த அழகா! நீ இறந்தபோதுகூட உன் தந்தை வந்து விசாரித்ததில்லையே பஜனையையே நம்பியிருக்கிறார். துக்காராம் சுவாமியை நம்பினவர் நம்மை கைவிட்டார் இவ்வூரிலிருக்கும் யாவத் ஜாதிகளும், சன்னியாசிகளும், கூட நிம்மேமலையில் இங்கிருக்கின்றார்கள், என்று இன்ன செய்யக்கூடும் என்று கடுஞ்சோகம் செய்திருந்தாள் ஊரில் யாரும் வந்து என்னவென்று கேட்பாரில்லை யாவரும் காலக்ஷேபத்தில் இருந்தார்கள் பிராமண ஸ்ரீயும் தன்னைவந்து விசாரியாதது தெரிந்து இறந்தபிள்ளை உயிர்பெறாது என்று தெரிந்து இந்த துக்காவை நேசித்த நாள் முதல் வராத துன்பமெல்லாம் வந்தது பஜனையே பிள்ளை பெண்டாட்டிகளாய் இருக்கிறது. இவர்களுடைய பக்தியின் கிரமங்களை அறிகிறேன் தன் பிள்ளைக்கு நோய்வந்த காலத்திலும் பெண்ஜாதியுடன் பேசினவனல்ல அந்த படிப்பே யாவருக்கும் தெரிவித்திருக்கிறார். இதை அறிகிறேனென்று சொல்லி அதிக ஆக்ரோஷத்தோடு தன் பிள்ளையை எடுத்து தோளில் சாத்திக்கொண்டு பஜனை காலக்ஷேபம் நடக்கும் இடத்தில் கொண்டுவந்து ஒரு பக்கத்தில் கிடத்தி இந்த பிள்ளையை எழுப்புவாரேயானால் துக்கா மெய்பக்தி யானென்று சொல்லுவேன் இல்லாவிடில் பொய் பக்திமானென்று ஊரில் பறையறைந்தார்போல் சொல்லுவேன் என்று ஆவாரத்துடன் உரைத்தாள். இந்த ஆரவாரத்தையும் சப்தம் கிடைக்கும் இடத்தைப்பார்த்து - நிச்

சிட்டு இது என்ன துஷ்டை நல்ல சர்காம யிடத்தில் பிணத்தைக் கொண்டுவந்து கிடத்தி அமங்கலம் வரச்செய்தாள் என்பாரும், உயிர் பெற்று எழுந்திருக்குமா என்பாரும், நமது சுவாமி சர்வசக்தியானவரால் எழுப்பிவிடுவா என்பாரும், அன்றையதினம் ஏகாதசியாகையால் இரண்டாயிரம் வார்க்கரிகளும், பிராமணர்கள் அளவிறந்தபேரும் வந்திருந்தார்கள், இப்பேரும் திரள் வந்து பார்த்து மண்டப கயிங்கரியபார்கள் எல்லோரும் சுத்திசெய்து திருவிளக்கிட்டு கொடிகள் சத்திரம் பிரமாயிருக்கும் இடத்தில் விட்டலனை துதித்து வரும் தருணத்தில் பிராமணஸ்ரீ இறந்துபோன தன் குமாரனுடைய களேபரத்தைக் கொண்டு வந்து போட்டதையும் தாஸர்கள் இது என்னமா முடியுமோ என்று எண்ணவும் கண்ட ஞானமணியாகிய துக்காதேவரும் ஸ்ரீபண்டரிநாதனை பஜித்த மனத்தராய் யாவரையும் கைதூக்கிக்கொட்டி பஜிக்கச்செய்து பிரபு ஹரி! ஹரி! விட்டலா! வேணுநாதா! இந்த காலக்ஷேபத்தில் ஏழையேன்பால் மாச்சரியங்கொண்டு இறந்த பிள்ளையின் தேகத்தை இவ்விடம் கொண்டுவந்து போட்டிருக்கிறாள் உனது பக்தர்கள் யாவரும் இப்பிள்ளை எழுந்திராவிடில் பக்தி யென்பதே இடையாது என்று சாதுக்கள் கூறுகிறார்கள் சரிதை- கிரியை- யோகம் ஞானமென்னும் இவைகளில் பக்தி சிறந்த தென்பது சத்தியமாயின் தேவர் திருவுள்ளமும் தாஸகூட்டத்தாருடைய சோக ஐக்கியமும், பிராமண மாதுவின் மாச்சரியமும் நிலைகட்டியருளும் அவித்தை என்று நோக்கித்து இந்த அப்போது விட்டலேசன் தாஸருக்கு தோன்றி நின்று அப்பா முத்தொழிக்கும் அதிகாரம் பெற்றவனாயிருக்க உன் இஷ்டத்தின்படி நடப்பா யென்று சொல்லி மறைந்தருள அந்த இடத்திற்கு தாஸர் சந்தனம் செய்து துதித்து சபையைச்சுற்றி பாடிவரும்போது அங்கிருந்தவர்கள் யாவரும் கண்களிலிருந்து ஜலம்விட தாஸருடன் விட்டலன் நாமத்தைப் பாடினார்கள். அத்தருணத்தில் இறந்து யிருந்த சிறுவன் நித்திரைவிட்டெழுந்தவன்போல எழுந்து தானும் கோஷ்டியாரோடு கலந்து விட்டலனை பஜித்திருந்து தாஸர் திருவடிகளில் விழுந்து இருந்தான். தாஸரும் அவனை எடுத்து பஜிக்க விட பரமாசாரியரோடு பஜித்

இருந்தான்.

இவ்வதிசயங்களெல்லாம் பார்த்திருந்த யாவரும் தங்கள் மெய்களை மறந்து விட்டலதேவரென்றும் பெருங்கூச்சலிட்டுக்கொண்டு தாஸர் திருவடிகளில் சேவித்துக்கொண்டு பிறந்த பிள்ளை எழுந்துவதற்காக கொண்ட பரவசத்தால் ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் இல்லாமல் லஜ்ஜையை விட்டு கைகளை தட்டிக்கொண்டு கோலாகலங் கொண்டு பரவசமடைந்தார்கள். சிலர் இது வைகுண்டமென்றார்கள். சிலர் துக்கா நாராயணனே என்பார்கள். பிள்ளையைப்பெற்ற பிராமணஸ்ரீ தெளிவு வந்து துக்காராம் சுவாமி பாதத்தில் விழுந்து சேவித்து தனது முடிமேல் அவருடைய பாதத்தை பொருந்தவைத்து சற்று நேரம் பொறுத்து நின்று பிள்ளை களி தீர்த்த பெருமானே! உமது பிரபாவங்களை யறியாமல் குரூர மொழிகளை மொழிந்ததற்கு மன்னிக்கவேண்டும். இன்று முதல் நானும் எனது ஜாயகரும் உமது திருவடிக்கு அடிமை யானோம். பணித்தருளவேண்டும் பரமபுருஷா! என்று துதித்து நிற்க அன்றைய தினம் கீர்த்தன நாதப் பிரமத்தில் லயித்திருந்து மூன்றாவது ஜாமத்தில் மங்களார்த்தி செய்து சபை கலந்து ஜனங்கள் தங்களிருப்பிடங்களுக்கு சென்றார்கள்.

இப்படியிருக்க கோஷ்டியாருடன் கலந்திருந்த இரண்டு ஸ்ரீ பாத சன்னாசிகள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு போவதாவது தங்களை யாரும் விரும்பி சேவிக்கவில்லையென்று பொறாமை கொண்டு அன்பா றுதிகள் கொள்ளாமல் கொதிப்பேறிய மனத்தராய் இருவரும் பிரயாணப்பட்டு புனதேசம் வந்து மோகர என்னும் அதிகாரியைக் கண்டு முறையிடுவதாவது.

தங்கள் செங்கோலின் கீழ் வாழப்பட்ட குடிகள் பிரம்ம க்ஷத்திரிய-வைசிய-சூத்திரரென்ற வருப்பாரும் எல்லா தேசத்தாரும் விதியின்படி நடக்கிறார்கள். லோகோகாம் என்னும் தேசவாசிகள் மாத்திரம் தேவுகாம் என்னும் துக்கா என்னும் ஒரு சூத்திரனை குருவைத்துக்கொண்டு பதினாயிரம்பேர் அடங்கத்தக்க மண்டபம் அமைத்து விளக்குகளேற்றி மத்தளம் - தாளம் தம்பூரு-அடிகாழலியகருவிகளைக்கொண்டு நானாவித இசைகளோடு பாடுவதும் அதற்கு பங்கி பிராமணர் முதல் பஞ்சமர் வரையில் காலில் விழுந்து பணிவதுவும் அவனை சுவாமியென்று துதிப்பதுமாயிருக்கிறார்கள் அச்சூத்திரன் பக்திகீதையென்றில் மாத்திரம் அட்டகாசம் செய்கிறான். இதனால் ஸ்ரீபாத ஞானிகளுக்கு அவமரியாதை யுண்டாகிறது. இவ்விருவருரைத்த வாக்கியங்களை கேட்ட அதிகாரி சன்னாசிகளைநோக்கி நான் பிராம்மணனென்னும் இவைகளைச்சொன்னால் பிராமண அபிமானங்கொண்டு ஜெயப்படலாம் என்று எண்ணி வந்ததுபோலிருக்கின்றது ஆயினும் உங்கள் அபிப்பிராயப்படி துக்காவை வரவழைத்து விசாரணை செய்குறேன். அவ்விசாரணையில் நீங்கள் பின்னிடைவீராகில் உங்களை கடின சிக்ஷை செய்வேன் இதனை யோசித்து சொல்லும் என்ன சன்னியாசிகள் வாதத்திலாவது மற்றெதிலாவது யிடையுமேயவ தில் எங்களை தண்டிக்கலாம் அவ்விரு சன்னாசிகளிடமிருந்து முச்சலிக்காவை பெற்று லோகோகாம் தலைவனுக்கு நிருபம் லொன்றெழுதினான் துக்கா என்னும் சூத்திரனை அங்கு சேர்ந்தவர்கள் பிராம காரியங்களுக்கு விரோதம் நடப்பதனால் ஐம்பதுரூபாய் அபராதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது இந்த நிருபம் கண்ட உடனே அபராதத்தை பெற்றுக்கொண்டு துக்காராமனை பிடித்துக்கொண்டு யிங்கே வரவேண்டியது தலைவனுக்கு சேவகன் வசம் கடிதம் ஒன்றனுப்பினான் அச்சேவகன் அதிகாரி கொடுத்த கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு காடு வனங்களைக் கடந்து லோஹோகாம் வந்து சேர்ந்து அதிகாரியைக்கண்டு நிருபம் கொடுக்க அதனை வாசித்துப்பார்க்க உள்ள சங்கதிகளை விபரம் கேட்க ஸ்ரீ பாத சன்னாசிகள் செய்த நிந்தையென்று கண்டு நாம் அதிகார ஸ்தானத்தின்படி நடக்கவேண்டியது என்று தெரிந்து அவ்வூர் அனைவருக்கும் தாக்கீது சங்கதி தெரிவிக்க அவர்களெல்லாம் ஒன்று கூடி அவ்வதிகாரி ஸ்ரீ பாத சன்னாசிகள் மாச்சரியத்தால் தாக்கீதையனுப்பியிருக்கிறார் அதிகாரி யென்ன செய்வாரோ அறியோம் நாமெல்லோரும் போய் பார்க்கவேணுமென்றெண்ணி அந்த பொதிகளின் மீது வேண்டிய சாமான்களை சேகரித்து யேத்திக்கொண்டு

துக்காராம் சுவாமிகளிடம் எல்லாரும் போய் சொல்ல அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் பஜித்துக்கொண்டே புறப்பட்டார் பிராமணரும் பஜித்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்; அந்த ஊர் பட்டேலும் புறப்பட்டான்; அவ்வூர் வாசிகள் ஒன்று சேர்ந்து வந்து தாஸர் திருவடியில் விழுந்து சேவித்தார்கள். அக்கம் பக்கத்தில் கிராமவாசிகள் கேட்டு காலக்ஷேபம் செய்யும் இடத்தை அண்டி பஜனை செய்யத் தொடங்கினார்கள். இப்படி தாஸர் கோஷ்டிகளுடன் ராஜாங்கத்திற்கு எழுந்தருளுவதை அப்பிரதேசவாசிகளிலிருக்கும் ஜனங்கள் அறிந்து தங்கள் தங்கள் வீடுகளில் பந்தலிட்டு சாலைகளில் தண்ணீர் தெளித்து பாதைகளில் தண்ணீர் பந்தல் வைத்து தாஸர் வரவுக்கு எதிர்கொண்டிருந்தார்கள். புனேயிலிருப்போரும் தாஸர் வரவுக்கு எதிர்பார்த்து வீடுகளுக்கெல்லாம் வெள்ளை யடித்து வீதியில் ஜலம் தெளித்து அலங்காரப்படுத்தி யிருந்தார்கள். லோஹோகாம்விட்டு கோஷ்டிகளுடன் பிரயாணப்பட்டு தேவர்கள் முதல் ஆச்சரியப்பட்டிருந்தார்கள் பாட்டைசாரிகளும் கோஷ்டிகளுடன் கலந்து சென்றார்கள் பிராமணன் சமாராதனை செய்ய முயர்ச்சித்திருந்தார்கள். மகரதோரணங்களைக் கண்டதே விழுந்து சேவித்து ஜெகன்னாதனைப் பூஜித்தார்கள் வழியில் எதிர்ப்பட்ட ஜனங்கள் கடக்க இடமில்லாமல் கீர்த்தனைப்பாடிச் சென்றார்கள் இப்பெருங் கூட்டத்தைக்கண்ட யிக்கூட்டம் தங்க இடங்கிடைக்குமா என்று அஞ்சிக் கொண்டார்கள்.

இப்படி சர்வ ஆடம்பரத்துடன் தாஸர் அவரவர்கள் வைத்திருந்த மண்டபங்களில் தங்கி அவரவர்கள் உபசாரங்களைப் பெற்று விட்டலனை மனமயமிருக்க அவரவர்களுக்கு போதனைப் படுத்தி புனேயில் தாம வனம் மைதானத்தில் கோஷ்டியோரெல்லாரும் இறங்கி யாவரும் நாமாவளி ஒன்றைச்சொல்லி பெரும் சப்த மிட்டார்கள்; இவ்வுரைத்த கூக்குரலைக் கேட்ட ஊரார் துக்காராமர் செய்த பஜனை ஒலியென அறிந்து பெரிய புத்திமான்களுக்கு அவர் வந்து யிருக்கும் இருப்பிடம் தெரிவித்தார்கள். அவர்களும் காலக்ஷேபத்தி லீடேபட்டார்கள். இவ்விசேஷத்தை அன்னிய குழந்தைகள் அனைவரும் கேட்டு அவட்டன

விரதங்களைப் பூண்டு ஸ்நானம் செய்து கட்டிகளில் ஆபரணங்களை யணிந்து சந்தனம் புஷ்பம் பன்னீர் மிட்டாய் திணுசுகள் பழவர்க்கம் தாம்பூலம் இலைகளை தட்டுகளில் அமைத்து எடுத்துக்கொண்டு மேள வாத்தியங்களோடு பஜனை செய்துக்கொண்டு வருமவர்களும் அறிந்தார்கள் தாங்களும் துக்காவை சேவிக்க வேணுமென்று புறப்பட்டவர்களும் இப்படி பிராம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் யாவரும் புறப்பட்டு சுவாமியைக்கண்டு சேவிக்க வருமவர்களும் துக்காராம் சுவாமி யிருக்கும் நந்தவனத்திற்குள் சென்று காதல்திர பல முறையால் சேவித்து

இப்படி தாஸர் கோஷ்டிகளுடன் ஒரு பக்கம் கிராமத்துவாசிகள் ஒரு பக்கம் புனே தேசத்து ஜனங்கள் ஒரு பக்கம் நின்றுக்கொண்டு தங்கள் மெய்களை மறந்த பரவசர்களாய் ஜயக்கொடி தோரணம் கண்ட வீதிகளில் துலங்க காலக்ஷேபம் செய்து விட்டல நாம சங்கீர்த்தனைகள் ஆகாயமுகடும் கிழிப்படத்தக்க பேரொலியா யிசைத்து நின்றார்கள். இந்த கோலாகல கோஷ்டத்தையும் கும்பு கும்பாய் ஜனங்கள் போக்கு வரத்தா யிருப்பதையும் கண்ட மோகா என்னும் அதிகாரியானவன் சமுசாத்திரைச்சல்போலிருக்கிறது வேற்றரசன் வந்தானோ என்று பயந்தவனும் தனது மாளிகை மீதேறிப்பார்க்க வெற்றிக் கொடிகளையும் மகரதோரணம் பிடித்துக்கொண்டு யிருப்பதைக்கண்டு வேற்று ராஜன் தான் வேறுபடுத்த கோலம் பூண்டவர்களாய் நாட்டில் வந்திருக்கிறான் இச்சமயம் என்ன செய்வதென்று அஞ்சிக்க மாளிகையிலிருந்து இறங்கிவந்து வீதியில் வந்து அங்குள்ளவர்களை விசாரிக்க அவர்களெல்லாம் கைகளைக்கட்டி சுவாமி லோஹோகாம் துக்காராம் சுவாமிகளை யிட்டுக் கொண்டு தலைவனுக்கு அனேக மகனீயர்கள் சூழ அபாரதகாணிக்கையும் கொண்டு மாக்களை யேத்தி நமது தாமவனத்தில் தங்கி காலக்ஷேபமும் பஜனையும் செய்திருக்கிறார்கள், இவற்றைக்கேட்ட மோகா அதிசயமும் கொண்டு துக்கா இவ்வளவு தெரியாதிருப்பதும் அதிசயமும் கொண்டு பேச்சைக் கேட்டு நமது அரசன் சிவாஜி முடமல் கூட சன்னதிகள் மஹாராஜாக் கேட்டு தாஸர் என்ன குற்றம் செய்தாரென்று வரவழைத்தாய் யென்றால் என்ன உத்திரவு செய்வேன் மூடா

அம் கேட்டவிய சன்னியாசிகள் பேச்சைக்கேட்டு சிரமை தந்தோம் ஹரி! ஹரி! விட்டலா! என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் இனி சாவகாச மில்லாமல் பாதசாரியாக வந்து விட்டிருக்குள் அமைந்து ஸ்நானம் செய்து பிராப்பாங்களை யணிந்து ஆசாரிவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அப்ரதர்களாயும், புத்திமான்களாயும் இருக்கப்பட்ட பெரிய மனுஷாளை யிட்டுக் கொண்டு அரசர்களோடு விட்டலனைப்பின்னையில் சன்னதிக விருவரும் அதிகாலையப் பார்த்து விக்ரஹத்தில் தரிசித்து அக்காரமிடம் போகலாமா என்று கேட்க அவ்வதிகாரி உங்கள் வசதிங்கள் கெட்டமாட்டாது அவருடைய [illegible] ஆயிரம் ஜனங்கள் வந்திருப்பதால் நாம் போய் காணவேண்டியிருக்கிறது இல்லாவிட்டால் பழி சுமரும்; [illegible] வெற்றி யடையும் முயற்சிகளில் இருங்கள் என்று சொல்லி அவரையும் இட்டுக்கொண்டு ஸ்வாமி இருந்து விருக்கும் இடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அக்காரம் ஸ்வாமிகளும், கோஷ்டியாரும், நீராடி திருமண் காப்பு அணிந்து தம்பூரு - தாளம் - மத்தளம் - சுருதி - சத்திரிகை முதலியவை இசைத்துக் கொண்டு கீர்த்தனைப் பாடத் தொடங்குவதில் தானே ஆனந்தத்தில் சொக்கினவராய் விட்டலனுடைய திருவடிகளில் சிந்தை நிலைக்கப்பட்டு கண்களிலிருந்து ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக்கெடுத்து அதித்து வருகையில் பிராணாயமத் தொழுவதும் தனக்கு தெரியாமை யிருக்கலானார். மற்ற ஜனங்கள் பரவச மடைந்தவர்களாய் தங்கள் உள்ளங்களில் கலவாமல் ஸ்ரீ அரிவிட்டலனுடைய கீர்த்தனைகளையே வைத்துக்கொண்டு ஆடுவதும், பாடுவதும், அழுவதுவும், தொழுவதுமாயிருந்தார்கள். இவைகளைக் காணவந்த தேவர்களும், சித்தர்களும் ஆனந்தத்தில் படிந்தவர்களாய் இன்றைய வைகுண்டமோ வையமோ என்று மற்றவர்கள் மயங்கி மங்களம் பாடினார்கள்.

இப்படி ஆராமை மிகுந்த கோலாகலத்துடன் பகவந் நாம கோஷ மற்றவர்கள் பாபா பாவங்களைத் தவிர்த்து விட்டல நாமத்தை பஜித்திருக்க அவ் வெல்லாரோடும் சுற்று பக்கங்களிலிருந்த பசு, பக்ஷிகளும், மிருகங்களும், காக்கைகளும், புல், பூண்டு,

மரங்களும் சேர்ந்து விட்டல நாமத்தை வெளியிட கேட்டது. அவ்விடத்து சாயகாலிய அக்காரம் பஜனை பாடிக்கொண்டிருக்க ஹரி! ஹரி! விட்டலா! வென்று கோஷ்டியா ரெல்லாரும் உச்சரித்து தங்கள் ரூபங்களும், பிரரூபங்களும் மாறுகின்றபடியாயிருந்து தங்க ளெல்லாம் விட்டலனுடைய ரூபமாக காணப்பட்டமையால் [illegible] சொக்கியிருந்தார்கள் இத்தருணத்தில் திருநிரம் ஆகாயத்தில் [illegible] முக்கண் மூர்த்தியாகிய சிவபிரான் ஜடாமுடிதாரியாய், திரயம் வடிவினராய், வெள்ளைநிற மேனியராய், சாந்தருண மூர்த்தியாய், சந்திரசேகரனாய் [illegible] பளபளாகாரராய், புலித்தோல் ஆடையணிந்து [illegible] ஆனந்தாமிர்த ஜலங்கள் நடுவே [illegible] பூசியிருக்கும் [illegible] தம்மேனியில் ஸ்வரித்த விபூதியை அவர் மேனியில் பொருந்தவைத்து [illegible] பிள்ளை யினன் ஞானி வேண்டுமென்றால் [illegible] ஸ்ரீகுருவன் அவனடி சட்டனமே சில மன்னரும், மற்றுள தேவரும், திசை திசை நின்றுப்ப [illegible] சென்னிமேல் வைப்பவன் கழுநாயன் கமலனுமுகத்துமம் என்றிற சான்றோர் மொழிப்படி எல்லாரும் காண அக்காரம் ஸ்வாமிகளுக்கு நமஸ்காரம் புரிந்து வாழ்த்தி ஆகாயமார்க்கமாய் மறைந்தனர்.

இச்சேவையைக்கண்ட ஜீவர்கள் ஆச்சரியமுற்று ஹரி! ஹரி! என்று தாளங்களில் அடித்துக்கொண்டு கரங்களை சிரமேல்கூப்பி ஸ்ரீமந்நாராயணா! பக்தவத்சலா! பதுமநாபா! கோபாலா! கோவிந்தா! வென்றும் இரண்டு கண்களாலே இன்று தெய்வதரிசனம் பெற்றோம் விட்டலா உன்னுடைய உருவை காணப்பெற்றோம் [illegible] வனங்களிலும் இருந்து வருகிறவைகளும், காய் கனி முதலியவைகளும் தின்று தபம் செய்கிறார்கள் அவர்களால் காண அருமையாயிருக்கப்பட்ட தரிசிக்கப்பட்ட பாக்கிய விசேஷங்களை நான் கண்டுகொண்டோம் இந்த அக்காரம் சேவையில் [illegible] மகத்துவம் [illegible] முக்கட்பகவானோ தத்தாத்ரேயரோ [illegible] ரக்ஷிக்கவைத்தது விட்டல பக்தருடைய சேவையால் நமக்கிந்த சேவை கிடைத்தது இந்த காலத்தில் காணலாயிற்றும் என்று சந்தோஷப்பட்டு கொண்டாடுவதும், சுற்றி சுற்றி வருவதும், ஆடுவதும், பாடுவதுமாயிருக்க ஆனந்தத்தை சொல்ல

முழுது பொழுது விஸ்தாரமாக சர்வ ஆடம்பரத்துடன் ஜெனக்க விருந்து முடிவில் வைஷ்ணவர் மங்களம் பாடி தீபாராதனை நடந்த பிற்பாடு பூஜா திரவியங்களால் பூஜித்து விநியோகம் அற்புதப்படுத்தி எதிரில் சேவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் மோகா என்னும் அதிகாரி தான் கொண்டுவந்த திரவியங்களால் தானருக்கு பூஜை செய்து ஸ்வாமிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்து கைகளைக்கட்டி ஸ்வாமி பொன்னடி அடியேன் குடிசையில் சாந்நித்தியமருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அவர் அபிப்பிராயமறிந்து அப்படியே வருவோமென்று விடையளிக்க கோஷ்டியாரைப்பார்த்து சொல்வதாவது வேண்டிய சாமக்கிரிகைகள் கோஷ்டிகளுக்கு சித்தப்படுத்த விருக்கிறது தாங்கள் வரும்போது வீதிகளில் வேற்றிலைத்தனைத் திருப்பிவிட வேண்டியது அதிகாரி காரியன் இந்த சன்னதியை தண்டிக்க வேண்டியது பெய்யன்பரோ கண்டிக்கப் போவார் என்கிறவனை வெளிக்கோதம் பட்டில் கூப்பிட்டு உன் தாசியில் கண்ட ஐம்பது ரூபாயும் மன்னித்தோம் என்று சொல்ல அவரும் சந்தோஷித்தார்.

அவ்வூரி அன்னதனுடியார் அன்றையதினம் தானருடைய நாமத்தால் ௬-௨௦௦ பேருக்கு பிராமணருக்கு சந்தர்ப்பணை செய்தார்கள் மற்றக்குடிகள் அனைவரும் அவரவர் சக்திப்படி சந்தர்ப்பணை செய்தார்கள் அன்று பகல் முழுமையும் புறப்பட்ட யாத்திரையின் நான்கு வர்ணத்தாரும் சக்திப்படி வழங்கி திருவிளக்கு விட்டவுடன் குட்டிகளோடு காலக்ஷேபம் செய்யுமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மோகா என்னும் அதிகாரி காலக்ஷேபத்திற்கு சில புத்திமான்களோடு வரும்போது சன்னியாசிக விருவரையும் கண்டு கொண்டபடியே குருத்திராக்ஷ அக்காராமவந்திருக்கிறார் காலக்ஷேபம் நடக்கப்போகுது நீங்கள் சொன்னபடி வாதம் செய்து ஜெயிக்க வேண்டியது; பின்னடைவீர்களாகில் உங்களைமுழுதுமே தேற்றினால் காட்டப்படும். அதிகாரி புகன்றவுடன் சந்தோஷ

தவராய் நாம் ஜெயித்தாலும் பிராமணர்களே தோற்றவராய் பிராமணர்களே அக்காராம் வணங்கும் ராமகிருஷ்ணதிகளை நம்மை துதித்து நிற்க, இவன் செய்யமாட்டேன் என்பானோ? அவ்விட பண்டிதர்களை துணையாகக்கொண்டு தானருக் கெதிரில் போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

அக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய உள்ளமானது பாவா பாவமற்று அச்சபையிலுள்ளவர்களெல்லாம் பண்டிதராகவென்றே எண்ணி வந்தனங்கள் செய்தார்கள். தாதர் முதலிய கருவிகளால் கீர்த்தனைகள் ஆரம்பித்து அபங்கம் ஒன்று செய்தருளி வியாக்கியானம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். காயத்தாலாவது சிங்காரியத்தாலாவது ஸ்ரீபதியை துதிப்பார்களாகில் தம்முடைய சாயுச்ஜிய பதவியைத் தந்தருளுவார் இதற்குதாரணம் இல்லாமல் தேகத்தில் எவ்வாறு தேகத்தை மூடி யிருக்கின்றதோ அதைப்போல் எமனும் மூடி யிருக்கிறான். காலனை மாத்து அரியை எண்ணுமலிருந்தால் எமன் நம்மை விடப்போகிறதில்லை பண்டு அஜாமிள என்பான் ஒருவன் தனது ஆசாரங்களைத் தவிர்த்து நீசஸ்திரீயுடன் சேர்ந்து அந்த பிச்சையிலிருந்தான் இப்படி இருக்க ஒரு சாது திவ்விய க்ஷேத்திர யாத்திரை செய்து ஊர் திருக்க அவ்வூரில் தங்கினார். நீசப் பிராமணன் அச்சாதுவைக் கண்டு சேவித்த அளவில் கடைசி பிள்ளைக்கு நாராயணா என்கிற பேரிட்டழைத்து வருவீராகில் நீ நற்கதி யடைவாயென்று சொல்ல அதனைக்கேட்ட நீசப் பிராமணன் சாதுவுக்கு தண்டம் சமர்ப்பித்து வீட்டிற்குப்போய் தன் பிள்ளைகளுக்கு நாராயணனென்னும் பெயரிட்டு கூப்பிட்டு வந்தான் முடிவில் சாயுச்சிய பதவியைத் தந்தான். ஒரு தாசியானவள் கிளிப்பிள்ளை யொன்றை வளர்த்து தினதினம் ராமநாமத்தைப் போதித்து மீளாப் பதவியை அடைந்தாள் ஆகையால் யாவரும் நாம சங்கீர்த்தனைகள் யாவரும் துதிபுக்கோர் அப்போது எதிரிலிருந்த சன்னியாசி இருவருக்கும் அக்காராம் ஸ்வாமிகள் சொரூபம் ஸ்ரீ விஷ்ணு மூர்த்தியின் சொரூபமெனக் காணப்பெற்று ஹரி! ஹரி! என்று வந்தனம் செய்தெழுந்து ஸ்வாமியை பிரதக்ஷணம் செய்து நமஸ்காரம் புரிந்து நிற்கையில்

மோகா அதிகாரி அச்சன்னுமிவ் விருவரையுந் தன்னருகில்
வரவழைத்து ஓ! வேஷதாரிகளே மூடமூடர்களே! துக்காராம்
ருத்திரன் குலாச்சார தருமங்களைக் கெடுக்கிறான் என்று சொல்லி
பிரியாது செய்தீர்கள் இதை நம்பி கோவிந்தராம் பட்டேலுக்கு
ஐம்பது ரூபாய் அபராதமும் விதித்தேன் இப்போது சுவாமிக
ளுக்கு சரணம் செய்யலானீர்கள். ஆ! ஆ! சண்டாளர்களே! நீங்
கள் பிராமணனென்றும், அதில் சன்னியாசியென்றும், பட்டந்
தரித்தீர்கள் ஓ! மதியீனர்களே! உங்களையும், உங்களுக்கு உதவி
யாக வந்தவர்களையும், எளிதில் விடேன் என்று நிரசகோபங்
கொண்டு டலாயத்தாரைக் கூப்பிட்டு இப்போதே இவர்களைக்
கொண்டு இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் தலையை மூன்று பட்டைக
ளாக சிரைத்து கழுதையின்மேலேற்றி ஊர்கோலம் செய்து இந்
நாட்டிற்கு வெளியில்விட்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டனன்.

அக்கட்டளையை கேட்ட ஸ்ரீ பாத சன்னி சாமிகளிருவரும்
நடு நடுங்கினவர்களாய் இத்துக்காதேவரை சாதாரண மனித
னென்று பிரியாது செய்தோம் இவர் சாக்ஷாத் காரியமூர்த்
தியென்று தெரிந்திலோம் இப்போது இவரை அனைவர்களும்
சங்கு சக்கரத்தின் ஆயுதங்களும் துலக்கக்கண்டு தெரிந்தோம்
இப்பேர்க்கொத்த பரம மூர்த்தியை தெரியாமல் வேஷ பாரா
தரிக்கப்போறோம் சன்னியாசி ஆண்மைக்கு அடிமையாய் விட்
டோம் இச்சரீரம் போய்விட்டாலும் சம்மதியே, அதிகாரியும்
சமயத்திற்கு தக்க வார்த்தைகள் கற்றுக்கொண்டார்கள் கோ
பம் தணியுமுன் சொன்னபடியே அமட்டனையும் கழுதையும்
வரப்பட்டதைக்கண்டு தயாநிதியாகிய துக்காராம் சுவாமி அதிகா
ரியை நோக்கி இவர்கள் வேஷத்திற்காக மரியாதைசெய்யவேண்
டும் செய்யாவிடில் பண்டரிநாதனுக்கு சம்மதமிராது மத்தியில்
கனி மரத்தடியில் காலக்ஷேபத்திற்கு வந்திருக்கு மவர்களில்
யாரென்ன குற்றம் செய்தாலும் மன்னிக்கவேண்டியது இனி
மேல் குற்றஞ் செய்யார்கள் இம்மொழியைக்கேட்ட அதிகாரி
விழுந்து சேவித்து மன்னித்துவிட்டேனென்று கூறி, தனது தா
னத்தில் வீற்றிருந்தார். இவை கண்ட ஸ்ரீ பாத சன்னியாசிகள் சுப

ளிடமிருந்து விடைபெற்றோமென்று அன்னி துக்காராம் சுவாமி திரு
வடிகளில் விழுந்து வாழ்த்தினார்கள்.

துக்காராம் சுவாமி மறுபடியும் பஜனை செய்யத் துடங்கி
கீர்த்தனம் செய்யும்போது அவர் திருவடிகளில் கட்டி யிருந்த
கெஜ்ஜையானது ஆகாயத்தை அளாவி வோசைத்தர பஜனை
கோஷ்டியாரும் பக்திகள் மயக்க ஆனந்தத்தி லிருந்தார்கள்
பார்த்தவர்களுக்கு பண்டரிநாதனாகவே காணப்பட்டு பரவ
சத்தில் பட்டு யிருந்து தெளிவுற்று சகுனை திவசக்கு வந்து
தாவர் மங்களார்த்திகள் செய்து விநியோகம் நடத்தக்கட்டளை
யிட்டருளினர்.

குன்றால் மாரி பழுதாக்கிக் கோவினங்களைக் காத்தவா!
கொடியே ரிடைனம் [illegible]னை பொருட்டாக கொடுவினையேழ்
பார்த்தவா! பஞ்சவர்க்காய் தூது சென்ற பெருமா மாயவா! கன்
னல் விளங்கா எரிந்தகனிவா கண்ணபுரந்தனிலமர்ந்தகட்டழகாகப
ற் சகடிற் வுதைத்த காகுத்தா தொண்டரும், அமரரும், முனி
வரும் தொழு தெழ அண்டமொடு அகலிடம் அமர்ந்தவா அடி
யவன் நினது தூயகுணமேற்றி நின்னருளுக் கிலக்காரும் என்
னைப் பிணைத்துக்கொண்டு யிருக்கும் பாபராசிகள் நின் புகழை
நினைக்கச் செய்யென்று உரைத்தருளி ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிக
ளுடைய சரிதம் தன்னை, வெளியுறுத்தி முற்று பொச செய்வாய்
மோகனாகாரா! அசோதை தன் சிறுவா! நினக்கு மங்களம் மங்களம்

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

முற்றியது.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீபாண்டுரங்க பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பதினொன்றாமத்தியாயம்.

காப்பு

சகவிதரகாபோற்றி - தனிக்கப்பிதாபாபோற்றி
குரவினையின்றருளனக் - குணப்பெருங் குன்றேபோற்றி
சுகமொருகன்றுபோற்றி - சுருதியின்முடிவேபோற்றி
முகுந்தனாமணிவண்ட - முராரிபோற்றிபோற்றி.

ஸ்தோத்திரங்கள்.

அச்சுதா! அனந்தசயனா! ஆதிமூலப்பொருளே! அநேக அண்டகோடிகளை உனது திருவடிகளில் [illegible]

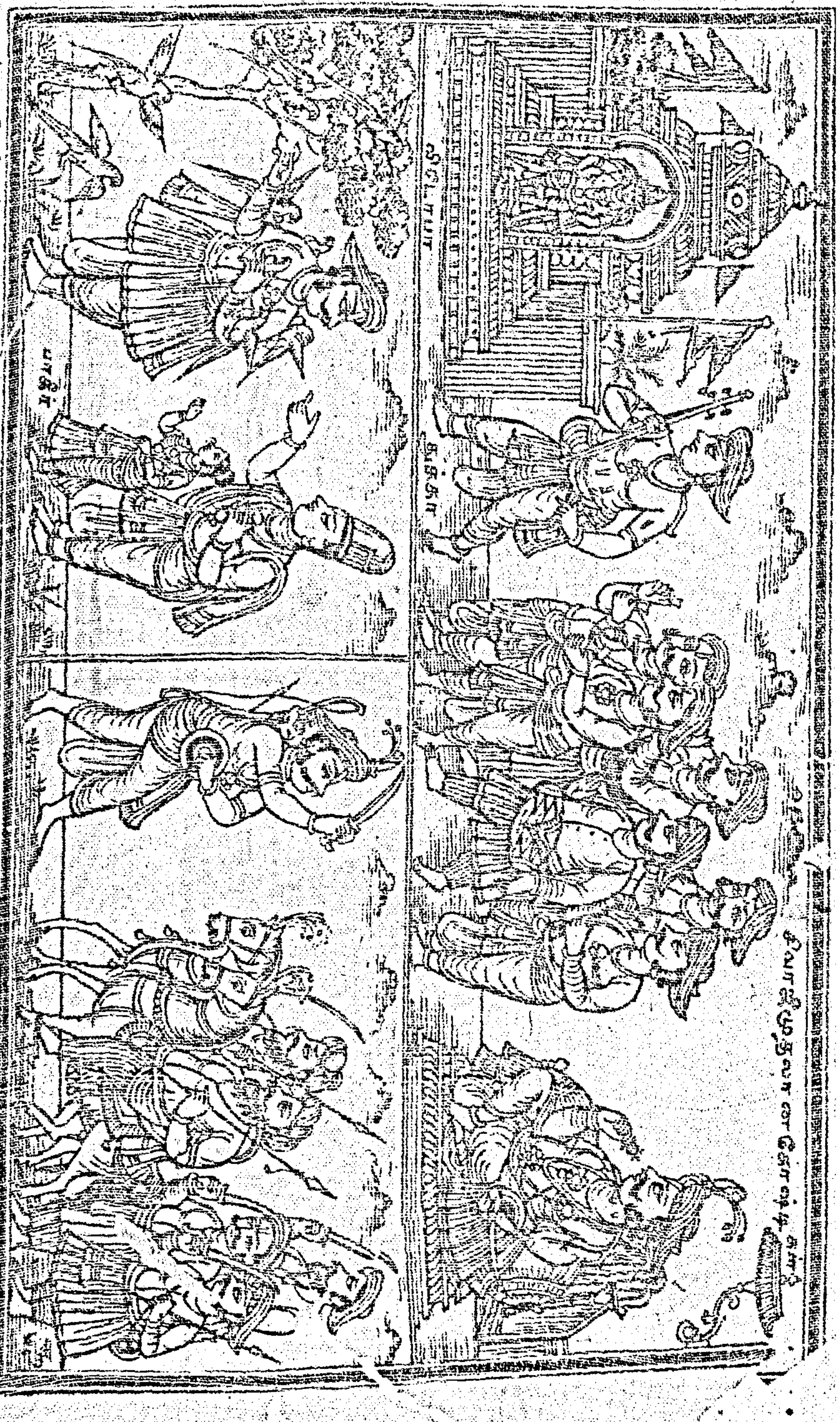

நார்த்தனுக்கு ரட்சித்தருளுவாய் ஜீவலோசனே! யோகம் யாகம் முதலிய சற்கிருத்தியங்கள் செய்ய தான முதலியவை பெற்றிலேன் சர்பாத்திரவான்களுக்கு தானமளித்து புண்ணியம் சம்பாதிக்க சாமர்த்தியமில்லை; ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமிகளுடைய பக்தியின் மற்ற பாகத்தையும் சக்தி தந்தருள்வாய் ஜானகீரமணா! ஜெகதாதாரபூதா! ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமிகள் முன் தமக்கு விரோதிகளாய் குரூரமாய் தீமைகள் செய்யப் பொறாமையுற்ற குருநாதர்களாகிய சன்னதிகளாலும் சேவிக்கப்பெற்ற நாதுகோண்ட தேவன், சதாராவிலிருக்கும் சிவாஜி மஹாராஜாவுக்கு தெரிவித்தான். இதை அறிந்த அரசன் உடனே புனாவிற்கு வந்து சுவாமி திருவடிகளில் சேவித்து திருமுன்பே நின்றபோது அப்போது எம்பெருமானைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அச்சமையத்தில் கீர்த்தன ஒலியானது யாவருடைய உள்ளமும் ஆனந்தமாகச் செய்தது. அன்று ஏகாதசியாகையால் யாவரும் கோவிந்த நாமத்தை ஜெபித்து இருந்தார்கள். யாவரும் நிருத்தனம் செய்து, பரமதயாளா! பரஞ்சோதி! என்று நாமோச்சாரணம் செய்திருந்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் பாராயணம் நடக்கிற சமயத்தில் சிவாஜி ராஜனும், மற்றவர்களைப் போன்றே நிச்சல சித்தராய், லயித்துக் கொண்டிருக்கையில் சாக்கனேதக்கத்தை அரசாண்டுவரும் அவிந்த ராஜன், சிவாஜிராஜா புனாதேசத்திற்கு வந்து பஜனையில் ஈடுபட்டிருக்கிற சங்கதி தெரிந்து பிடித்துவர இரண்டாயிரம் குதிரை வீரரை யனுப்ப, அவர்களைக் குதிரையேறிக்கொண்டு புனாவிற்கு வந்து கால்ஷேபம் நடக்கும் இடமடைந்து சிவாஜி ராஜனை நோக்கும்போது ஒருவருக்கும் காணப்படாமல் யாவரும் தியங்கி நின்றார்கள். இதைப் பக்த ஜனங்கள் கண்டு மனக்கலக்கம் கொண்டு எவ்வாறு வினை விட்டு நீங்குமோவென்றிருந்தார்கள். அவர்களுடைய முகக்குறிப்பை அறிந்து நாதன் முன்பு அபயம் செய்தருளினர்.

ஹரி! ஹரி! பண்டரிநாதா! இவ்விடம் வந்த உமது பக்தர்கள் என்னம் கலக்கி யிருக்கிறது; உம்முடைய திருவிளை

பாடலைக்கான நாதர் அகன்றிருக்கும் எளிது; அவ்விடலைதராம விஸாசனே! வந்தனம்-அமரக்கரசே! வந்தனம்.

இப்படி அபங்கங்களைப்பாடி வியாக்கியானம் செய்ய நாலு நாழிகைக்குள்ளாகத்தில், பண்டரி நாதன் தோன்றி, அப்பா உத்தமனே! மயாதொன்றுக்கும் அஞ்சாதே! காலக்ஷேபம் செய்வதை விடாதே! அவர்களை விலக்கச்செய்கிறேன் என்றுரைத்து சிவாஜி ராஜன்போல் உருவெடுத்து பிடிக்க வந்த குதிரைவீரர் முன் தோன்ற, அவர்களும் சிவாஜி ராஜன் அகப்பட்டானென்று மகிழ்வுடனே குதிரைகளை வேகமாய்த் தூண்டிக்கொண்டு கைப்பிடியாய்ப் பிடிக்க நெருங்கும் போது ஸ்ரீதரன் சற்று தூரமாக விலகுவார்; தூரமாய் விட்டதை அறிவார்களாகில் சமீபமாய் வருவார்; அசந்து பயந்தால் சமீபத்திலிருப்பதுபோலக் காட்டுவார். மறைவானவிடத்தில் மறைவதுபோலக்காட்டி மறைகுவார்; இவ்வாறு ஞானமூர்த்தி அவர்களை அலையவைத்து காடுமலைகளெல்லாம் கல்லு முள்ளு கூபம் புதருகளென்றிராமல் திருமைப்படவைத்து நெடுந்தூரம் கொண்டுபோய் விடுவார்; வனத்திடை சிக்கிய குதிரை வீரர்கள் இதென்ன ஆச்சரியம் சிவாஜியோ வொருவன் நாமோ இரண்டாயிரம்பேர் அவன் காலநடைக்காரன் நாமோ குதிரை வீரர் இத்தனை பேரும்கூடி ஒருவனை பிடிக்க சக்தி அற்றவர்களாயிருக்கிறோம் வாளால் வீசவும் அலவாகுகிறான்; என்ன தந்திரவாதியோ தெரியாது சமுதாசன் இச்செய்திகளைக் கேழ்ப்பானேயாகில் நம்மை கோபம் செய்வான் நாமும் வீரர்களெனத்திரிபோமாய்த் தவிர்ம்; அவயங்களில் அனைத்தும் ஓய்ந்தன; கால்கள் ஒடிந்தன; புறங்களில் சிக்கிச் சேதமாயின; நடக்க சக்தியற்று யிருக்கின்றது; இப்போது வனத்தில் ஐம்பது கோசதூரம் வழி நடந்து வந்தோம் நமது வஸ்திரமும் கிழிப்பட்டு, சரீரங்களில் காயப்பட்டு ஒருவர் போனவழி ஒருவர் போகாமலலைந்து பரிதவிக்கின்றோம் அடர்ந்த இருள் இப்போது சூழ்ந்துக் கொண்டது; இவ்வனத்தில் மிருகங்களுக்கு இரையாக நேரிட்டது; குதிரைகள் நம்மை யெல்லாம் தள்ளிவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தது; சந்திராதித்திற்கு ௪-பக்ஷம் ஆக்கம் வாய்த்தது; திசைதாயும் தெரியாது; ஒரு மனிதனை இரண்

டாயிரம் அவ்வ வீரர்கள் பிடிக்காவிட்டால் பெண்களும் நகைப்பார்கள்; சிவாஜி ராஜனுக்கு விக்கினம் செய்தபடியால் அந்த பாபம் நம்மை சூழ்ந்தது; இவ்விதமாக யோசித்து விசனமுற்றார்கள். இது என்ன நாடகமோ வென்று தெரியாமல் மயங்கினார்கள். வேத புருஷர்களாலும் ஆகாக்காரியம் அவர்களால் காணக்கூடுமோ பண்டரி பெருமானே விளையாடல்களைக் காட்டிக் கொண்டு போவி குகைக்குள்ளிருந்த முசுகுந்த சக்கிரவர்த்தியால் பஸ்மீகரப்படுத்தி முசுகுந்தனுக்கு பரமபதம் கடாக்ஷித்த பரந்தாமனை நம்பி பஜிக்கும் பாகவதாளுக்கு பயம் உண்டோ

ஆனந்தத்தீர்த்தராய் தாஸர் கீர்த்தனம் புரிந்து பாண்டுரங்கனுடைய குணானுபவம் விளங்கியபோது ஆனந்தாதிசயமுற்றுக் கேழ்க்கும் ஜனங்களுக்குச் சுகம்புளகாங்கிதமுற்று அதைதட்டிக் கூடநடமிட்டுவருபவரும் இது வைகுண்டம் நகரென்று புகழ்வதுவும் ஹரி! ஹரி! இரும் இது துக்காராம் சேவையைவிட வேறு என்ன சேவை கிடைக்கிறது குதிரைவீரர்களை பண்டரிநாதன் கொண்டுபோய் இழுத்து விட்டானென்றும் சிவாஜி ராஜன் சேவை செய்ததில் இத்துன்பம் ஆனதென்றும் பாபவிமோசனமாய் பாவாஜனுடைய பிரதிவர்த்தியாச்சுது வென்றும் புலப்படுத்துமாய் பாவாஜனுடைய மித்ர பாவத்தையும் அசாரிகளாகிய துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய சித்திகளை சந்தோஷித்தனாய் புகழ்ந்து பஜித்துவரும்போது அந்த தாவாதிகளும் விட்டதுங்களை யரிந்து சரணாகதியிட்டு பக்தியோகம் நமக்கு கிடைக்க யில்லையென்று வியாகுலப்படுகிறோம்.

இவ்வாறு நான்கு ஜாமம் வரையில் விட்டலனைக்கொண்டாடி, சூரியோதயமானவுடன் மங்களார்த்தி நடந்த பிறகு சிவாஜி ராஜன் தாஸர் திருவடியில் விழுந்து சேவித்து என்னை ஆண்டவனே உமது திருவடிக்கு பாக்கியமில்லாதவனே பொருட்டு கிருபை யுடன் குதிரைச்சேவகர்களை யேகச்செய்து யெனக்கு ஆனந்த மளித்த குருவே யென்று நமஸ்காரம் புரிந்து ஸ்வாமிகள் ரசத்தை புஷ்பமாலைத்த தேவி யென்று நமஸ்காரம் புரிந்து ஆராதனை ஆன பிரசாதங்களைக் கட்டி நிற்க விட்டலனுக்கு ஆராதனை ஆன பிரசாதம் எடுத்து தாஸர் சிவாஜி ராஜனுக்குக் கொடுக்க அதைப் பெற்று ஸ்வாமியைத் தொழுதவண்ணமிருந்தார். கூடவந்த லோஹோகார வாசிகள் ஸ்வாமிகளை வணங்கி விடை கேழ்க்க உத்திரவு

அளிக்க, அதனை நாடிக்கொண்ட தேவரீர் நமஸ்காரஞ்செய்து திருவடி வசிக்கும் இடத்தில் சேவிக்கவேண்டியது நலமாயா யிருக்க எனது கருமவினையினால் தேவரை யிங்கு வரவழைத் தேன் என்று தாஸர் திருவடியை எடுத்து சிரசில் பதியவைத்து ஆராமையுடன் விடைகொடுத்தனுப்பினான். வர்த்தகரும் ராஜ ஸ்திரிகளும், அவ்வூர் ஜனங்கள் யாவரும் மங்களம்பாடி விடை தந்தார்கள்; கோஷ்டிகள் யாவரும் கூட பஜித்துக்கொண்டுவந்து லோஹகாம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் இருக்க கோண்டோபா என்னும் பிராமணன் லோஹகாமில் தாஸருடன் பின்னேயிருந்து பாடத்திருந்தவன் ஓர் நாள் பகலில் ஆசாரியர் திருவடியில் விழுந்து சேவித்து ஸ்வாமி அடியேன் உள்ளம் தீர்த்த யாத்திரை செய்ய எண்ணமிட்டிருக்கிறது; ஆகையால் இவ்விடம் சேவைக்காக வரும் பெருங்குடையோரிடம் வழி செலவுக்காக உதவி செய்வித்து அருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன், ஸ்வாமியும் கருத்தறிந்து புன்னகை புரிந்தார் தன்னுடைய ஆடையை சுற்றியிருக்கி அதன மேலிருந்த வொற்றை விராகனை யெடுத்து பிராமணன் கையில் கொடுக்க அவ்விராகனைப் பெற்ற மனிதன் களிப்பில்லாமல் இவ்வொரு விராகனில் எவ்வாறு யாத்திரை செய்து வருவது என்று சொல்லக்கேட்ட ஸ்வாமி அப்பிராமணனை நோக்கி இவ் விராகனை சில்லரையாக மாற்றி சாமான்களை வாங்கி தத்திஷயத்தில் ஒரு துட்டை மாத்திரம் மீத்தி முடிபோட்டுவை அது மறுநாள் முன் விராகனாயிருக்கும் உன் யாத்திரையில் தினதினம் ஒரு விராகன் போதும் இங்கே வந்ததினம் இந்த பொன் விராகனைத் திருப்பித்துவிடும் என்றுரைத்து மூன்று அபங்கங்களை பாடி பிராமணனிடம் அனுப்பி இதைக் கொண்டையில் ஆராதிக்கவேண்டுமென்று திட்டப்படுத்தி அனுப்பினார். அபங்கத்தின் கருத்தாவது

தீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் தாயாகிய மாஸிபே! உனது சரணாரவிந்தத்தில் சேர்ப்பிக்கும் கருணையாளே! பதிவிரதையே! பாவத்ஜீவ கோடிகளுக்கும் அமுதம் தந்து ரக்ஷிக்கும் பத்தினியே! உன்னை நினைத்தவர்களுக்கும் பாபங்களைப் போக்கி பிரமானந்தமளிக்கும்

பெருமாட்டியே! அபூர்குணப் பெருமையே எந்த ஜனங்களுடைய வாக்குகளிலிருந்து ஸ்ரீ அரிநாமத்தை துதிசெய்ய மனம் பரிக்கும் தாயாரே! மன்னித்தருளும் அம்மையே! யென்ப தொனியின் கருத்து

விசுவேஸ்வர மூர்த்தியின் கருத்தாவது

உமாமகாதேவா! விசுவேஸ்வரா! உமது பாதங்களுக்கு வந்தனஞ் செய்கிறேன்; நாது ஜனங்கள் திருநாமங்களை துதிக்குறார்கள்; பார்வதி காந்தா! யானோ அல்ப மதியினன் எனது வந்தனத்தை அங்கீகரியும் என்றும், காசியில் விஸ்வ மூர்த்தின் சொன்னதும், தேவதேவா! உனது சரணாரவிந்தங்களுக்கு வந்தனம் செய்கின்றேன்; பிறர்க்கடன் யாவுமுடிந்தது நானென்னும் பசுவை கழித்துவிட்டேன்; ஹரி ஹர நாமம் சற்குருவுடன் ஸ்மரித்து இருக்கிறேன். இனி திருப்பாதப்போதகமே கதி என்னும் இம்மூன்று அபங்கங்களையும் கொடுத்தனுப்பினார்.

கோண்டோபா என்னும் பிராமணன் அபங்கங்களையும் காசையையும் பெற்றுக்கொண்டு கவிகளைப் பாடமாக்கி தங்கக்காசை அவ்விடத்திலேயே மாற்றி கடைக்குப்போய் கோதுமை மாவு நெய், சர்க்கரை, யதேஷ்டமாய் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு துட்டு மாத்திரம் மீதியாக்கி முந்தானையில் முடிபோட்டுவைத்து அன்று விசேட பலகாரம் செய்து கூடயிருந்த தாஸ ஜனங்களோடு உண்டு களித்து அன்று ராத்திரி பஜனை முடிந்து மறுநாள் உதயத்தில் முடிந்த முடிப்பினை பார்க்கையில் முன் பொன் காசாகவே யிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து தான் காசைப்பற்றிய வெண்ணமும் நடந்த விருத்தாந்தங்களும் பிராமணருக் கறிவித்து நமஸ்காரமும் செய்து விடைபெற்றுக் காசியாத்திரைக்கு பயணமாகி நடக்கும்போது மார்க்கத்தில் யாத்திரை வாசிகளுடன் கலந்து தினம் தினம் தங்கும் ஊர்களில் விராகனை மாற்றி அதிதிகளுக்கு விநியோகப்படுத்தி வருவதை யாத்திரைவாசிகள் கண்டு இது என்ன ஆச்சரியம் தினதினம் விராகனை மாற்றி செலவிடுகின்றார் இவரிடம் எத்தனை ஒரு திரளை யிருப்பது என்று

புணர்ந்து வழி நடந்தார்கள். வழிகளில் உள்ள ஏழைகட்கு உதவி செய்து காசிநகரம் சேர்ந்து அநேகாயிரம் கெங்கா ஸ்நானம் செய்து ஸ்நான சந்தியாதி கிரியைகளை முடித்துக் கொண்டு பாகீரதியை நோக்கி அம்மணி உன் திருவடிக்கு வந்தனம் தாயே! வந்தனம் பாபாதிகளை நீக்கும் பாவையே வந்தனம் யான் தேஹு லோகோகாமிலிருந்து வந்து உமது திருவடி தொழுகின்றேன் எனது ஆசாரிய ஸ்வாமியாகிய துக்காராம் தமது திருவடிக்கோரபங்கம் எழுதி என்னிடம் கொடுத்ததைத் தங்களிடம் அளிக்கிறேன் என்று சொல்லி கெங்கையில் அபங்கத்தை விட்டனர். கெங்காபாயும் அபங்கத்தை பெற்றுக்கொண்டு பொன் காசை பிராமணனுக்களிக்க பிராமணன் பெற்று மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஹரி! ஹரி! என்னையும் ஒருபணிதனாக எண்ணி தங்கக் காசளித்தீர் தன்ய னாயினேன் என்று ஆராமைக்கொண்டு பிரார்த்திக்க அங்குள்ள ஜெனங்கள் யாவரும் கண்டு ஆச்சரிய முற்று பிராமணனுடைய புண்ணியத்தினால் கெங்காபாயை சேவிக்கலாயிற்று; கெங்கையில் விட்டபட்ட வஸ்துவை தேவி தன் கையில் பெற்றதுண்டா? எத்தனையோ கோடி ஜெனங்கள் சேலையும், ரவிக்கையும், புஷ்பமும், மஞ்சள், குங்குமம், இவைகளெல்லாம் கொடுத்திருப்பார்கள். இந்த துக்காராமர் கவியையே பெற்று காசும் கொடுத்தாள்; இதைக் கதையினால் சொல்ல அரியோம்; இந்த இடத்தில் காசி கண்டோமென்று மங்களம் பாடி கீர்த்தித்தார்கள்.

கோண்டோபா என்னும் அந்தணன் கெங்கையைத்தொழுது எழுந்து விசுவேஸ்வர சன்னிதானமடைந்து ஸ்வாமியை ஆராதித்து துக்காராம் ஸ்வாமிகள் தந்த அபங்கத்தை ஒருமுறை சேவித்து பாதத்தில் வைத்து மறுபடி அதனையே பாடி வரும் போது ஜெனங்கள் யாவரும் கண்டு அப்படி அப்படியே நின்று விட்டார்கள். கைலாய பதியாகிய விஸ்வேஸ்வரரும் உள்ளம் உருகி திருமுடியை யசைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஜெனங்கள் கீர்த்தனம் செய்திருந்தார்கள்; இந்த தருணத்தில் கோண்டோபாவும் கருப்பூர ஆலத்தி முடிக்க அதனை சேவித்து விட்டு ஜெனங்கள் யிருப்பிடங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். கோண்டோ-

பாவும் சேவித்து அங்கிருந்து கயாவுக்கு வந்து பிதுர்க்கடனுக்காக பிண்ட தர்ப்பணம் செய்து விஷ்ணு மூர்த்தியின் சன்னதிக்கு அவருடைய திருவடிக் கருகில் நின்றுகொண்டு துக்காராம் ஸ்வாமிகள் கொடுத்த மற்றொரு அபங்கத்தை படித்து திருபாதத்தில் வைத்து அபேக்ஷியான அபங்கத்தை பாடித் தொழுது விடை பெற்றுக்கொண்டு அபேக்ஷித்திருந்த [illegible] மாத காலம் வாசம் செய்து தம்முடைய நாட்டுக்கு திரும்பிச்செல்ல எண்ணம் கொண்டு அங்கிருந்து பிரயாணப் பட்டு வருகையில் யாது போகின்றுளெனில் நாம் அநேக நாளாய் துக்காராம் ஸ்வாமிகளை அடுத்திருந்து யாத்திரைக்காக வொரு கிராகனை யளித்தார். அக்காசைக் கொடுத்துவிட்டால் நாம் எப்படி பிழைப்பது; ஸ்ரீயப்பிரசாதத்தை யெப்படி யடைவது நமக்கு கஷ்டமில்லாமல் கிடைக்கப் பொருளை யெப்படி யிழந்து விடலாம்; அதனை ஆசாரியருக்கே சேர்த்தல் கூடாவ [illegible] என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு வழியில் லோஹோகாமுக் கருகில் குளிர்ந்த இடத்தில் [illegible] வீற்றிருப்பதைக்கண்டு கோண்டோபா சாஷ்டாங்க வந்தனம் புரிந்து எதிரில் நின்று அடியேன் தேவரீர் ஆசீர்வாத பலத்தால் யாத்திரை செய்து வந்தேன்; தேவரீர் மூன்று கவிகளை மூவிடத்தும் அளித்தேன்; கெங்காதேவி யெனக்கு ஒரு காசு அளித்தாள் என்றுரைக்க தாஸர் அதனை நோக்கி நானளித்த காசு யெங்கென்று கேட்க, அதனை பத்திரமாக பாதுகாத்து வந்தேன்; மாயமாய்ப் போய்விட்டது என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் வீடு வந்து சேர்ந்து முடிபோட்டிருந்த துட்டைப் பார்க்க [illegible] யிழுப்பதும் [illegible] [illegible] நீ [illegible] கொண்டு [illegible] தெய்வம் இன்று [illegible] [illegible] என்று யோசிக்கின்றனெனில்.

[illegible] துகாகவி [illegible] தங்கு [illegible] கனி, காய், கிழங்கு, [illegible] முதலியவை [illegible] வர்க்கங்களையும், விஷ்ணு தானங்களென்றும், [illegible] சத்தியபாசாங்களென்றும், ஆராதாபூசாங்களென்றும், [illegible] பாசிப்ரகாசங்களென்றும், அத்வைதங்களென்றும், [illegible]

ஞானகர்மாக்களென்றும், போகப்பிரியர்களென்றும், நியாயசாஸ்திரிகளென்றும், பஞ்சமுத்திராக்களென்றும், சாலிக ஞானமார்க்கவாதிகளென்றும், ஞானவானென்றும், அவதார்களென்றும், அசாரிகளையிருந்து பலபத்ரர்களை விலக்கிக்கொண்டவர்களென்றும், இன்னம் அனந்த செய்கைகளைப்பெற்றிருக்குமவர்களைக் கண்டுமுள்ளேன். பிராமணரில் இருந்த துக்காராம் ஸ்வாமிகளைப்போல கண்டது கிடையாது; இப்படிப்பட்ட புண்ணியாத்மாவுடைய சேவையை கெடுதல் செய்திருக்கும் எனது தீக்குணம் நீக்காமல் தாரகை மேலிட்டு வைத்திருந்த அட்டை இந்த பென்று சாதித்தேன் எனது எல்லாம் எனக்கு சாகசியமானது; மற்றவர் பக்கல் பொய் மொழி பேசியதால், யாத்திரையவன் கடித்துவிட்டது; உண்ட விட்டிற்கு ரெண்டகம் செய்த பாவம் எனக்கு பலனும் சேர்ந்தது; பூமைசாலி மனுஷத்தில் என்னைப் பொய்யனென்று பெயரை சேர்த்தது; தாலருள்ளத்தில் இந்த தாரைக் கேட்டிருப்பவர் இதனைத்திற்கு உண்டிட பிறக்கட்டுமென்று சொல்லுவார்; செங்கை கொடுத்தது ஸம்பிடவிலைல் பொய்மையால் மெய்யினைக்கெடுத்தேன் எவ்வளவு தபசு செய்தாலும் மெய்மை விளங்காது வைகுந்தத்தின் படியும் விழுந்தது; துராசாரியால் சற்குருக்களை யிழந்தேன். அபூர்வ அசாரி யரியர்க்கிடைத்தும், தெய்வத்தை சேவித்தும், விசுவாசத்தைத் தெரிசித்தும் என் கருமம் என்னைவிட்டு நீங்காமல் பொய்யுடையவனாகிவிட்டேன்; ஒரு குளத்தைச் சம்பாதித்து நீர் பிடித்தாகமாம்; மற்ற எழு குலத்தை பெச ஜென்மத்தில் சம்பாதிக்கப்போவேன் என்று மூர்ச்சித்து விழுந்து விட்டான் நாவுக்கு தக்கச் காசு தட்டு கிரயமும் சத்தினங்கள் நிறையவும் வைத்தவைக பிராமணருக்கு தானம் தந்தும் செய்து விட்டார். இப்பேர்ப்பட்ட கிரகையும் பெண்குணமும் வாய்த்த அசாரியரை பெந்த ஜென்மத்தில் கண்டு சேவிக்கப்போகிறேன்; அறுதம் கட்டுப்பட்டு வரும் சமையம் தூதுடைந்தது போல பெருதாகிய குற்றத்திற்கு எப்போது பொருத்தயாவேன் என்று பல பல சிந்தை யுடையவனாய் இருந்தான்.

இவ்வாறிருக்க கோவிலினிடம் தங்கி யிருந்த விதேக முத்தர் தானுமையினால் பின்னால் பாபம் பதினைந்துபேரும் தேடி வந்து சுவாமியைக் கண்டு சேவித்து நிற்க, சுவாமியும் ஊருக்குள் பஜனை மண்டபம் வந்து காலக்ஷேபம் செய்திருந்தார். அதி விசேஷமான ஜனங்களும் பாவ பாவமற்று மனதொருமை யடைந்து தேயானந்தகார்த்தவர்கள் யிருந்தார்கள். அப்போது இவ்விடப் பக்கத்திருந்த மசாலியுடைய வுள்ளமும் நருமைப் பட்டு எவித்துவிட இவருக்கு பெண்களை விடாமல் மரந்து சித்திரப்பதுமைபோல் நின்று நிலையில் இருந்து விட்டான். அப்போது வெளிச்சம் அடங்கி விட்டது; அப்போது துக்காராம் சுவாமி உள்ளத்தில் சுயம் சோதிப் பிரகாசம் தோன்றி நின்றது; படிக மண்டபத்தில் தீபம் வைத்தாப்போல மண்டபமெங்கும் பிரகாசிக்கத் தலைப்பட்டது; யாவரும் பஜனை செய்திருந்தார்கள்.

இவ்விதிசய சேஷ்டைக்கு புருஷர் சொல்லும் அபிப்பிராயமாவது தானருடைய வுள்ளத்தில் அரி யிருந்து பஜிப்பதில் சாதிக்குரு அனுபவத்திற்கு வொறறுமை விளங்குகின்றன; அவற்றுள் இருத்தில் சத்துவாம்சத்தால் ஆர்த்தி மேலிட்டு வேறொன்றிலும் எண்ணஞ் செல்லாது; மனமானது யெவ்வழியில் தொங்கியிருக்கின்றதோ அவ்வழியில் நிற்கும் தன்னுடைய தேக மீது எறும்பு ஓடித்திருந்தாலும் மனம் வேறொன்றை நாடியிருக்குமேயாகில் அது தெரியாது; கடித்த பிறகு தெரியும் அதுபோல நேத்திரம் எதை நோக்குகின்றதோ அது தெரியும் வேறொன்று தெரியாது; லக்ஷ்மிநாதனுடைய குணங்களை தானர் துதித்து வரும்போது யாவருள்ளமும் தூய்மையாய் அசைவற்ற தீபம் போ லிருப்பது தன்மை மெய்யடியாருக்கு தேகத்தியாகம்வாய்க்குமேயன்றி சன்னமருதாது; பொய்க்கு பொய் மெய்க்கு மெய் யாகவே விளங்கும் துக்காராம் சுவாமிகளுடைய பெருமை சொல்ல யாவரால் முடியும்.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமிகள் விதேக நிலையிலிருந்து பஜனை செய்து மங்களார்த்தி நடத்தி வந்தனம் புரிந்து எதிரில்

ஆராதனைப்பர்களென்றும், யோகாப்பியாசிகளென்றும், தியானாதிகளென்றும், பஞ்சமுத்திராபர்களென்றும், தாவித ஞாநுஷ்டானிகளென்றும், ஞானவானென்றும், அவதூதர்களென்றும், ஆசாரிகளையடுத்து பவபந்தங்களை விலக்கிக்கொண்டவர்களென்றும், இன்னம் அனந்த செய்கைகளைப்பெற்றிருக்குமவர்களைக் கண்டிருக்கிறோம். கிராமையில் இருந்த துக்காராம் சுவாமிகளைப்போல கண்டது இடையாது; இப்படிப்பட்ட புண்ணியாத்மாவுடைய சேவையை நெடுநாள் செய்திருந்தும் எனது துர்க்குணம் நீங்காமல் துராசை மேலிட்டு வைத்திருந்த அட்டை இல்லையென்று சாதித்தேன் என்று என்றனம் எனக்கு சாக்ஷியானது; மறாரன் பக்கல் பொய் மொழி பேசியதால், யாத்திரை பலன் நசித்துவிட்டது; உண்ட வீட்டிற்கு ரெண்டோகம் செய்த பாபம் எனக்கு பயனாய் சேர்ந்தது; பரமாசாரி யருளத்தில் என்னைப் பொய்யனென்று மென்னை நேரிட்டது; தாவருள்ளத்தில் இதை தானைக் கேட்டிருப்பாரேயாகில் ஜீவனத்திற்கு உண்டு விட்டிருக்கட்டுமென்று சொல்லுவார்; செங்கை கொடுத்தது வும்விடவில்லை பொய்மையால் மெய்யினைக்கெடுத்தேன் எவ்வளவு தபஸு செய்தாலும் மெய்மை விளங்காது வைகுந்தத்தின் படியும் இழந்தது; துராசையால் சற்குருங்களை யிழந்தேன், அபூர்வ ஆசாரி யரியர்க்கிடைத்தும், செங்கையை சேவித்தும், விவ்வாதனைத் தெரிசித்தும் என் கருமம் என்னைவிட்டு நீங்காமல் பொய்யுடையவனாகிவிட்டேன்; ஒரு குணத்தைச் சம்பாரித்து இந்த நிருத்தாதகன்; மற்ற ஏழு குணத்தை பெச ஜென்மத்தில் சம்பாரிக்கப்போவேன் என்று மூர்ச்சித்து விழுந்து விட்டான் நானவருக்கு தக்கக் காச தட்டு கிரையவும் சத்தினங்கள் நிறையவும் வைத்ததை பிராமணருக்கு தானம் தத்தம் செய்து விட்டார். இப்போப்பட்ட கிராமையும் பென் குணமும் வாய்த்த ஆசாரியரை பெந்த ஜென்மத்தில் கண்டு சேவிக்கப்பெறுவேன்; அமுதம் கடையப்பட்டு வரும் சமையம் தாழ்வடைந்ததுபோல மெனதரிய குற்றத்திற்கு மெப்போது பொருத்தியாவேன் என்று பல பல சிந்தை யுடையவனாய் இருந்தான்.

இவ்வாறிருக்க சொல்லியினிடம் தங்கி யிருந்த விதேக முத்தர் நாறாயணரிஷல் பின்னால் பாடும் பதினைந்துபேரும் தேடி வந்து சுவாமியைக் கண்டு சேவித்து நிற்க, சுவாமியும் ஊருக்குள் பஜனை மண்டபம் வந்து காலக்ஷேபம் செய்திருந்தார். அது முதல் எல்லா ஜனங்களும் பாவ பாலமற்று பலதொரு மை யடைந்து தேவனங் காத்தவாரா யிருந்தார்கள். அப்போது திவட்டிப் பிடித்திருந்த மகாஜிடைய வுள்ளமும் அருளைப் பட்டு எரித்துவிட இவற்றிக்கு மென்னை விடாமல் பார்த்து சித்திரப்பதுமைபோல் நின்ற நிலையில் இருந்து விட்டான். அப்போது வெளிச்சம் அடங்கி விட்டது; அப்போது துக்காராம் சுவாமி உள்ளத்தில் சுயம் சோதிப் பிரகாசம் தோன்றி யிறந்து; படிச மண்டபத்தில் தீபம் வைத்தாப்போல மண்டபமெங்கும் பிரகாசிக்கத் தலைப்பட்டது; யாவரும் பஜனை செய்திருந்தார்கள்.

இவ்வதிசய செய்கைக்கு புராணிகர் சொல்லும் அபிப்பிராயமாவது தானவருடைய வுள்ளத்தில் அறி யிருந்து பதிப்பதில் அதிக அநுபவத்திற்கு மொழிமான விளங்குகின்றன; அவற்றை நிரத்தில் சத்துவாமசத்தால் ஆர்த்தி மேலிட்டு வேறொன்றும் எண்ணக் கொல்லாது; மனமானது மெய்வழியில் தொக்கி யிருக்கின்றதோ அவ்வழியில் நிற்கும் தன்னுடைய தேக மீது எறும்பு ஓடித்திருந்தாலும் மனம் வேறொன்றை நாடியிருக்குமே யாகில் அது தெரியாது; கடித்த பிறகு தெரியும் அதுபோல நேத்திரம் எதை நோக்குகின்றதோ அது தெரியும் வேறொன்று தெரியாது; லக்ஷ்மீநாதனுடைய குணங்களை தவர் துதித்து வரும்போது யாவருள்ளமும் தூய்மையாய் அசைவற்ற தீபம் போ லிருப்பது தன்மை மெய்யாருக்கு தேகத்தியாகம்வாய்க்கு மேயன்றி சன்னமருவாது; பொய்க்கு பொய் மெய்க்கு மெய் என்றே விளங்கும் துக்காராம் சுவாமிகளுடைய பெருமை சொல்ல யாவரால் முடியும்.

ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமிகள் விதேக நிலையினாலிருந்து பஜனை செய்து மங்களார்த்தி நடத்தி வந்தனம் புரிந்து எதிரில்

நின்றவுடன் இவருடைய தேகத்திலிருந்த சோதி ஸ்வரூபப் ஸ்வாமிகளைத் தரிசித்தனிட்டது; உடனே யிருள்முடிந்து யாவரும் ஆச்சரியப் பட்டு இவ்விடத்திற்கு செய் விடாமை யிருந்ததால் எரியவில்லை; விபரீதம் பரியந்தம் இருந்த யிருளானது நீங்கி பிரகாசமானது ஸ்வாமிகள் திருமேனியில் எந்த பாகத்திலிருந்து பிரகாசமானது என்பதை கொண்டார்கள்; கிரந்தகர்த்தா சொல்வதாவது.

துக்காராம் விதேகமுயிருத்தலைப்பற்றி ஸ்ரீமந் நாராயணன் இவருடைய யிருதயத்தில் குடியிருப்பதாயும் அந்தமாளியத்தால் இந்தப் பிரகாசம் தோன்றியது; மங்களார்த்தியானபிறகு ஸ்வாமிகள் உட்கார்ந்து யிருக்கையில் கோடிசூரியப் பிரகாசம் வாசிகளுக்கு எவ்வாறிருந்ததென்றால் பரமபதத்தில் சேஷசயனத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் வீற்றிருந்த கோலம்போல யிருந்தது கோகுலத்தில் அசோதையினிடம் வசதபடி இருந்தவன்போலிருந்தது. இவர் விஷ்ணுவே! சந்திரனோ! மன்மதனோ! வென்று எண்ணினார்கள். இவரை யெப்போதும் தேவசாமுக்குப் போக விடாமல் கொடுக்கக்கூடாது; இழச்சொன்ன கோலங்களுடன் வீற்றிருந்த மெய்யடியார் அவ்விடமிருந்த யாவருடனும் சொல்லாமல் தேவசாமுக்கு வருகையில் வழியில் கண்டவர்களுக்கு யெல்லாம் வைகுண்டம் போகிறேனென்று சொல்லிவந்தார். தேவசாம்சேர்ந்து சந்நிதிக்குள் புகுந்து, ஸ்வாமியைக்கண்டு நமஸ்காரம் புரிந்து ஹரி! ஹரி! ஆண்டவனே! உன்னுடைய திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தைக்கண்டு தெரிசிக்கலாயினேன்; கோபாலா! கோவிந்தா! வேறொன்றும் யெனதிடமில்லை; மனம் ததும்பி ஜகதீசா! பக்தனென்னும் சங்கிலிகளால் காலில் பூட்டுண்டேன். ஜனங்கள் பக்குவம் செய்து அன்னம் படைக்கின்றார்கள். அவ்வன்னமே அவருடைய சோப்பனும். சித்திரையும் அதிகரித்து தேகமும் பருத்ததாயிற்று; இனி சகிக்கேன் மெய்யடியார் பிறர் லாமல்; என்னை வைகுண்டம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும்; இவ்வாறு அக்கறையாக பிரார்த்திக்க இவையாவும் கேட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் நீருபம் செய்து குழந்தாய் உன்னிஷ்டப்படி நடக்கச்செய்வேன் பயமுறாதே என்று உரைக்க தாஸர் களிகூர்ந்து முன்போல காரியங்களை நடத்திவந்தார். சிலகாலம் கழித்த பிறகு துக்கா

ராம் ஸ்வாமிகள் ஆனிந்திக்கு எழுந்தருளி ஞானதேவர் சந்நிதியில் புகுந்து சபாமண்டபத்தில் சாஷ்டாங்கமாக ஸ்வாமியை நோக்கி தண்டம் சமர்ப்பித்து, சந்நிதானத்தை வலம் வரும் போது அங்கே அசானவிருக்ஷமொன்று உண்டு; அதின் கீழிருந்த கொப்பைப் பொறுக்கி தின்றுக்கொண்டிருந்த பசுவானது யாவும் தாஸரைக் கண்டவுடன் குப்பெனப் பாய்ந்து மரத்தில் தங்கிற்று; ஜீவன்முக்தரிதை பார்த்து தேகத்தில் மயிர் கூச்செறிப்பெற்று என்னிடம் மோகம் இருப்பதால் பசுவின் வொடிப் போயிற்று. ஹரி! ஹரி! பண்டரிநாதா! அப்படியானால் யிருப்பா சோபானில் இவ்விடமே யிருக்கும்; இதுவே யெனக்கு சாக்ஷி துக்காராம் என்னைவிட்டு நீங்கவில்லையோ அப்போதே யென் அகங்காரம் நீங்க யில்லை; இவைகளை யோசியாமல் ஜட வைராக்கியம் ஜெயித்தேனென்றும் வயிர்வைவராய் விட்டேனென்றும் எண்ணியது வீண் என்னுடைய அநேக குற்றங்கள் எனக்கு விளங்கிற்று; என்னால் வர்ணித்து வந்ததெல்லாம் பயனில்லை; பலபல வியாக்கியானம் பெற்ற மனத்திருப் தயக்கமான தாமே தெளிவடைந்து எகாக்கிர சித்தராய் விட்டலைத் தியானித்து தினமும் அன்னாா! இருவின்மனுளர்! வந்தனம் வெங்கடேசா! வந்தனம் நின்னுடைய தாமே என்னை யோசிக்கிறீரென்றால்

ஒரு பிரசிக்குமுடன் விவேகமில்லை நினைந்து சன்வாசனை தியானித்து அவனைக் கண்ணுள்ள வொருவன் மனதிற்கக்கொண்டு அந்தகனைக்கட்டியழைத்துக்கொண்டு பெருகும் நீரிக்கு, ஆங்காரங் கொண்டான்; அதிசயங்களைப் புகன்று வந்ததில் அந்தகன் மகிழ்ந்து யாவும் கண்டதுபோல யென்றுனினான். இவனை விட்டு நீங்கினால் முன்கண்ட அநுபவங்களால் திருப்தியடையாமல் மறுபடியும் கலங்குவான்; அதுபோல விகாரங்களைாக்கலானால் பின்பு புரிந்துகொண்ட யென்னை விடேடா அடிமைக்கொண்டு பாதுகாத்தருள், யாம் தந்த பாவிக பாவமென்னும் வலியில் சிக்கவைத்தார். இப் படியென் யான் என்ன செய்தேன்; என் அநுதாபம் சங்கேதத் தை ஸ்தாவரமென்றெண்ணி சஞ்சரிக்குமானால் அப்போது நான் பாவ பாவ மற்றவனென் றென்னுவேன் என்று திடமா யெண்ணி பகவானை தியானித்து யிருந்தார். அக்காலத்தில் பகி

கள் யாவும் இவர் மீது சஞ்சரித்தன; அவ்விசேஷத்தைக் கேட்டு தாவர் தம்முடைய தேகத்தை அசக்கிப்பார்த்தார்; அசைவின்றி யிருந்தன; தாயானவள் பின்னை விசனம் தீர்ந்து பாவாபாவ மென்னும் பகுப்பை நீக்கி பக்ஷிகளை யென்மீது சஞ்சரிக்கச் செய்தனை கவுரி கவிப்புண்ட சகுரு! உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக வென்று வாழ்த்தி ஆனந்தமுற்றிருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்க லோககோகாயில் பஜனை செய்து வந்த ஸ்தலத்தில் சொல்லாமை வந்த பின் பாடல் பாடும் பக்தர்களில் கூ-பேர் சுவாமியிடில் வாஞ்சை வைத்து பிரியாமல் இருந்தவர்களையாகும், ரூபீர முடக்கு காடுகளில் தேடிப்பார்த்தும் காணாமல் வழி செல்லோராய் ஆளந்தியில் கண்டதாகக் கேள்விப்பட்டு அப் கூ-பேரும் ஆளந்தியில் ஞானேஸ்வர ஸ்வாமிகளின் ஸ்தானம் வலம் வரும் போது ஆசாரம் விருக்ஷத்தின் கீழ் பக்ஷிகள் தேகத்தின் மீது இருக்கப் பார்த்து மகிழ்வுடனே கண்டு ஆசாரியருக்கு வந்தனம் செய்து இவர் மீது பக்ஷிகள் கண்ட நமது பாக்கியமே பாக்கியமென்று அருகில் வரும்போது விதேகர் திருமேனியி லிருந்த பக்ஷிகள் பறந்து விட்டன. அவ்விடம் புரியில் ஞானதேவ ஸ்வாமிகள் சந்நிதான வாயலில் தாவர் பின்னுமிருந்துக்கொண்டு பஜனை செய்யத் தொடங்கினார்கள். அந்த நாமப் பெருமைக்கு தேவர்முதல் யாவரும் கேட்டு களிப்படைந்திருந்தார்கள், அந்த நாடு அச்சமயம் பரமபதமாகவும், துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பரமபதநாதனாகவும், கோஷ்டியாரனைவரும் நித்திய முக்தர்களாகவும் கண் காக்ஷியாகக் காண நின்றது; ஒவ்வொருவரும் பிரமானந்த மடைந்து தாவரைத் துதிக்க லானார்கள். அச்சமயம் ஒரு அபங்கத்தைப் பாடியருளினார். அதன் கருத்தாவது:—

அடியேன் இத்தேகத்துடன் இருக்குமளவும் பஜித்து வருவேன்; பஜிக்காமல் விடுவேனாகில் நரகத்திற் காளாவேன். சிவ மூர்த்தியானவர் ஆலகால விஷத்தை யுண்டு வாதையுற்றிருந்தால் ராம நாமத்தைப் பஜித்து சுகம் பெற்றார். முக்கோடி தேவர்களும் ராம நாமத்தைப் பெற்று மோக்ஷவீட்

டை அடைந்திருக்கிறார்கள். இப்பேற்கொற்ற சுகத்தை விட்டு விஷய சுகம் விரும்புவனோ ராம நாமத்தை வேஷ புருஷன் பஜித்து வருகிறான்; முடிவில் வைகுந்த நாதன் தன்னிடம் இடம் தந்து ரக்ஷிப்பான். இம்மை மறுப்பயன்களும் கைகூடும் என்று துதித்து கூத்தாடத் தலைப்பட்டார். அப்போது கியானதேவர் பாடிவைத்த ஹரி பாடம் என்னும் கீர்த்தனைகள் துக்காராம் ஸ்வாமிகளுக்கு ஞாபகம் வந்து அக்கீர்த்தனைகளைப் பாடித் துதித்து வரும் காலத்தில் தேவாதியர் வைகுண்டநாதனை இந்த இடம் வந்து பஜித்து வருகிறோமென்று நினைத்து ஆனந்தராய் புஷ்பமாரி பொழிந்து சத்துவகுண பிரதக்ஷராய் இருந்தார். கியானதேவு ஸ்வாமிகளுக்கு வந்தனம் செய்து அவர் தமது பஜனை தீர்ந்த பிறகு கியானேஸ்வர் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு தேவுகாமுக்கு வந்து சேர்ந்து முன்போல பஜித்திருந்தார்.

இங்கு இவ்வாறிருக்க சிஞ்சவடியில் சிந்தாமணி தேவனென்னும் பிராமணன் தாவர் மேனியில் பறவை யினங்கள் சஞ்சரித்த தெனக் கேள்வியுற்று தன் சிஷ்யர்களில் ஒருவனை அனுப்பி தாவரை யிட்டுவரும்படி உத்திரவு செய்ய அப் பிராமணன் தேவுகாம் வந்து காலக்ஷேபத்திலிருக்கும் ஸ்வாமியைக் கண்டு வந்தனம் செய்து தான் வந்த காரியத்தை மறந்தவனாய் சொக்கி யிருந்தான். மூன்றுநாள் பரியந்தம் சிஷ்யன் வரக் காணாமையினால் தானே தனியனாய் புறப்பட்டு வரும்போது தாவர் பிராமணனுடைய வரவைத் தெரிந்து எதிர் போய்க் காணும் தூரத்தில் சிந்தாமணி தேவர் அந்த தேவரை நோக்கி ஸ்வாமி ஒரு கோலியில் தானு புருஷ ரூபத்தை யேற்படுத்தி வைக்க அதின்மேல் பக்ஷிகள் உட்காருமெனில் காற்றால் அத் தானு அசையுமேயாகில் பக்ஷிகள் வோடிப் போவது பார்த்தே யிருக்கிறோம்; அப்படி யிருக்க தங்கள் தேகத்தின் மீது பக்ஷிகள் சஞ்சரித்தன வென்று கேள்விப்பட்டு அதனைத் தெரிந்துக் கொள்ள தங்களிடம் வந்தேன் என்றுச் சொல்ல அவருடைய பூரண அபிப்பிராயம் தெரிந்து துக்காராமர் சக்தியைக்கொண்டு

பிரிக்கீட்ட உள்ளே பஞ்சடைந்திருப்பதாய் சிந்தாமணி தேவருக்குக் காண்பிக்க மனதில் திகிலடைந்து நமஸ்காரம் செய்து திருவடிகளைப் பிடித்து உமது மகிமை யறியாமல் இக்கேள்வி கேட்டேன்; மன்னிக்க வேண்டும்; என்னைப்போன்ற பாமரர்களை யீடேற்ற திருவிளையாடல் புரிகின்றீர். இத் திருவிளையாடலைப் பார்க்க யார் பாக்கியம் செய்தார்; அடியேனுடைய குடிசைக்கு பொன்னடி வரவேண்டும் என்று வேண்ட அப்படியே அவருடன் கூடச் சென்று சிஞ்சவடியில் மடத்தை யடைந்தார்கள்.

விவேகராகிய துக்காராம் சுவாமிகள் தங்கள் ஊருக்கு வந்தாரென்றுக் கேழ்விப்பட்டு பிராமணர் யாவரும் வந்து சேவித்து காலக்ஷேபம் நடத்தி விடியகாலம் மங்களார்த்தி யானதே விநியோகப்படுத்தித் திரும்ப தேஹுகாமுக்குச் சென்று சன்னிதானம் அழைத்து சுவாமிக்கு வந்தனம் செய்து கீர்த்தனைகளைப் பாடியிருக்க அவ்வூர் ஜனங்களிருந்து கோயிலுக்குட் சென்று ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக்கெடுக்க அதிகஞ் செய்திருந்தார்கள்.

மெய்யடியாரும் ஈஸ்வரனுடைய ரூபங்களை நினைத்து வரும் போது சுவாமி யென்றும், தானென்றும் இல்லாமல் விட்டலனுடைய ரூபமாகக் காணப்பட்டு நின்றது; இப்படி யிருக்கும் பக்தி யோகத்தை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு ஓரே ஸ்வரூபத்தில் தேவ பக்த ரூபத்தைக் காட்டி பிரமானந்த பதத்தைத் தெரிவித்து வந்தார். பதப் பிரயோஜனங்களுக்கு மோக்ஷத்தைப் பக்தியோகப் பதமென்றும் பாகவதத்தில் ஸ்ரீ பகவான் உத்தவருக்கு போதித்திருக்கிறான்; அதின்படி துக்காராம் தேவனாக அவதரித்து ஹரி கீர்த்தனைகளைச் செய்து ஜகத்தைப் பிரத்யக்ஷமாக்கி பஜன கீர்த்தனங்களை நடத்தினார்.

சர்வலோக நாயகனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன் கருணையில் கிருபாகம் அடியேன் மீது வரவிட்டருளி குண நிஷ்டையில் ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமி அவர்கள் வைகுண்ட திவ்விய நகரத்திற்கு எழுந்தருளி கட்டமாகிற ௰௭-வது அத்தியாயத்தை அடியேன் மூலமாகக் கேழ்ப்போர் வெளியுருத்து மாறு அவனுடைய சரணத்தை அடைகுவாம்.

பதினேழுமத்தியாயம்

முற்றும்.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீபாண்டுரங்க பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்

துக்காராம் ஸ்வாமிகள் சரித்திரம்.

பதினேழாமத்தியாயம்.

காப்பு

கருடவாகனனே போற்றி - காளிங்கநடனே போற்றி
அருவுருவாக்கார்த்தனய - ஆதிவிடமாபா போற்றி
திருவிய அமிர்தா போற்றி - பெண்ணுடையானியே போற்றி
மருவுசுந்தரவிலாச - முராரி போற்றி போற்றி

ஸ்தோத்திரங்கள்.

ஸ்ரீமத் பாமபர வாசுதேவனுடைய திருவடியை அடைந்து, ஆகா பூதத்தை விருத்தி செய்யாநிற்கும் கெய்காரிகளை வஹர்ஜனத்து பூமி முழுவதும் சுத்தி செய்து, அத்தீர்த்தத்திற்கு மாராக அமுதத்தை ரேபவி உலகத்தின்கண் எழுவகைத் தோற்றத்திலும் அமைக்கும் ப்ரபுக்களை பிருக்கும் ஜீவாகிகளுக்கு ஆதாரம் செய்தாலும் செய்யவாம் பக்திஅடையவும், பாகவதாளுடையவும் முமு காண்பது அரிது; பூமியிலுள்ள இரின வஸ்துவை

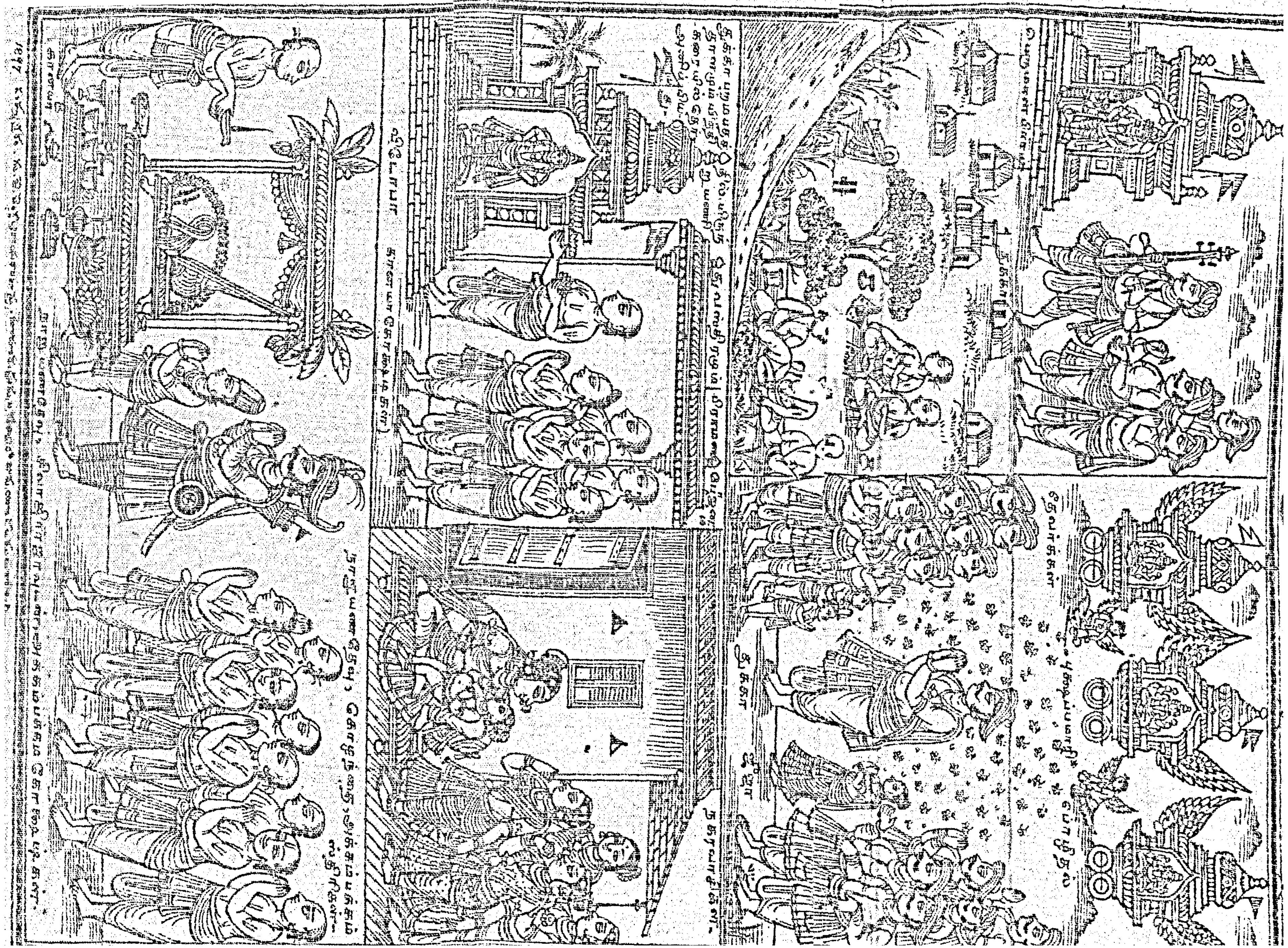

தனைக்கிட்டாலும் இடையாம் ஸ்ரீ ஹரியின் குண வைபவங்களை யெல்லா வேதங்களால் முடியாது; சமுத்திரத்தில் நீரையெல்லாம் சேர்த்தாலும் சேரலாம்; ஸ்ரீபதி வாசனுடைய பெருமையை வர்ணிக்க முடியாது; வாயுவை மூட்டையாகக் கட்டினாலும் கட்டலாம்; வாமன மூர்த்தியினுடைய திருவடித் தூளை மனதில் வைத்திருப்பது முடியாது. இடைப் பிள்ளைகள் மீது கருணை சுரந்து காத்தது போல ஸ்ரீமத் அக்காராம் சுவாமிகளுடைய பிரபாவங்களை முற்றா அறிந்துத் தெரிவிக்க புத்தியில்லா விடினும் அல்ப மதியினால் அண்டாகும் கேள்வியினால் வாய்ப்பாவதுந் தெரிவித்து ஆனந்த மூலமென்று உன்னுடைச் சரணார விந்தத்தில் சரணடைந்தேன்; இவ்வுலகத்தில் ஆத்மாக்கள் அக்கியானவர்களாய் இருப்பதாகத் தெரிந்து அவர்களைச் சீர்ப்படுத்த அம்பாளைப்புணைத்து ஒப்புயர்வில்லா ஒருதனிமுதலே! என்று பல் துதிகள் துதித்து பின்னர் சொல்லத் துவக்கினார்.

இப்படிச் சொன்னபடி, அக்காராம் சுவாமிகளை பரீக்ஷிக்க சிந்தாமணி தேவர் தெருவாமுக்கு வந்து வழியில் காவலைக் கண்டிருத்திரர் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து சுவாமியினுடைய சந்தேகம் தெளிவடைந்து தன்னுடைக் கைமுத்துமேபோய் புசரித்தவை அச்சமயத்தில் மற்றொரு சந்தேகத்தையும் கேட்கலுற்றான். அதாவது

தேவர் பஞ்சபூதாத்மமான தேகத்தை படைத்தும் அப்பூத காரியமான தேகத்தின் விரசனை தங்களிடம் ஒன்றும் காணவில்லை. இவ்விசேஷங்களை அடியேனுக்கு தெரிவிக்க வேண்டுமென்ன அவர் திருவுள மிரங்கி யான் எழுமைக் தோற்றத்திலும் அண்ட - ஸ்தாவர ஜீவ பேதங்களிலும் பிழ்ந்து பட்டவன் அதுவுக்கும் சிறுமைப் பட்டவன்; என்னுடைய சக்தி யென்னென்று விசாரிக்க, ஆகாயத்திற்கு மேலிட்டிருக்கிறேன்; சரீரத்தையும், பிராந்தியையும் விழுங்கி யிருக்கிறேன்; பரமாத்துமசோதியை யிக்கடத்தில் பிரகாசித்திருப்பதன்றி வேறொரு வியாபாரத்திற்கு சப்த்தரூபமா யிருக்கிறேன்; இவ்வர்த்தங்களைக் கேட்ட சிந்தாமணி தேவர் மெய் புளகித்து இவர் மானிடரல்ல ஸ்ரீமந் நாராயணனே யிவ்வுருவுடன் வந்து யிருக்கிறாரென்று

அறிந்து நான் பூருவம் தவஞ்செய்தேன்; அப்புண்ணியங்கள் திரண்டு இச்சென்மத்தில் முடிபோட்டிருந்தமையால் இப்போது விட்டலனுடைய திருவடித்தொழ நேரிட்டது; தான் பிரம்மானந்த பரவச மடைந்து பக்தியுக்தராய் வாழலாகினர்.

இதுநிற்க வைகுண்டத்தில் சாயுஜ்ய பதவி யிருக்கும் ஜீவன்முக்தர்கள் முன்னிலையில் பகவானானவர் உத்தமன் என்னருகிலில்லாதது திருப்தியாகவில்லை மிருத்தியுலோகத்திற்கு ஜநோத்தாரணம் செய்ய, யானே பனுப்பினேன் அவன் எனது நாமத்தின்பேரில் பிரியம் வைத்து ஸகலலோகவாசிகளையும் அரிகீர்த்தனம் செய்ய ஸ்தாபித்திருக்கிறான். என்னுடைய நாமப்பிரபாவத்தால் கலி புருடனும் காலனும் துக்காராமருடைய ஆக்ஞையிலிருக்கிறார்கள். அவரை வரவழைக்க வுங்களில் யார் வல்லவர் அணுவளவும் காலனுடைய சத்தி அவனிடம் செல்லாது அவனுடைய எண்ணம் மிருத்தியுலோகத்தில் பக்தி மார்க்கம் போதித்து தேற்றுவிக்க வேணுமென்று யிங்கு வரக்கிடையாது அவனை யெவ்விதமாக வரவழைக்கலாம்; இதைச் சொல்லவேணுமென்று கேட்க, முக்தர்கள் எழுந்து சேவித்து சுவாமி தேவதேவா! துக்காராமருடைய வுள்ளம் எந்த ஜனக் கூட்டத்தார்மேல் சென்றிருக்கிறதோ அக்கூட்டத்தாரால் வெருப்படையச் செய்து தந்திரம் செய்தால் துக்காராமர் இவ்விடம் நாடுவார் ஆதலால் தேவரீர் யோசிக்கவேணுமென்று சொல்ல ஜெகதீசன் அவ்வுரைக் கிசைந்தருளினர்.

இக் கிராமத்தில் லோகோகாம் என்னும் ஊரில் சற்பாற்குலத்தி லுதித்த புருஷர்க ளனைவரும் துக்காராம் சுவாமிகளிடத்தில் பிரசங்கங்களைக்கேட்டு தேகஸ்திதிகளை மறந்து வாழுமவர்களை பகவானறிந்து இச்சகம் என்றும் இரண்டையும் வெருத்தவர்களாகுறார்கள் இம்மை சகத்தில் துன்பம் உண்டாகச்செய்தால் மறுமையில் இச்சை பிறக்கும் இவர்க ளனைவரையும் நமது யிடமே வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வுள்ளத்தில் எண்ணுகையில், இங்கு லோகோகாம் வாசிகள்

தேவுகாமுக்கு வந்து தாஸரை சேவித்து அவரை தங்கள் ஊருக்கழைத்துப்போய் ஒரு மாத கால பரியந்தம் காலக்ஷேபம் நடத்தி ஆனந்தமேற்றிருந்தார்கள்.

அத்தருணத்தில் பகவானுடைய கிருபையினால் வேற்றரசன் படை வந்து லோகோகாமில் புகுந்து சொத்துகள் யாவற்றையும் கொள்ளை கொண்டு போயிவிட்டார்கள் கொள்ளைபோயும் ஜிதேந்திரியருடைய தத்துவ போதனத்தால் வெருப்படைந்தேயிருந்தார்கள்; சிலர் எவ்வாறு ஜீவிக்கலாமென்றார்கள்; அவர்களைப்பார்த்து தாஸர் அன்னியன் வந்து வாரிப்போனதை எண்ணி விசனப்படவேண்டாம் தேவாக்கினையால் நடக்க வேண்டியவை நடந்தேதீரும் வியசனமுறுவதில் பயனில்லை; நம்மதேகம் நம்மதல்ல தன-கனக-வஸ்து வாகனாதி யெப்படி நம்மைசாரும் நம்மைவிட்டு நீங்கினவை பகவானிடம் சேரும் நம்முடைய பிராரத்துவத்தின் படி தன தான்னிய மளித்தான். அதுகளைச் சத்விஷயத்தில் விநியோகப்படுத்திவர வேண்டியது அப்படிச் செய்யாமல் பத்திரப் படுத்திவைத்தால் எவனளித்தானோ அவனிடமே சேரும் அதற்குத்தான் சகச்சேவை யென்று பெயர் அக்கினி பயம் சோரபயம்; இராஜபயம் இவற்றால் படைத்த தான்னியாதி சொத்து நீங்குமேயாகில் நாராயணனுடைய சொத்து யென்று யெண்ணவேண்டியது. பிராணி தன்னுடைய சொத்துயாவும் பகவானுக்கு அர்ப்பணப்படுத்துவதே அவனுக்கு பிரீதிகரத்த சங்கல்ப ஞானமுடையவனாய் பகவானை ஆராதித்து வருவானாகில் அவன்மீதுதான் பிரியம் பகவான் நாமத்தை ஸ்மரணை செய்யத் தொடங்கி ஹரி! ஹரி! பாண்டுரங்கநாதா! இனி இந்த பூலோகத்தில் வைக்கவேண்டியதில்லை வைப்பீரேயாகில் உமது நிஜபக்தர்கள் மீது ஆணை யிருக்கிறது யென்றுரைத்து தேவுகாமுக்கு வந்துவிட்டார்.

லோஹோகிராமவாசிகள் சொத்துகள் கொள்ளைபோனபிறகு கேவலம் நிராசையைப்பற்றி அஸ்திரமான சம்பத்து நீங்கினாலும் நீங்கட்டும் கீர்த்தனானந்தம் கிடைத்தால் போதுமானதென்றெண்ணி தேவுகாமுக்கு வந்து விட்டார். தேவுகாமுக்கு அங்

சம்பக்க மிருக்கும் கிராமங்களில் வசிக்குமவர்களும் தூர தேசங்களில் வசிக்குமவர்களும், கூட தேவதாமூர்த்திகளைப் போல துக்காராம்ஸ்வாமிகளுடைய கீர்த்தன ரூபங்களைக் கேட்டு ஆனந்தா யிருந்தார்கள். அந்த தருணத்தில் சகல ஜனங்களும் தம்பூரு மிருதங்கம்-தாளம் வீணைமுதலியவைகளைவைத்துக்கொண்டு ஸ்வாமிக்கு மெய்ப்பாடல் பாடும்பதினொன்று பேரும் ஸ்வாமிகள் இன்ன கீர்த்தனை யாரம்பித்து மினிய கீர்த்தனை யென்றிருக்காமல் தம்முள்ளத்தில் உதித்தபடியெல்லாம் பாடிவந்தார்கள்; அவ்விடத்தில் வந்திருந்த வித்வான்கள் எழுதிக்கொண்டார்கள்.

வைகுண்டத்தில் பகவான் தேவர்களையும் ஸ்ரீதேவியைப் பார்த்து நான் பூலோகத்திற்கு போய் துக்காராமை யழைத்துவரச் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்ல அந்தமாதாவும் நம்முடைய தூதர்களிடம் விமானத்தைத்தந்து அனுப்பி துக்காராமை திவ்யதேகத்துடன் அழைத்துவர கட்டளைசெய்ய பகவானுரைப்படி துக்காராமை திவ்விய தேகத்துடன் கொண்டு வருவது சாமானியத்தவம் அவனுடைய ஆஸ்திகத்துடன் பிடிவருவது எனக்குசம்மதம் அவனுடைய பூர்வீகத்தாந்தம் சொல்லுகிறேன், நான் கிருஷ்ணனுய் அவதரித்தபோது இவன் உத்தவனாக இருந்தான் அப்போது சகுணரூபனுய் அவதரித்த என்னுடன் கூடவே யிருந்து நான் பரமபதத்துக்கு போகும்போது என்னுடன்கூட வரவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டான் அப்போது அவனுக்கு பாகவத்தர்மம்சொல்லி பதரிகாசிரமம் அனுப்பினேன் கலியுகத்திலுடை யிருப்பாட்டால் உலகத்தில் பக்திகெட்டவன் குறைந்து நசித்து இப்பவன் மேலிட்டு பகவத்பக்தியே இல்லாமல் தான் போன் திடங்கொண்டிருக்கப் பார்த்து உத்தவனுக்கு மறுஜென்மம் அவதரித்து கீர்த்தனைகளாலே ஜகத்தை வாழ்வித்து வாரும் என்று உத்திரவு அளித்தேன். அவனும் பண்டு மிகவும் கோப காரம் செய்யமாட்டேனென்று வெகுவ அப்போது நானே அவர் ஸ்தலங்களாக ரூபத்தைக் கொண்டேறுவிக்கச் செய்து பிறகு இதைக் கிருக்கச்செய்தேன் நாமதேவரும் பண்டரியுமாகதான்வேண்டு மென்று கேட்டனாய் பண்டரிபுரத்தில் தாங்கிவந்தார்கள் அவர்களுடைய செய்பணத்தில் நாங்கள் தான் மதியத்தில் முத்து சிப்பிகளைப்போல் வந்ததைப் பரத்தவள் தோன்றுமாக அவ்விடத்

திற்கு போய்கொண்டு வந்திரவளிக்க அவ்வாறே முத்துச்சிப்பி யுடன் குழந்தை மிதக்கக்கண்டு அவர்களுடன் அக்குழந்தையை எடுத்து மனைவியின் கையில்கொடுக்க அதையேத்திவுடன் முலையில் யிருந்து பால்சோர குழந்தைக்கு ஊட்டி சந்தோஷமாய் அன்று பன்னிரண்டாம் நாள் நாமதேவ யென்று பேரிட்டு வளர்த்து வருகையில் ௭-வது வயதில் அவன் பிரத்தியக்ஷத்தில் யெனக்கு சாதம் ஊட்டினான். பண்டரிபுரத்தில் புண்டரீகனென்னும் பக்தரும் துக்காராம சந்ததிகொண்டிருக்க அதையறியாத கருமிஷ்டர்கள் பாஷாண மூர்த்தி யென்று வழங்கிவந்தார்கள் ௭-வதுவயதில் நாமதேவருக்கு நிவர்த்தியாய்விட்டது இந்தநாமதேவனின் பெருமை ஸகலயாவரும் கூடும் இவையாவும் கேட்ட ஜெகன்மாதா

தேவபிரானை நோக்கி பூர்வம் நியானேதவர் சமாதியடையுந் தருணத்தில் வைகுண்ட புரத்திலிருந்து யெல்லா ஐஸ்வரியத்துடன் கொண்டுவந்து மூன்றுநாள் வரையிலும் பாகவதகோஷ்டிகளுடன் வர்ச்சவம்கண்டருளச்செய்தது யெப்படியோ அப்படியே இந்திராயணி தீர்த்தத்திலும் வைகுண்டம்போல் நகரை யுண்டாக்கி பாகவதர்களுடன் துக்காராமனுக்கு கைங்கரியம் நடத்தி வைக்கவேண்டும் என்று சொல்ல, பகவானும் பிராட்டி வுரைக்கிணங்கி விசுவகர்மாவை வரச்செய்து இந்திராயணிக் கரையில் நொடியில் வைகுண்டமொன்றுண்டாக்கி அதில் ஐஸ்வரியங்களும் மூர்த்தேரமா னைப்பல்லக்கு அப்புதத்தை தேவர்களும், ரிஷிகளும், கெருடகாந்தருவ சித்த வித்தியாதரர் மற்றுள்ளோரும் எல்லாரும் தெரிசிக்க அதிசயித்தார்கள். சகல ஜனங்களும் பகவான் நாமசங்கீர்த்தனையில் சொக்கி ஆனந்தங்கொண்டார்கள். யோகிகளும் மனம் களன்றினவர்களாய் சகுணப் பிரமத்தை தெரிசிக்கும்படி பண்ணின துக்காராம் ஸ்வாமிகளுக்கு மங்களம் உண்டாக வாழ்த்தினார்கள்.

இப்படி சர்வ ஆடம்பரங்களுடன் கட்டாயிருக்க சர்வேஸ்வரன் துக்காராமை உத்தவர்-அக்ரூரர்-அம்பரீஷர்-சித்தர்-ஸனகாதி நால்வர்-அம்புரு-நாரதர்-சுகயோகிந்திரர் இவர்களுடன் வொருகோடிவயாக்கி பூஜை செய்யவேண்டுமென்று திருவுளம் பற்றினை

றும் சந்தனக் காப்பிட்டு புஷ்பமாலைகளைச் சாத்தி தூபதீபாராதனங்கள் செய்து திவ்விய அன்னத்தை தமது மலர்போன்ற கைகளால் வட்டித்து தான் ஜலம் புரோக்ஷித்து பந்திமேவில் துக்காராமரை யுட்காரவைத்து அன்னத்தைப் பரிமாறி ஜெனங்களோடு வுண்ணவைத்து தாம்பூலமும், துளசியும், அருந்தவித்தான் இவ் வைபவங்களுக்காக சுரர்கள் தேவநாதங்களை யிசைத்து புஷ்பமாரி பெய்வித்தார்கள். லக்ஷ்மி நாதன் இவ்விடம்வந்து சேவை செய்தான் இப் பூலோகத்தார் தன்னியர்கள் தன்னியரென்று சொல்லி வாழ்த்தினார்கள்.

இவ்விதமாக ஏகாதசி முதல் ஐந்து நாள் வரையிலும் மஹோச்சவம் நடந்தேறி வந்தது. இக்காட்சி தாஸருக்கல்லாலிருக்கு தோன்றிப்படாது எனெனில் அங்கிருக்கு அப்பாக யிருந்த ஜெனங்கள் துக்காவைப்போல பஜனை செய்து மோகனாகாரனுடைய திரோபாவ குணத்தில் சிக்கி யிருந்தமையால் இக்காக்ஷிகள் வெளியாருக்குத் தெரியாது தாஸரை யண்டின பலன் யாதெனில்

ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனுடைய திருவடி பெறுவது அருமை நெருப்பாற்றில் மயிர்ப் பாலங்கட்டி தன் வழியாகச் செல்லுவது மிகுதியும் கஷ்டம் ஆதலால் ஜீவன்முக்தர் அவதாரம்செய்து அந்நெருப்பாற்றை அன்பெனும் ஜலத்தாலவித்து நிராசையை கடக்காலாக்கி பக்தியை பாலரூபமா யமைத்து சாந்தி சத்தியம் அறிவு அடக்கம் என்னும் பலகைகள்மேல் போர்த்து பரமபத நாட்டிற்குப் போக வர பாட்டை யுண்டாக்கி வைப்பதே அவரை படித்ததின்பயன் அதன்மேல் அவாளுடைய இஷ்டகாமியம் எவையோ அவைகளின்படி காத்தருள ஸ்ரீமந் நாராயணன் விருதுக்கொடி கட்டியிருக்கிறான்.

இத் துக்காராம் சுவாமிகள் ஜெகதாசிரியனாக விளங்கியதால் வெளிகளில் யிருந்து ஜெனங்கள் அனந்தம்பேர் வந்து தாஸரை சேவித்து வைகுண்டநாதன் பக்தியோகத்தை ஸபிக்க துக்காராம் என்னும் பேர் பெற்று அவதரித்தருளினன். பகவத் பக்தர்கள் எந்த யிடத்தில் வசிக்கின்றார்களோ அந்த

யிடம் பகவான் வசிப்பார்; அவருடைய திருவடிகளில் சகல தீர்த்தங்களும் விளங்கி யிருக்கும் பங்குனிமாதம் கிருஷ்ண பக்ஷம் பிரதமை இராத்திரி வைகுந்த சோதியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் நோக்கி யெனது வாய்மையை நீ அங்கிகரிக்க வேண்டும் இவ்விரவு நீ கீர்த்தனானந்தம் செய்து சூரியப் பிரகாசமானவுடன் என்னுடன் கூட வைகுண்டம் வாருமென்றுரைக்க துக்காராமரும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து என்னை யாண்டிட்ட தன்மையனே! என்னை வைகுந்தம் வாருமென்றுரைக்கின்றீர் வைகுந்தமென்பது யேகதேசரூபம் வைகுண்ட மென்பது பண்டரிபுர மென்றே சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் தூலவில் யேன் கொண்டுபோகின்றீர்? அது தூரமாயிருப்பதால் அடியேன் அவ்விடத்திற்கு வரமாட்டேன் என்று விண்ணப்பம் செய்ய ஜெகன்னாதன் நானழைக்குமிடம் நீ வருவாயாகில் கீர்த்தி பிரபலிக்கும் எனது அயிஸ்வரியம் க்ஷீராப்தி யாகையால் அதையும் நீ அறியச் செய்வேன்; நானெவ்வாறு விகவ வியாபகனாய் நின்றேனோ அவ்வாறே நீயுமாகுவாய் நீ யிவ்விடம் இருப்பையாகில் மானிடர்களுடைய யிருப்பு மாறிவிடும் என்று சொன்னதற்கு ஒப்புக்கொண்டு கீர்த்தனைகளைப் பாடத்துவக்கி தாளம் - வீணை - தம்பூரு சிடிகா முதலிய நாதங்களோடு ஜெய ஜெயவென் றிசைத்து சமஸ்த ஜெனங்களும் ஆனந்தங்கொண்டார்கள்.

இப்படி கோஷ்டியிலிருந்த யாவர்களும் ஆனந்தத்திலாழ்ந்திருந்த தருணத்தில் துக்காராம் சுவாமி அவர்கள் காலக்ஷேப வியாக்கியானம் செய்யத் தலைப்பட்டார். அந்த கீர்த்தன மகத்துவத்தால் தேகம் பிரமசொரூபமாகின்றது; கேசவன் ருணஸ்தனாகின்றான் தபோ நிதிகளுடைய அபிமானமும் கண்டிருக்கிறது எம்பெருமானுதி வுடையவர்களும் கேட்கும்படி செய்கின்றது தீர்த்த யாத்திரை செய்யு மவர்களும் கீர்த்தனானந்தம் ரமிக்கின்றது; சொர்க்கானுபவங்களை யிச்சித் திருப்பவருக்கும் இக்கீர்த்தனைகளைக் கொள்ளுவார்களேயாகில் தங்கள் இச்சையாகிற ராகங்களை மறந்து க்ஷணத்தில் பிரமானந்த ரசத்தை அனுபவிக்கச் செய்யும் ஆனந்தமுண்டாகச் செய்யும் பிரம ஞானிகளுக்கும் எனது கீர்த்தனைகள் இன்பமுண்டாக்கி வைக்கும் ஜீவன் முக்தர்களுக்கு

ஆனந்தம் மேவிடச் செய்யும் இகலோக பரலோகங்களிரண்டி னுக்கும் நன்மையாகுமென்று அனந்தஞ் சொன்னார்கள். ஹரிகீர்த்தனையின் அளவு எத்தனையென்றால் ஜீவனுடைய பதங்கள் அம்-கோடி விலையென்னும் புருஷன் அண்டபிண்டம் அனைத்து, சராசர புருஷன் ஜீவப்படைகள் விலையில்லா அறுவருக்கும் அடிமையாக்கி தங்களுக்கு கீழ்ப்படிய வைத்து விஷயங்களையடக்கி கர்ப்பாந்தகாலமும் விடாமல் ஆத்மாவையும் பிரத்தியக்ஷமில்லாமல் தவமுடையோரென்றும், யோகீஸ்வரர்களென்றும், ஞானிகளென்றும், சித்த புருஷரென்றும், சரிதை, கிரியை, யோகரென்றும் இன்னம் பலபல ஆசிரமம் உடையவரென்றும் ஜீவபுருஷன் புகன்று தனக்கு நிகரில்லாமல் முடிவில் காலபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு ஜனன மரணங்களில் உழன்று தபவம் பக்திக்கு வித்தாகிய கீர்த்தனைகள் ஜீவனுக்கிற மல்லையொன்றும் செய்யாமல் அதின் வசமாக இருந்து அம்மயை யடி வாரத்தில் ஒரு தின் வாய்போதா சங்கம் செய்து மத்தியிருக்கும் விரோதினை வீழ்த்திக்கொண்டு காலத்தின் வழிச்சென்று மலையத்தாண்டி சாலோக - சாரூப - சாமீப - சாயுஜ்ய பதங்களுக்குச் சென்று அங்கிருக்கும் பாகவதவனையும் நித்திய முத்தர்களையும் சேவித்து அவர்களுடைய ஆசீர்வாதம் பெற்று காயத்தை பிரம்மரூபமாகச் செய்யும் விவேகமும் யதார்த்தமாக அண்டபிண்ட சராசரங்களனைத்தையும் வெளிப்படுத்தும் ஹரிகீர்த்தனையாலல்லது மற்றொன்று வித்தாகும் ஆகாது. அரிகீர்த்தனை ஆரம்பிக்கும்போதே மனமானது இந்திரியங்களில் செல்லாமல் ஏகாக்ரமாய் ஒன்றி நின்று அரியின் திருவடியைப் பற்றி நிற்கும் பண்டரிபுரத் தலைவனாகிய ராகவனை வைகுண்ட வாசனைக் காண அறியாமையால் வருஷம் தபம் செய்தும் தரிசனம் கிடைக்காமல் போகாமல் பரிதபிக்க, நாரதமுனிவர் தோன்றி கீர்த்தனரூபமாய்த் தொழுவாயாகில் உன் எண்ணம் கைகூடுமென்று சொல்ல ராவணனும் உத்திரவின்படி கீர்த்தன ரூபமாய்த் துதிக்க, ஆரம்பித்தபோது சதானந்தமூர்த்தி அந்தக்ஷணமே சேவைதந்து அவன் கோரிக்கையும் கொடுத்தருளினார். இன்னம் அனந்தகோடி பாகவதர்களும், துதித்து பரமபத சாதனைச்சேர்ந்து இருக்கிறார்கள். குருடருக்கு ஊன்றுகோலைப்போல ஆதாரமே

அப்படி கீர்த்தன நாம ஸ்மரண மாத்திரத்தினால் பரக்கும் யோக தாரண மாகிற கீர்த்தனைகள் அப்ரபதி ராமனை தரிசிக்கச் செய்யும் அவித்தியா சம்பந்த மாகிற இருளை விலக்கின்ற இந்திரியம் கீர்த்தனையாகிற வஜ்ராயுதத்தால் பொடிபட்டு வருவம் பாய்ந்துபோகும் என்று சொல்லி அருள அவற்றைக்கேட்ட தேவர்கள் சுவர்க்காதி போகங்களில் வெறுப்புற்று துக்காராமர் கீர்த்தனைகளைக் கேட்டு பரவசமடைந்தவராய் இவர் சுகத்திற்கு நாம் என்று பாத்திராகிறோமோ என்று அவாவுற்று, இன்று நாம் தன்னியரானோம் என்று கூத்தாடினார்கள். சித்தர்களும், யோகிகளும், அமரேசரானோர்களும்; திரிமூர்த்தி சொரூபாகிய தத்திரேய சனகாதிகளும் தமது சொரூபத்தை தவிர்த்து இவருடைய கீர்த்தனைக்கு ஆனந்த மடைந்தார். திரியம்பகரும் கீர்த்தனைகளைக்கேட்டு பரவசமடைந்தனர்.

இந்திரனும் ஆசாரியனாகிய பிருகஸ்பதி பகவானைத்தொழுது சொர்க்காதி போகங்களை விரும்பி யாகாதிசெய்து அச்சபோகங்களை விரும்பி வருவது மெத்தவும், லஜ்ஜையும் வெறுப்புமாயிருக்கிறது; இனி யிச்சகத்தை விரும்பேன். இந்த பூலோகத்தில் மானிடனாய் பிறந்து கீர்த்தனையினால் தேவனை யடைந்து காயத்தைப் பிரமரூபமாக்கிக்கொள்வேன் என்று விசுவாசம் கொண்டுகொண்டான். சனகாதி நால்வரும் துக்காராமரை வாழ்த்தினார்கள். இவ்விதமாக யாவரும் கொண்டாடும்படி பக்திரூபமாகி பாடிக்கொண்டிருந்து ஸூர்யோதய காலத்தில் ஆரதனை முடித்து விட்டோராம் கீர்த்தனை கேட்கும்படியெல்லாரும் பஜித்து மங்களந் தாடிக்கொண்டு ஆனந்தித்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் துக்காராமையர்த்து வைகுந்தத்திற்கு வா தாவு செய்ய வேண்டுமென்று கோரு புஷ்ப விமானத்தைத் தருவித்து மின்னல் போல் அதிரசிக்கலாமென் அழைக்க தானும் சகலரையும் தொழுது அருகிலிருந்தவர்களில் ஒருவனை யழைத்து நான் வைகுந்தம் செல்கின்றேனென்று சொல்லி எனது தாயினை அழைத்து வரக்கட்டளையிட, அவரும் சென்று ஜீஜாபாயம்மாளுக்கு வந்தனம்

செய்து தயாநிதியாகிற துக்காராம் சுவாமி பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளுகிறார். தேவரை யழைத்துவர வுத்திரவுசெய்தார் ஆதலால் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்மையும் இவை களைக்கேட்டு போ போ பைத்தியக்கார அவரெப்போதும் நான் பரமபதம் போகின்றேன் என்றுரைப்பது வழக்கம் அது போல இன்றையதினமும் சொல்லி யனுப்பினார் என்று சொல்லி அவனைப் போக விடுக்க அவனும் சுவாமிகளிடம் வந்து அவ்வி மாதுரைத்தவற்றைச் சொல்லக் கேட்ட முக்த சொரூபியாகிய துக்காராம் சுவாமிகள் அவளுக்கு இன்னம் பிரபஞ்சத்தின் ஆசை தீரவில்லை என்று யெண்ணி பக்த ஜனங்களை நோக்கி நான் மறுபடியும் வரமாட்டேன் யாவத் தருமிகளும் ஸ்ரீ பாண்டு ரங்க மூர்த்தியை விடைவிடாமல் பஜியுங்கோள் பெரியவாளை வருக்கும் என் வந்தனங்களை அறிவியுங்கோள்; தெரிப் பட்ட யானது மடுவது போல யானினி வரேன்; யாவரைத்தவிர்த்தல் களின் பேரில் மனம் வையுங்கோள் என்று சொல்லி தேவுரா யில் விசுவம்பர மூர்த்தியினால் சன்னதி பெற்றிருக்கும் பாண்டு ரங்கன் திருவடியிலும், ருக்மணி தேவியின் திருவடிகளிலும் விழுந்து சேவித்து அங்கு நின்றும் பிரயாணப்பட்டு வெளியே வந்தவுடன் பக்த ஜனங்கள் யாவரும் ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமி களுடைய வாக்கியங்களுக்காக கண்ணும் கண்ணீருமாய்க் கலங்கி யிருந்தார்கள்.

அப்படி துக்கசாகரத்தில் படிந்தவரா யிருந்தும் யோசிப்ப தாவது தேகத்துடன் வைகுந்தம் செல்வது கேட்டறியோம் கிரந்தத்திலும் பார்த்தறியோம் அணிமாதி சித்திகளைப் பெற்ற வாளும் ஸ்தூலத்தை விட்டு சூக்ஷ்ம தேகத்தோடு சென்றிருக் கின்றார்கள். நாமெல்லாம் இவரை விட்டுப் பிரியாமல் இருப்ப தால் பாதையா யிருப்பது என்று எண்ணி இமயத்திற் கோ பத்திரிகாச்சிரமத்திற்கோ போயிவிட வெண்ணம் கொண்டு இவ்வகை புரைக்கின்றாரென்றும் மற்றும் சிலர் இன்றுட்டை விட்டு விடுவாராகில் அஷ்ட லக்ஷ்மிகளும் இன்றுடன் தாக ததா போலாகும்; இவருக்கு பிரியாகிய ராமேசுவபட்டரிடம் சொல்லி சுவாமிகளைப் போக விடாதிருக்கச் செய்ய வேண்டு மென்று சொல்ல

இவ்வாறாகப் பலரும் வார்த்தையாடி யிருக்க துக்காராம் சுவாமிகள் வெளியே புறப்பட்டு இந்திராயணி நதிதீரம் சேர்ந்து கோபாலபுரம் அடைந்து தனது தேகத்தை பிரணவரூப மாக் கியதைப்பற்றி ஏழு - அபங்கங்களாகச் செய்து உபகரித் தருளி னார்; மூலக் கிரந்தமாகிற மஹாராஷ்டத்தில் விளங்கப் பார்த்துக் கொள்வது; அவ்வேழு அபங்கங்களில் ஒன்றின் கருத்தாவது

நான் பிரமாமைக்கு முன்னிருந்திருக்கிறேன்; மனதில் எவ் வகை யிச்சை யுதித்ததோ அவ்வகை நடத்தினேன் என்னு ண்டாகும் ஆச்சரியம் ஏது மகா பிரளயத்தில் பிரமாதிகளை விழுங்கிய சோபக சக்தி யென்னிடம் அணுக வில்லை; அதனால் எனக்கு மரணம் யேது நமக்கு மரணம் ஏதுவெனில், பகவான் நாமத்தை மறந்திருப்பதே மரணம் நிஜபக்தாள் வசிக்கும் இடம் நான் வசிப்பேன். இன்னிலே போவேண்டு மானால் தே கேந்திரியப் பிரபஞ்சங்களை யொழிக்கினால் தவித்து விட்டிற் பூச்சியானது தீபத்தை வுணவாயெண்ணி அதில் விழுந்து மறு படியும் மீளாமல் மடிந்துபோ லாக்குவிக்கும் படியான பிரபஞ் சம் ஆசைவைக்காமல் பகவத்பக்தியிலே மனம் வைக்கவேணும் அவாளுக்கு தான் இந்த ஸ்திதி வரும் இப்போது பகவ தாக் ஞையை அநுசரித்து நீங்களெல்லாரும் உத்திரவு அளிப்பீராகில் நான் சுவாமியுடன் வைகுந்தம் செல்கின்றேன்; நீங்கள் யாவ ரும் என் மீது கிருபைவைக்க வேண்டியது. சுவாமி யென் மீது வரவுக் கெதிர் பார்த்திருக்கின்றார்; நீங்கள் உத்திரவு தர ஆலஸ்யம் செய்கிறீர்கள் என்று வுரைத்து யிருக்கும் போதே ஜனங்களுடைய திருஷ்டிக்கு அதிருசியமாய் விட்டனர், இதற்கு காரணம் யாதெனில்

துக்காராம் சுவாமிகளுடைய காயம் முன்னமே பிரம்மரூப மா யிருந்தும் தோற்றமாத்திரம் மானிட ரூபமாக தோற்றி யிருந்தது. இப்போது அவ் வேஷத்தை மாற்றி யாவருக்கும் கோடி சூரியப் பிரகாசமாகத் தோன்றினபடியாலும் புஷ்ப விமானத்தின் சோபையாலும் இவ்விடம் இருந்த யாவர்களுக் கும் தங்கள் கண்களுக்கு தெரியாமல் போயிற்று தங்கள் கண் களை மூடிக்கொண்டு தியான பரர்களா யிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாகத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் விமான ரூடராய் பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளி யிருக்க ஸ்ரீதேவியாரோடு ஸ்ரீமந் நாராயணனும், உமாதேவியாரோடு சிவ பெருமானும், வாணியோடு பிர்மாவும் வாணியோடு தும்புரு நாரதரும் கானங்களிசைக்க, கந்தருவர் பாட, அப்ஸர ஸ்திரீகள் நடனம் செய்ய கூடவே எழுந்தருளினர். ஸனகாதியர் நால்வரும் சித்த சாத்தியர்களும், யக்ஷகின்னரர்களும், கபிலமாமுனி தொடக்கமானவர்களும், முக்தர்களும், ஆகிய இவர்கள் வணங்கி துக்காராம் ஸ்வாமிகள் பாதங்களை ரக்ஷிக்கப் பணிக்க தேகத்தை நீக்கி நிர்மல சுத்த சைதன்னிய மூர்த்தியாய் விட்டார் என்று அதிக ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்து துக்காராம் ஸ்வாமிகளை தியானித்துக்கொண்டிருந்த பக்தர்களெல்லாரும் கண்களைத் திறந்து ஆகாய வெளியைப் பார்க்கும்போது சத்புருஷருடைய கண்களுக்கு புஷ்பக விமானம் ஆகாயத்தில் செல்லுவதாகக் கண்டு தும்புரு நாரத ரிசைக்கும் வீணை யொலியும் அப்ஸர ஸ்திரீகள் நடன வொலியும், தேவ வாத்திய வொலியும் கேட்க வொரு ஆச்ச மடைந்தார்கள். துக்கா தேவரை யினி எப்போது காணப்போமோ வென்று சோகித்து கையிலிருந்த ரத்தினத்தை யிழந்து விட்டவன் எவ்வாறு பதைப்பானோ அவ்வாறு கொண்டு விசனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். இவ் விருத்தாந்தம் கேழ்விப்பட்ட ஜீஜாபாயம்மாள் அடியற்ற பனைபோல் பூமியில் சாய்ந்து மூர்ச்சை யடைந்தாள். அருகிலிருந்தவர்களால் தெளி அருகிலிருந்தவர்களால் தேற்றப்பட்டு என்னை யாண்டிட்ட தேவே! இவ்வாறு குழியில் விட்டு நீர் மாத்திரம் பரமபதம் செல்லத் துணிந்தீரா! பாண்டுரங்கனுக்கு என்னை விட்டுவர மனதில்லையா! யான் என்ன குற்றம் செய்தேன் இப்பாவியேனை வர ஆள்விடும் படி யாசமென் சொன்னி யிருக்கிறேன்; என்னை அருமைபூண்ட ஸ்வாமி யினாடி வந்தால் தேகத்துடன் பரமபதம் செல்வது தெரியுமே யாகில் அவருடைய திருவடிகளை விடாமல் பற்றி செய்திருப்பேன்; வனங்களிலும், மலைகளிலும், வெளிகளிலும் சஞ்சரித்திருந்த காலமெல்லாம் மறை வெய்திலென்றும் பராமரித்து

அன்னத்தை யூட்டி பிரியமாய் போஷிப்பேன்; லோகோபகாரமாகிய என் வீட்டுப் பொருள் விட்டுவிடுவேன்; இனி யுமது வரவைக் கண்டு வெல்வாருடுவேன்; அடியாள் குற்ற வார்த்தைகளுரைத்தாலும், நீங்கள் நடத்தி யிருந்தாலும் மன்னித்து இன்னொரு தபா தேவருடைய திருவடித் தொழ வரம் தந்து பரமபத நாட்டிற்குச் செல்லவேண்டும், உமது வருகை யெஜ்ஜன்மத்தில் கண்டு களிப்பேன். எனது தந்தை நல் வரன் எனக்கு கிடைக்கவேணுமென்று முப்பத்திரெண்டு தர்மங்களைச் செய்து விநாயகசதுர்த்தி க்ஷேத்திரயாத்திரை அரசமரம் நாகபாசம் இவற்றைத் தினந்தினம் தொழவைத்து சூரிய நமஸ்காரம் செய்வித்து பெரியவாள் பாதபூஜை புரிய வைத்து யிப்படியெல்லாம் பாடுபட்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு சமானமான துக்காராம் தேவருக்கென்னை மணம் புரிய வைத்தார்கள் அந்த தவப்பயனால் யானும் மகிழ்வடைந்தேன். இப்போது என்னுடைய ரத்தினத்தை யிழந்தேன்; எப்போது அவரை சேவிக்கப்போறேன்; வைகுந்தத்திற்கு நடக்கக்கூடுமானால் நடந்துபோய் சேவிப்பேன். சுந்தரி தேவியைப்போல புண்ணியம் பெறாமல் அமங்கலி யெனப் பெயர் கொண்டேன்; என் மணாளனைத்தொழுவ தொன்றே குறியுமில்லை; இவரோ உலகத்தை வாழ்விப்பதற்காக அவதாரம் செய்து, பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடத்தி பாமரர்களைக் கெல்லாம் பக்தி நெறி படியவைத்து புண்ணியம் உண்டாக்கினை புருஷோத்தமனை நான் எவ்விதம் பூஜை செய்வேன் ஆரியர் சந்திரர் குலத்தவரும் எனக்கு கௌரவமுண்டாயிற்று. மலைரா யடைந்த நாளும் மணமும் அடைந்தால்போல மன்னவரால் மண்டலத்தில் மதிக்கப்பெற்றேன்; மன்மதனுக்குச் சமானமான மணாளனைச் சேர்ந்தேன். முடிவில் என்னை அழைத்துவரக் கட்டளை யிட்டபோது மயக்கத்தால் அவரை சேவிக்கப் பிராப்தி அற்றேன்; இதனால் யாவராலும் பாவி என்று நினைக்கப்பெற்றேன்; கடுமோதனத்துடன் துக்கித்திருக்க, தனது பிள்ளைகளும் பெண்களும், சுற்றத்தாரும், ஊரிலுள்ள நாற்பால் குலத்து ஆண் பெண்டுகளும், அடியார்களும் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கூடி தாங்களும் கனத்த அழுகையோடு பிரலாபித்து கோபாலபுரம் சேர்ந்து அங்கும் துயர் மேலிட்டால் அழுத தொரு முகை

யைச் சொல்ல சக்கியமல்ல ஜீஜாபாயம்மாளுக்கு யெவ்வாறு வியசனமோ அவ்வளவு வியசனம் மற்ற ஜெனங்களுக்கும் உண்டாயிற்று ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடியே புலம்பினார்கள்; கொடுந் துயர் எவ்வளவாக யிருந்ததெனில்; கண்ணபிரான் கோகுலத்தை விட்டு மதுரைக் கெழுந்தபோது கோபநாயகியரும், கோபாலர்களும், எவ்வண்ணம் வியசன முற்றார்களோ அவ்வண்ணம் இருந்தது.

அந்த சமயத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து அற்புத வாக்குண்டாயிற்று யாதெனில், சாலிவாகன சகாப்தம் ௲௫௱௭௰௧-க்குச் செல்லா நின்ற விரோதி௵ பங்குனி௴ கிருஷ்ண பக்ஷம் துதியை சோமவாரம் சூரியோதயாதி நாழிகை ௪-க்குள் ஜெகத்குரு ஸ்ரீமத் துக்காராம் சுவாமிகளென்னும் விஷ்ணு பக்தர் வைகுந்தம் எழுந்தது யிதை யாவரும் அறியுங்கோள் என்றுண்டாயிற்று அதைக்கேட்ட யாவரும் ஆனந்தராய்க்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் எழுதி வைத்துக்கொண்டு மாச மாசம் அந்நாளில் பூஜிக்கவும் வருஷாப்தி உத்ஸவம் கொண்டாடவும் நேமித்துக் கொண்டார்கள்.

சுவாமியினுடைய பிரிவில் மனந் தாளாமல் கோபாலபுரத்தில் கூடி பிரஜைகளனைவரும் கூடி வைகுந்தம் சென்ற அந்நாளில் பூஜாதிரவியங்களை வரவழைத்து புஷ்பக விமானம் போயின திசையை நோக்கி ஆராதித்து யாசகர்களுக்கு சொர்ண தானம் செய்து கீர்த்தனையால் கொண்டாடி வினியோகம்பண்ணி ஆனந்தராயிருந்தார்கள். துக்காராமருக்கு சிஷியராகிய கெங்காஜி மவாளி யென்பவர் சுவாமி சாதித்த அபங்கங்களைப் பாடத் தொடங்கினர். கேட்ட ஜீஜாபாயம்மாள் எனது காருண்ணிய மூர்த்தி செல்லும்போது தெரிந்திருந்தால் திருவடிகளை விடாமல் பற்றி சென்றிருப்பேன்; எனது சத்துவ மூர்த்தியை யெந்த ஜென்மத்திற் காணுவேன் எனது தாயாகிய ருக்மணியாருடன் சொல்லி உயிர் பெற்று வாழவைப்பேன்; இனி யெவ்வகையில் காணுவேன் தம்முடைய நாயகரை யென்னி யென்னி துக்கப்பட்டிருந்தார்.

பஜனையில் கூட யிருந்த ௰௪-பேர் மெய்யடியாரில் ராமேசுரபட்டர் தம தாசிரியர் பிரிந்ததுக்காக விசனப்பட்டு என்னைக் கொண்டே கருவங்களைப் போக்கி யினிமைகளை அறிவித்து கரை மாம் சேர்த்த கருணையங்குன்றே! உமது திருவடியை யெந்த ஜென்மத்தில் காண்பேன் என்று சோகமுற்றார்.

தம்பியாகிய கானயா என்பவர் தனக்கு அண்ணனும் ஆசாரியுமாகிய தயாநிதியை யெண்ணிப் புலம்பி பரப்பிரம்மமே வந்து என்னுடன் கூட வளர்ந்து என்னையும் பிரியமாய் எடுத்தணைத்து சித்தன்னமூட்டி வளர்த்து எனக்கு தாய், தந்தை குரு தெய்வமாய் நின்று நல்ல புத்திகளை போதித்து வதுவை நடத்திவைத்து கடைசியில் என்னை தனிய விட்டுப்போனது ஞாயமா? உமது கூட அழைத்துச் செல்ல உமது அழகுக்கு யீனமாமோ பரமபத மளிக்க வல்லவ நல்ல என்பீரேல் வழியில் போகிற கொண்டோபாவுக்கு யிகபர போகங்களை யளித்தீர்; இதற்கு மாத்திரம் வல்லமையுண்டோ? உம்மை கடித்த நாய்க்கு பரமபத மளித்தீர். அடியேன் உமது பாதத் துணையை நம்பின எனக்கு அவமாக விட்டுச் சென்றீர்; உமது பெருமையை வர்ணிக்க தேவர்களாலும் முடியாது; பரம சக்தியாகிய தேவரல்லால் இக்கிலசதவனுக்கு யெவனது மியாயமோ? அருமையான தவம் செய்து, உம்முடன் பிறந்தும், கூட யேகுவதற்கு புண்ணிய மில்லாத பாவி நானென்று பல பல விதமாய் கதறி பரிதவிக்கும் போது அவருக்கு வைராக்கிய சாக்ஷாத் செல்வம் உண்டாகி அதில் சதாசாரியை நினைத்து பஜிப்பா யென்று தோன்றக் கண்டெழுந்து துக்காராம் சுவாமிகளைப்போல தாமும் அபங்கங்களைப் பாடத் துவக்கினர்.

சுவாமிகளுடைய தம்பியாராகிய கானோபா சுவாமிகளைப்போல அபங்கங்களைப் பாடத் துடங்குவதை யாவரும் கண்டு ஆச்சரியமுற்று இவ்விதமுறை சுவாமிகளைக் காணாமல் இவ்விடம் விட்டு பெயருவதில்லை; பிராணன் நீங்கினாலும் நீங்கட்டுமென்றெண்ணி வைராக்கியம் கொண்டு அன்னாருக்கு பார்த்தபடியே யிருந்தார்கள். இப்படி மூன்று நாள் பஜனை செய்திருக்க நாலாநாள் பஞ்சமி பிராதகாலத்தில் சுவாமிகள் கையிலிருந்த தாளமும், வஸ்திரமும், யாவரும் பார்த்திருக்க ஊர்த்துவ மார்க்கத்திலிருந்து வந்து சேர்ந்தன; அதைக் கண்ட கோப்பர் வந்தன மரியாதைகள் செய்து நமதாசிரியர் வைகுந்தம் சேர்ந்து மறுபடி வரேனென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு இவ்வடையாளங்களை அனுப்பிவைத்தார். அந்நாளங்களையும் வஸ்திரத்தையும் சிரசின்மீது வைத்துக்கொண்டு சுவாமி சன்னிதா

னம் வந்து சேர்ந்து துக்காராம் ஸ்வாமிகள் வைகுந்தம் சென்றதை யறிவித்து, அங்கு தான தருமங்களைச் செய்து அன்னசத்திரம் முண்டாக்கி தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தும், பஜனைகள் நடத்தியும், அவ்வவர்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள். எல்லாக் குலத்தார்களும், எல்லா மதஸ்தர்களும், துக்காராம் ஸ்வாமிகளைத் துதித்து கீர்த்தனைகளைப் பாடி வந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் அன்றாடு போக்ஷேபங்களைத் துறந்து யிருந்தார்கள்; வனங்களிலும் கீர்த்தனைகளைப்பாடி இரவுகளில் சன்னிதானத்துக்கு விட்டோபாவை சேவித்து பஜனை செய்து வருவார்கள்; மெய்ப்பக்தியாளருடைய சொப்பனத்தில் தோன்றி அவரவருடைய இஷ்டகாமியங்களைக் கட்டிக்கொப்பார்.

ஜிஜாபாய் அம்மாளுக்கு மஹாதேவனென்றும், விட்டோபா என்றும், இரண்டு புத்திரர்கள் இருந்தார்கள்; ஸ்வாமிகள் திருநாட்டுக்கேகும்போது பூர்ண கர்ப்பமாயிருந்து ஒரு குழந்தையை பிரசவிக்க, நாராயணபாவா வென்று பெயரிட்டு அக்குழந்தை தத்துவாம்சம் பெற்றதுபோல் அனைத்திருந்தார்கள். சதாரில் அரசு நடத்திவரும் சிவாஜி மஹாராஜா துக்காராம்ஸ்வாமி பரமபதம் சென்றதென்று கேள்விப்பட்டு மூர்ச்சை கொண்டவராய் ராஜ்ஜியத்திகளும் பயமடைந்து விசன மடைந்தார்கள். அரசனைத் தேற்றி ஸ்வாமிகளுடைய மந்திரத்தையும், தானத்தையும் தெரிவிக்க மந்திரி சேனைகளுடன் புறப்பட்டு தேஹுகாமுக்கு வந்து ஆராதிய கவிக்களியத்திலிருந்து ராஜோபசாரப்பட்டு முதலான பதினொல்லாச் சேவித்து ஜிஜாபாயம்மாளையும் தெரிசித்து வியாகுலங்களைத் தேற்றி நாராயணன் என்கிற பிள்ளையை நோக்கும் கால்தம தாசிரிய ரூபம் குழந்தைக்கு இருக்கக் கண்டு இக்குழந்தைக்கு முடிவணக்கம் செய்து அர்ச்சகரில் ரோல் நான்கு முழு கில கிராமங்களை தத்தம் செய்துக் கொடுத்தார்கள். ஸ்ரீகளும் ஜிஜாபாய் அம்மாளை சேவித்து அரசன் முதலியவர்களும் பாண்டுரங்கநாதன் சன்னதி சென்று ஸ்வாமியை நினைத்து சிலநாள் அவ்விடமிருந்து அநேக திரவியங்களைச் செலவிட்டு சன்னிதான திருப்பணி வேலைகளை யும் நடத்தி பாகவதர்களுடைய உத்திரவுபெற்று தேசம் போய்விட்டார்கள்.

குழந்தை நாராயணபாவாவும் நாளொருமேனியும், பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்ந்துவரும்போது கூடவே கிரமத்தைத் தப் பொருமை-பொறுமை-சந்தோஷம்-வாய்மை-அறிவு-அடக்கம் என்னும் குணங்களும் சமயோபாயமும் வளர்ந்துக்கொண்டே வந்தன. பருவத்தில் சுற்றத்தாரில் ஒரு பெண்ணை மணம் புணர்ந்து தாயாகிய ஜீஜா தனிப்பட்டிய அண்ணமாராகிய இருவர் புகழ கிரி

அப்பனா சுற்றத்தார் யாவரும் கொண்டாட வரும் காலத்தில் தமது தந்தை நடத்திய கிரந்தங்களை பார்த்து வந்ததில் பக்தி மேலிட்டு வெருப்புண்டாகி சிவாஜி மஹாராஜா அளித்த ஈ-கிராமங்களையும் தனகனக வஸ்துவாதிகளையும் பிராம்மணர்களுக்கு தானமளித்துவிட்டு தந்தை நடத்தியபடியே பஜனை காலக்ஷேபங்களை ஜனங்களுக்கு போதனை செய்துவர நாராயண பாவாவும் பக்தி யோக மார்க்கங்களை தெரிவித்து வருகிறாரென்று பிரசித்தி யுண்டாயிற்று இவருடைய தமையன்மாரிருவரும் இவருடைய இஷ்டப்படி நடந்துவந்தார்கள்.

இதன்றி துக்காராம் ஸ்வாமிகளுக்கு பிரியம் செலுத்தி வந்த கதம்பர் என்னும் கிராமத்தில் கபாசேட் என்னும் சிங்கதாரி யென்றி இவர் பிரபஞ்ச விகாரங்களை நீக்கி ஸ்வாமி ஒருநாள் தனியே யிருக்கும்போது சரணம் செய்து எனக்கு நிரியாணதிசையில் தேவரெங்கெழுந்தருளி யிருந்தாலும் சேவை தந்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க ஸ்வாமிகளும் அவ்வாறே யென்று ஆசிர்வதிக்க கபாசேட்டும் சந்தோஷமடைந்து பிரியமானவர்களுக்கு யிந்தசேதியைத் தெரிவித்து வருவார்; துக்காராம் ஸ்வாமி வைகுண்டம் சேர்ந்தாரென்று ஜனங்கள் சொல்லக்கேட்டு திடுக்கிட்டு உள்ளம் கலங்கப் பெற்றவனாய் வியாகுலப்பட்டு யிருந்தான். சிலநாள் சென்றபிறகு தன்தேகம் மெலிவடைந்திருப்பதை யுணர்ந்து சகோதரர் காசிபாவையும் குமாரர் நாராயணபாவாவையும் மற்றும் பாகவதர்களையும் இன்னும் அனந்த ஜாகவசிலிருந்த பாகவதர்களையும் பிராமண சமாராதனம்செய்து பஜனை காலக்ஷேபத்தை நடத்தி தாம் தமதாசிரியரை நினைத்து ஆண்டவா! எனக்கு வாக்களித்தபடி யென்தேகம் மெலிவடைந்திருக்கிறது நிரியாணத்திற்கு சமீபமா யிருக்கிறேன் இத்தருணம் காத்தருளவேண்டும் என்று அதிபுலம்பி யிருக்கையில் துக்காராம் ஸ்வாமி அவர்கள் ஆகாய மார்க்கமாய் வந்து சேவைதர கபாசேட்டும் கண்ணால் சேவித்து பூமியில் விழுந்து சேவித்து வஸ்திர தூப தீப நைவேத்தியங்களால் வாழ்த்தி ஆனந்தம் பெற்று கீர்த்தனைப்பாடி யெத்தனை பாகவத கோஷ்டியார் கண்டு உருவு காணாமல் துளபமாலை சொரூபத்தில் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து யாவரும் பூமியில் விழுந்து சேவித்து கைகளை கட்டிநின்று துக்காராம் ஸ்வாமிகளுக்கு ஜே ஜே என்று பாடி கீர்த்தனம்செய்து விர்த்தனம் செய்திருக்க சிங்காரி கபாசேட்டு மெய்புளகாங்கிதம் யிட்டு இரு கைகளையும் சிரமேல் கூப்பித் தொழுது ஆகாயத்தில் புஷ்பக விமானத்தில் ஸூக்ஷ்ம தேகத்துடன் போயிவிட்டது.

அச்சமயம் ஜெனங்களனைவரும் கைகொட்டி ஜெ ஜெ விட்டலா! என்று பாடியாடினார்கள். அதன்பின் சாதுக்களனைவரும் பேசிக்கொள்வதாவது பகவான் ராமகிருஷ்ண அவதாரம் செய்தன னென்றும் அவர் மெய்பக்தியாளருக்கு காக்ஷியாகின்றார் அது போல துக்காராம் ஸ்வாமிகளும் தம்மடியார்களுக்கு காக்ஷியா யின்றார் பாவிகஜெனங்களுக்கு இப்போது காக்ஷியாகின்றார் என்று வார்த்தை யாடிக்கொண்டு தாங்களும் பத்தர்களாய் கல்லிதோ ரின்ப விட்டிற்கு உரியவர்களானார்கள்.

துக்காராம் ஸ்வாமி அவர்கள் தம்மை நினைப்பவர்களுக்கு காக்ஷிதந்து வருகிறாரென்பதற்கு சாக்ஷியாக ஸெம்பாகிரி யென்னும் கிராமத்தில் நீளோபா என்னும் ஒருசாது பரிஜேபாய் என்னும் ஒரு ஸ்ரீ இவர்களுக்கு சொப்பனத்தில் சாக்ஷாத்காரமாக எழுந்தருளி காக்ஷி தந்ததையும் நீளோபாவுக்கு அபயப்பிரதானம் தந்ததையும் எழுதப்பட்டிருக்கும் அவைகள் கிரந்தங்களைரும் தெளிவு மனமுடையவர்கள் ஸ்வாமியினுடைய பிரபாவங்களைக் கண்டு தெளிந்து கிருதார்த்தர்களாக கடவர்கள்.

உலகத்தை யுத்தரிக்க ஜெகதாசிரியராய் அவதரித்த துக்காராம் ஸ்வாமிகளுடைய சரிதம் தன்னை பாமரர்கள் கேட்கில் நசிக்க வைப்பார்களேயாகில் பாபங்கள் நீங்கி சுகத்தைக் கொடுக்கும் இக்கிரந்தம் அன்பருடைய உள்ளங்களுக்கு பக்தியெனும் சாதனமாக்கி வைத்து கடைத்தேற்றுவிக்கும்.

இத்தகைய சரிதையை ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரரும் துக்காராம் தேவரும் எனதுள்ள மமர்ந்து மஹாராஷ்டிர பாஷையிலிருந்து செந்தமிழா லெழுதியதால் சந்திரனை யாவரும் குற்றங்குறியாது உள்ளமுவந்து ஆதியில் மந்தமதியினனுக்கு முனிசாமி யென்று நாமம் தந்து காத்து வருவதுபோல் இப்போது மெனக்கு தாவத்தை முண்டாக ஆசீர்வதிப்பீர்களாகில் ஸ்ரீ வெங்கடேசப் பெருமானும் இருவருக்கும் தாஸத்தவனுமிலன் ஆயின் தங்கள் திருவடித்தாளின் மான்மியம் இயம்ப எல்லவருக்கும் இயம்பாது இப்பேதையேனுக்கு அகப்பற்று புறப்பற்று வண்டென மதித்து பிறம்புசெய் பாபங்காத்தருளத் தங்கள் திருப்பாத கமலங்களுக்கு வந்தனம் வந்தனம்.

பதினேழாமத்தியாயம்

ஸ்ரீமத் துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்.

ஸ்ரீ ஹரிநாமஸ்தோத்திரப்பாவும்

ஸங்கீர்த்தனமும்.

இவை,

வேலூர் செங்கல்வராய முதலியாரவர்கள்

புத்திரராகிய

ஐவுளிகரூர் முநிஸ்வாமி முதலியாரவர்களால்

இயற்றி,

ஸ்ரீலோகரஞ்சநி, வேலூர்ஜநாநுகூலனி பத்திரிகைகளின்

ஆசிரியர்

ஸி. கோ. அப்புமுதலியாரென்று வழங்குகின்ற

சென்னை - சிந்தாதிரிப்பேட்டை

ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்த ப்ரபோதஸங்கத்தாரில்

ஒருவராகிய

கோவிந்தஸ்வாமி முதலியாரவர்களால்

திருத்தப்பட்டு,

வேலூர்:

வித்தியா ரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

கலியுகாதி சகவருஷக்கிரமமான ஹேவிளம்பி வருஷம் தை மீ.

1898.

ஸ்ரீ

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலைத் திருத்திய

சி. கோ. அப்புமுதலியாரவர்களால்

இயற்றியது.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சீர்மலியு முலகச் சராசர மனைத்தையுஞ் சிருட்டித்த தேவதேவன்
திருநீள பூமருவி நித்தர்கள் முப்பாலுஞ் செறிபரந் நிலகுநாதன்
சீர்மலியு மடியவர் குழாங்களைக் கன்புகூர்ந் தாளவ வவையதாய
யணிபரந் தவவிழ கவிபவத் தந்தனி யாயிபரச் சாவதாரந்
சார்மலியுஞ் சோதியாய் நின்றபெம் மானெடிய தாளாளன் மதிவன்பாற்
நவைகளருந் தோத்திரப்பாவொடுக்கிர்த்தனஞ்சர்காதெழுவமுதுபோல்
சீர்மலியும் வேலையும் பதிவாழு முனிசாமி யேந்தனற் குருவினருளா
லினிமோக்கவீடெய்தி பத்தர்கள் பாவிவாழ்ந்தியங்கிடவியற்றினனனே.

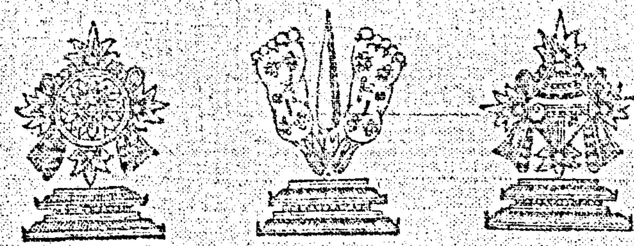

ஸ்ரீமத் துக்காராம்ஸ்வாமியின் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் பாண்டுரங்க பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஹரிநாமஸ்தோத்திரம்

அகவல்.

திருமணி மண்டபத் திருப்பு நிலையார்
மருவிடாத்தர் மகிழுறு முக்தர்
நித்திய சூரிகள் நிதந்துதி பாவுஞ்
சத்துவ குணமுடைச் சலமிலாப் பரமன்
நான்மறைப் பொருடன் னாடிய பெருந்தகை
தானொரு வகைத் தனித்த தனிச்சுடர்
முன்னிலை யில்லா மோன முதற்பொருள்
தன்னடி யாருளந் தங்கிடப் பேறருள்
எண்குண முடைய யிலகிடு நாதன்
எண்ணெண் கலைத் தொண்டி னை யறிவிக்கப்
பாதகக் கருங்கடப் பண்பொடு கவற்றி
மாதமீ ரைந்தென் மாதா வுதரத்
தின்புறச் சேர்த்து வெளிவர கொணர்ந்து
இன்பமா முலைத் திருவினை யூட்டிப்
பொன்மண் பெண்ணெனும் பொருடனைக் காட்டிப்
பின்புயி தேகம் பிரியமாய் வளர்த்து
வன்பிற் பற்பல வாசையைத் தந்து
துன்பில [illegible] தொகுத்துக் காட்டிய

கிலைகொளாத் தெளிகிய கீண்டரு ளடைய
வலையின் மெனனத் தாவாவி லாழ்ந்தி
நான் மென்னு நாசத் துழலுங்
கானீர் காணுங் கலைபோற் கழன்று
பவக்கடற் குடும்ப பரிவை நீக்கித்
தவக்கடற் சேருந் தருவாய் நனிநி
புருடகா ரத்தவம் புகழுறப் புரிய
தருண முணர்ந்து தமியேன் முன்னர்
சுந்தரத் தாயாத் தோன்றி யுவந்து
மைந்த! வெண்ணிய வழியை நிறுத்தக
குடும்பத் திருப்பாய் கேசவ னருள்கூர்ந்
திடும்பை நீங்கிட விசைப்பன் பிரணவ
மென்றென் விடைபெற் றோர் கடிகாசல
மன்றுறைத் தேவி னரியின் பிரிவையே
பின்னொரு ஞான்றிற் பொலிந்த விருத்தியாய்
கன்றிய கதலிக் கனி யமுதூட்டி
உயர்பிர ணவத்தை யோதுவா யென்றே
மயர்வற மதியருள் மாலே சரணம்
களவிலா நாற்காற் கன்னற் பந்தரில்
அளவிலாப் பரம வடியார் குழாமிடை
வீற்றிருந் தருளி மெய்யாகமப்படிச்
சாற்றிடும் பஞ்ச சமஸ்கார மலரான்
மோகனு மென்றன் விண்காரம் பற்றி
யாதாய விதியி லழகிய காலச்
சக்கரங் காட்டித் தனையெனை விழுத்தி
அக்கி! கற்பூர வார்த்தி காட்டி
மாணுறுந் துளப மாலையைச் சூட்டி
நிலைத் தொருவனாய் நின்ற செஞ்சடையோ
குன்றின் மேனின்று குருகிய முப்பனுப்
புண்மையா மென்குணப் புகல வுணர்ந்து
கசங்கிய தேக காந்திக் கரமேனாய்
விசமாய்க் கொள்ளென நீயெனை யுவந்து
பஞ்சலோ கங்களும் பாரினில் வெண்மையான்
மிஞ்சிய தங்கமா மெய்ய வென்றீந்து

அழுந்த தெனமெனு வென்றெனை வினவிய
ஓமெனும் பிரணவ வொளியி னோங்காரா
இவ்வணம் வார்த்தை யிருந்து நீராடி
அவ்வண மமர்ந்தா யெனதுளத் தகிவே
பவங்க ளகலவே நவத்தவம் புரிய
பவாதி கிரிதனிற் பாவியேன் சேர
பஞ்சம சாதிப் பாவியனு யிவர்ந்து
துஞ்சுகாற் புக்கையிலைத் தூட்டினைத் தந்து
குடும்ப வழியிக் குழவிக் குழைத்து
கடுவனத் தொழித்த கருணையங் கடலே
அந்தண யோகியா யருகினில் வந்து
முந்திய பிரணவ மூட்டிக் காட்டிய
ஆதியே வேங்கட வழகனே வன்பனே
சோதியே கண்ணீர் துடைத்து வாழ்த்தியே
அன்போடு காத்தா லணைத்து வாதரித்து
இன்பொ டெனக்கில் விடத்தைக் காட்டி
அந்தரப் பிரணவச் சுருதியைச் சுட்டி
மந்திர நாத மரபைப் புகட்டிய
கமலவல் லிந்தையைக் கழறற் பாலனே
விமலவை போகா விஞ்ஞான சொரூபா
பல்வித வுருவம் படைத்தா யவற்றை
புல்லறி வோனியான் புகழற் பாலனோ
[illegible]றிப் படைவையோ சகுண கெம்பீரா
பிதமிற் சாத்விக மெய்யனே சோதியே
இவ்வித வாடல் யான்பெறச் செய்தும்
அவ்விய பவத்தா லலைகிறேன் மனத்தால்
பழைய வினையின் பான்மையி லழுந்தி
முழுதும் பேதையாய் விழிக்கிறே னடியேன்
எவ்வித முன்னை யிரண்டறக் கலப்பேன்
அவ்வித மெனக்கு வருளு நாயகனே
உம்மைத் துதிக்க வுறுதியே யெனக்கு
உம்பர் சதிமே லுறையுந் தலைவனே
அந்த காரத்தினி லழுந்திய பாபிமுன்
எந்த நன்மைகள் துன்பமாய் வருவாய்

கவிவள வாயாற் கருமஞ் செய்திலேன்
அடியார் தாட்டுணை யணியவு மில்லேன்
பத்தியாய் நின்றாட் பணிந்து வதிகிலேன்
சித்த முன்னையுள் நினைந்து பதிக்கிலேன்
தத்துவ நிலையிற் றங்கினே னிலேன்
எத்தனைத் தவநிலை யிழைத்தும் பழகிலேன்
எத்திற மில்லா வேழையே னெவ்வணம்
நித்திய ருன்னிவாழ் நீள்பதம் பெறுவேன்
தேவ தேவா செழுமணி முறையோ
மூவர் முதல்வா முகுந்தா முறையோ
அரியணி யமலத் தாதியே முறையோ
கரிமுறைக் கருளிய காரணா முறையோ
சுத்த சாத்விகச் செல்வனே முறையோ
பத்ம விலாசப் பரமனே முறையோ
இருவினை யகற்றிடு மீசா முறையோ
பிரிவி லனந்தப் பெரியோய் முறையோ
எவ்வுளத் தங்கு மியோகா முறையோ
சன்ம மகற்றுஞ் சயம்பூ முறையோ
பேதமை யில்லாப் பிரமே முறையோ
காதகர் பதைத்தறக் கடிவாய் முறையோ
வந்தித வன்பால் வந்தோய் முறையோ
வலவார் கடற்றுயில் வளர்ந்தோய் முறையோ
என்னுரை செவிதனக் கேற்ற தில்லையோ
கன்னி யானைதனைக் காக்கவில்லையோ
தானவர்ந் தில்லா தயங்க விடாதே
தன்னினை வெல்லா முன்றுதி யாக்கி
மேனைய பன்னெறி போக விடாது
பரமமாய்ச் செய்தான் பத்தி வளர்த்தும்
உன்றனைத் தவிர வொருபரன் காணேன்
என்றனை யாளு மீச னெம்மானே
நாமகட் டினமு நாடியுந் துதியா
நாமனே பாமரன் சாற்ற முடியுமோ
பக்கலிடப் பெருமை யுலகமாய் முடிய
என்னினை வாலே யெப்படித் துதிப்பேன்

அன்பா யுன்னை யழைக்கவு மில்லேன்
முன்புடை மகிமை முணங்கி யறிகிலேன்
அட்டாக் கரத்தை யகத்திற் கொள்கிலேன்
பட்டம் பேறுனைப் பாடவு மறியேன்
புட்பஞ் சாத்திப் போற்றவு மறியேன்
எட்டிரண் டறியா வேழையைக் காருண்
எம்பெரு மானே யெழுந்தருள் வாரும்
வம்புறு தேகம் வருத்தறு போதும்
மண்ணினை யுண்ட மாதவா காரும்
விண்முழு தாண்ட வேதனே பாரும்
பித்தனே னென்னைப் பிரிந்து போகாதே
பத்தனை யன்பா லடைக்கலங் கொண்டேன்
அறம்பொரு ளின்பம்வீ டானாய் சரணம்
விறலுறுச் சின்மய வொளியே சரணம்
அருவுரு மதங்க ளமர்ந்தாய் சரணம்
கருவிற் றிருவிளக் கடையேன் சரணம்
கற்பகத் தருவே கரியனே சரணம்
அற்புதத் திருவிளை யாடலாய் சரணம்
கால மூன்றுங் கடந்தாய் சரணம்
தூல சூக்கும தேகா சரணம்
காராய்ப் பிளந்த கண்ணா சரணம்
அராவின் வினையை யறுத்தாய் சரணம்
எண்ணில வடியரை யிருத்தினாய் சரணம்
பெண்ணுரு ஞான பிரானே சரணம்
பிரிவினை யில்லாப் பிரியனே சரணம்
கருணன் மேலூர் கடவுளே சரணம்
கம்ச னுயிரைக் கவர்ந்தாய் சரணம்
அம்புத ரூபியா யமர்ந்தாய் சரணம்
கனக மேனியாள் கதியே சரணம்
இணையிலா பத்தர்க் கிறைவா சரணம்
இருவினை தவிர்க்கு மீசா சரணம்
மருமலர் துளப மார்பா சரணம்
தரவித விபவந் தரித்தாய் சரணம்
குசலனைக் காத்த கோவே சரணம்

தசவித விக்கிரகத் தலைவா சரணம்
பசலையைத் தூக்கிய பரமனே சரணம்
இச்சை யுடையோர்க் கிதமே சரணம்
மச்சவ தார மாமேனய் சரணம்
மாதவர் துதிக்கு மகிபனே சரணம்
பூதல மேற்றும் பூசரா சரணம்
விசுவ சொரூப வேதனே சரணம்
சசிமுக சுந்தர சாமியே சரணம்
வேணுகோ பால வித்தனே சரணம்
தாணுவி லுதித்த சம்புவே சரணம்
பச்சை மேனிப் பரமனே சரணம்
எச்சுத லற்ற ஏகனே சரணம்
பானு கோடிப் பகாசனே சரணம்
யானையின் இடைக்கல மாள்வாய் சரணம்
பவளவா யிதழுடைப் பாலா சரணம்
சவுரி ராஜ தயாளனே சரணம்
பகர் குருங்குடிப் பணியே சரணம்
வகுளா பரண வரனே சரணம்
கூர்மவ தாரக் கொண்டலே சரணம்
மாருத் தாண்ட மாயனே சரணம்
நிரைசுக வமுத நிலயா சரணம்
மரைமீ தொளிர்மகன் பகிபா சரணம்
நித்திய சொரூப நெடியோய் சரணம்
தத்துவ ரூபத் தலைவா சரணம்
திரி விக்கிரம சீதரா சரணம்
அரியமுன் கடந்த ஆயோய் சரணம்
தினவி ரட்சகத் தேவே சரணம்
ஆனிரை மேய்த்த அழகா சரணம்
மங்கை ஜானகி மணமே சரணம்
சங்கு சக்கரத் தருவே சரணம்
பேய்முலை யுண்ட புண்ணியா சரணம்
ஆய்ச்சிக ளமுத மருந்தினேய் சரணம்
ஒருமையைப் பூண்ட வுயர்வே சரணம்
திருவேங்கட முடைத் தாயா சரணம்

ஓம்பிர ணவத்தி லுறைபவா சரணம்
ஓம் நமோநாரா யணயா சரணம்
வராக வதார வல்லவனே சரணம்
தராதலங் கொணர்ந்த சாமியா சரணம்
விசிட்டாத் துவித விமலா சரணம்
உசிதமாய் நின்ற விலாசா சரணம்
சாத்விதப் பதமார் சுகார்த்தனே போற்றி
எத்திடு மும்பர்க் கிறைவா போற்றி
சகடா சூரசம் மாரா போற்றி
மகர குண்டல மணிந்தாய் போற்றி
தில்லைக் கோவிந்தத் தியாகா போற்றி
எல்லைக் கடந்த வெண்குணா போற்றி
ஏழுல காண்ட வெம்மா போற்றி
ஆழும் பவத்தை யறுத்தாய் போற்றி
என்னுதற் கரிய வேகா போற்றி
மண்ணினை யுண்ட மாலே போற்றி
திண்ணிய வாணனைச் சிதைத்தாய் போற்றி
புண்ணிய ரூபப் பிரபுவே போற்றி
எதிப்தி யாச ரேறே போற்றி
பதரிகா சலப் பதியே போற்றி
வாமன சொரூப மறையோய் போற்றி
பாமரன் மாவலிப் பணிபவா போற்றி
அட்ட லெக்குமி யிட்டா போற்றி
துட்ட விராக்கதச் சிட்டா போற்றி
அம்புய பாதத் தருளே போற்றி
உம்பர்த் தலைவா வுயர்வா போற்றி
பாண்டவர்க் கரசைப் பகுத்தாய் போற்றி
வேண்டியப் பதத்தை விளக்குவோய் போற்றி
ஏகாட் சரத்தி லிலகினாய் போற்றி
மோகத் துறவரை மீட்பாய் போற்றி
தாசர்க ளேற்றுந் தனியே போற்றி
பூசரர் வாழ்த்தும் புனிதா போற்றி
அனந்த சயனத் தழகா போற்றி
தினந்தொறு கொள்ளுஞ் சேவகா போற்றி

அத்திவாழ் வரத வாசனே போற்றி
பத்த ருளம்பதிப் பண்பே போற்றி
அண்ட மூண்ட வமலா போற்றி
புண்டரீ காக்ஷ புராதன போற்றி
தசரதற் புத்திரத் தயாளா போற்றி
கசமத மறுத்தக் கனியே போற்றி
கோமள மெய்த்தக் கோவிந்தா வாழ்க
பூமகள் மருவு மோகன வாழ்க
எண்டிசைப் பாலர்க் கிறைவா வாழ்க
பண்டு வினையைப் பகட்டுவாய் வாழ்க
காரண காரியங் கடந்தோய் வாழ்க
நாரதா திருடியர் நாடினோய் வாழ்க
தவறிலா மொழிச் சத்யனே வாழ்க
பவமிலா ரூபப் பகவனே வாழ்க
முத்த ருளத்தின் முனைவோய் வாழ்க
எத்திசை யும்புக ழேத்துவோய் வாழ்க
பார்க்கட லமுதம் பகிர்ந்தோய் வாழ்க
மார்க்க மொன்றை வகுத்தாய் வாழ்க
என்னுளந் தங்கிய விறையே வாழ்க
புன்புலால் யாக்கைப் புகுந்தோய் வாழ்க
சச்சி தானந்தச் சக்கிரி வாழ்க
இச்சை வைத்தாளு மீசனே வாழ்க
சாந்திபத் சேவைத் தந்தோய் வாழ்க
காந்தனே யானத் தருத்தா வாழ்க
உயர்நிலைக் கொண்ட வுத்தமா வாழ்க
இயலிசைப் பாக்க ளுகந்தோய் வாழ்க
அத்துவி தப்பொரு ளானோய் வாழ்க
பத்தி வலையிற் படிந்தோய் வாழ்க
ஆதி மூலமா யமர்ந்தோய் வாழ்க
ஓதிய வேதத் துறைவோய் வாழ்க
சர்வ வல்லமையிற் சார்ந்தோய் வாழ்க
நிர்வி காரமே நிரந்தரா வாழ்க
சவுரிக் கனியுண் சாமளா வாழ்க
கவுரி நாதன் காதலா வாழ்க

புரந்தர னேற்றும் பொருளே வாழ்க
நிரந்தர மாய்நடு நிற்களா வாழ்க
நினைவிற் கெட்டா நேயா வாழ்க
முனைவ ரில்லா முன்னவா வாழ்க
சிலைபெண் ணாக்கியத் தேவே வாழ்க
மலைமீ தமர்ந்த வள்ளலே வாழ்க
நாமதித்த வர்க்கரு ளாளா வாழ்க
காமனை யீன்றக் காரண வாழ்க
சங்கர ருள்ளத் தங்குவோய் வாழி
இங்கிதக் குணாலய விமலா வாழி
சதுமுகப் பிரமனைச் சமைத்தோய் வாழி
யதுகுலம் வந்த யாதவா வாழி
பொங்குபாற் கடலுறைப் புராண வாழி
தங்கும் பரம்பதத் துறைவா வாழி
சித்திரக் கூடச் செல்வனே வாழி
பித்த னடம்பார் பொன்னடி வாழி
திருவெவ் வுளூர் தீனனே வாழி
பிருந்தா வனத்துட் புகுந்தாய் வாழி
கேசவ நாமக் கோதிலாய் வாழி
கோசல புத்திரக் கொற்றவா வாழி
ஸ்ரீசை லேசச் சிற்பரா வாழி
பூசை கொணேசப் பிரானே வாழி
சீவிலி நகரின் திருவே வாழி
காவிரி நதிவாழ் கனியே வாழி
மணிமுடிப் பூண்ட மாதவா வாழி
தினிரா வணனைச் சிதைத்தோய் வாழி
பாத்திர பாத்திரம் படைத்தோய் வாழி
கோத்திர கோத்திரங் கொண்டோய் வாழி
பரத்துவ மாகிய பரம்பொருள் வாழி
இரத்தினக் கோளவருட் சியமே வாழி
வியூகம் வகுக்கருண் மேலோய் வாழி
மயூர நகர்வளர் மாண்பே வாழி
விபவம் பலவுறும் வேதா வாழி
நம்பூரி முனிவர்ச் சார்பா வாழி

அந்தர் யாமியா யமர்ந்தோய் வாழி
உந்தியிற் பல்லுயி ருவந்தோய் வாழி
அருச்சவ தார மடைந்தோய் வாழி
அருச்சனை யவனியோர் காற்றினோய் வாழி
அரிமுத லெழுத்தி லமர்ந்தோய் வாழி
அருவ முருவ மானாய் வாழி
மூவரு மாகிய முதலே வாழி
நீயொரு சுடராய் நின்றாய் வாழி
குணமுடை ஞானக் குன்றே வாழி
கணமொரு வாக்கங் கண்டோய் வாழி
அண்டஞ் சராசர மானாய் வாழி
பிண்ட மகப்புறம் பொருந்தினாய் வாழி
ஆதியே வாழி அனாதியே வாழி
நீதியே வாழி நின்மலா வாழி
வாதியே வாழி வைகுந்தா வாழி
சோதியே வாழி சொரூபனே வாழி
வாழி பராபர வாழி வாழி
வாழி தயாபர வாழி வாழி
வாழி ஹராஹரி வாழி
வாழி வேங்கட வல்லவா வாழியே

:0:

அபயப்பத்து.

வஞ்சிவிருத்தம்.

பத்தி
நித்தியச் சின்புகழ்ப் படித்திலேன்
எத்தித் தன்னரு ளடைகிலேன்
[illegible]த்துந் தெளிபவ யாள்வையோ
[illegible]னே யபய மபயமே.

மாத்
[illegible]ம் வலையின் மயங்கியே
[illegible]க் கழுன் றிடும் பாலனென்
ஆதவ[illegible]ம் விசும்பின் சொரூபனே
[illegible] யபய மபயமே.

பிறப்பெனும் பொய்யிருள் போக்கவே
சிறப்புடைப் பன்னுமஞ் சொற்றியே
மறப்பில் லானந்தம் வளர்த்திலேன்
அறத்தா வபய மபயமே. (௩)

இன்னமி வெண்ணெழுத் தியம்பிலேன்
மின்னற்போலாக்கையி னிருவினைத்
அன்னியே பிறப்பி லுழிகிறேன்
அன்னியா வபய மபயமே. (௪)

ஆழியிற் றுயில்கொள் ளமலனே
தாழியின் வெண்ணுரைத் தகர்த்தவா
பாழினி லியமன் பாராவணம்
ஆழியா வபய மபயமே. (௫)

பாசங்கொ ளாசைகள் வளர்த்திடு
நாசமா நிரய நணுகிடா
நேசநன் னெறிக ளியற்றிலேன்
ஆதிநாட் கபய மபயமே. (௬)

இறைவா வுலகினர்க் குற்றதாங்
குறையின் வேதநூட் குறித்திடு
நிறைதனைச் சோதியே நீணிலத்
தறைவி லபய மபயமே. (௭)

வண்டுழாய் மலரணி மார்பனே
பண்டியான் வினையைப் படைத்திட்டேன்
தொண்டருக் கிரங்கிடுந் தூயனே
அண்டனே யபய மபயமே. (௮)

பெண்ணுரு வலியிலாப் பிரமமே
புண்ணியத் தின்னியா பிழைதனை
வண்ணமாய்த் தொகுத்து வருக்கொணா
அண்ணலே வபய மபயமே. (௯)

விஞ்சிய வன்னமீ விளங்குதே
னெஞ்சினை காலத்து வெருமனா

எஞ்சலின் வகைபதா மீந்திட்டோய்
அஞ்சினே னபய மபயமே. (க0)

அருட்பத்து.

குருவிருத்தம்.

ஆண்டவா வரிகிலிவ் வொருவனானுகிடில்
பூண்டிடு மண்டங்கள் பிரியுமோ பொருட்கொண்டு
தாண்டவா சவுரியுண் டருங்கனி யுகந்தவா
நீண்டவா நின்றனை யின்னரு ளருள்கவே.

உள்ளமுன் னடியினி லிரங்கவு மில்லையே
கள்ளமா மென்மனங் கனிந்து வாழ்ந்திலே
வள்ளலே யித்தனை வரைப்படா வன்னம்
வெள்ளமாய்ப் பெருகிடு மெய்யரு ளருள்கவே.

நிறைகொண் மாதவர் நிகழ்த்திடு மழகனே
குறைகொ ளாயின்பாற் குருகிவந் தாளுவாய்
மறைகொண் டேகிறுல் வழங்குவந் தன்மையே
பொறையுடை யானேநின் பொன்னரு ளருள்கவே.

யாதில்லா நீதவோ மாதவோ நாதவோ
[illegible] கொண்டு வாழ்ம்படி
[illegible] மானவம் [illegible] வாழ்கவே
பேசிடு நின்னரு ளருள்க வருள்கவே.

அண்டமும் பிண்டமு மாகு நின்றவா
கண்டன்றன் னாதர்கள் தண்டிடக் காமுனர்
தொண்டனைக் காத்தவர் நின்டிடா வழிபெறத்
தொண்டனே னெனக்குன் றென்னரு ளருள்கவே.

பத்தர்கள் பதைப்போ பாவியே னண்டிடில்
முத்தர்கள் முனிவோர் முராரி மெய்யனே
சித்தர்க ளிப்போ நீக்கிடா தொன்னெறி
அத்தனே யென்றனுக் கருள்க வருள்கவே.

அருவமா யுருவமா யாகியோர் நிர்மலா
கருவிற் றரித்திடன் காலத்தின் பான்மையோ
[illegible] வயைகத் தாழ்ந்து கெடாமலே
பெருமிதக் கருணைக் கொருவருள்கவே. (எ)

தந்தையுந் தாயுமாய்த் தகைகுரு தெய்வமாய்
உந்தனே யன்றியே யொருவரைக் காண்கிலேன்
சிந்தையை நோக்கியே யிபவா விருக்கொணு
அந்தமில் பெரியவ ரருள்க வருள்கவே. (அ)

முந்தார் பூசர் போற்றித் துதித்திடக்
காத்திடும் பாதங்கள் காணவுங் கூடுமோ
காத்திடும் பெரும்பதந் தோய்ந்து வாழ்ந்திட
நிரந்தர நின்றனதாயரு ளருள்கவே. (கூ)

வெம்மையான் பாதகன் வீழ்குறு கன்னந்தம்
பொய்யினி வாழ்க்கைப் புவியினைப் பிறந்திறேன்
கையிலாம் லகந் கனியெனக் கடிகவே
ஐயனே போதிய வருளை யருள்கவே. (க0)

கூட்டுப்பத்து.

கலித்துறை.

ஆதியுமீ பொருளென் றாற்றிய வாணையைக் காத்தோய்
சோதியாய் விண்ணிடத் துறையுந் தேவுடை யகத்தே
வாதியா யியங்கும் பாககக் கருணைவா ரிதியே
கோதிலா நின்றனை தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (க)

உகை [illegible] ஐயனே போற்றிடு [illegible]
மிகுரும் பெருமானந்த நிரந்தரக் கனியே
சகங்கொண் டாடியே யாழ்வினைச் சாகரத் தகற்றி
[illegible] னின்றனை தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (உ)

கட்டிமா னிக்கக் கலசமே முக்கனிக் கன்னலே
மட்டிலாப் புகழ்மன்னனிற் படைத்திடு முகிலே
இட்டமாய் [illegible] புன்னெறிச் சிக்கினில் வைத்துக்
கெட்டிடா தின்ற வடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (ங)

மதலையோன் வாய்மொழிச் சொல்லிக் கற்றானிறு மானைக்கோய்
குதலையாய்க் குணமிலா மொழியினர் புன்னகைக் குவந்து
முதலிலா முதலாகிய மோக்ஷ வீட்டையினை முனிந்து
புதல்வனை நின்னடி யார்தனிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (ச)

குன்றுகை யெடுத்துப் பசுநிரைக் காத்தாய் கோவிந்தா
என்றினைத் தாக்கியக் காளிங்க நிர்த்தனக் கண்ணா
வென்றும் பெருகிடு நின்னருள் பெற்றுவாழ்ந் துறுவ
பின்றை யார்நின தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (ரு)

ஞானசுகத் திமுறுந் தேனை தெவிட்டாத் தெள்ளமுதே
மோனசுகந் தருமுதன் மூர்த்தியே முடிவிலா வெள்ளமே
ஞானமிற் கடைகுனைன் பாசங்க ளகற்றிடும் பொருட்டுக்
கோனவர் நின்றன தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (சு)

நாரணா நாயகா விண்மணி கண்மணி பொலிந்த
வாரணா நின்பதம் போற்றவு மறிகிலேன் வையகக்
காரணா இற்றின் பத்தனைக் காண்டிடும் பொல்லேன்
பூரணா நின்றன தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (எ)

என்னை மாயமோ விருவினை வந்தவா றறிகிலேன்
புன்மையா முடம்பைப் பெற்றிடும் பொய்யனை புல்லோர்
வன்மையா வெந்நிறத் தழுந்திடா வழுத்துவர் முன்னம்
பின்னையி னின்றன தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (அ)

உருகொள் பாதப் போர்தனி லாறந்தர் பாற்சென்றுச்
செருசெயா தொழிந்த வர்க்கனை சிக்கறச் சொற்ற
அருவுதா புகழ்ந்த வாய்மையை மறந்திரு குறிக்கின்
பெருமையீச நின்றன தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (கூ)

பாவியேன் றனதுதன் பணிவினை யாதுவாய்க் கோவே
கோவியன் குறிகளடைக் கண்டிதற் குற்றனைக் கழிகா
புவிவாழ் மங்கையை மார்பிடை கொண்டபு பதியே
சேவையாய் நின்றன தடியரிற் கூட்டுவாய்ப் பொருளே. (கo)

வைகுந்தப்பத்து.

ஆசிரியவிருத்தம்

ஆதியானப்பிரகாரவாசகனுறியானவருபமே
நீதியானப்பிரகாசமேசநிரந்தராசிற்சொருபமே
சோதியாம்பரவாசுதேவத் தொம்பதாபராதிபமே
ஓதியாய்மிசவேசபாச வைகுந்தமாபதியீசனே. (க)

அண்டபிண்டநிறைந்திலங்கிடு மாயனேகுணநாயனே
வண்டகண்டமளைந்துநின்ற வனந்தனேவணிநாயனே
எண்டிசைப்புகழ்கொண்டமாவலி மேற்றரந்திரவாயனே
வண்டுலாவியவன்சாப வைகுந்தமாபதியீசனே. (உ)

பேய்ச்சிமாமுலைபருகியோய் பெருங்காளனைக்குறைத்தி
மெய்த்தகோவளிர்ராக்கரைக்கல மேற்றிகொருமாநிதி
சாய்ப்புடைத்தக்கிரி பன்மாமுடித்தாழச்செய்திறிருப்பதி
வாய்ப்பதாமணிமண்டபத்து வைகுந்தமாபதியீசனே. (ங)

காதநாத நாயகஞ்சோதி கங்கைதந்தபதேநகா
ஏதமின்றியநாதாதிய பேதமிப்போதுநிரந்தரா
போதராக்கமராருந்தியங்கிய பூபருப அரக்கரா
வேதசாருமந்திரிலாத வைகுந்தமாபதியீசனே. (ச)

குஞ்சரத்தினிலெக்கண்யத் திடுகோதிலாபப்பபுமனே
வஞ்சிநீணிலையிக்கிடுகனதமன வாழ்க்கைசேர்த்தருடாமனே
சஞ்சலத்துயம்பஞ்சயர்க்கு அஞ்சலீத்திடுசேமனே
விஞ்சலாவியவேதருப வைகுந்தமாபதியீசனே. (ரு)

கன்றெறிந்துக்கனிகாழித்திய காதலாகடல்வண்ணனே
ஒன்றுபட்டிடுமவர்க்காருத்திடும் மண்டையார்க்கிடுகண்ணனே
அன்றுவாழியிலாராழ்ந்திடு வானபூபதிநண்ணனே
மன்றுலாவுமெய்ச்சேதா வைகுந்தமாபதியீசனே. (சு)

தேனுலாவியமாலிலண்டசத் தேவதேவசிகாமணி
பானுகோடிப்பிரகாசவெண்குண பத்தராகாமமணி

ஸ்ரீஹரிநாம ஸ்தோத்திரம்.

மாதவா [illegible] வைகுண்டவாஸி [illegible]
[illegible] மனதுந் தமாபதிமிசினே.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] மனதுந் தமாபதிமிசினே.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] மனதுந் தமாபதிமிசினே

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] மனதுந் தமாபதிமிசினே.

ஸ்ரீஹரிநாம ஸ்தோத்திர முற்றும்.

ஸ்ரீ

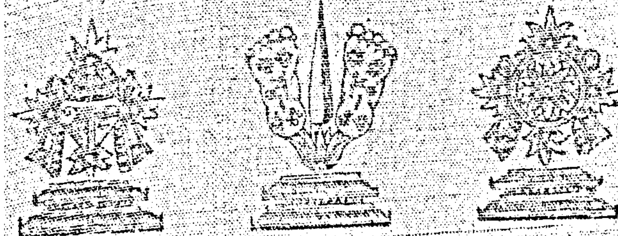

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் வ்யாஸதேவ ப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம்.

வஞ்சித்துறை.

ஆர்த்திகொள் அடியரைக்
காத்திடுங் கடவுடன்
சீர்த்தியைத் தெளிவுறும்
கீர்த்தனைத் தொடுத்தனம்.

தோடயம்.

நாட்டைராகம்—ரூபகதாளம்.

ஜயவிஜய விக்ரமி
ஜயவைகுந்த [illegible]
ஜயஜயா [illegible] யான்
ஜயகீர்த்தனந் சொல்லவே

ஜயமாய்ச் [illegible] அமிந்
ஜயவிலாச [illegible]
ஜயமார்கள் [illegible]
ஜயதிருவடி [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஜய ஜய.

ங. அநாவாச்யனு பமர்த்த — விசனே
ஆதியே பரஞ்சோதி — வாசனே
பகரும் வேதத்தின்முடி — விலாசனே
பாரவாந்தப்ரகாச போசனே — ஜீ ஜீ.
ச. சச்சிதானந்த ரூவ — ரூபனே
சதுர்முகன்றனைச் சமைத்த — தாபனே
உக்ரிதச்சக்ர மொளியுக் — தாபனே
ஓம்ஸோமவென வொளிர்ந்திடுதிச்சாகனே — ஜய ஜயா.
ரு. மச்சகூர்மவ ராஹ — செய்தவா
மந்திரமிரியிளு முருதங் — கடைந்தவா
எச்சிற்கனியின்மே லின்பங் — கொண்டவா
எம்பெருமா ளுருகந்தவா — ஜீ ஜீ.
சா. சந்திரசூரியா வொளியும் — பூசனே
தயங்குந்தாரகை யுறையு — நேசனே
நந்தனகத்தினி லியக்கும் — பாசனே
நயந்தெருமுடிவளர் வேங்கடேசனே — ஜய ஜயா.

———:o:———

அடாணா ராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நாராயணு நமஸ்தே - ஓம்நமோ
நாராயணு நமஸ்தே.

அநுபல்லவி.

காராயகண்டனுரு காராநின்மல — சிரா
கமலமேமுறையும் விமலமேனு — தரா
விமலஞானிகளா லேத்துத்தயா — பரா
நாராயணு நமஸ்தே.

சரணங்கள்.

க. அண்டபிண்ட பிரம்மாண்ட சராசர
மாகிநின்ற போத பாத யோதா மோத
பிண்டமதப்பாம் பிரப்பெயுரைத்திடும்
பிரமமாய மோக மோக தேக மூகா
தண்டணிதிலை மணிந்திடு — மாரா
சனகயோகர்த வடிநின்ற — ஆரா

கண்டாகளர்தனைக் காத்தவொய் — யாரா
கர்மகட்கொழுகினா லிந்தவுத் — தாரா
வானமீதி — தலங்கும் - வசுதேவன்
தினறு — யிலாங்கும் - வளமுநித்த
மாணமுறையினாடச் செரிமி — ஆர்ந்த
மதித்திடத்தமிழ்பரல வெண்ணெயை — யார்ந்த
காணமற்றுக்கோக்க ளடைத்திடே — தேர்ந்த
கடனுஞ்செய்தாகட் செவிதனை — மிர்ந்த
நாராயணு நமஸ்தே.

உ. சித்ராகிருணிகிவர் ஜயஜயவென்ந
தாக்கிடயிமே பாதா பேர் தா தீதா காதா
உத்தமவாழியிற் றயின்றாக்கிமேயவரக்
தோங்கி தங்குந் ருதா மீதா வேதா நீதா
நித்தநுளகிரக வாதனம் — பதியே
நிலமதையளந்தவா மனுய — நதியே
சுத்தராஜரை வாதிகள் — கதியே
அருநியண்டிடாக் கெளபத — நிதியே
வத்தவான — ஆதி - கர்த்தா
வணங்குகார்ந்த — சோதி - நீதி
எத்திசையும்புகழ் மோக்கிய — பரனே
எண்ணிலாவடியவரைக் காத்தசா — கானே
பத்திதந்தாட்கொளும் பாவியை — புரனே
பாண்டவர்க்காய்த்தாதனு சென்றமித்த — திரனே
நாராயணு நமஸ்தே.

ங. தடங்கிடந்தரும் பாகநாகினை தனையந்
தனைந்தநிக்கிய காய மாயா நீய ரூபா
படர்ந்தரும்கொண்ட பாரிதாடதைப
பகைக்கந்தாக்கிய கோபா சாபா ஆபா தாபா
மடமயிர்சவுரியின் மார்க்கனி — யுண்டு
மதித்திடாவதையமுன் றிக்கியே — கண்டு
விடமானவாவியின் முடிதனை — மாண்டு
விறையந்தெசப்தாகை முடியோனைப் — பண்டு
வேண்டபத்திற் — சேர்த்தாய் - விபீடணன்
நின்னின்படியே — காத்தாய் - பக்தர்க்காய்

நிலமிசைவந்தவ தாரமோ — மாரா
நெடும்புவி காக்கும்பொன் மந்திர — வீரா.
குலமெழுந்தாக்குலமாக்கு — தீரா
குவிப்பதற்கினி தாடீகுலேசா — தேடா
நாராயணநமஸ்தே.

———:0:———

நாகவராளிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அன்னைசொற்றவறாத வாறியடிக்கபயம்
அருமையினைக் காப்பாய் — சபயம்

அநுபல்லவி.

மன்னன்றனைகன்மகனே — மன்மாலையிட்ட — பாதா
மாதவர்கட்கருள்வந்த — பங்கிரவல்லாத — போதா

அன்னைசொற்றவ.

க. இன்றுசிதவரமேபோல — வலக்கிமனதிறல்
இப்பிரமனையே — யரியபயனெனதிறல்
அன்றுதன்னனடமீசர் — அறிவிலென்மதியிறல்
அழகனையீபரன — அமலனொருதிரிறல்

அன்னைசொற்றவ.

உ. சத்தியந்திரவினத்தை — சந்திராகத்திபா
சாமுந்தனுக்கடந்த — சாயுச்சியபதிருபா
அத்தியயாத்திரைக்கு — வெணக்குக்குதாபா
அழிவின்றயிலாத — வசண்டசாம்ப்ராஜ்யபா

அன்னைசொற்றவ.

௩. தண்டகாரண்யத்தபுரி — தந்தக்குரோதா
தானவருகுத்தகை — தாவழ்க்குமோதா
அன்பொருமையராதந்நதி — நமதிறகொண்டநீதா
அழுகியதைத்தெடு — மனந்துறகொய்தமாதா

அன்னைசொற்றவ.

ச. கானன்றுனிவந்திடத்த — அருந்துபென்னிகழ்வையேகா
கடனாடவெகொண்டநீ — காட்டுதேவதேசா
பாலனையொருங்கிணந்தனைசென் — பதக்கீரமதிசெருக்கா
பாறுசைக்கலைக்கதி — பார்வைக்கசேபோக

அன்னைசொற்றவ.

ஆனந்தபைரவிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

லக்ஷ்மீநாயகா ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநாயகா.

அநுபல்லவி.

லக்ஷ்மீநாயகாமெம் — பீரா — பக்திவாசனமேக — தீரா
இக்ஷ்வாகுகுலோத் — தாரா — வதிகனோந்தமேக — சூரா

லக்ஷ்மீநாயகா.

சரணங்கள்.

க. முத்தருளக்கொண்ட — தாபா — முவுலகளந்த — பூபா
அத்திமுறைநார்த்த — தாபா — அண்டாண்டமான — தீபா

லக்ஷ்மீநாயகா.

உ. சந்திராநந்தகர — வேசா — சச்சமயமான — வீசா
வர்த்திதபதந்தா — பூசா — வரியிலவெண்ணையுண்ட — வாசா

லக்ஷ்மீநாயகா.

௩. சங்கற்பமெனும் — வினையில் — தங்கியாழ்ந்தேனைபன் — வினையில்
பொங்குத்தாசர்தா — வடியில் — சேர்த்துய்மேவங்கடத்தா — தலையில்

லக்ஷ்மீநாயகா.

———:0:———

அசாவேரிராகம்—சாபுதாளம்.

பல்லவி.

சோர்ந்துபோனதே - மனது - சோர்ந்துபோனதே.

அநுபல்லவி.

தேர்ந்தபரமனும்வந்து - நம்மைச் - சேர்ந்துகொண்டுவராமலைந்து
சார்ந்தனாதத்திறகலந்து - அரி - நாமந்துதித்திடாய் நினைந்து

சோர்ந்து.

சரணங்கள்.

க. தானலைப்போனின்ற ருசி - மாறைகக்கண்டுமெழுங்கின்றும் — தவிர
தானல்லோதெரியும் — கானா - அற்றக் - ஜங்வரு மோயல் — வேஸ

சோர்ந்து.

உ. பெண்பிள்ளைகளுங்கூடி - நம்மைப் - பிரேமமென்றநீ — ஒடி
கொண்டுகொடு தேடி - நானேக் - கொருத்தவிரோபருகூடி

சோர்ந்து

௩. இந்தஜன்மத்தைச்சோதே - போனு - லெந்தஜன்மமு காட்டாதே
அந்தகாரத்தில்விழாதே - அவன் - றந்தமொழிமற வாதே
சொர்க்கு

௪. இன்னங்காணவில்லை யென்று-நீ-யேனழுகவில்லை யின்று
மன்னன்சபை தனிலன்று-சுத்த-மாதைக்காத்தான்று நின்று
சொர்க்கு.

௫. அட்டமாசித்தியும் புரிவாய்-நல்ல-ஆனந்தபோகத்தி லாறுவாய்
கிட்டித்திதிக்கப்பெருவாய்-எக்குளு-செல்வமாகவுலாவு வாய்
சொர்க்கு.

௬. வேதனையின்றியெவன் னேசன் - சுக - வேங்கடேசனை விசன்
சோதனைசெய்குவான்வாசன்-பொற்சூழ்ச்சியிற்சொரதேபாசன்
சொர்க்கு.

முகாரிராகம்— ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மண்கொண்டு போகுமே - இக்காய மனமே
மண்கொண்டு போகுமே.

அநுபல்லவி.

கண்முன்னுலகைக் காக்ஷியைக்கண்டு மாறுய்
கண்ணன்டிகளின்மேற் கருத்திலாமலே விறாய்
மண்கொண்டு.

சரணங்கள்.

௧. பெண்பிள்ளைகளைப் பம்பி கண்டபடியே தரும்பி
சண்டைநிறைந்து வெம்பி அண்டுகின்றுயே நம்பி
ஆடுறாய் - அமைதாக
வாடுறாய் - அஞ்ஞானவழி
கூடுறாய் - ஆபாசமாக
மண்கொண்டு.

௨. காதிவாளிதனைக் கண்டு காடிமுடிமுடி பூண்டு
பூதவைக்களைக் கொண்டு போலவேபிடித்துக் கொண்டு
கட்டுடு - அஜ்ஞானத்தை
ஒட்டுடு - அனாசவிமை
வெட்டுடு - ஆனந்தமாவாய்
மண்கொண்டு.

சக்கரம்போற்சுழ லாதே சக்கரபாணியை விடாதே
சிக்கும்பலத்துழ லாதே சிதாணைப்பிரி யாதே
ஆடுப்பாய் - அட்டாக்ஷரத்தாற்
பூஜிப்பாய் - வேங்கடேசனை
நேசிப்பாய் - இடைவிடாது
மண்கொண்டு.

———:o:———

௭.—சாவேரிராகம்—ஆதிதாளம்

பல்லவி.

கண்ணன்மங்களங்கொண்ட -காக்ஷியைக்களித்திடக்
காணலாம்வாராய் மனமே.

அநுபல்லவி.

தன்னனி மலரானை தன்னிடமகிழ்நனை
வண்ணமாய்க்கொருநாறுனை வழிபடவேயில்லை
தாம் தாம் தாம் தகஜு ஜெனுத்தஜெனு
திம் திம் திம நாதரி தில்லானு தக்தரி
ஓதரி தாரி தகரி தாரி திம் தில்லானு
தின்னக் தகஜம் தரிகிடதோம் தின்னக்தகஜம் தரிகிடதோம்
கண்ணன் மங்களம்.

சரணங்கள்.

௧. கொன்றைமலர்தரித்தக் கிரீடனுமொருபால்
குரவருமியவன்ன வாகனனொருபால்
பொன்றுமிலாதமாய் புரந்தரனொருபால்
புகழுமறைமொழ்துயம் பூசுரரொருபால்
பன்னிதன்னிகொண்டு - சேவையைக்கண்டு
பலருமகிழ்வார் விண்டு
இன்னிசைநாரதர் யாழினுல் நடிக்க
கிரைக்குத்தசநாத மெங்கனு மொடிக்க
மன்னியமறைகள் பங்கஜம் படிக்க
மாதர்களுல்லாசத்தலம் நடிக்க
விண்ணுனாறுத் தருவர்மலர்போட
கிரைந்தபத்தர்கட் பல் ஸண்டுகள்பாட
ஞா

என்னிலாதசித்த ரோகமாய்க்கட
எம்பெருமானென் றெதிகளுந்தேட
தாம் தாம் தாம் தகணு ஜெணுத்தஜெணு
கண்ணன் மங்களம்.

உ. அரும்பொருளின்பம்பி டமர்ந்தவன்சிராய்
அழகியபூதல வாழியைப்பாராய்
மறைபுகலென்குண மயிலைமேதாய்
மந்தகாசம்த் திகழீடப்வாராய்
நரகரியவர் நாளை - ஞானங்கடந்த
நாதனைப் பார்மாநே
உரங்கொண்டசாமவேத மூல்ஸாச துக்கன்
உயிர்க்குயிரான வோங்கார லிங்கன்
இரவணமனை நிதித்யாக சங்கன்
செராஜஞகசொருப செல்வ புங்கன்
காமதிநபக்ஷா யுக்தரிக்தோன்
கதிதருமேருட் திக்கரிக்தோன்
இரவிமதியாய்த்தி ஜொலிக்தோன்
இலகுஞானந்தம் பொருள்விரித்தோன்
தாம் தாம் தாம் தகணு ஜெணுத்தஜெணு
கண்ணன் மங்களம்.

௩. அர்ச்சாவதாரசொ ரூபனுயார்த்தி
அடியர்களித்திட வானந்தந்தந்தி
மெச்சும்ஸ்ரீவெங்க டேசனுகவேவந்தி
மேதினியிதுஜித்தோன் மெல்லடிபணிந்தி
எச்சதலமும் பாரும் - அவன்சேவையால்
இருவினைகளுந் தீரும்
இச்சைகொண்மாதவ ஜெந்தெய தோனை
பேர்தருபுபதியாய் வந்த தேவை
பச்சைமேனிபாமாக்கமன்னன் ஜோனை
பணிபவித்தசமயம்பகருவர் பூனை
ஆசாரகனின் தரிசி பென்னும்
அச்சகாரமா மங்களம் தின்னும்

மோசம்போகப்போ ருய்குரு வென்னும்
முதல்வன்குளதனின்மோனமாய்மன்னும்
தாம் தாம் தாம் தகணு ஜெணுத்தஜெணு
கண்ணன் மங்களம்.

———:o:———

அ — ஆஹிரிராகம்—சாபுதாளம்.

பல்லவி.

கருணையம்பதிவாசா - என்னைக் - காருஞ்சருவேசா

அநுபல்லவி.

அருவாகி அகிக்குலந்த - தோதா - அருணீதா - காபாதா
கருணையம்பதி.

சரணங்கள்.

௧. மட்டிலாத பிறவியொன்றி - மயங்குகின்றே னதிலேகுன்றி
கெட்டியானவினைபக்கின்றி-கெதிதா-காலஅதிதா-குலபதிதா
கருணையம்பதி.

உ. நந்தனுன்னங்களிக்கவந்த - நடனபாதகனினவிந்த
மந்திரார்த்தமானசொந்த-மதியே-யோகநிதியே-பாகவிதியே
கருணையம்பதி.

௩. சித்திரதிருமேனிகன்போற்ற - சேஷசயனமாகியுற்ற
அத்திரமறையைபூர்த்துகார்த்த-ஆரணு-பரிபூரணு வியாகாரணு
கருணையம்பதி.

௪. வேணுகாதங்கொண்டகேசா - வேங்கடேசபிரமஈசா
நாணும்பரிகேருர்ந்தபோச-நாதனே-ஜகபோதனே-சுகவேதனே
கருணையம்பதி.

———:o:———

௯ — ஆனந்தபைரவிராகம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

உனதிருவன்னைநதிக்கவேவருமோ - உன்னடியார்போல
உருகியன்றான் சேரவேவருமோ.

அநுபல்லவி.

பலத்துமோக வினையை நீக்கி
பாதமுடனுமமை பிச்சையாகத் தாவே
உனதிருவன்னை

சரணங்கள்.

௧. காமமென்னுங்கனலைக் கொண்டேனே - மோகாந்தகாரா
காடகனிலேயின்று தொண்டேனே
பூபாவுந்தனும முண்டேனே
புகழ்வதேனுமென்னாளுங்கண்டேனே
உளத்தி உன்னே.

௨. சாமிசகாப சயன வந்தாரா - சாயுஜ்யபதிவின்
சார்ந்துநின்றகெம் பிரவொட்பாரா
சிரம்பரசித் குணபரபர
நித்தியசுதாகர கீர்மலவேங்கடரா
உளத்தி உன்னே.

௩. தவமுனியாகம் காத்தப்பாகாரா - துளசிமணிமாலை
தவமணந்து வாளுந்தோவோர
பலமதை நீக்கிடும் பாமபூதார
பாருங்கடைக்கண் ணுற்பாலனீசா
உளத்தி உன்னே.

௧௦.—சௌராஷ்டிர ராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

நந்தன்வீட்டில்வளர்ந்த - நாகசயனவென்னை
நாடிவாரும் நந்தநாத

அநுபல்லவி.

முந்தியானைக்காத்த - முகுந்தா பாதா
அந்தமாதியில்லாத வடிவானனந்த போதா
நந்தன்.

சரணங்கள்.

௧. காலாகாலந் தாசருள் கலந்துவாழ்ந்திடும்பூசா
கபிராஜவிசா மாய்த்த கமலக்கண்ணகேசா
ஆனிலயமே ஸமர்த்தநாககேசா
அண்டபண்டபுவன மனத்தபாபநீவாசா
முனைதாசனமனை சேர்த்தியே
முக்கடாயின்று பூர்த்தியே
காலேவபுகே நாக்குல் சேர்த்தியே
சானதயாக்குணாதி பூர்த்தியே
நந்தன்.

௨. அடுத்தசங்கடங்களை யெடுத்தே தள்ளிநிலா
அனாவிகல்வியென்றன் பிராணலோலா
தடித்தாருநன்னருளின விடுத்தே தனைபற்கோலா
தன்னியாபேய்முலை யுண்டபாலா
கொடுத்தமனந்தனிநி குணத்தையறிகிலேன்
குறித்தாவனைத் முனத்திற்றாறிக்கிலேன்
கடித்தபவத்தில் விழுமற்கொள்கிலேன்
கறித்தநீ பதந் கருத்திற்றரிக்கிலேன்
நந்தன்.

௩. பத்தினைகளைந்திடப் பரித்தவாருமென்கோனே
பஞ்சசாபத்தினியைப் பட்டமாய்க்காத்ததேனே
அந்தனாக்கருசாமல் அருளவாய்மேனே
அவருஞ்சோருக மமாக தேவங்கடேசனே
உந்தன்மீதினி அவக்குமென்னையும்
உடைந்துபோகுவ பஞ்சபூதமும்
எந்தவிதமாக வெற்றும்பாதமும்
இதயந்தருமோ வெளியஞானமும்
நந்தன்.

———:0:———

௧௧.—சங்கராபரணராகம்—திரிபுடைதாளம்.

கண்ணிகள்.

௧. நீரகத்த மேயகா திருவருடாரு நேயகா
ஞானகத்தர் ஆயகா ஞாலசகியமகனைசேர் நாயகா
௨. சகலசக நிபனே சுருதியானப்பிர தாபனே
ஜெகமுறைத்திடுநாபனே செங்கமலமாதரை மார்பனே
௩. ஐம்பூதமா யமர்ந்தவா அமரர்க்கமுதந் தந்தவா
எம்பெருமானைப் வந்தவா யோமானவாவென்று வாவவா
௪. பாலினைன்று பாருமே பதம்பாதமதனில் சேருமே
கோலமாய்வந்தா காருமே கோவிந்தவேங்கடு சாருமே

———:0:———

௧௨.—செஞ்சுருட்டிராகம்—ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்.

௧. ராம ராம ராமசந்திர ராமா வாராய் - அநந்த
ராம சத்துவ நித்திய பத கனிவ வாராய்

உ. எண்டிசை யேத்தும் பிரகாச — ஜெதியே வாராய் - எந்தன்
இடர்தனைதீர்த் தாளும்பர — வேதா வாராய்
௩. மங்கையை மார்பிட மேந்து — மதன வாராய் - சுத்த
மாதவ முனீந்திர் தங்கு — மகிமா வாராய்
௪. அத்திக்குக் காத்த திட்டவாதி — மூல வாராய் - அயன்
அரன் முதலோர் யேத்துஞ்சோதி — யனந்த வாராய்
ரு. பூதலி முல்லை புண்ட — புண்ணியா வாராய் - பர
போதகர்க்கதிராய் நின்ற — பொருளே வாராய்
௬. திரிகுண வோங்கார திவ்விய — தேசா வாராய்-இந்திரன்
திசைவிடக் கோகிலியைக் கொண்ட — இன்னரியா வாராய்
எ. அண்ட முண்ட வமலறுப — வருதி வாராய் அசோதை
அன்னந்த கயிறாற் கட்டுண்ட — வரியே வாராய்
அபாவியேன் பவங்கடிக்கப் — பரனே வாராய் - குரு
பாதவேங்கடேசபுர — பதியே வாராய்

———:0:———

கஅ.—அபூர்வராகம்.—சாபுதாளம்.

கண்ணிகள்.

க. நர்ககவென்மேல் — கச்சியைய்யாதே நீ
மெய்க்கின்றானின் — மேன்மையாக்குமோ நீ
உ. உந்தன்கருப்பத்தி — அதர்தரங்கவே நீ
நந்தனக்கதை — வந்தமாகவே நீ
௩. அக்குதாபரும் — லச்சைசெய்யாதே நீ
உச்சிதமாக — மெச்சவேசேரும் நீ
௪. காலுவேதரும் — நாட்டித்திலா நீ
கோலமானதை — கொள்வதெனிலா நீ
ரு. சத்துவருமெய்யாய் — சார்ந்தரத்தியனே நீ
சித் அவவானந்தா — தாசர்ச்செய்யும் நீ
[illegible] சருவசேவனிற் — றந்தருமீசனே நீ
தருகிசிலா — சத்தியவேங்கடா நீ

———:0:———

க௯.—புன்னாகவராளிராகம்—சம்பைதாளம்.

கண்ணிகள்.

க. பன்னகசயனவென்னைப் பார்ப்பாயோமலர்க் — கண்ணா
பார்த்தாலல்லோபாவங்களைப் பகைப்பேன்மேக — வண்ணா
உன்தாளடையத் தோகங்கொண்டு முழுதுமின்றேன் — புண்ணா
யுத்தமனே பொன்னடிதா தாகந்தகாருந் — தண்ணா
உ. பிள்ளைசெய்த குற்றங்களைப் பொறுப்பதுபோல் — பெரியோய்
பேதையென்மீக்கொண்டகோபம்போக்காயோகற்கரியோய்
கன்னமான கசடன்றனையை கருணைசேர்த்தாள் — பிரியோய்
[illegible] இன்னவிடக் காரணமாக — ஞானியோய்
௩. எந்தன்பந்தை யென்னவியென்னி யேங்கு கின்ற — வய்யா
ஏழையின்மே லருட்கண்பாரு மேகமான — மெய்யா
வந்தனைகள் புரிந்தவென்னை வருசெனசெய்யாதே — செய்யா
வாழுகின்னடியாருடன்சேர் வருளாயனந் — தய்யா
௪. அறமுதலாகிய வினையை யகிந்திடுவனே — நாரணா
ஆதுலர்க்கு கேனைதான மனமத்திலேனே — பூரணா
திறமுடைய வடியாரடியி னீழற்கொள்ளிலே — ஞானா
நீவிசும்பாயானகந்தா நின்னாலைஜக — வாரணா
ரு. திரிகுணவோங்கார ஜகதிவ்வியபாதக — நாதா
தீனருத்தவர்க்கருளளித்த தினகாருப — போதா
வரிசில்லைவனைத்தோங்கும் வரிசாயக — நீநா
வானவரோத்தம்வரத வளவாபிரக்கி — யாதா
௬. அன்னைதந்தை குருவுமாகி யாதரித்திடும் — வாசா
அடுத்தாக்கால ஞாயிரைக்கொய்து யழைப்பனேயென் — னீசா
என்றோ வவன்பாற்சமரிழைத்திட வேங்குவனோ — பூசா
ஏற்றினேன் வந்தெனையக்கண மேற்பாய்வேங்க — டேசா

———:0:———

உ0.—மத்தியமாவதிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அரிதமாய் வந்துன் னெருங்கடிற் கூட்டமாய்.

அநுபல்லவி.

கரியிருட் கடிந்த கமலத்தாள் — சூட்டாய்
பரிவினை யூர்ந்த பரமனே — நீட்டாய்

ஆரிதமாய்.

சரணங்கள்.

௧. கருங்கடா மீதேறி கருணையில்லாமற் — றுசி
அரிமாபோற் காலன்கனி வழைப்பானேயவி — பாவி
ஆதரிப்பாய் நீயென்று வடைந்துதேயேந்த — றுவி

ஆரிதமாய்.

௨. இருவினையெனுந் தீ யெரிக்குதே — அப்பனே
என்மன மீயா திருக்கில — துப்பனே
வழைபர்க் கிரங்கு மிருவிலா — மெய்ப்பனே

ஆரிதமாய்.

௩. உன்னைவிடக் காப்பவ ருண்டோபற் — பரனே
இக்காரமான வுபர்சார — சரனே
உரிதனிலுமுத முகந்தசெந் — நரனே

ஆரிதமாய்.

௪. தாயிலாச்சேய்போற் றவிக்கின்றேன் — மணியே
தாய்தனிற்றுமுந் தடல்வண்ண — வணியே
கருணையாமுமுன் காத்திடாய் — பணியே

ஆரிதமாய்.

௫. மாதவ வெதிபதி மதனசுந்தர — கதி
வேதனர் சுகபதி வேணுகோபால — நிதி
நாதவேங்கடபதி காமினி யாள்வாய் — ததி

ஆரிதமாய்.

———:o:———

௧௪.—காம்போதிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அன்புகொண்டேனை — யாதரித்தருளே
அம்பரீஷன் — றுதிப்பெருமே.

அநுபல்லவி.

மன்னும்வேங்கட — மலைதனிலுறைசுபா
மாதவனே — முரகரிதாபா
கன்னன்மொழிக்குழி — கலந்தாவதியுர்தீபா
காருமெக்கணுர்பா — பாருமனந்தருபா

அன்புகொண்டேனை.

சரணங்கள்.

௧. அணையோனிடை — மமர்ந்தனிர்க்குணனுயா — அமலமாகி
அண்டமாகவேகின்ற — திருசுகதாயா — அற்புதமாக
பண்கெரிமுறைதனைக் கண்கொத்திட்ட — மாயா
பாரமணிசேய கற்பக — சேயா
என்றுசைகள்துதி கொண்டபா — நேயா
ஏகர்வெங்குமவியாபக தேகாவாகம — வாயா

அன்புகொண்டேனை.

௨. பாசவினைதனை நேசமாய்க் — கொண்டேன் - பவத்திறல்
மோசம்போகின்றேன் றாசாவுந்தன்றிறுண்டேன் - முவுருவான
சாரவுன்னையார்தா ரென்கனைத் — தாராய்
நேசமானசகச சேர்ந்திடப் — பாராய்
ஆசைவலையிற்சிக்கி யமுந்திட்டேனே — நேராய்
அருமுனனுபதத் தாருமிரானே — சீராய்

அன்புகொண்டேனை.

௩. காலதூதர்கள் சூல — மெறிவாரே - என்வெங்கடேசா
கோலமாயுயிர்கொண்டு — போவாரே - அப்போதுன்பாசம்
சாலச்செய்புமோவலி சாக்கிர — நேமனே
சவ்வியசாசிக்குச் சாரதியாம் — தாமனே
பாலருடனுபர் படியுறை — பூமனே
பாரனந்தப்பெயரையேனந்த — வாமனே

அன்புகொண்டேனை.

௧௫.—சங்கராபரணராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உன்னைவிட முதலுண்டோ — எந்தனைக்காக்க
கு

அநுபல்லவி.

பன்னகசயனனே பாண்டவர்நயனனே.

உன்னைவிட.

சரணங்கள்.

க. காலதூதர் வருவாரே வந்து
சூலத்தாலே வெறிந்து
கோலமாகப் பறித்து
நீலன்வசம் விடுவாரே அப்போ
நிலைகலங்கியென்னைவன் கலங்கிடும் காலம்
உன்னைவிட.

உ. பாருலகில் தேகங்கொண்டேன் கொண்டும்
காரிருள் தனிற் சிக்கி
நாரிகளின்பாற் றங்கி
பொருளை மறந்தேன் எங்கள்
பேதைமைதனைநீக்கி பாதவனுக்கு கொள்ள
உன்னைவிட.

ங. நாதருடிவான நீபா என்றும்
போதனுக்கே தன்றும்
புண்ணியவனந்தா பொங்கும்
ஆதனுக்கருநாபா எங்கே
ஆதரியும்வேந்த டோறும் நின்றுமே
உன்னைவிட.

———:o:———

க௮.—அசாவேரிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஒருமொழிபுகலாய் - எந்தனுடன்
ஒருமொழிபுகலாய்.

அநுபல்லவி.

கருவினைகொண்டாரை முதலாய் - உன்னை
காவென்னே தேவனே மதலாய்
ஒருமொழி.

சரணங்கள்.

க. பஞ்சவர்க்காய்த் தூது சென்று - பொன்
பாவியசன் பா ன்று

கஞ்சமலரோனே நின்று - பிச்சைக்
கெஞ்சிக்கெஞ்சிக் கேட்டாய் நன்று
ஒருமொழி.

உ. பற்குனன்மேல் வைத்த வன்பு - பாலன்
பக்கமீதில்லையோ வன்பு
சொற்களால் வைதோர்க்குந் தான்பு - நீ
செய்யாது காத்தாயே முன்பு
ஒருமொழி.

ங. மொழிக்குமொழிக் குள்ளாய் நின்றாய் - வந்த
மோசபூதகியை வென்றாய்
செழிக்குமடியார்பால் நன்றாய் - யாதுஞ்
சேரும்வகை செய்வாய் சென்றாய்
ஒருமொழி.

ச. வினையென்மீதினில் சோமா - உனக்
கித்தனை யபாக மாமா
வானோர் புகழாமோ நாமா - மிக்க
வீரிற்றுயில் வேங்கட ராமா
ஒருமொழி.

———:*:———

ககூ—எமுனைகலியாணிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அபயங்காரையா - அடிமையின்
அபயங்காரையா.

அநுபல்லவி.

சபையிற் காளியோ டாடிய சங்கரர்
சாற்றியசற்சனனே ராயுச்சியமானேனே.
அபயங்.

சரணங்கள்.

க. துரோகிகள் கர்லா - பிரோரத்தின
துருவரூ கூலா
புரோகிதன்றெழும் புண்ணியங்க சிலா
பூபதியாய்வந்த பிதாம்பரக் கோலா
அபயங்.

உ. சந்நிதிதானக் — கன்று - சந்திரதய
சாம்ராஜ்ய சத்திய — வன்று
அந்நியதற்பொருளாகிய — நின்று
ஆச்சர்ய கரத்தில் அடங்கிய — தன்று
அபயம்.

௩. ஆதிமூல — வங்கா - அந்திமூல்
ஜைவிவந்த — துங்கா
சோதியெனும் பதிகைவாதினைப் — புங்கா
சோதனைசெய்யாதே தேவாவெனைச் — சங்கா
அபயம்.

௪. உனையிட — சோரா - புரிமல்
உண்டோ சொல்வாய் — தீரா
அன்னைதந்தை குருவாயமர்ந்த — மாரா
அந்தகனிட்டாம லருள்வேலவா — தாரா
அபயம்.

———:o:———

உ0.—அபூர்வராகம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

பட்டுபட்டதுபோதும் பாழுமொன்மத்தர் நிலை
பதைபதைக்கின்றேன் பசுமலைத்தாள் மலர்

அநுபல்லவி.

எட்டிரண்டறியா வேதமுறையைக் — காருமோ
எதிருமாய்நின்ற வேதந்தியே — பாருமோ
மட்டில்லாப்பிரசண்ட மாயவா — வாருமோ
மன்னனேயென்பான் மகேசா — சேருமோ
பட்டுபட்டது.

சரணங்கள்.

க. சிவனேஅம்பர தத்தில் நாடினேனே — காவே
நிறைந்துநின்ற நாதவொளி — கோவே
தேவனேஅமுதுசிற் பெருமென்னை — மானே
தேவர்க்கரசி ஞானவேணி — யோனே
பட்டுபட்டது.

உ. சரம்வளர்பிரகாச தேவதேவ — விசா
செட்டிலும் ஜயம் செல்வமான — தேசா

பக்கிலர்விரதியாற் பாரளந்த — நேசா
பன்னவரேத்தும் பதுமபாத — வாசா
பட்டுபட்டது.

அன்பராதியுள்ள மறைத்திடா முன் — ஞண்ட
ஆதியானவா வமலா ஞால — முண்ட
அன்புறு மயர் அதிசெய்துன்னை — வேண்ட
ஐயவேங்கடா அளபவாரம் — பூண்ட
பட்டுபட்டது

———:o:———

உக.—சுருட்டிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கண்மணி யென்மணியே குணாகரா- ஓம்
கலங்கி வாடுகின்றேனே — நீதா

அநுபல்லவி.

கண்மணியுன்மன — மென்விடயத்தினில்
தண்மையாகவில்லையோ தரிப்பனோ பூமியில்
கண்மணி.

சரணங்கள்.

க. அருள்செய்யாதபாபஞ் செய்தேனோ — மெய்யா
நிருமலதத்தெரிந்து நீக்கவொண்ணுமோ நா — ஐய்யா
காருடையருளத்தில் நாடியிருக்கு — மையா
நாயேனையாள்வாய்சுக நளினமலர்பூத் — தையா
கண்மணி.

உ. சந்திரன்விடுத்தபேய் நஞ்சையமுதா — யுண்டு
காளிங்கன்மணிமுடி சதார்செய்நாக் — கொண்டு
அந்தரஞ்செய்தவிபீடணனைக்கணூற் — கண்டு
ஆய்ந்துநாத்திட்டாப வபோத்திராமா — பண்டு
கண்மணி.

௩. ஏழைதனைக்கன்றலே யெதிராஜசுந்தரா — பாரும்
இரங்கியின்னடியாரி னெனைச்சேர்க்க — வாரும்
வாழைகமுகுசோலை வளர்வேங்கடத்தாய் — காரும்
வானவரேத்துந் துல்லிய வரதனேயென்னைச் — சேரும்
கண்மணி.

உஉ.—முகாரிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மதுராநகரின் மனமது கல்லோ
மாயாவிக்கிதங்குவா யல்லோ

அநுபல்லவி.

சதுரர்கட்காய்பிருதா சாற்றிநாய் பாவீ
சண்டாளராயினன்பா லண்டிநாய் நாவீ
மதுரா.

சரணங்கள்.

க. ஒருத்தியிடம்புருந்தா யொருத்தியிடம் வளர்ந்தாய்
உன்வில்லபுரிலேயே யபர்தாவிலே பிறந்தாய்
வரித்தசாந்திபன்பிள்ளை மதிக்கக்கொண்டுவந்தாய்
மாலினாப்பெரியோனை மண்டலத்தி லிறைந்தாய்
மதுராநகரின்.

உ. பாவிகளுரைகேட்டில் பதைக்குதேயெந்தன் மனம்
பக்ஷமாய்க்காப்பேனென்று பரிந்துரைப்பாயோ தினம்
தாயிதமாய்க்கருவிந் ருக்காதேயென முனம்
தன்னொடுபரித்திசத்தால் தாதாவுனக்கு கனம்
மதுராநகரின்.

ந. அசத்தக்காலத்தைக்கொண்டே யாதரித்தப்பிர காசா
அடியேனைக்காத்தாலுன்னை யார்தடுப்பார்பொன் வாசா
உயிர்தவிராதனை யொடுக்கித்தாள்சேர்த்த தேசா
உயர்கனேந்துருசக வோங்காவேங்கட தேசா
மதுராநகரின்.

———:0:———

உந.—தன்யாசிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கோபமே னருளே - ராமா வென்மேல்
தாபமேன்பொருளே

அநுபல்லவி.

பாப நிபா பாமரின நிபா
தாப தரபா ஜெக தாபா
கோபமேனருளே.

சரணங்கள்.

க. தசவித நாதா தாசர்கள் போதா
தருராஜனை கதி யேற்றினை காப்பாய்
கோபமேனருளே.

உ. மதிபதி வாசா மந்திர கிரீசா
விதியே யெந்தன் கதியே பதி பதியே
கோபமேனருளே.

ந. பாமினே கர்ரும் பக்திநந் தாரும்
உராமக வென் நூலையவிய ளியோய்
கோபமேனருளே

ச. சகலத் தியாகா சாம்ராச்சிய போகா
சகவாகன சுக வேங்கட யோகா
கோபமேனருளே.

—————:—————

உச.—நாதநாமக்கிரியைராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி

எந்தன்குல தெய்வமே - சிந்தனைதிருந் தவமே

அநுபல்லவி.

பந்தவினைகளை நீக்க
முந்தவருவாயே காக்க
எந்தன்குல.

சரணங்கள்.

க. அண்டமுண்ட வாயனே யருள்சீய கேயனே
அண்டரிக்காதீந நேயனே காருண்ணிய மாயனே
எந்தன்குல.

உ. உன்னையீந் காப்பவ ருண்டோவெந்தன் தந்தையே
தங்காமாய் கிளைந்த பாங்கான விந்தையே
எந்தன்குல.

ந. பெய்ப்பூமியுண்ட நாபா பேதமைக்காருப்பிர தாபா
தாயில்லாத்தனி ரூபா தன்மயமான ரூபா
எந்தன்குல.

ச. பாம்புகொண்டஜெக தீசா பாந்தநான்ருதி வாசா
தனைக்குநல்வேங்க டேசா நாகமாலை சேசா
எந்தன்குல.

௨௫.—மோகனராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தாமோதரா வந்தன் — முரகர்களிற் சேரும்
தழைக்க நின்று — காரும்

அநுபல்லவி

மாமோக வல்லதனிலே சிக்கி — மயக்கிடுவதே நித்திலேதந்தி
பாமரன்போ லானேன் — பாலனைப்பாருந் தேவே
காம ஜனார்த்தன — காருண்ணியமானதேவே
தாமோதராவந்தன்.

௧. அலைகடலிற் றுயின்ற — வையா துய்யனே
அபயமென் அன்னையா — னடைந்தேனே மெய்யனே
இல்லையபவென் றுக்கிய — தேவீதல செய்யனே
ஜெகதலமாய்நிறைந்த — செல்வமானத் வையனே
நவநீலாம — லென்னை-பிரதாபா
தாங்கிக்கொள்வா — யன்னை - சேனா
அவமாகவிடாமலே — யாதரிப்பாய் கோரா
அறிவினையுஞ்சுத்த — வடிபாகிற்சேரும் பாலா
பவசாகரத்திற்சிக்கிப் — புதைக்கின்றேனே லோ
பதிதபாவனதிதா — பதிபேபாலவடைவேலா
தாமோதராவந்தன்.

௨. இல்லைடைந்துகைப்பிட்ட — தோகைக்குத்துகில் தந்தாய்
அன்பமறையடைந்த — அம்பிக்கருளீயிந்தாய்
அகிலமாசுகொண்டோ — னறைந்ததம்பத்தில் வந்தாய்
அண்டசராசரத்தை — அரக்கனுக்கா பளந்தாய்
ஆதியாக நின்றும் - அதிசாரத
அகங்களிக்க வென்றும் - சந்த
நீதிபாக வாய்ச்சிக — ஞானங் கண்டு
நினைத்தபடியே சுக — வறுபவங் கொண்டு
சேதிபாதத் தமிர்த்தை — பிக வுண்டு
ஜெகவிலாசத் தெய் — தாமே பண்டு
தாமோதராவந்தன்.

௩. உனைப்போன்ற வுனர்கன்பா — அருகுவதோமே மணிபே
வும்பர்களுக்கு மெட்டா — வோர்தேவ்வடை பணியே

எனைப்போன்ற வினனை — பொருளார்கோப் குணியே
யென்னசெய்வேன் தேவே யெளியனையா வணியே
பாபியானேன் வாசா — ஆதியாத
லோபியான வீசா — நாதா
கோபியாமவெந்தன் — குணத்திலிற் றங்கி
குறித்துக்கொள் அன்பா — லாகவேவெபோங்கி
நாயினூ வந்த — காள்பிக வேங்கி
நாட வருள்புரி — நாதனை யோங்கி
தாமோதராவந்தன்.

௨௬.—சங்கராபரணராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னகுற்றஞ் செய்தாலும் மன்னித்து ரக்ஷியும்
வரமான வெங்கடேசா.

அநுபல்லவி.

முன்னமுரைத்துவிட்டேட வின்னம்புகல — பாட்டேன்
பின்னமில்லாமற் றுனிற் றன்னியனுக — வின்றுனில்
என்னகுற்றம்.

சரணங்கள்.

௧. உன்னைவிடவெனக்கு வொருபாமுண்டோ — சொல்
உலகனைத்தவனே புவந்தெத்தனைப் — பாரய்
அன்னைதந்தைகுருநீ யென்றடைந்தேன் — காரய்
அடியார்க்கடிமிற்சேர்க்க வனந்தசயன — வாராய்
என்னகுற்றம்.

௨. தேகமெடுத்துமேதே சாகவந்திடும் — பாமேனா
சிரிமோகமதில் சிக்கிமுன்றேனே — தேனே
யோகபோகத்தைநினைந் தேங்கிவாடுகிறேன் — கோனே
வந்தியிரைந்தகரிக் கெதிரில்வந்தாள் — போனே
என்னகுற்றம்.

௩. இந்துபூதங்களாக வமைந்தாகின்றதொரு — பாதா
வடிவேனுந்தனைக்காண வடுக்குமோ நாத — நாதா
பந்தனைகளைநீப் பாதமலர்சூட்டும் — போதா
பாருலங்களைமேய்த்த முசுகுந்தநாத — நாதா
என்னகுற்றம்.

அந்தகனுமெதிர்த் தமர்புரிவானே வாரா
அன்பினுடனுமிக்க வருமோவென்று வீசா
சந்தகமின்னடியார் சார்பிற்சேர்த்திடு நேசா
சகலாத்மசாத்யதிரா சவுரிராஜப்பிரபாசா
என்னகுற்றம்.

௨௭.—முகாரிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னகுற்றமுனது பொன்னடியை யென்று
இதயம்வைத்தனுப்பி கோபாலா.

அநுபல்லவி.

தண்ணீர்விலாவிலத்துமி தன்னியாரவண்ணியே நாதா
தன்னையேகவனதிட [illegible] காமக்கராய பேராதா
என்னகுற்றம்.

சரணங்கள்.

மாதர்களுடன்கூடி மகிழ்ந்தவனே விதோம்
மாணடியார்க்கடம் மலரளித்தானை விதோம்
வாதர்களுடனிதி வாசனிக்குதானே விதோம்
வாரியன்ன முனைவர்ஞனம் வரிசைபார்க்காலே விதோம்
என்னகுற்றம்.

பாலர்களுடனெடுத்து பக்ஷமிகொண்டான விதோம்
பத்திரபுட்பங்களாலே பத்திபுரிந்தை விதோம்
கோலாகலமேயாட கொண்டுவெழுந்தை விதோம்
கொடியேனவே பெருக்கு குறிப்பாய்நடக்கை விதோம்
என்னகுற்றம்.

பெண்களின்றுடன் போராட்டமேவின விதோம்
பேதையார்களுடன் பேசிப்பேசை விதோம்
அன்பொடனுவாயாச வாசைவருதை விதோம்
அழகியமதனிமாலே யவிபுமப்போகை விதோம்
என்னகுற்றம்.

மன்றாம்பியின்று மனக்கட்டகாலே விதோம்
மதித்துக்கித்தனைப்பாடும் மாயோகமேலே விதோம்
பணிபாதங்களே பார்த்துநடத்தை விதோம்
பரிந்துகேட்டு இதைப் பலமையப்புகலே விதோம்
என்னகுற்றம்.

௨௮.—மத்தியமாவதிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உண்டோவுண்டோ - பரமன்பரிவிலுண்டோ - வே
றொருசுகமனமே.

அநுபல்லவி.

கண்டோர்மொழிதனிற் கலவாமலே நீ
கணமேனுமொழிதனைக் கருதாமலே நீ
மண்டிசைமுதல்வனை யேத்தாமலே நீ
வன்கருக்கொண்டா யிகத்தினிலே நீ
உண்டோவுண்டோ.

சரணங்கள்.

௧. சிற்றிடையார்மயலிற் சிக்கி - சீதாபதியின்
சேவையாடிகளை நீக்கி
சுற்றுகிளையுங்கொடுஞ் சுழிதனி லலேந்து
சுருதிமுடிவடாக் சொரூபனை குலேந்து
பற்றிலுன்விழியின்றிப் பார்க்கலா பலேந்து
பாடைப்புமழிப்புமுதல வருமோவா பிலேந்து
உண்டோவுண்டோ.

௨. ஜனகராஜரிதைச் சார்த்தார் - சாயுச்சியநிலை
சாராதிருந்தஜீவர் மாய்ந்தார்
ஜனகருப்பின்ற செல்வனைத் தேடும்
ஜெகமறையளக்கரிற் சொரூபனை நாடும்
இனமானசபமபா மிருப்போனைக் கூடும்
எழுமனைத்தோற்றமாயமைந்தோனைப் பாடும்
உண்டோவுண்டோ.

௩. காண்பதெல்லாங்வெறும் பொய்யே - கருத்தழிந்து
காலுன்வதுமிக்க மெய்யே
ஆணவகமதை யடங்கவும் போக்கு
வரிகரியென்றோர்தா னடங்கியே தாக்கு
நாணமில்லாமலே நாதன்றுன் தாக்கு
நற்குணமமையாக நாக்கலை நீக்கு
உண்டோவுண்டோ.

௪. நிராசைதன்மடக்கங் கொண்டு - கிகரிலானை
தேடியாய்சத்தியவிரத முன்டு

காவிருக்கநத்திட்ட கதிரோனு — தீதன்
கருத்தினிலமர்த்திடும் கருப — காதன்
வாகவதாரன் வானவர்துதி — பாதன்
வாஜிநாப வைகுந்தம்வாழ் — வேதன்
உண்டோவுண்டோ.

௪. ஆதியில்லசத்தத் — தாலே - அனந்தக்கருணையாலே
அதிர்த்திலாயம் — பாலே
நித்தியவான்னுணை நின்றுநின்றப் — பாரும்
நித்தியானந்தமாய் நிற்பாரும் — வாரும்
சோதியேபவன்மொழி மறவாமல் — சேரும்
இந்தஸர்வேங்கடேச நமாமியின்க் — காரும்
உண்டோவுண்டோ.

———:o:———

உகூ—கலியாணிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

பரமனதுதிநினைப் புரிவுப — தோன்
பக்தர்களனைவர் வரியுப — தோன்

அநுபல்லவி.

நரகரிசொரூப நாராயணு — வென்று
நவின்றுநினைக்கொட்டுக்கொட்டு — நின்று

பரமன்துதி.

சரணங்கள்.

க. அண்டாண்டபுவனங்க ளேழேழுக்கும்
ஆதியமெய்ஞ்ஞானத்தே — சேருமே
கொண்டல்வண்ணன் கண்டபரிபூரணன்
கோதண்டமுந்தண்டமும் — பாருமே
காண்டிவனைசெயந்நந்தேரிலே வெதிரிக்கு — னை
வண்ணமாகமானியமின் வருதிவேங்கட — தோன்

பரமன்துதி

உ. காமரூபமுடையனவனவனே
கருமவினைகளைக் கண்டுநீக்குங் — கொல்லாம
டாங்கொண்ட வரணவந்தைப்போக்கியே
புண்ணியமாய்க் காத்தை — செல்லாம்

நற்றுணைகொள்வீர்பதியை யோட்டிவிரே — விதியை
கற்றவிரேந்து — மதியை கருத்திலவைப்பீர் — கதியை

பரமன்துதி.

௩. நாரதாதி முனிவோர்களைக்கண்டுமே
நாதவிசையில் காத்திட — வேகலாம்
பரமபக்த சித்தத்தைநீக்கியே
பஞ்சகிர்த்தியப் படைப்புக்காதி — யாதலாம்
விரைவார்கருநிறகா முனம் வீழ்ந்துதொழுவீரே தினம்
மரையாதினைசேர்வானமனம் மகிழச்செய்திடுவீர் — மனம்

பரமன்துதி.

௪. முன்வந்தவிடமும் பின்செல்லுமிடமும்
முக்கியமாய்த்தெரியு — மப்போ
வன்னெஞ்சைத்திருப்பி வாதுகளைநீக்கி
வாரீர்கிராசைபோ — டிப்போ
அன்புபொறுமை விண்டு அடக்கம்வாய்மை — கொண்டு
சென்றறிவாயே தொண்டு செய்யுமத்தலங் — கண்டு

பரமன்துதி.

———:o:———

௩௦.—புந்நாகவராளிராகம்—ஆடதாளம்.

பல்லவி.

நாராயணமந்திரம் - நாரதமுனி - பாராயணமந்திரம்.

அநுபல்லவி.

தொல்பாபமெல்லாந் தொலையவே — மந்திரம்
திரிபுரருக்குள் சிக்கிக்கொண்ட — மந்திரம்

நாராயணமந்திரம்.

சரணங்கள்.

அண்டநிறைந்த — மந்திரம் அநுபிண்டநிறைந்த — மந்திரம்
அண்டபிண்டங்களுக்கு மதிநமான — மந்திரம்
விண்டவர்களுக்கெல்லாம் விளங்கிநின்ற — மந்திரம்

நாராயணமந்திரம்.

அடியார்க்குரிய மந்திரம் இதுகொடியோர்க்கரிய — மந்திரம்
பிடியாய்ப்பிடித்தவர்க்கு பிரபலமாக்கு — மந்திரம்
கொடிக்குளமார்களின் மிடிதீர்க்கவந்த — மந்திரம்

நாராயணமந்திரம்.

௩. காலனைத்துரத்தும் மந்திரம் - காலகாலனுக்கரிய மந்திரம்
சாலிவிகளுக்குத் தலைமையான மந்திரம்
நீலவேங்கடேசனும் நிறைந்து நின்ற மந்திரம்
நாராயணமந்திரம்.

———:o:———

௯௧.—மத்தியமாவதிராகம்—திரிபுடை தாளம்.

பல்லவி.

வாரிஜாப வரதாவாரும் ஓ

அநுபல்லவி.

காரிருள்போகச் சருணசெரும் ஓ
வாரிஜாப.

சரணங்கள்.

௧. நிமலவைபோகா நிஷ்களதேகா ஓ
சமகுணயோகா சாயுச்சியபாகா ஓ
வாரிஜாப.

௨. சுகன்திராபா சதுமறைதீபா ஓ
அகத்தினிற்புபா யமர்ந்தப்பிரதாபா ஓ
வாரிஜாப.

௩. ஜெகபதிவாசா ஜெசார்த்தநேசா ஓ
பாவனையீசா பதிவேங்கடேசா ஓ
வாரிஜாப.

௯௨.—கலியாணிராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

விட்டுவிடாதே மனமே வேதாந்தனை

அநுபல்லவி.

விட்டுவிடுவாரொனும் கட்டமாகுமே பின்னே
மட்டிலாமுயல்விலு மெட்டுவோமே முன்னே
விட்டுவிடாதே.

சரணங்கள்.

அண்டரண்டங்கடந்த வாதிமாது மனை
அவனான் நிகமத்தெல்லா மரியபாரா பனை

உண்டோவாதரிப்பவ ருலகிற்கோவா தினை
உயர்ந்தவனடியை யுன்னிசேர்வாய் தனை
விட்டுவிடாதே.

௨. உன்கிறுவேனியிலு முயர்ந்தோராபாற்றோரை யினும்
ஒல்லிருங்கூத்தலானை யுவந்துமருவை யினும்
என்னிலாக்கற்ப மிசைந்தவருக யினும்
ஏத்திக்கீர்த்தலம்பாடி யின்பமாம்வேனா யினும்
விட்டுவிடாதே.

௩. கற்பகத்தருவினன் கருத்திற்கெட்டாதோ னவன்
சுகவாகனமெர்பிரன் காராம்புவர்ணன் றவன்
விந்தேபாற்புரிபுன்னிசன் விமலவேங்கடே றவன்
வேதாகமங்களாக விளக்கிருன்பார் தவன்
விட்டுவிடாதே.

௯௩.—நாதநாமக்கிரியைராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நாராயணவென்றால் - மனமே - நாமன்தடுக்கிடுவானே

அநுபல்லவி.

தாரணியோல்லிடக் காத்தபரமன் கதி
ஸ்ராகத்துதித்த அபிராபனைதுவிற்சேர்த்த பதி
நாராயணவென்றால்.

சரணங்கள்.

௧. நாரத ரொருசாக்ஷி - இதற்கு - நான்முக ரொரு சாக்ஷி
வாரணமான விபீஷணரொரு சாக்ஷி
வள்ளலானவப்ப ரீக்ஷணர் சாக்ஷி
நாராயணவென்றால்.

௨. இருவரு மொருசாக்ஷி - சுகமுனி - நாரதாசருஞ் சாக்ஷி
பருவதராஜன்மகள் பார்வதி சாக்ஷி
பக்திபுரிந்தகல்ட கனமொரு சாக்ஷி
நாராயணவென்றால்.

௩. அஜாமீள ரொருசாக்ஷி - பிரகலாத - நாமத்தரொரு சாக்ஷி
விஜயருக்மாங்கத விமலருஞ் சாக்ஷி
வேதமுனியாகிய வியாசருஞ் சாக்ஷி
நாராயணவென்றால்.

௩. * மந்திரங்களுக்கெல்லாம்-இதுக-மௌனமான மந்திரம்
தந்திரமாகவிதை வந்தித்தால்வெங்கடேசன்
சிந்தித்தபடிகார்க்க அநங்கட்டிலாவெயிதன்
நாராயணரென்றல்.

———:0:———

௫௪.—மோகனராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

பதிதபாவனஜக நிர்த்தன - சுத்த - பரமகல்யாண குணத்தநு

அநுபல்லவி

துதித்தமுனிவர்க ளுளத் திலங்கிய
தூரியனெசிற்சுக மா யோங்கிய
மதித்தபூத மைவர்களாய் தங்கிய
மதனராஜகம்பீர பொங்கிய

பதிதபாவன.

சரணங்கள்.

க. அன்னை தந்தையாய்வந்த மாதவா - உன்தா
ளடைவனெருபுகதுவா யாதவா
பின்னைமாமார்தன்னி லேறிய
பிரமமெகம்சனைச் சீறிய
தன்னியனெவெண்ணெயேற்றி தேரிய
தற்பராபரமாகக் கூறிய

பதிதபாவன.

உ. காலனும்வருவானே காரண - நீல
கலங்கிடுவெண்பரி பூரண
பாலகிருஷ்ணகோபால வந்தனே
பஞ்சபூதமாபுகாயும் சந்தனே
சரவிற்பமுல சுந்தனே
சதுமுகன்றனைபீன்ற நித்தனே

பதிதபாவன.

௩. மங்கைமார்பிடங்கொண்ட மாதவா - பக்த
தாசகம்பீரசை யோகவா
அங்கநான்மறைதேடும் போதனே
அய்யனேகப்பிரகாச வேதனே

புங்கவாபுன்னியரூப நாதனே
பூசாரவெங்கடேச பாதனே

பதிதபாவன.

———:0:———

௫௫.—நீலாம்பரிராகம்—ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்.

க. நிறைந்தமாதவத்தோர்க ளிகழ்ந்திடபோற்றுமாயனை
நெருங்கிச்சங்கற்பஞ்செய்வாய் மனமே
அறைந்தத்தூணிடமாக வவதரித்தபிரக்கியாதன்
அனுபவிக்கநுவாரேன்காண் மனமே

உ. கொடியன்சேனைகள்பூண்டு கொடியிலாணவங்கொண்டு
கூத்தன்றுள்சேருமோநா மனமே
படியைப்பவங்குநின்ற பாண்டவருலதாசன்
பதிதபாவனையறி மனமே

௩. சத்தியவசனரூபன் சாயுச்சியபதியன்
சர்வநிறைந்தநாபன் மனமே
நித்தியனைபோகபாலன் நிர்க்குணாகரிலன்
நிபுணனுமியலோலன் மனமே

௪. ஆகமத்தக்கிறைவ னுயர்ச்சிமார்க்கவன்
ஆதியென்றறிகுவாய் மனமே
காகவிரையெர்த்த கடலாடகருதன்
காமனையின்றோனவன் மனமே

௫. இவ்வலாவிட்டாணமலு மெகிறிவருவதுனை
இறைந்தகவாயவன்றுனை மனமே
அவனடிதுடியாக வமைந்தார்க்கருமலா
மனுகித்துதித்திடுவாய் மனமே

௬. இருந்தசிவ்வையாக்குக் கெடுத்தராயணன்முடி
சேதித்தவனென்றறி மனமே
கருத்தக்கராபனத்தைக் கண்டித்தவருணாளன்
சுமுகனைமறவாதே மனமே

எ

௩. ஐம்பூதமாயமர்ந்து அகிலமனைத்தவர்க்கும்
அஷ்டைசுவரியமேதகன் மனமே
உம்பர்களறிவொணா வரிமிசையமர்ந்தருள்வோன்
உணர்விறைவானவன் மனமே

௪. சுந்தரசொரூபன் ஸ்ரீநாதப்ரியமானவன்
இணையனமக்கென்றறி மனமே
எத்திசையுநிறைந்தோன் வேங்கடேசன்றனை
யேத்துவாய்கைக்கொள்ள மனமே

௯௬.—ஜுஜாவந்திராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

ராமசீதா வந்தனம் - ஜெய
ராமசீதா வந்தனம்

சரணங்கள்.

௧. சாமவேதப்பிரிய — வித்தனே
சான்றோர்நெஞ்சிருந்தவ — நித்தனே
காமனைத்தகக — கர்த்தனே
கூடமலர்அடிபத்த — சுத்தனே-ஜெய
ராமசீதா.

௨. சர்ச்சமயாசார — வாசனே
சவரிக்கனியையுண்ட — நேசனே
அர்ச்சனாரதுக்க — நாசனே
அரியவாசகனேபெரிய — பூசனே-ஜெய
ராமசீதா.

௩. பஞ்சபூதபந்த — வாசனே
பச்சைமேனியாய்நின்ற — மாயனே
கஞ்சனைவென்றபதம் — தூயனே
கரியவையமேவரிய — கேசனே-ஜெய
ராமசீதா.

௪. வேதங்களறிவொணா — வீரனே
வேங்கடேசனான — பரனே
பாதமேழ்பயுண்ட — சூரனே
பத்தபாதகவேகத்த — தீரனே-ஜெய
ராமசீதா.

௯௭.—அடாணாராகம்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

காலகாலகண்டாகரப்பதியீடுகழலிணைகொள்வாய்மனமே

அநுபல்லவி.

பாலர்கோடிபாலனையம — நிட்ட
பாதபங்கஜமணிமுடியூர்ந் — திட்ட
நீலமேனிவிஷ்ணுகருணையமா — பிட்ட
நின்னக்குமடியர்பாவசந்திரனிற்றங் — கிட்ட
காலகாலகண்டாகரப்பதி.

சரணங்கள்.

௧. சகலராஜகெம்பீரசமேதநய
சாம்ராச்சிய — வேலன்
சத்தியவசனஜானகிதனையனைந்திட்ட
சாமளியான — சீலன்
பகலிரவாய்நின்ற பசுபதி — வரதன்
பரனன்கரந்தரித்த பாண்டவ — நேசன்
தகவாகனமேதுறங் காருண்ய — தேசன்
தாளிங்கினைத்தருந்சுக கற்பக — ராசன்
காலகாலகண்டாகரப்பதி.

௨. காமக்குரோதலோப மோகத்தைநயிகெந்து
கண்டாவொளிதனை — யடுத்து
கருவிகலத்தமரக் கதவினையடைத்திருந்தன்
கருத்திலேமே — யெடுத்து
சேரமணியிவைகுந் தகித்தத்தைப் புசித்து
சேரம்பரிலாமந்தாதனைக்கா — யொசித்து
நாமவேங்கடேசா நாதனைப் — பசித்து
தன்னைபெருகுவாய்தன் றுட்டினில் வசித்து
காலகாலகண்டாகரப்பதி.

௯௮.—நாதநாமக்கிரியைராகம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

நாராயணவென்று — மனமே - சுக
நாரதமுனியேத்து நாதனைத் — தினமே
நாராயணவென்னும்.

சரணங்கள்.

௧. காமக்குரோதலோப — நிக்கி - பல
காலன்வாதனைபச்சதா கருத்தினிருக்கி
சேமங்கொண்டடியார் தான் — தாக்கி - சுத்த
சிந்தையினில்வசித்து நிற்பாய்சக்ரதக்கி
நாராயணனென்றும்.

௨. அண்டபிண்டநிறைந்த — மாயன் - அவ
னறுவித்தனுவாடயக்கிடுத் — தூயன்
தொண்டர்களுக்குச் — சகாயன் - நித்திய
அபவாரகெம்பீர — விநேயன்
நாராயணனென்றும்.

௩. கமிசனுயிரைக்கொண்ட — நிதன் - வித்
கனையைக்காத்திம்பூண்ட காருண்யநாதன்
அபிரவாகனைநாதி — பாதன் - கல்வி
யாமைசுகஸ்ஸையைக்காத்தவரிவேங்கடவிந்தன்
நாராயணனென்றும்

௩௪ — ஆனந்தபைரவிராகம் — ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அடிமையாக்கும் ஆதிமூலமேயுந்தன் அடியார்தனில்
அடிமையாக்கும் ஆதிமூலமே.

அநுபல்லவி.

கடிவிடத்தினையொத்தவைம் — புலனால்
கட்டுப்பட்டுப்பாவி மட்டியானேன் — சலநாள்
அடிமையாக்கும்.

சரணங்கள்.

௧. உனைவிடதிசைநானெங்கிலே நம்பக்கூடுதே — நாதா
உனைவிடதிசைநானெங்கிலேன்
என்னையுன்பாதநிற்திறை — யாக்காதே
வேறுணுண்ட விமூர்வீரா — நிக்காதே
அடிமையாக்கும்.

௨. அஞ்சனேத்தியகமலபாதனே கருணைய — நாதனே
அஞ்சனேத்திய கமலபாதனே

வஞ்சகளின்பத்தை வாழ்க்கையென — நம்பி
வாங்காதேங்கினேன் வந்தாளெனைப் — பம்பி
அடிமையாக்கும்.

௩. திரிகுணவோங்காரரூபனே நிர்சொரூப நாயனே
திரிகுணவோங்காரரூபனே — வேசனே
பரிபூர்த்த பரமசர் — டேசனே
பாக்கியலட்சுமி பதிவேங்க
அடிமையாக்கும்.

———:0:———

௩௫ — எமுனாகல்யாணிராகம் — அடதாளம்.

பல்லவி.

கரிராஜனைவாத்தாய் காரணமற்றவருள்கூராய்

அநுபல்லவி.

அரியபுத்திரபாலனைடையனைழைய மாருமோபோணானை — பூபதி
பிரிவிலானைதடியர்பாலிடம் பெனிடக்காப்பாய — மாபதி
கரிராஜனைவாத்.

சரணங்கள்.

௧. அண்டபிண்டமான — நீங்கார
ஆனந்தவருடாரு — மோங்கார
தொண்டரிதழிக் சிரங்கிய தொம்பதுபதியாகி — தங்கிய
கொண்டலெகுருவாகவோங்கிய கோசாகுணமோய் — பொங்கிய
கரிராஜனைவாத்

௨. நாதினாவம்போதத்தினி — ஞானா
நவித்துசிக்கினோரு — நீதா
மோனசுந்தரமூர்த்திவாசனே முழுநினைவிருளதனி — லீசனே
தானமாகியுத்தநேசனே தாசனுக்குவாயத்தன் — போசனே
கரிராஜனைவாத்.

௩. பாலனென்றபாருமி — பூபா
பக்திதந்துகாவேங்க — டோபா[ப்பனே
காலன்வந்துகலக்கவைப்பனே கடலாம்பவத்தைத் தவிர்த்துநிக
சாலஞ்செய்துநோக்காதேவப்பனே சகமுற்றிநனிடயவாருஞ்செ
[ப்பனே
கரிராஜனைவாத்.

௪௧.—செஞ்சுருட்டி-ராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தீனதயாபரனே-யென்-றிகழ்மொழிக் குறையோ

அநுபல்லவி.

நினைக்காக்கத் தாசங்கட்டினாய் செய்யா
வினைச்சேர்க்க வென்னையில்லையோ மெய்யா
தீனதயாபரனே.

சரணங்கள்.

௧. எங்குநிறைந்தவனே யெளியவருள்ளமுறைந் தவனே
கங்குலிலே லகினா காமவெறி கொண்டு
பங்கயனேன்கண்டு பக்ஷம்வைப்பாய் தொண்டு
தீனதயாபரனே.

௨. பாலனென் றுபாரு முன்னடியார் பக்திதனைத் தாரும்
சீலமில்லக்கொலபால னென்னுமப் பொன்
சேணுபர்பாதத் திருந்தவைப்பா யென்
தீனதயாபரனே.

௩. பாவியாவனென்ன விப்புவியிற் பாலிக்கவே யென் வைத்தாய்
கோபித்தாலென்னிடக் குற்றங்க ளொருமோ
கொண்டலேநின்னரு ளில்லாமற் போருமோ
தீனதயாபரனே.

௪. வேதனின்றவாசா வெங்கடேசா வெம்புழுனா நேசா
வாதனிரவனர் சகசந் தாரும்
வாரிசாபவரர்புதுக் காரும்
தீனதயாபரனே.

௪௨.—ஸ்ரீராகம்—ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்.

௧. ஆதிமுதலேயென்று அறைவாய் ஓ மனமே
அனானந்திகழுள்ளோ ரழைக்கார்ந்த மனமே
௨. இனாதாரதாரி காத்தார்காண் மனமே
சாதிபாய்க்கண்டுபேன் றுதித்தாயே மனமே

௩. எழுவகைத்தோற்றத்துள் ளிடையுண்ட மனமே
இனியாதிறுக்கருணை யேற்பாயே மனமே
௪. பெண்டிபிள்ளைகளுற வென்றுகே மனமே
பிரிந்துபோகையிலவர் வருவாரோ மனமே
௫. அவனருளன்றியென் றகலாதே மனமே
அவ்லைக்கோயைவிட்டதை யறிகிலோ மனமே
௬. அறிந்தோர்கெட்டவரார்சொல் லறியாத மனமே
தம்பிரானைதநோக்கித் தயர்தீர்த்தார் மனமே
௭. பொய்கைப்பொய்யாரும் புலத்தோரை மனமே
பெரியோனெனவெண்ணவே புகழ்கிறாய் மனமே
௮. இருவோர்க்குமொரு விருக்கின்றான் மனமே
இருளில்லா வெங்கடேச னிறைவன்காண் மனமே

௪௩.—தன்னியாசிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நாராயணனடி சேவிக்காரும் நாளுமிப்பமனமே

அநுபல்லவி.

போனகாமுதத்தைப் பெறலா கொடியினில்
பின்னிடாமனமுயன்று போற்றவா யடியினில்
நாராயணனடி.

சரணங்கள்.

௧. காமக்ரோதலோப மோகத்தை விண்டால்
கதிமேல் கிடையாது - பொல்லா
கசடர்களுரைதனைக் கருத்தினிற்கொண்டால்
காமங்கள் தீராது
நேமமாகவடியாரடி முடி கொண்டு
நித்தியானந்த நின்மலனருள் கண்டு
நாராயணனடி.

௨. பெண்டுபிள்ளைகளுற வென்றிடமகிழ்ந்து
பேய்போலலை யாதே - பொல்லா
போகத்தைநம்பி நின்றாய்போற்றிவந்து
புத்திகெட்டலை யாதே

கொண்டுபோய்சண்டலம்பட ருத்திய — யோத்தூ
கூசாமல்லையவனே கொப்பென — தெரித்து
நாராயணனடி.

௩. அரியதவங்கள்செய்து மயிர்த்தக்கருதனை
ஆபாசமாக்கி — விட்டாய் - நின்
உரியவொலியதனி லொடுக்கிவிந்தனை
யுபாயமாய்ப்பார்த்துக் கெட்டாய்
பிரியமாகிபஜன்மம் பின்னிடையாம — வின்றாம்
பிறவாநெறிதேடாமற் பிழைக்கிறு — மெய்யும்
நாராணனடி.

௪. அஷ்டமாசித்தியு மடையலாம்புவியில்
ஆதிமூலப் — பொருளாய் - சொல்
கஷ்டமென்னவிதிலே கவைகளவென்று
கருத்தினிற்சப்தித்துக் கொருளாய்
பகதிமெனுரும்பாக் நாமன்வேங்கடேச — றும்
இச்சையாகவருவ னென்னவிதெனர்க்குரியோ — ரும்
நாராயணனடி.

௫௪.—நாஜாவந்திராகம்—ஆடதாளம்.

பல்லவி.

முராஹரி முராஹரி முராஹரி — யென்பாய்
மூச்சுவிடும்போதாமல் முதல்வனை — யன்பாய்

அநுபல்லவி.

தானிதனைமெய்யென்று தங்கமே — வெய்யாய்
தசவிதாதன்றான் தரித்துக்கொள — லுந்தாய்
முராஹரி முராஹரி.

சரணங்கள்.

௧. அறிதொட்டிருக்கின்ற வரியென் — நேசா
அடுத்திருக்கின்றே மானிடதேதக — ந்தாசா
பனுதியாகவிடாதே பகுமா — வீசா
பரிதென்னுமையக்கேளும் பாங்காய் — வாசா
முராஹரி முராஹரி.

௨. அடியார்கடிருவடி முடிமீதிற் — கொள்ளு
வடியோடுகோபத்தை யறுத்துநீ — தள்ளு
மிடிகொண்டவினையர்பான் முழுகாமற் — கிள்ளு
முகுந்தனுமத்தான் மூலத்தை — யள்ளு
முராஹரி முராஹரி.

௩. நானென்னுமானவ நாடாமற் — றுக்கி
நாரிகண்மோகத்தை நலியவே — போக்கி
தேனென்னுமவன்மொழிச் சிக்காமற் — றாக்கி
செகமதைவளர்த்தவென் செல்வமே — நோக்கி
முராஹரி முராஹரி.

௪. அளவிறந்தடியார்க் கடைக்கலந் — தந்து
ஆதிமூலமென்று மானைக்கு — வந்து
உளவறிகிலாய்நீயு முழலுகிறாய் — நந்து
உல்லாசநாதனை யுயர்வாக — முந்து
முராஹரி முராஹரி.

௫௫—மத்தியமாவதிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நினையாநினைத்துக்கொண்டோரும் - நிராகரன்றிசை
வினையாய்நம்பிமதித்துச் சேரும்

அநுபல்லவி.

நினைவினிலெட்டா நீண்டதேகம் — பிரானை
நித்தியானந்த நிஷ்களங்கு — மாரனை
நினையாநினைத்து.

சரணங்கள்.

௧. மலைபோன்றமலமெல்லா — நீங்கும்-மன்னுண்டவன்றன்
வாரிசமத்திரத்தாள் — தாங்கும்
கலைஞானமிகுத்திடக் காத்துவருவாய் — பொது
காலனவகினையைக் கலங்கச்செய்யுமே — யது
நினையாநினைத்து.

௨. தசநாததலந்தனி — லொட்டி - தசவிந்திரியங்களைத்
தான்றுறுனை தும்புறற் — கட்டி
அசையவிடாமலே பிசையவே — தங்கி
ஆசைகொண்டனுபவ வன்பினிற் — பொங்கி
நினையாநினைத்து.

அ

௧. பத்தரைக்கன்பு தம் பணிவாய் - அவ்விதமாய்
பாழ்வினையைவிட்டுத் தணிவாய்
சித்தசன்செய்யவுந் சுத்த மாருவாய் மேய
செய்யாய்நல்லெத்தனங்கள் சித்திபெறவே சேய
ஸீதாபதிநித்தா.

௨. பெண்பிள்ளைகளைப் பாராதே - நாய்வந்திகின்ற
பிண்டக்குளியிற் சேராதே
அண்டர்களுக்கினரான வேங்க டேசனே
அடைந்தாற்கதிபெறலா மானந்தமாம் வாசனே
ஸீதாபதிநித்தா.

---

௫௭ — ஸஹானாராகம் — ஆடதாளம்.

பல்லவி.

அம்மம்மா சகிதன்ன மாயமோ - இம்மேறுமாயம்

அநுபல்லவி.

அம்மம்மாவென்றுரைப்பதற் குன்றினோ
அவியக்கொறன்றுநீத பார்வமே பூர்ப்பினோ
அம்மம்மா சகிதன்ன.

சரணங்கள்.

௧. காண்பதற்கும் அரிய கானேலே - கஞ்சிகெதலைய
கருத்தினரம விழுந்த விடுவேலே
ஆண்டவரென் றற்றுநீத பிற்றேனே
அபிக்கமாகாம வாடுதே பொறுத்தேனே
அம்மம்மா சகிதன்ன.

௨. அண்டரண்டமீந்த வருகுதே - அவனைக்கண்டுத்தில்
மிதமாக நின்று பெருகுதே
கண்டுநிற்பதற் கான மிக்கவே
கலங்கியதன்வழிக் கானானேன் நெருக்கவே
அம்மம்மா சகிதன்ன.

௩. தேன்ருசையைவிருத்த வளர்க்குதே - உன்னருக்குவனை
முன்னிலையில்லாமற் றளர்க்குதே
ஆன்றனிருநிலைடத்த் திருவைமைய
ஆம்புவாரைக்காணே னையாவில் வறுமையை
அம்மம்மா சகிதன்ன.

௪. திருப்பதிவேங்கடேசன் தந்திரா - இந்திரிவினையைத்
தீர்த்துக்காருந் திவ்விய மந்திரா
கருப்பநிறியினிற் கலந்தான் தந்திரா
காரணமற்றக் கமலனை மித்திரா
அம்மம்மா சகிதன்ன.

---

௫௮ — சங்கராபரணராகம் — ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தாளிபன்வாசனே வரமருளீசனே
அரசயலேசனே ஆனந்தபூசனே
தாளிபன்வாசனே.

சரணங்கள்.

௧. தாளிதனிலேவிசித்த் தயங்கமேயங்கி னேனே
தழித்தாதானைக்கழுவேயா தசனிதனாத கோனே
அதனிநிலையைத்தந்து அருட்குந்திவ்விய தேனே
அசையிலுத்தியங்கோ வரிப்பாய் பெம்மானே
தாளிபன்வாசனே

௨. ஆதிமுதலேயென்று அமைத்தவனைக்கு அன்று
சோதிரசக்கரத்தொண்டு தணித்தாய்கராவைக்கின்று
நீதியேயென்னினைய நிக்கியாள்வாய்மீ யின்று
வாதியேபாப்பிரம வருளாயரே நன்று
தாளிபன்வாசனே.

௩. சங்காதான்றகிக்கும் சுந்தரநேத்திர ருத்திரனே
காளிங்கன்மேனின்று கனித்திடுஞ் சோத்திரனே
பொங்கும்வேங்கடாசல புருஷோத்தம நேத்திரனே
பூதலமுழுதுண்ட புண்ணியசற் பாத்திரனே
தாளிபன்வாசனே.

---

௫௯ — காம்போதிராகம் — ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எந்தநாட்டனிலுன்னிடமடை வேனோ-வேங்கடேசனைப்பார்த்திடவே
அந்தநாட்களிலின்னந்தன்றறிவேனோ.

அநுபல்லவி.

சிந்தைபாகவென்மனமது — களிக்கவே
தந்தைதாயுமாய்நின்றுன்னடி — குளிக்கவே
இந்தஜெனமந்தஜென மென்பா — யளிக்கவே
யெந்தனையாண்டுமே பெற்பாய் — தெளிக்கவே
எந்நாடதனி.

சரணங்கள்.

௧. சித்தர்முனிவர்கள் திகழ்ந்துபுன்னகைகொள்ள-செல்வந்தேவரு
முத்தமகிழ்விதென் றபத்தர்கள் — விள்ள-கந்தருவர்கள்
தத்திமிதிமியென்று தாளங்க — ளொலித்திட
தகைவுடையருந் தழுவியே — சலித்திட
வெத்திசைகளுங்கீர்த்தி யின்பமாய் — சொலித்திட
வெப்போதடைவேனையா செப்பாய் — வலித்திட
எந்நாடதனி.

௨. மாமுடிபூண்ட மாதவாநெக — நிபா - மாதனையின்ற
மாநிலத்தையளந்தமந்திர — பூபா - மச்சாவதார
மானங்காத்தமா தபசிகள் — சொரூபா
மந்திரகிரிதனை மத்தாக்கிய — வரூபா
மாதுகனியையுண்டமணிவண்ணா — நிரூபா
மன்றுமலையெடுத்த கண்ணாகண்ணா — வுரூபா
எந்நாடதனி.

௩. ஆகமங்களிலேகமான — வீசா - ஆனந்தமாக
ஆதிமூலசர்வேசாக — நேசா - அற்புதமாக
நாகவரசன்மீதி லடிக்கின்ற — வாசா
நான்மறைகளுக்கெட்டா நாதனே — தாசா
போகவருடனிலே பொலிந்தப்பிர — காசா
யோதாலக்குமிரமேத நீதாவசோதை — பாசா
எந்நாடதனி.

———:0:———

௬௩.—பைரவிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

பசுக்குலங்களைமேய்த்தோ னடிதொழ — வாராய் - வினைப்
பாசமறுத்தெறிவாய் பஞ்சாயுதனைப் — பாராய்

அநுபல்லவி.

முசுகுந்தநாப முராரிசர் — வேல்வரன்
மூலமுதற்பொருளான — பரபரன்
பசுக்குலங்களை.

சரணங்கள்.

௧. அத்திமைக்காத்த வகண்டிதபாதவ — நாபன் - எங்கும்
அனந்தமாய்த்தங்கு மாலிலையூர்ந்தப் பிரதாபன்
எத்திசையோரேத்துமெய்மா — ஞண்டவன்
எதிகளுந்தங்குமெழிறங்கத் — தாண்டவன்
பசுக்குலங்களை.

௨. பெண்பிள்ளைச்சுதமென் றபெண்ணிபெண்ணி வெறுப்-மிக்க
பேய்போல்வருமெம பாசவலைதனிற் — பேறாய்
சண்டப்பிரசண்டவுத்தண்ட — | சௌரியை
சாகாமுன்னாகனுஞ் சத்வ — வுதாரியை
பசுக்குலங்களை.

௩. சச்சிதானந்த சகலமுமுண்டசற் — பெரியோன் - தன்னிய
தாயாஞ்சத்தியபாமைமணாளரப் — பிரியோன்
உச்சிதஞ்சீவ நல்லாச — ஜீவன்
ஓம்வேங்கடேச னலகளந்த — பாவன்
பசுக்குலங்களை.

௬௪.—தமாசாரகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

காமஜனககுமாரா — நந்தனா
கானமிலங்கிய காளிங்க — விந்தனா
காமஜனக.

சரணங்கள்.

௧. நாதநாதப்பிரக்கியாதா — சந்திரா
நடனகெம்பீரசுரேந்திர — விந்திரா
காமஜனக.

௨. சுபகரசற்குணசுஜரிஜ — நாபா
சுருதியாவிபொறுத்தோன்றலே — நீபா
காமஜனக.

௧. தாவிளையாண்டிட்டாத்திபனே வாசா
தாரகவேங்கடேசா தாண்டவ மிசா

காமஜனக.

௬௯.—சௌராஷ்டிரராகம்—அடதாளம்.

கண்ணிகள்.

௧. உலகளந்தவனடி மறவாமலனுதினம்
முறைமையாகுவாய் பொல்லா மனமே
பலனில்லாசெகவாழ்வைப் பார்த்துமேன்னிறுகப்
பதியைமறக்கின்று யினமே

௨. பாசனுகரம் பதித்தமேமாதுன்
பசுத்மையக்காதேமோ மனமே
காசைமெய்யென்றெண்ணி கருத்தழியேமண்டாய்
காருண்ணியமானபொன் னினமே

௩. அடியார்க்கினிமேயானுக வலைமேந்துவா திரூரன்
அகத்திற்றங்கினான் மனமே
கொடியோர்களுக்கெட்டா கோபாலகந்திரன்
சுற்றுவருமருவ வினமே

௪. திரிகுணக்குமாரன் திவ்வியதேராம்பதவான்
நினைகதனைவன் மனமே
கருணைகளிந்திட்டக் கமலாநமேகம்பிரான்
காசாம்புமேனியுள்ளோ வினமே

௫. ஆசமற்றுமாக நம்க்கெல்லடிசில்
ருதியென்றறிகுவாய் மனமே
பாகவதனென்காதுபந்திசக்கிமியனேவன்
பந்தவாருதன்கா வினமே

௬. அரனைபணியான இப்பூதலமின்னன்
அருணித்தனுமானவன் மனமே
வாமனிந்திடவந்த வாழ்வேங்கடேஸ்வரன்
வாதனென்றதிருவா வினமே

௯௪.—ஆனந்தபைரவிராகம்—ஆதிதாளம்

பல்லவி.

ஆயர்பாடியிலமர்ந்தவீசனே - அத்திமுறையைக்காக்க
ஆதிமூலமாய்வந்தவீசனே

அநுபல்லவி.

மாயபோனைக்கொன்ற மந்திரவில் வீரனே
மந்தராசலந்திர தந்திரதேகம் தீரனே
ஆயர்பாடியிலமர்ந்த.

சரணங்கள்.

௧. அம்பட்டினிட்டானை ருந்திரா - ஆயிசவாசனை
அம்பரகாருச்சத்தமேல் சேந்திர
மன்மேமலர்க்குமுன்மாது மறுளினே
வானவர்க்கமுதளித்த குறுளினே
ஆயர்பாடியிலமர்ந்த.

௨. மருதமர்த்தைப்பெயர்த்தபாதனே - மாமெனம்பிட்டுசென்ற
மயாதுக்க்கியமர்த்திசேபாதனே
அருவுருவாகியமர்ந்தமேவாம் காரனே
அம்பரிடமையகற்றுஞ்செங் காரனே
ஆயர்பாடியிலமர்ந்த.

௩. பூதகிமுலையுண்ட கண்ணனே - பந்தராதிகள்
போற்றும்வேங்கடமேக வண்ணனே
பாதத்துன்னிடம்பணியவரத் தந்து
பாசமெனுமாதிப்பாசப்பாயு நீக்கு
ஆயர்பாடியிலமர்ந்த.

௯௫.—காம்போதிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிமூலசேவையடிபணிவாய் - ஐம்புலன்சேர்மனமே

அநுபல்லவி.

வாதியாதெனவகையிலாத் தனமே
வானவர்தானவர்போற்றிய கனமே
சோதிப்பிரகாசநல்லியறிற்க வினமே
சேர்ப்பாயென்றனைநன்றி - காப்பாய்கருத்தில்லான்றி
ஆதிமூலசேவ.

சரணங்கள்.

௧. பெண்டுபிள்ளைகள்சதமென்று பாராதே - பெய்யா
பேதைமார்க்கருறவென்று சேராதே [த்தநிலை
கண்டபடிகாமவேட்கை கொள்ளாதே
கருத்தினின்மாய்கையைக்கலக்க விள்ளாதே
அண்டோமுதல்வனையகத்தாற் றள்ளாதே
ஆர்வாயடியரைப்போற் - சேர்வாய்வாழ்வினிலிப்போ
ஆதிமூலசர்வேச.

௨. கன்னிலையில்லாகவத்துவாரக் கூடு - விஷநாய்பிரி
நாலுபேருடன்கடனஞ்செய்கிறுப் காடு
தன்னியவாசகவெமதருமதூதர்க ளம்மை
தாறுமாறுகக்கொண்டுதடியாலடிப்பா ரெம்மை
பன்னிமறைகளேத்துமபதிவேங்கடேசர் தம்மை
பாராயவனடியிற் சிரயுஞ்சேர் முடியை
ஆதிமூலசர்வேச.

௩. கல்வளர்கன்னனைக்காணவழுத்தி வாராய்-கருதாவிடி
கடியபிறப்பிணிற்கலங்கவருமே பாராய் [ருதி
மல்லயாமலோமன்மலர்பத மேற்றுவாய்
மறைகுணசம்பன்னகலாந் தேற்றுவாய்
விலையில்லாபஞ்சகீர்த்தியம்விளங்கிடும்போற்றுவாய்
விழுந்திடுங்காயத்தாற்-சூழுந்திடுஞாயத்தால்
ஆதிமூலசர்வேச.

௫௪ — ஸ்ரீராகம் — திருபுடைதாளம்.

பல்லவி.

கொண்டாடிக்கிறர்-கோபாலமாதர் - கொண்டாடிக்கிறர்

அநுபல்லவி.

வண்டிறைகமலவல்லிசேரனார்க்கு வைகுந்தசோதிவ்குளரபானர்க்கு
கொண்டாடிக்கிறர்.

சரணங்கள்.

௧. மண்டலமெங்குநிறைந்த மன் னுதற்கு
மச்சாவதாரமணி மந்திர வேதற்கு
கொண்டன்மணிவண்ணன் கோபால ருதற்கு
கோபியர்சூழ்ந்து குழுனைந்த பாதற்கு
கொண்டாடிக்கிறர்.

௨. நவரத்தினசிங்கா தனத்தினை யிருத்தி
நான்குவேதங்காணு நாதனைப் பொருத்தி
பலமதைத்தார்த்தாள்வா னென்று கருத்தி
பத்மநாபனென்று பல்லாண்டு திருத்தி
கொண்டாடிக்கிறர்.

௩. அத்தர்புனுகுசவ்வாதுகந் தனம்
ஆனந்தநாதனைக் கர்ச்சித்து வந்தனம்
சித்தர்முத்தரேத்துஞ் செங்கதிர்க் கிந்தனம்
சிதாபதிசெக ளுதற்குப் பந்தனம்
கொண்டாடிக்கிறர்

௪. சங்கொடுசக்கர மேந்திய நாயற்கு
சண்பகப்பூங்கா வனத்திடை மேயற்கு
இங்கிதாத விசைகொண்ட வாயற்கு
எம்பெருமானென்று யேத்திய மாயற்கு
கொண்டாடிக்கிறர்.

௫. சந்துசித்தானந்தசகலாத்ம கோனுக்கு
சவ்வியசாசிபரிபோட்டிய [illegible]க்கு
அத்துவிதானந்தவாகமத் [illegible]க்கு
ஆலிலையிற்கனவின் மயிலைத்தர் தோனுக்கு
கொண்டாடிக்கிறர்.

௬. அண்டரண்டபுவனங்களும் வாழவே
ஆயன்மணிவண்ணன்பாயனைத்[illegible] தாழவே
வண்டுளபமலர்வழங்கி யாழவே
வாழ்வேங்கடேசவரதனைச் சூழவே
கொண்டாடிக்கிறர்.

௫௫ — நாதநாமக்கிரியைராகம் — ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மனிதரைத்தொழு மனமே-மனிதவு
மாட்டைத்தொழாதே கனமே

அநுபல்லவி.

மனிதரிலும்மாக்கள் மதத்திடும்நா
மட்டில்லாக்காளிகூளி மார்ச்சாலம்போ
மனிதரைத்தொழுமனமே.

சரணங்கள்.

௧. கழுதைநல்கடம் பாகி-காட்டெருமையாய்
கந்தம்பானைக வாகி
அழுதமுஞ்சூர்களாகி ஆடுகரடியாகி
அற்புதலிங்கமாக வைமைந்திராவத்தாகித
மனிதரைத்தொழுமனமே.

௨. பன்றிபுலிக ளாகி - பசிடாத
பாழும்பல்லிக ளாகி
குன்றுகுதிரையாகி கோழிகொக்குமாகி
கோட்டானைப்போலிலாத கொற்றவரேயுயர்ந்த
மனிதரைத்தொழுமனமே.

௩. ஆந்தைபருந்த மாகி - அடக்கமான
ஆனைபன்னங்க ளாகி
கர்த்தகாகக்குருவி குயிலிளிமயிலாகி
குரங்குகளாயிலாத குணவந்தரேபெரிய
மனிதரைத்தொழுமனமே.

௪. ப[illegible] டெசன் - பந்தர்தாரகர
பந்த[illegible]
கிரமாகவேவாக்கு[illegible] ஜீவன்முக்திசேர[illegible]
வாமாகந்தர்தாகம்மை வளர்ப்பிப்பவரிவ
மனிதரைத்தொழுமனமே.

௯௬.—அடாணாராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆயர்பாடிதனிலமர்ந்த சற்குருநாதா அண்டாண்டமெறந்த
ஆதிசோதிப்பிரகாச சன்மநோஹரா.

அநுபல்லவி.

மா[illegible]ல்தனத்தில் மகிழ்ந்ததாம்வைத்து
[illegible]படியச்செய்து விண்மேல்வைகுண்டமெய்து
ஆயர்பாடிதனி.

சரணங்கள்.

மதியினர்ச்செனத்தி தொழுமெய்த
நிறையராகு விரா

பாவியமெழுவகைத் தோற்றித்திற்காதார
பாஞ்சசன்னிய மாரா
சாம்ராஜ்யபசாம்பிராச்சிய வை போகா
தாரகபோகசதாகித்திய பாகா
கருநாவுணர்முடியைக் கண்டித்த போகா
கமலாகமலவல்லி விமலா வமல தேகா
ஆயர்பாடிதனி.

௨. சங்குசக்கர சாரங்கமேந்தியவீரா
சத்தியதீர ரூபா
சாஸ்வதிமருவியசமுகன்பாவிய
சாம்பிராச்சிய தீபா
பொங்குபாற்கடலிற்றங்கிய நாதா
பூசாசுக நாரதர்போற்றும் பாதா
சங்கருளந்தனிற் றங்கிய வேதா
சதுரா சர்வேஸ்வர மதுரா மாயா போதா
ஆயர்பாடிதனி.

௩. அகழிகமலக்குடி அனந்தகுநாதா வ தா
ஜீவரைக்காத்த தோதா
பகுிவாகனபோதா பவளவாயிதழ்ழாளி
பலராமசக நீதா
எச்சதனற்றவேதாக்கிரக சித்தா
எதிபதியாகிய வேகனே முத்தா
அச்சுதவாமிவேங்கடேச நற் சுத்தா
அப்பா வானந்தரூபச் சையா மெய்யா வத்தா
ஆயர்பாடிதனி.

௯௭.—நாட்டைராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ராமராமராமராமனே - கோதண்டபாணி
ராமராமராமராமனே

அநுபல்லவி.

ராமனேபன்னிரு நாமனேசகஸ்திர
நேமனேதசரத பூமனேகோதண்ட
ராமராம.

சரணங்கள்.

க. வேதமுடிவான ரூபனே - எங்கும்வியாபக
நாதமுடிவான ரோபனே - விஞ்ஞானதிப
போதனுமேத்திப புண்ணியவ ரூபனே
புஜபலரகுகுல புராதன தாபனே
ராமராம.

உ. லக்ஷ்மிமார்பில்கொண்ட மோகனே - பாகனே
பக்ஷியின்மேனுரும் தியாகனே - பாரளந்தோனே
பக்தர்கின்னரரேத்திப பாகனே
எழுலகுண்டஸ்ரீவெங்கடபதி போகனே
ராமராம.

ங. அண்டபிண்டமான நேத்திரா - அடியர்க்கோ
ஆதரிவேங்கட பாத்திரா - ஆனந்தவதார
எண்டிசையும் புகழ்கொண்டு விசித்திப
ஏகனேகந்தரபாகமாய் ந்திப
ராமராம.

ரு அ.—சௌராஷ்டகராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

உச்சிதபாண்டவரங்கா - சச்சிதானந்த நரசிங்கா.

சரணங்கள்.

க. அச்சுதா யசோதை பாலா
அண்டாண்டங்கடந்த லோலா
எச்சற்கனியையுண்ட சீலா
சீபகமானவாதி மூலா
உச்சிதபாண்டவ.

உ. பாலனென்னைப் பார்த்து காரும்
பாரளந்த மூர்த்தி வாரும்
சீகாலமானதானைத் தாரும்
கோவிந்தனே யென்னைச் சேரும்
உச்சிதபாண்டவ.

ங. சாதுசங்கஞ்சார்ந்து தெள்ளேன்
சாதுதாள் சிரத்திற் கொள்ளேன்

198

ஏதுகாரணத்தால் கள்ளேன்
மீதுகோபஞ் செய்கிர் தள்ளேன்
உச்சிதபாண்டவ.

ச. யேன்செய்த குற்ற மீசா
அங்கீகாரங்கொள்ளவிர் வாசா
படியானசாயுச்சிய தேசா
பதுமபாதவேங்க டேசா
உச்சிதபாண்டவ.

ரு கூ.—சங்கராபரணராகம்—திரிபுடை தாளம்.

பல்லவி.

கருணாகரனே - பெரியாள்வாரே

அநுபல்லவி.

தருணமுன்றுள் தாவேயெனக்கு
தருவண்மணியேமுன் னள்வதனக்கு
கருணாகரனே.

சரணங்கள்.

கொடியேன்வினைநீக்கலவே கொய்து
கொடியிற்கருணைவரவே பெய்து
படிமேமேன்மைசிர் பண்பாய் செய்து
மிடிகொண்டவனைத முழுதகி வெய்து
கருணாகரனே.

உ. முன்வினைக்காத்தது மெய் யென்பேன்
முடவினைக்காரவிட்டாற் பொய்கர் னென்பேன்
அன்புகொண்டவந்த வடியாரை பன்பேன்
அகத்திற்றரிக்கவில்லைமுக்தவே துன்பேன்
கருணாகரனே.

ங. பூதவிசம்மாரபுராதன நாதா
சோதனைசெய்யாதே தோத்திரப் போதா
நாதனென்றுன்பதத்தைத் தம்பினே னீதா
நல்லகலக்ஷ்மிசமேதா என்னைபொற்
கருணாகரனே.

வேதன்முதற்காணு வேங்க டேசனே
விமலமடைகா விருநாக ப்ரனே
ஆதிமான்றென்றுநீத மேர்க்கிய வாசனே
பாதகனேயான்வரம் பலபத்திர மேசனே

கருணாகரனே.

௱௦.—நிலாம்புரிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அண்டகிறைந்தவெங்க ளாதிமூலப் பொருளே
அடியேனெக்காருந் திரு வருளே

சரணங்கள்.

தொண்டாடித்தொண்டாற்றுக் கொடுத்திடச்செரு மய்யா
பண்டையவினையேனைப்பரித்துக்காத்தரு ளய்யா

அண்டநிறைந்த.

அத்திமுனிகந்திக்க அருடந்தருளுந் தெய்யா
இத்தினம்பாலனையே இரக்கித்தரு மெய்யா

அண்டநிறைந்த.

சந்தசத்தியவிரா தொல்லைகண்ட யோரா
பந்தநாத்திந்திர பதித்திருக்கின்ற குரா

அண்டநிறைந்த.

கனவென்னம்பாவத்தை காடாமல்வெங்க டேசா
கோமென்றழும்பதத்தைக்கொடுத்தக்காத்தருள்சா

அண்டநிறைந்த.

௱௧.—ஆஹிரிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

திருமலைநாதா என்பயமதை தீர்ப்பாய்ப்பெரு...

அநுபல்லவி.

மலர்குழலியை மார்பிலணிந்த வாசா
இகத்தியவாந்த மாயோகவுத் தாசா

199

சரணங்கள்.

க. அண்ட முண்டவனே - அடியாருளம்
அடைந்தசற்குணனே
பண்டுகரியைக்காத்த பரப்பிரம்ம ரூபனே
பாலகனைவிடாதே பாஞ்சசன்னிய நாபனே
திருமலைநாதா.

உ. மதன கெம்பீரா - மந்திரகிரியை
மதித்தவோங்காரா
புதன்முதலோரேத்தும் புருஷபுண்ணிய தீரா
பொங்குமார்க்கடற்றங்கும் பூதகிவதை சூரா
திருமலைநாதா.

ஙு. வேதனை யின்றேய் - வேங்கடேச
விமலமாய்நின்றேய்
சோதனைபுரியாதே சுகுமாகுணவ தாரி
தொண்டாடிக்குடியாய் சோப்பாய்கருணை வாரி
திருமலைநாதா.

௱௨.—தன்னியாசிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நினைவினிலிருந்து நீ பதிப்பாய்
நெடியோனடிதனைக் கண்டு துதிப்பாய்

அநுபல்லவி.

அகிலத்துலகாய்நின்ற ஆதிமூல சர்வேசன்
அந்தரியாமியாய் ஆளாநிற்கும் பிரகாசன்
நினைவினி லிருந்து.

சரணங்கள்.

க. சகலவைபவசுக மாரன்
சாயுச்சியராம்பிரதாய வீரன்
செகவிலாசகீர்த்தனன் செல்வராஜ செம் பிரான்
செங்கையாழிதரித்த சேதனஞ்சிறந்த குமாரன்
நினைவினி...

௨. அண்டபிண்டநிறைந்த மாயன்
அவனதிவானமது வெள்ளம் தூயன்
அண்டவண்டமுள்ளாஞ் சதிரோனருள் பெறுவாய்
சத்தியசத்துவன்றனைப் பத்தியாக வுறுவாய்
நினைவினிலிருந்து.

௩. காமக்குரோதலோப நீக்கி
கடையோருறவுகளைப் போக்கி
க்ஷேமமாகப்பத்தர்தாள் நெறிதனை யனிந்து
நித்தியனுய்நின்ற வேங்கடேசனைப் பணிந்து
நினைவினிலிருந்து.

௬௫—பூபாளராகம்—திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

கன்றுநின்கழலினை யடியில் - எப்போ
கலந்துகொள்வேனந்த படியில்

அநுபல்லவி.

புன்றார்ந்தமேனியும் போருமே அய்யனே
என்றுநான்வடிக்குப் போறுவேன் மெய்யனே
கன்றுநின்கழலினை.

சரணங்கள்.

௧. பூதகிமுலையுண்ட வாசா - பஞ்ச
பூதங்களாய்நின்ற நேசா
வேதன்பரவுங்கோ வேசா - அக
வேதியர்மகிழ்ந்திடும் நேசா
நாதத்தின்முடிவான நன்மணியே கேசா
நிதற்றசங்கார்தேடு மிறைல் வாசா
கன்றுநின்கழலினைக்.

௨. க்ஷீராப்திசயனவுத் தாரா
தீவினைநீக்குவாய் பாரா
ஞாதிநகோவென்ற தீரா - க
தொல்லுலகாண்ட வோரா காரா
காரானைபைக்காத்த கபடநாடக ...
கம்சமர்த்தனஜக காரணிந் க...

௩. கல்லைப்பெண்ணாக்கிய நிமலா-சவரி
கனியையுண்டகண்ணா கமலா
சொல்லருள்ளாய்நின்ற அமலா-வுத்தம
தெண்டனிடக் கட்டிலாய் விமலா
... நாமா
மழையையான் செகன்னுதீனை பூமா
கன்றுநின்கழலினைக்.

௪. அடுத்தோரைக்காக்கும் பிரதாபா - பால
அறியாரைமீக்கிபோன் ... பா
விடுத்தோனென்றென்றுந பூபா-வுத்தம
விரைபதமிலா ... தீபா
மடிவித்தாவினைபறுத்தமதி வதன
மாவேங்கடேசவர மன்னையுண்ட சதன
கன்றுநின்கழலினைக்.

ஸ்ரீமத் துக்காராமர் விஷயம்.

௬௬—அடாணாராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

துக்காராமன் திருவடியே சரணம் - தல்லியதேவாரிய
துக்காராமன் திருவடியே சரணம்

அநுபல்லவி.

மிக்காவிஞ்ஞலவைத் தொழுத்தை-வென்றிட்ட
மீகாமஞ்சோதி ரூபமாய் நின்றிட்ட
துக்காராமன்.

சரணங்கள்.

௧. தானதர்மயா வுபகாரங்களைத்
தவத்தினைச்சித்த
... திவாழ்ந்த
தனிமனை...

மானவிருமினி மினிறநற் நீதன
மாசிலாபஞ்சகிருத்திய மந்திர வேதன்
மோனஞானிகட்கு மோக்ஷமளித்த பாதன்
மூலன்முத்தர்களுக்குள் பாலன்பரமேட்டி யாதன்.

அக்காரமன்.

ஆலகாலவிடத்தை பருகியவனுடை
னன்னைமுண்டபிர நாயன்
கோலமறைகளாறங்கொண்டோனுப் பாண்டவர்க்
குலமமைத்த தீயன்
சாலதேவகிதன் சாற்றிய நாயன்
சாமவேதம்புகழ்ச சற்குண ரூபன்
ஞாலரூபனுப்பின்ற கருணாகர சோபன்
ஞானயோன்றன்பமில்லாத காயோனகருணை ரூபன்

அக்காரமன்.

இம்மையுநுமைக்க மெத்திடுனோர்க்கருளிய
எழில்வணிகவ நாதன்
இந்தாதிருபிணைக்கைதியமுப்பியப்பெரிதாய
மெய்கவெள்ளியாக்கிய மாரன்
அம்மைதுக்கமாதா லாட்டவளர்த்த வீரன்
ஆதிமூலமுக்கன்ன மம்பாயளித்த தீரன்
எம்மையாள்செங்கைபுகழ் எதிசுரத் காரன்
எங்கள்தம்பகநாரன் பாகன்சொற்புகழ் குரன்

அக்காரமன்.

திரிமூர்த்திகள்குழுதிவ்யவிமானமேறி
நீதரணைடைந் தோன்
பிரியகோஷ்டிகளானந்திக்கவந்திர நாளம்
பின்னுகைப்பிபுலக தேர்ன்
சரியாம்ஞானிதனித்தத்திய பத்திரியமாக் தோன்
சாயுச்சியமேற்கடந்து சதிராகவே யிருந் தோன்
உரியதல்லபாக்கு வேரணிகாகவிருந் தோன்
இல்லாபுண்வேலங்கேடாதருசல்லாபஞ்யமர்ந் தோன்

அக்காரமன்.

௬௫—பந்துவராளிராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

மங்களம்-ஜெய-மங்களம்.

சரணங்கள்.

௧. அகரமுதலாயெங்கும் அணுவணுவாமே ஞக்கும்
அபரிமிதருணந்த மாதியிலாதா ஞக்கும்
உகாநாதரூப வோங்காரவாய ஞக்கும்
உல்லாசமாய ஞக்கும்
பகரிடக்கொள்ளாப் பரந்தவெளிக ஞக்கும்
பதிதபாவன பாமசாலதார ஞக்கும்

மங்களம்.

௨. சங்குசக்கரம்பூண்ட சத்தியசத்துவ ஞக்கும்
சாரங்கமேந்தும் சதாகீத்தியசா ஞக்கும்
பொங்குசுடர்மலதார புஜபலவீர ஞக்கும்
புண்டரிகாக்ஷ ஞக்கும்
எங்கும்வியாபகருன ரகிராஜரு ஞக்கும்
எழில்வாகனதார இரண்ணியசம்மார ஞக்கும்

மங்களம்.

௩. ஆதிமூலமென்னும் யானையைக்காத்தோ ஞக்கும்
அண்டபகிரண்ட மளந்தவாமன ஞக்கும்
சோதிசுடர்ஞான சின்மயானந்த ஞக்கும்
தாயவைகுந்த ஞக்கும்
நீதியாகத்தவிர்ந்த நின்மல ஞக்கும்
நித்தியபாசுராம நீக்களபோத ஞக்கும்

மங்களம்.

௪. நாராயணசொரூப ராமாவதார ஞக்கும்
நயகுணபவரமாதன் கண்ண ஞக்கும்
சுராசிமுனிவோர்கள் தொழுதேத்தபோத ஞக்கும்
குஞ்சமாவதார ஞக்கும்
பாசியதிரிகுண பாந்தசன்னியாசு ஞக்கும்
பத்தர்களாந்தருளும் பதிதபாவன ஞக்கும்

மங்களம்.

௫. இரவிமதியாய்நின்ற எழில்சொரூப
இயங்கும்வாதராஜ செயிபெருமா

ஸ்ரீஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம்.

ஆவினிற் றாயின்று வருநாதைத — ரங்கநும்
அடியவர்பாத்திர — ரங்கநும்
சவிதாய சீதாபிராகத்த — ரங்கநும்
சாயுச்சியவேங்கடேசாக ப்ப — ரங்கநும்

மங்களம் ஜயமங்களம்.

கங.—நாதநாமக்கிரியைராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வாழிவாழிவாழிவாழி சுத்த வானவர்கட்கரசானவா வாழி

சரணங்கள்.

௧. ஆழிதரித்தவா — வாழி-சங்கும்
ஆனந்தமாய்நின்ற தானந்தா — வாழி
தாழிவெண்ணெயுண்டோய் — வாழி-பா
ரீச வையமேபிறந்த தனே — வாழி
வாழிவாழி.

௨. அண்டமுண்டவனே — வாழி-கம்சன்
அகமகந்தபடைக[illegible]லனே — வாழி
தொண்டருளத்தனே — வாழி-மிக்க
சுப்பிரதீசவிசாரூபனே — வாழி
வாழிவாழி.

௩. சந்திரவதனாங்கனே — வாழி-ஜக
சத்தியின்ராகசாங்கனே — வாழி
சுத்தமாமணியூர்த்தி நாய் — வாழி-தாய்
தானதாந்தனதேனே — வாழி
வாழிவாழி.

௪. காமனையீன்றவா — வாழி-கருங்
காக்கைக்கண்ணைத்திருகுக் கர்த்தனே — வாழி
கோமளமத்திய — வாழி-அருள்
[illegible]வேங்கடேச கோவிந்தா — வாழி
வாழிவாழி.

———:0:———

முற்றிற்று.